PETER CLINES

PORTALUL

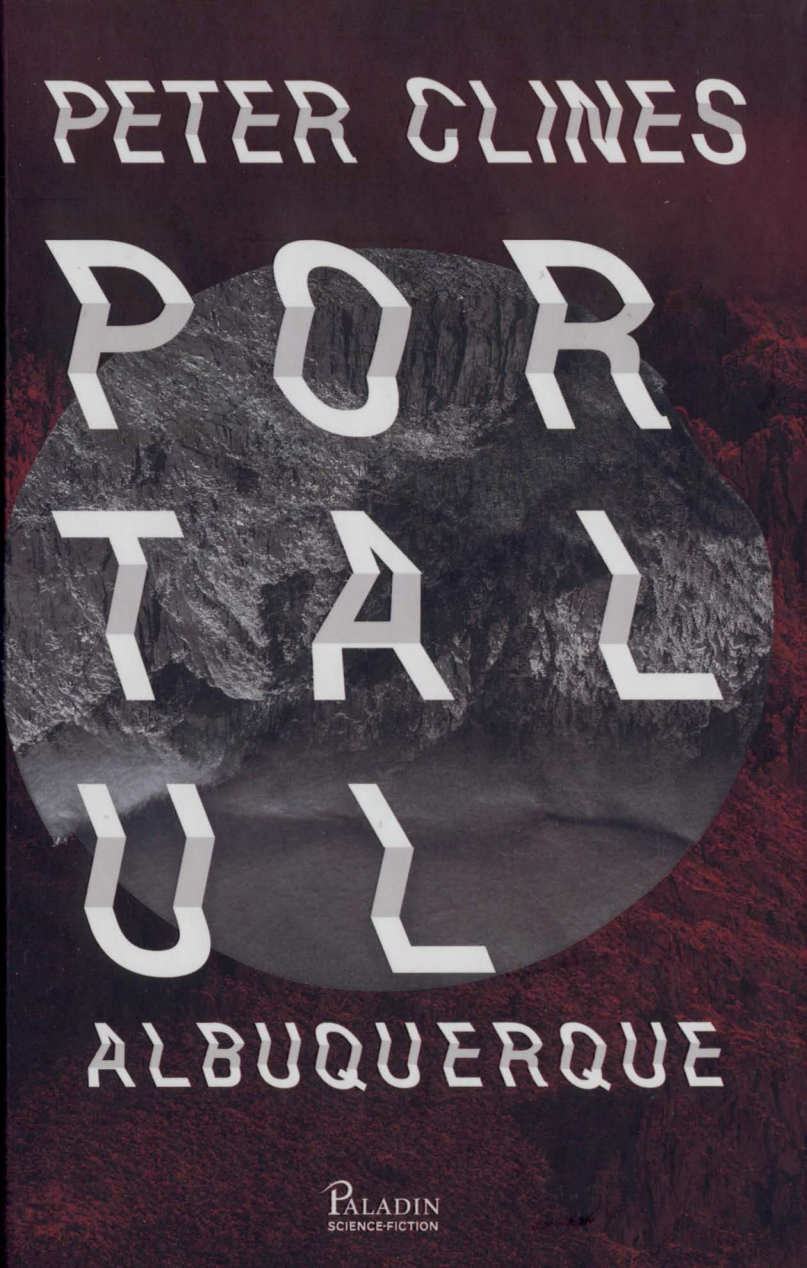

ALBUQUERQUE

PALADIN
SCIENCE-FICTION

PETER
CLINES

SCIENCE-FICTION

PETER
CLINES

Portalul Albuquerque

Traducere din limba engleză
de Cezar Petrilă

PALADIN

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Adrian Crețu, Diana Gheorghe
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLINES, PETER
Portalul Albuquerque/Peter Clines; trad. din lb. engleză de Cezar Petrilă. – București: Editura Paladin, 2021

ISBN 978-606-9000-67-0

I. Petrilă, Cezar (trad.)

821.111

Peter Clines
The Fold

Copyright © 2015 by Peter Clines

© Editura Paladin, 2021, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Mamei mele, Sally, care citea toate prostiile până găsea finalmente ceva bun.

Oamenii de ştiinţă de astăzi au înlocuit experimentele cu matematica şi rătăcesc din ecuaţie în ecuaţie, construind în cele din urmă o structură care nu are nicio legătură cu realitatea.

Nikola Tesla

PORTALUL ALBUQUERQUE

1

— Nu cred că-i așa bine, spuse Denise. Pe mine nu m-ajută cu nimic.

Becky își reprimă un zâmbet, chiar dacă Denise nu putea să-l vadă prin telefon. Trecuseră deja două luni de când purtau conversația asta la fiecare două săptămâni. La urma urmei, încă oferea distragerea necesară și mai trecea timpul până când Ben avea să se întoarcă acasă.

Deși în mică măsură, se îngrijora întotdeauna când el pleca departe. Ben conducea proiecte de înaltă securitate. În cea mai mare parte era vorba despre arme. Adeseori în zone cu risc ridicat.

Totuși, aceasta fusese una dintre călătoriile în interes de serviciu cu cel mai scăzut risc pe care le făcuse vreodată. Doar patru zile în San Diego. Și pentru un proiect care nu implica arme.

— Adică lui Marty chiar îi place, continuă Denise, dar se pare că nu-i altceva decât țâțe, zăpadă și sânge. Și chestiile de groază cu zombi. Pur și simplu nu-nțeleg. Se pare că nu se-ntâmplă prea multe, știi? Au trecut cinci ani și vorbesc tot despre iarnă.

Becky strânse câteva șosete, ceva lenjerie de corp, două tricouri, o fustă și un sutien împrăștiate pe podeaua dormitorului. Era îngrozitor de leneșă ori de câte ori rămânea

singură acasă. Era mai rău decât fusese în facultate, însă nu-și dădea seama de ce.

— Și de ce te mai uiți?

— Ei, lui Marty îi place foarte mult. N-ar recunoaște, dar cred că-i plac țâțele alea. Voi vă mai uitați?

Se duse la baie și îndesă brațul de haine în coșul cu rufe. Și în baie era dezastru. Echipamentul ei de yoga și mai multă lenjerie. Cum de folosise atâta lenjerie în patru zile?

— Suntem în urmă cu câteva episoade, dar ne uităm, răspunse ea. Cred că și lui îi plac țâțele. Și dragonii.

Becky băgă piciorul în coșul de gunoi de la baie și îndesă micul morman dinăuntru, cât să nu pară că se revarsă.

— Ne gândeam ca weekendul ăsta să facem un videomaraton. Ceva care să-l mai relaxeze după călătorie.

— Când se-ntoarce?

— Avionul a aterizat cu puțin timp în urmă. Mi-a trimis un SMS că trebuie să se oprească la birou pentru a-i da raportul șefului. Trebuie s-ajungă dintr-o clipă într-alta.

— Faci ordine?

— Doar mă cunoști, zise Becky izbucnind în râs.

— Atunci te las să-ți faci treaba.

— Da, mai bine.

— Sună-mă săptămâna viitoare, spuse Denise. Poate cinăm împreună la noul local japonez.

— OK.

Închise telefonul și-l aruncă pe pat. Se uită în jur, încercând să depisteze orice altceva care l-ar fi putut face pe Ben să o tachineze în privința dezordinii. Văzu pe noptiera ei un pahar de vin și o farfurie cu câteva resturi de prăjitură cu brânză. Și încă un pahar de vin pe măsuța de toaletă. Doamne, că tâmpită mai era! Și bețivancă pe deasupra.

Când și când îi mai trecuse prin minte că ar trebui să încerce să fie o soție bună. Dintre cele care țineau casa curată și își așteptau soțul cu masa pusă când venea acasă. De

fapt, când se cunoscuseră, la o petrecere de Halloween, Becky se îmbrăcase ca o gospodină din anii 1950, recuzită din care nu lipsiseră paharul cu martini, șorțul și o copie dintr-o listă veche cu diverse îndatoriri de îndeplinit publicată de revista *Good Housekeeping*. El râsese și-i spusese că nu părea a fi genul de femeie care să-și aștepte bărbatul, apoi îi făcuse cinste cu un pahar. Încheiaseră noaptea de Halloween cu câteva chestii pe care articolul din *Good Housekeeping* le omisese. Paisprezece luni mai târziu erau căsătoriți.

Strânse paharele și farfuria. Putea să treacă pe lângă studioul ei, din spatele casei, ca să ia și farfuriile de acolo. În mod sigur găsea una lângă computer, de la prânzul de azi, probabil și un pahar de vin din seara trecută. Le-ar fi putut spăla în chiuvetă.

Când ajunse la ușa studioului, se auzi un zgomot slab, metalic. O cheie într-o broască. Un clinchet, urmat de scârțâitul balamalelor. Trecuseră ani de când încercau să remedieze problema aia nenorocită.

Ușa din față.

— Hei, iubitule! strigă Becky punând pe birou toate farfuriile. Cum a fost zborul?

Ei, lasă, că n-o să le observe imediat în studio. Și oricum o știa ca pe un cal breaz. Făcu câțiva pași spre hol, apoi se hotărî să o ia pe scara din spate. Era mai aproape și probabil că s-ar fi întâlnit cu el în bucătărie.

Ceva îi zgândări mintea de îndată ce păși pe prima treaptă. Lipsea ceva. Înlănțuirea obișnuită de sunete pe care le auzea când Ben se întorcea acasă se întrerupsese. Nu auzise balamaua scârțâind din nou sau ușa închizându-se. Ori cheile lui aruncate pe masa din holul din față.

— Iubitule?

Ridică piciorul de pe treaptă și se întoarse în hol. Din capul scării putea vedea ușa din față. Rămăsese deschisă aproape treizeci de centimetri. Putea să simtă mirosul

gazonului de afară și să audă zgomotul mașinilor ce se îndreptau spre centură.

Ben nu era acolo. Nu-i văzu cheile pe masă. Iar servieta nu se afla sub masă, unde o arunca întotdeauna.

Becky coborî câteva trepte. Se aplecă peste balustradă, încercând să vadă dacă nu se ascundea pe hol. Nu ar fi fost prima dată când ar fi sărit să o sperie.

Însă nu îl zări nici acolo.

Coborî scara până la ușa din față. Era deschisă într-un mod perfect obișnuit. La fel cum rămânea când Becky ieșea să ridice corespondența ori să o bombăne pe Pat din josul străzii fiindcă își lăsase câinele să-și facă mendrele pe peluza lor.

Să o fi lăsat deschisă chiar ea, când ieșise mai devreme să verifice cutia poștală? Poate suficient cât s-o împingă vântul? Să fi fost sunetul cheii doar o închipuire? Ben trebuia să ajungă acasă dintr-o clipă în alta. Probabil că distinsese doar scârțâitul balamalei, iar imaginația ei adăugase restul.

Scoase capul pe ușă. Se răcorise. La sfârșitul după-amiezii, partea din față a casei era cuprinsă de umbră.

Mașina lui Ben se afla pe alee. Exact acolo unde o lăsa întotdeauna, în fața ușii de garaj mai apropiate. Deasupra capotei, aerul tremura ușor de căldură.

Becky împinse ușa, care se închise. Balamalele scârțâiră. Clanța țăcăni.

— Ești în casă, iubitule?

Parchetul trosni pe undeva. Aerul se mișcă prin casă. Cineva intrase în bucătărie. Femeia recunoscu scârțâitul plăcilor de gresie din apropierea mașinii de spălat vase.

— Ben?

Numele lui răsună în toată casa. Becky făcu câțiva pași spre partea din spate a locuinței.

— Unde ești?

Liniștea îi încetini mersul, apoi o opri complet.

— Dacă ai impresia că-i amuzant, să știi că nu-i așa.

Nimic.

Își cântări opțiunile. Încă exista șansa să fie o șmecherie. O glumă proastă. Ben ar fi fost în stare să sară de undeva, făcând-o să țipe, sfârșind prin a-l pocni și a-l întâmpina bucuroasă.

Totuși, nu părea să fie o șmecherie. Simțea că ceva nu e în regulă. Mașina lui Ben era parcată pe alee, însă ceva străin se deplasa prin casa lor.

Aveau o armă. Un Glock 17 sau 19, ceva de genul ăsta. Luase patru lecții de tir și fusese la poligon de trei ori. Era o armă șmecheră, de agent secret. Așa spusese Ben. Probabil că ei nu aveau să o folosească niciodată, dar mai bine să o aibă și să nu fie nevoie de ea decât să aibă nevoie și să nu...

Arma se afla la etaj. În dormitor. În noptieră. Dacă se întorcea, din șase pași ar fi putut ajunge la scara principală.

Sau ar mai fi putut înainta trei pași și să aibă vizibilitate spre bucătărie.

Făcu doi pași în față.

Servieta lui Ben și geanta lui de voiaj erau în hol. O geantă sport ponosită, pe care o utilizase ani la rând. Încă o folosea, pentru că-i încăpeau în ea haine pentru trei-patru zile, dar și fiindcă se potrivea în compartimentul de deasupra capului din avioane. Economisea astfel o jumătate de oră din timpul călătoriei prin faptul că nu aștepta la bagaje.

— Iubitule, îți jur pe Dumnezeu că-n două minute chem poliția.

Casa îi răspunse cu un ecou.

— Să știi că nu-i deloc amuzant.

Un vaiet îndelung răsună deasupra ei. Zgomot de lemn solicitat. Locul de lângă studio, aproape de ușă. Niciunul dintre ei nu călcase pe el mai bine de un an, fiindcă trosnea al naibii de tare.

Oricine urcase la etaj păşise pe locul ăla.

Era *sus*!

Se uită spre tavan. Trecură trei secunde şi auzi altă scândură scârţâind. Aproape că vedea paşii prin tencuială. Cineva se învârtea prin casă. Străbătuse bucătăria, apoi suise scara din spate pe care ea coborâse cu doar cinci minute în urmă şi se afla pe coridorul de la etaj. Ajunsese în apropierea dormitorului.

În apropierea pistolului.

Doamne, de ce nu luase arma de îndată ce situaţia începuse s-o ia razna?

Şi totuşi de ce bagajul lui Ben era în casă? De ce maşina lui era pe alee? Să-l fi luat cineva de la aeroport? Să-i fi furat cineva maşina?

Exista un număr de urgenţă la care ar fi trebuit să sune. În caz că se întâmpla ceva cu Ben, dacă cineva ar fi încercat să ajungă la el prin intermediul ei. I-l dăduse şi nici măcar nu-l introdusese în agenda telefonului.

Era în biroul din studioul ei. Firește.

Becky intră în bucătărie şi luă mobilul de pe masă, apoi înşfăcă un cuţit din suport. Un cadou de nuntă de la un vechi prieten de facultate al lui Ben. Un set grozav. Lama cuţitului de măcelărie avea aproape treizeci şi cinci de centimetri lungime şi era al naibii de ascuţită. Iar mânerul se aşeza bine în palmă.

Toţi fuseseră amuzaţi de ideea că nu era de bun augur să dai cuţite drept cadou de nuntă.

Îşi trecu degetele peste ecranul telefonului mobil şi tastă 911. Dar nu apăsă butonul de apelare. Mai exista o şansă să fie o glumă proastă. Un plan idiot pentru a obţine un ţipăt, un hohot de râs, o excitare sexuală sau ceva de genul ăsta – dar, la naiba, cu siguranţă nu se va alege el cu aşa ceva!

Şi nici nu era genul lui.

Becky se învârti prin living. Aveau un covor gros, care aproape atenua pașii. Să mai facă o tură prin casă, să-i mai dea lui Ben o ultimă șansă să recunoască că-i idiot, după aceea să iasă pe ușă. Urma să sune la 911 din curtea din față.

Ajunsese pe la jumătatea livingului când deslușì sunetul de metal culisând pe metal. O mișcare alternativă rapidă, încheiată printr-un pocnet puternic. Un zgomot pe care-l auzise deseori la poligon. Ea îl produsese pe atunci.

Înghiți un nod.

Becky își privi mobilul. Putea să-și ridice vocea suficient de mult pentru a vorbi? Oare persoana de la etaj știa unde se afla ea în casă? Oare ce fac cei de la 911 când primesc un apel mut? Identifică sursa și trimit o mașină? Sau închid?

Trebuia să iasă imediat din casă.

Ușa din față era mai apropiată, deși Becky devenea o țintă clară – o alegere nu tocmai potrivită a cuvintelor –, fiind pe *direcția vizuală* a oricui se afla în holul de sus. Din ușa dormitorului lor se vedea aproape direct până la ușa din față.

Ușa din spate era mai îndepărtată, așadar ar fi trebuit să facă mai mult slalom până acolo, astfel că cineva ar fi trebuit să se apropie mai mult ca să țintească... ca s-o *vadă*. Ea ar fi avut o șansă să telefoneze. Numai că în curtea din spate exista un gărduleț din lemn ce înconjura piscina pe care încă n-o umpluseră pentru vară. Ar fi trebuit să-l ocolească până la poarta laterală. Și nimeni n-ar fi putut s-o vadă. Poate nici măcar s-o audă, cu tot zgomotul dinspre casa aflată în construcție pe o stradă din apropiere.

Suficient timp și destule oportunități ca să fie înșfăcată și trasă înapoi în casă. Trebuia să ajungă la ușa din față.

Becky strânse bine cuțitul în palmă, se asigură că degetul se afla în continuare în apropierea butonului de apelare al telefonului și, din trei pași mari, străbătu livingul. Covorul îi absorbi pașii, însă auzea foșnetele produse de țesătura blugilor și simțea aerul mișcându-se în jurul ei.

Păși în hol și ascultă scârțâitul celei de-a doua trepte din capul scării. Înlemni. Necunoscutul era pe scări. O văzuse îndreptându-se spre ușa din față.

Ar fi trebuit să iasă prin spate. Încă putea face asta. Dar trebuia să se miște repede și avea să-și trădeze prezența.

Alergă spre ușă. Auzi tălpi coborând grăbite pe scară în spatele ei. Se întinse spre clanță.

— Stai așa!

Se întoarse ridicând cuțitul.

— Tu ești, idiotule!

Ben stătea pe scară, pe a patra treaptă de jos. Un picior rămăsese pe a cincea treaptă. Purta costumul gri-închis și cămașa roșiatică ce-i stătea foarte bine. Ținea Glockul în mână, cu țeava îndreptată spre ea. În cealaltă mână își ținea strâns telefonul.

— Lasă cuțitul jos.

Becky răsuflă ușurată și aruncă cuțitul pe masă. Se opri chiar în locul unde aterizau de obicei cheile lui.

— Am făcut pe mine de frică, nesimțitule. Credeam că-i cineva în casă.

Bărbatul coborî pe treapta următoare. Ridică pistolul. Becky vedea suficient de bine gura țevii încât să remarce că era îndreptată spre ea.

— Am chemat poliția, șuieră el. Sunt chiar acum cu ea la telefon.

Becky își îndreptă privirea dincolo de el, în susul scării, apoi ochii îi reveniră asupra pistolului. Oare jucaseră *amândoi* leapșa cu un intrus?

— Bine, zise ea. Calmează-te și nu mai ține ăla îndreptat spre mine.

Privind-o fix, Ben mai coborî două trepte, continuând totuși s-o amenințe cu arma. Ochii lui larg deschiși se îndreptară repede spre cuțit, pe urmă dincolo de femeie,

spre ușa din față, pentru ca în cele din urmă să scruteze livingul.

— Unde-i ea?

— Iubitule, făcu Becky cu ochii ațintiți la pistol, mă sperii cu...

— Unde-i? strigă Ben din nou.

Vocea răsună în tot holul. Geamul ușii din spatele femeii se cutremură.

— Ea? Care ea? urlă Becky descumpănită pentru o clipă.

Ben coborî ultima treaptă și o măsură cu privirea. Ridică pistolul. Țeava era un pătrățel negru cu o gaură la mijloc. O țintea drept între ochi.

— Ce-ai făcut cu ea? Ce vrei de la noi?

Iarăși un pas în față, acum încă unul.

Becky nu reușea să-și dea seama dacă soțul ei era supărat sau trist. Gaura neagră îi atrăgea atenția, îndepărtând-o de chipul lui. Se afla la doar la un metru distanță. Putea să vadă tremurul și micile lui mișcări inconștiente în timp ce strângea plăselele.

— Iubitule, insistă ea, ce vrei să spui cu...

— Cine ești tu? strigă Ben. *Unde-i soția mea?*

2

— Haideți, vă rog, zise Leland „Mike" Erikson.

Privirea lui se plimbă prin clasă, oprindu-se asupra fiecărui chip și prinzând, preț de o clipă, fiecare pereche de ochi.

— Poate reușiți să vă controlați hormonii încă cinci minute. Aveți la dispoziție toată vara pentru a fi adolescenți.

Existau numeroase modalități de a le atrage atenția, dar nu atât de multe încât să le-o rețină odată cu apropierea vacanței. Le aruncase Privirea. Învățase că unul dintre trucurile unui bun profesor era să nu folosească Privirea în mod excesiv. O dată la două săptămâni, cel mult.

Hotărât lucru, el avea aspectul potrivit pentru Privire. Păr negru, ochi negri, slab la față și bărbie ascuțită – totul pe un corp care, în cel mai bun caz, putea fi descris ca fiind sârmos, însă de obicei era doar osos. În primul său an ca profesor de liceu, un elev îi spusese că semăna cu Severus Snape, în anii de facultate.

Privirea îi liniștea pe cei mai mulți copii. Tyler continua să-i șușotească lui Emily, eleva eminentă cu ochi verzi pe care, în felul său ciudat, o curta de la Paști. Mike îi lăsă să vorbească. Puștiul mai avea la dispoziție trei minute și jumătate din anul școlar pentru a-și atinge scopul.

— Anul acesta ați învățat un lucru, zise el aruncându-și privirea peste fețele tinere. Olivia?

Fata bătu în manual cu degetele ei subțiri:

— *Prăbușirea Casei Usher* este despre un tip care înnebunește din cauza morții surorii lui gemene.

— Morții?

— Mă rog, el crede c-a murit, dar de fapt a îngropat-o de vie.

— Bine. În general vorbind. Asta nu înseamnă că toți ar trebui să vă îngropați frații.

Jumătate din clasă chicoti. Un băiat își drese glasul.

— Acum putem pleca, domnule Erikson?

— Încercăm ceva diferit în ultima zi, Zack. La sfârșitul orelor va suna pentru ultima dată clopoțelul. Tu ce ai învățat?

— Că urăsc cursul de engleză.

— Foarte bine. O să-i spun doamnei DeNay ca la anul să te aștepte la cursul de franceză. Ethan?

Ethan era un copil înalt. Chiar mai înalt decât Mike, care avea cam 1,82 metri. Fusese un *geek* pasionat de computere, până când, ca boboc, doborâse trei recorduri la atletism al școlii. Acum se discuta în cancelarie despre posibilitatea de a-l face să se înscrie la anul în echipa de baschet.

— Thoreau nu era singur în pădure.

— Fii mai clar, zise Mike. Vorbești despre câinele lui?

— Nu, vreau să spun că nu era în mijlocul pustietății, ci cam la un kilometru și jumătate de oraș.

— Bine. Mai avem timp pentru încă doi. Hannah?

Majoreta brunetă ridică privirea de pe SMS-urile ei.

— Ăăăăă... *Casa Usher* este despre un tip care...

— Ai aflat asta acum un minut. Zi-mi ce altceva ai mai învățat.

— Ăăăăă..., făcu ea și se uită la colegi și în jos spre pupitru. Ah, stați puțin, să fii uns cu catran și acoperit cu fulgi este cu adevărat dureros și te poate ucide.

— De unde ai aflat asta?

— Povestirea lui Hawthorne. Maiorul Molly-și-nu-mai-știu-cum.

— *My Kinsman, Major Molineux*, spuse profesorul înclinându-și capul spre fată. Bravo, Hannah! N-am crezut că ai fost atentă în ziua aceea. Încă unul. Justin?

Justin își dădu pe spate părul zburlit.

— Se dovedește încă o dată că domnul Erikson are o memorie fotografică.

— Drăguț. Ai învățat ceva legat de începuturile literaturii americane?

Văzu cu coada ochiului ușa deschizându-se și lăsând să se strecoare în clasă o siluetă pleșuvă în costum cenușiu. Mike își repezi privirea spre stânga suficient cât să-l vadă pe Reggie Magnus. Reggie zâmbi și se rezemă de perete, în apropierea tablei. Mike își îndreptă din nou atenția asupra elevului.

— Eu... ăăăăă...

— Nu te grăbi, Justin, zise Mike, însă nimeni nu părăsește această încăpere până nu răspunzi.

Din clasă se ridică un oftat, în timp ce băiatul se trase de păr cu ambele mâini.

Mike luă un pix pe care îl ținea după ureche. Întinse mâna în spate fără să se uite și-l lăsă să cadă, de la vreo douăzeci de centimetri, într-o cană de cafea Nerd Herd supradimensionată aflată pe marginea biroului. Pixul zăngăni, lovindu-se de interiorul cănii.

— Haide, continuă profesorul. Treizeci de secunde și plecăm toți acasă, să ne bucurăm de vară. Un lucru doar. Spune-mi un lucru pe care l-ai învățat anul ăsta.

Justin ridică privirea.

— Ichabod Crane nu este cu adevărat eroul povestirii *Legenda călărețului fără cap*.

— Explică.

— El e ca... ca britanicii. Ne-aţi zis asta când spuneaţi că nu putem să ne uităm pur şi simplu la serialul TV ca să aflăm povestea şi că uneori ticălosul se află chiar în faţa noastră.

Mike zâmbi, clopoţelul răsună, iar elevii ţâşniră cu genţile în bandulieră şi cu rucsacurile aproape goale.

— Să vă bucuraţi de o vară frumoasă! le ură el. Ne vedem peste trei luni. Cu unii dintre voi peste doar două săptămâni, la şcoala de vară. Justin, ai două puncte, adăugă îndreptând un deget spre elev.

Faţa adolescentului încercă să găsească o expresie intermediară între îmbujorare şi un zâmbet afectat.

— Vă mulţumesc, domnule Erikson.

— Eu îţi mulţumesc, Justin. A fost o plăcere să-ţi fiu profesor. Acum plecaţi naibii de aici!

După ce ieşiră şi ultimii elevi, Mike îşi îndreptă atenţia spre prietenul său. Reggie se dusese către spatele încăperii. Se afla în perioada jalnică de după cea mai recentă tentativă de dietă, aşa încât purta o curea veche şi o cămaşă mai largă pentru a ascunde kilogramele pe care le adăugase în ultimele luni. Peste cămaşă avea un blazer închis la culoare, ceea ce însemna că vizita era de afaceri. Reggie nu putea discuta afaceri dacă nu purta ceva similar unui sacou.

Mike îşi drese glasul.

— Cum îţi mai merge?

— Bine, chiar foarte bine.

Lumina soarelui ce se revărsa pe fereastră făcea să strălucească scalpul negru al lui Reggie. Şi-l rădea încă din liceu, când părul începuse să i se rărească, cu mult înainte ca asta să devină o modă.

— Tu ce mai faci?

— Bine.

— Nu-i prea multă presiune aici?

— Mă descurc.

— Bravo ție!

— Știi că-i interzis să vii la școală, nu?

— Îmi tot repeți asta, zise Reggie plimbând un deget de-a lungul unui teanc de antologii Norton. După ce am donat două laboratoare de informatică, presupun că aș putea fi considerat ca făcând parte din staff.

— Din corpul profesoral, vrei să zici. Și nu, lucrurile nu stau așa.

— Serios?

— La noi există o regulă fermă: „Trei laboratoare de informatică", spuse Mike închizându-și laptopul. În plus, sunt destul de convins că DARPA[1] a donat laboratoarele, nu tu.

— Din câte știu cei mai mulți dintre acești oameni, DARPA sunt *eu*.

— Pari foarte cool când o spui în felul ăsta...

Reggie clătină din cap, apoi înaintă și-l strânse pe Mike în brațe.

— Ticălosule.

— Ratatule, i-o întoarse Mike îmbrățișându-l la rândul său.

— Ce-i cu tine?

Mike luă un burete și, cu mișcări ample dintr-o parte în alta, șterse tabla. ULTIMUL TEST NEANUNȚAT DIN ACEST AN dispăru treptat, lăsând în urmă doar praf.

— Ei bine, zise el, cred că am convins trei copii să mai facă un an de liceu înainte să abandoneze. Am vorbit cu alți cinci să susțină testele AP[2]. Iar eu mă ocup de regizarea musicalului din toamnă al cercului de teatru.

---

[1] Defense Advanced Research Projects Agency (DARPA), agenție a Departamentului Apărării SUA care dezvoltă tehnologii pentru forțele armate (n. red.).

[2] Advanced Placement (AP), repartizarea elevilor la un curs de liceu care oferă credite pentru facultate dacă este finalizat cu succes (n. red.).

— Ce ai în program?

— Speram să fie *Eu și regele*, dar ne vom limita probabil la *Little Mary Sunshine*.

— Ăla cu fata care pleacă în călătorie cu familia ei?

— Cu totul altul.

— Doamne, ce pierdere! oftă Reggie scuturând din cap.

— Hei, doar asta ne puteam permite.

— Nu mă refeream la piesă.

— Dar la ce? întrebă Mike aruncând buretele înapoi pe suport.

— Știi tu.

Profesorul își puse laptopul în servietă.

— Dacă te face să te simți mai bine, ne putem preface că n-am mai purtat discuția asta de zeci de ori, așa încât poți să-mi repeți.

Două manuale didactice pe care nu le deschisese deloc în opt ani urmară laptopul în servietă.

— Știi ce fac în clipa asta trei dintre cei mai inteligenți oameni din America?

— Exact în acest moment?

— Unul dintre ei a început să lucreze la NASA de la șaisprezece ani. Altul este un autodidact care își petrece timpul liber lucrând la clasele de complexitate P și NP. Iar ultimul se ascunde de potențialul său predând engleză de liceu într-un orășel prăpădit din Maine, zise Reggie și luă de pe birou capsatorul Swingline roșu-strălucitor, pe care începu să-l plimbe dintr-o mână în alta. Amândoi știm că nu ești de fapt așa cum pretinzi. Ești mai bun decât atât. Ai putea face mult mai mult.

— Afirmația ta conține trei probleme esențiale.

— Lămurește-mă, te rog.

Mike ridică un deget.

— Ar putea exista o mulțime de oameni mai inteligenți care nu au susținut un test de inteligență sau care nu și-au

anunțat rezultatele testului. De asemenea, există foarte mulți care și-au exagerat ori și-au bagatelizat rezultatele testului. Tu faci o presupunere bazată pe o cantitate de date foarte limitată și oarecum distorsionată.

— Destul de corect. Următoarea problemă.

Al doilea deget.

— În cazul testelor de inteligență, există o gamă imensă de rezultate posibile în funcție de test și de subiect. Presupui că am un IQ ridicat, deoarece m-am descurcat bine la un test acum nouăsprezece ani. Aș putea fi cel mai mare idiot de pe Pământ care s-a întâmplat să facă bine un test.

— Te cunosc de prea mult timp.

Al treilea deget. Mike făcu un gest spre sala de clasă.

— Nu cred că a fi profesor de liceu înseamnă o pierdere a timpului sau a potențialului meu.

— Să fim sinceri, spuse Reggie clătinând din cap, tu te ascunzi aici.

— Să te fut, replică Mike și cele două degete de pe margini dispărură.

— Nu ești genul meu.

— Cred că facultatea a demonstrat că nu ai un trecut tipic „feminin", deși subiectul a fost pus la îndoială în câteva rânduri.

— Să te fut.

— Vezi?

— Tâmpitule. Cinezi cu mine?

— Nu-i nici măcar ora patru.

— N-am mâncat nimic de la micul dejun.

— Ultima zi de școală tocmai s-a încheiat. Este un fel de vacanță. În cancelarie se bea. Apoi se continuă cu băutul în Ogunquit.

— Te vizitează un vechi prieten. Vor înțelege. Mai ales dacă-i un vechi prieten care a donat sistemului de învățământ

două laboratoare de informatică. Probabil vor insista să ieşi cu mine.

— Eşti un ticălos.

— Da. Face parte din descrierea postului meu. Paragraful şase, subsecţiunea doi.

Mike oftă şi îşi puse în birou ultimele lucruri. Acum părea destul de aranjat.

— Cine plăteşte?

— Eu, zise Reggie. Este o călătorie de afaceri.

— Aha, pe seama contribuabililor. Hai, pe bune, plătesc eu.

— Tacă-ţi gura.

Mike îşi luă servieta.

— Lasă-mă să mă duc să-mi iau rămas-bun de la câţiva oameni, să beau o bere, poate, după care plec.

— Există prin apropiere vreun local unde putem mânca o friptură bună?

— „Bună" e un termen relativ. Probabil că banii de la Departamentul Apărării te-au cam răsfăţat.

— Ţi-am mai zis până acum că eşti tâmpit?

— Nu, spuse Mike clătinând din cap.

— Tâmpitule.

— E prea târziu să începi cu linguşelile.

3

Pereții din *Captain Turner's Steak and Lobster Hut* erau decorați cu homari din plastic, balize prăfuite, capcane vechi și bucăți de parâme care, cu timpul, deveniseră sfărâmicioase. Toate mesele erau acoperite cu pânze ecosez roșu cu alb, peste care fuseseră așezate un set de condimente și o lumânare mare într-un borcan roșu. Pe suporturile pentru farfurii erau trecute instrucțiuni detaliate despre cum se mănâncă un homar.

Plasatoarea îl salută pe Mike spunându-i pe nume și oferindu-i un zâmbet sincer. În restaurant se aflau doar câteva persoane, însă Reggie insistă să stea departe de bar, undeva lângă perete. Comandară de băut unei chelnerițe tinere care-l salută pe „domnul Erikson" în timp ce-i oferea lui Reggie un meniu. Fata le aduse băuturile și răspunse întrebărilor lui Reggie cu privire la specialitatea *surf & turf* din meniu. Îi zâmbi din nou lui Mike, apoi se îndepărtă.

— Fostă elevă? întrebă Reggie.

— Așa cred.

— Așa crezi? făcu bărbatul chel stăpânindu-se să nu izbucnească în râs.

Mike sorbi din paharul său de Cuba Libre.

— Hai, dă-i drumul, zise el. Despre ce-i vorba?

Reggie își lăsă paharul pe masă.

— Scoate bateria din telefon.

— Pe bune? făcu Mike uitându-se prin restaurant.

— Ăsta-i protocolul. Aștepți vreun telefon important?

— Nu.

— Atunci nu fi enervant. Scoate bateria ca să putem vorbi.

Mike își scoase smartphone-ul din husă și desprinse capacul bateriei.

— Dar cu al tău ce faci?

— Al meu e mai bun. Are șase sisteme de securitate diferite.

— Pun pariu că l-aș putea sparge, spuse Mike stivuind în mijlocul mesei piesele telefonului dezasamblat.

— Sunt convins că ai putea. De asta mă aflu aici. Am o treabă pentru tine.

— Încă una?

— Da. Câte sunt până acum?

Mike ridică paharul.

— Treisprezece de când te-ai dus la DARPA, în total nouăsprezece de când ne cunoaștem.

— Atunci a treisprezecea e cu noroc.

— Mi se pare cool că vii mereu aici cu avionul, ca să te pot refuza personal. Încă o problemă de criptografie?

— Nu.

Ciocniră paharele.

— Robotică? Aveai patru-cinci chestii de robotică, nu?

— Cu siguranță abia aștepți să afli ce refuzi. Crezi că am putea lua niște chifle sau altceva până vine mâncarea? continuă Reggie privind în jur.

— De obicei au un coș cu pâine. Deci e o chestie de robotică?

Reggie clătină din cap în timp ce chelnerița apăru cu coșul de pâine promis și cu un bol mic cu unt. El zâmbi, dar nu scoase un sunet până ce tânăra nu plecă. Luă un colț și-i rupse coaja cu dinții.

— De data asta ești foarte secretos.

— De data asta-i o chestie importantă, zise Reggie și întinse unt pe a doua felie de pâine. Uite ce-ți propun. Vino să lucrezi vara asta pentru agenție, ca liber-profesionist. Trei luni. Te bag pe post de consultant special, dar putem crește veniturile în funcție de cum merg lucrurile. După impozitare, rămâi cu cel puțin patruzeci de mii.

— Mă recrutezi?

— Cam așa ceva, în caz că te crezi pregătit pentru asta.

Mike izbucni în râs și rupse o bucată de pâine.

— Vorbesc serios, făcu Reggie. E o chestie importantă – și am nevoie de tine.

— Așa spui mereu.

— Acum e altceva.

— De ce?

— Pentru că de data asta o să accepți.

Mike vârî cuțitul în unt. Cocoloșul se învârti în bol sub lama ascuțită.

— Acum două ore eram unul dintre cei mai inteligenți oameni din America. Acum nu știu nici măcar ce se-ntâmplă în propria mea minte.

Reggie luă o înghițitură din băutura lui. Aruncă o privire prin restaurant, după care se uită din nou la telefonul dezasamblat de pe masă. Se aplecă în față și spuse cu voce joasă:

— Există un proiect pe care noi l-am finanțat în San Diego. Ai auzit de Arthur Cross?

— Fizicianul? întrebă Mike. Mi-ai dat anul trecut, de Crăciun, un exemplar din *The History of What We Know*, îți amintești? Participă și el la chestia asta?

— Da. Altfel cum crezi că ți-am făcut rost de un exemplar cu autograf?

— Are autograf? Nici măcar n-am deschis cartea.

— Firește că n-ai deschis-o.

— De ce ai face rost de o carte pentru cineva care nu prea citeşte? zise Mike ridicând din umeri.

— Fiindcă era un bestseller *New York Times* pe care îl citea toată lumea şi mi s-a ivit ocazia să-ţi fac rost de un exemplar cu autograf.

— Mă rog...

— Cross este coordonatorul Proiectului Portalul Albuquerque, care, din mai multe motive, se află în pericol de a fi anulat. Vreau să-l evaluezi şi să dovedeşti că este sigur şi viabil, pentru a putea obţine încă un an de finanţare.

— Portalul Albuquerque?

— Da.

— Ei bine, mi-ai stârnit curiozitatea.

— Mă bucur.

— Ce fel de proiect este?

— Nu-ţi pot spune aici.

— Ei, haide, făcu Mike, mi-am desfăcut telefonul, alea-alea...

— Îmi pare rău. Vino la Washington săptămâna viitoare.

— Nu pot.

— O să faci parte dintr-o comisie împreună cu mine. Fără stres, fără obligaţii. Vei avea ocazia să te întâlneşti cu Arthur şi cu echipa lui, să afli direct de la ei care-i treaba.

— De ce nu-mi povesteşti tu?

— Pentru că ei îţi pot explica mai bine.

— Nu pot pleca pur şi simplu. Am un job.

— A fost ultima zi de şcoală.

— Am şcoală de vară. Tu ştii ce fac profesorii vara?

— Da. Mai ştiu, de asemenea, că aranjezi plimbări prin parcul de distracţii pe timpul verii. Şi mai ştiu că oferta mea este cam de cinci ori mai mare pentru o treime din timpul respectiv.

— În caz că o accept.

— O să accepți.

— Și dacă aflu că-i vorba doar despre alt costum de luptă sau despre o mantie care te face invizibil?

— Se numește camuflaj optic. Și nu, nu-i vorba despre asta. Vii la Washington sau nu?

Degetul lui Mike lovi încetișor paharul.

— Poate. Dar de ce tocmai eu?

Reggie deschise gura, însă o închise când o văzu pe chelneriță oprindu-se în dreptul lor pentru a-i întreba dacă mai doreau să bea ceva. Îi asigură că mâncarea va fi gata în câteva minute și se întoarse la bar.

— Cum o cheamă? întrebă Reggie.

— Pe cine?

— Pe chelneriță.

— Siobhan. S-a prezentat când ne-a luat comanda pentru băuturi.

— Și?

— Și ce?

Reggie întinse un deget, pe care îl răsuci apoi după chelneriță.

— Altceva?

— Ce importanță are?

— Îți răspund la întrebare și te conving să accepți. Ce mai știi despre ea?

Mike oftă. Furnicile din mintea lui deja începeau să se agite, purtând în mandibule frânturi de amintiri, imagini și sunete, ca niște bucăți de frunze colorate.

— Siobhan Emily Richmond. Născută pe 29 decembrie, a absolvit în 2011. Am avut-o elevă din 2009 până în 2010 și a luat B+ pentru că s-a încurcat la un test despre scriitorii de la începutul secolului XX. Nu-i plăcea deloc *De veghe în lanul de secară*. În liceu a avut trei prieteni, iar în ultimul an s-a întors la primul. S-a dus la Universitatea din New Hampshire, dar după un an și jumătate a fost nevoită să

renunțe, deoarece tatăl ei, James, a murit într-un accident de mașină. Îi place Katy Perry, preferă culoarea verde, era obsedată de *Supernatural* și conduce o Honda Civic din 2007 – verde, firește – cumpărată de la o femeie din Kittery. Sora ei mai mică, Saorise, ar trebui să ajungă în clasa mea peste doi ani. E suficient?

— M-aș fi îngrozit să aud de la altcineva atât de multe informații.

— E un oraș mic.

— De aceea am nevoie de tine acolo, zise Reggie bătând de două ori cu palma în masă.

— Fiindcă locuiesc într-un oraș mic?

— Nu, fiindcă faci lucruri de genul ăsta mult mai ușor decât alții, răspunse Reggie lovind cu degetul în tăblia mesei. Pe bune, e ca și cum ai construi cel mai tare supercomputer din lume și l-ai folosi să joci *Angry Birds*. Te irosești aici.

— Sunt fericit aici.

— Minunat. Dacă te hotărăști să lucrezi pentru mine pe timpul verii, vei face o grămadă de bani și o să fii și mai fericit aici.

Mike se uită la componentele telefonului său.

— Doar o excursie la Washington?

— Da. Pe banii mei. Îți dau din start un miar din onorariul de consultanță doar ca să vii. Te instalez într-un hotel adevărat, deși amândoi știm cât de mult îți place canapeaua mea. Va fi o vacanță plătită.

— Și dacă nu mă interesează, punem capăt, nu?

— Te va interesa.

— Dar dacă nu, punem capăt, insistă Mike ca și cum ar fi pus o condiție, nu o întrebare. Vreau să mă întorc acasă fără să-mi induci sentimente de vinovăție, să mă trezesc cu controale fiscale sau cu mai știu eu ce probleme.

Bărbia lui Reggie se mișcă în sus și în jos.

— Dacă după întrunirea comisiei o să te poți uita în ochii mei și să-mi spui că nu te interesează, îți fac vânt spre casă cu clasa întâi. Și o să-ți dau și o sută de dolari pentru băutură în aeroport.

Siobhan Emily Richmond apăru ținând într-o mână, în echilibru, o tavă. Mike mătură componentele telefonului său spre capătul mesei, iar fata așeză farfuriile, verifică din nou nivelul din pahare, iar după ce întrebă dacă mai voiau pâine se îndepărtă.

Reggie luă o bucată de friptură. Închise ochii, mestecă de patru ori și o privire fericită îi inundă chipul. Înghiți și se uită la Mike.

— Deci ne-am înțeles?

Mike despică o scoică cu marginea furculiței și oftă.

— Poate.

— Când poți pleca? zâmbi Reggie.

— Nu știu. În vreo două zile, până-mi pun la punct problemele cu școala. Pe 17 e bine?

— Perfect. Ne întâlnim la Washington să participi la întrunirile comisiei, după care te expediez la San Diego.

— Dacă mă decid să accept.

— O să accepți.

— Vom vedea.

4

După opt zile, trei verificări de securitate și o plimbare cu avionul, Mike ajunse la Washington, DC, purtând cel mai bun costum al său. Dar tot era cel mai ieftin din sală; Reggie îi împrumutase o cravată de mătase, după ce le văzuse pe cele două din poliester pe care le adusese de acasă. Își aranjă nodul, bucuros că se hotărâse pentru un nod Windsor, în locul celui pe care-l folosea în mod obișnuit.

Încăperea era aproape de două ori mai mare decât sala de clasă a lui Mike din South Berwick. Nu existau ferestre. Cinci oameni se foiau și mormăiau, căutându-și loc la mesele din față, evitând steagurile din spatele lor. La trei metri de ei se afla alt șir de mese dispus în oglindă, dar cu douăzeci și patru de scaune aliniate pe patru rânduri de câte șase. Alte două mese erau așezate în lungul peretelui lateral, orientate spre ușă. Deși pereții erau vopsiți în culori calde, interiorul avea un aer dezolant.

Profesorul constată cu surprindere că modul de dispunere a mobilierului făcea ca încăperea să semene foarte mult cu o sală de tribunal. Judecătorii în față. Apărarea și acuzarea, vizavi de ei. Juriul, pe una dintre laturi. Era convins că totul fusese aranjat așa în mod deliberat.

Cele cinci persoane din față – trei bărbați și două femei – se așezară pe scaunele lor. Mike se uită la fiecare în parte. Un bărbat într-o uniformă a Forțelor Aeriene cu vulturi argintii pe umeri și cu șapte rânduri colorate pe piept. Un

bărbat mai tânăr cu păr negru și cu ochelari. O femeie mai în vârstă, cu o insignă cu steguleț la guler, pe care furnicile o recunoscură ca fiind senatoare. Un asiatic cu o dungă albă pe degetul pe care în mod normal purta un inel. O femeie cu ochi negri, păr lung și corp atletic. Șapte persoane se așezară vizavi de ei, scriind cu pixuri identice pe blocnotesuri identice.

Reggie îi conduse la mesele juriului, pe care se aflau câte două blocnotesuri noi-nouțe, cu antetul filigranat al Departamentului Apărării în partea superioară a fiecărei foi. Un logo asemănător se vedea pe pixul așezat de-a curmezișul în partea de sus a blocnotesului. Lângă fiecare blocnotes se afla câte un dosar albastru.

— Ce-i asta? întrebă Mike aranjându-și haina în așa fel încât să scoată în evidență cravata împrumutată.

— Consiliul de revizuire a bugetului, murmură Reggie deschizându-și servieta, din care scoase un carnețel subțire. Chestii obișnuite. Încă este domeniul DARPA, dar în Portalul Albuquerque au investit mai multe departamente. Toți oamenii ăștia au un cuvânt de spus în legătură cu ceea ce se va întâmpla în continuare. Unii dintre ei depind de agenție, câțiva sunt chiar din Departamentul Apărării. Îl vezi pe colonelul din Forțele Aeriene? Îi plac chestiile astea.

— Pe bune? făcu Mike uitându-se dincolo de cei șase membri ai consiliului, spre bărbatul vânjos cu maxilare puternice, tuns periuță.

— Oh, da. Poți să dai uitării tot ce ai citit prin ziare despre pușcași marini sau despre armată. Forțele Aeriene iubesc tehnologia avansată mai mult decât oricare dintre celelalte arme.

— Întâlnirea are ca temă tehnologia de vârf, dar toată lumea folosește blocnotesuri și pixuri?

— Îți amintești cum a trebuit să-ți faci bucăți telefonul pe masă?

— Da...

— La astfel de întâlniri nu sunt permise laptopuri și tablete. Chestie de securitate.

— Teribil. Pot să păstrez pixul?

— Da, poți păstra pixul, oftă Reggie. I-a costat doar șaptesprezece dolari pe contribuabili. Ține, poți să-l iei și pe-al meu.

— Dar blocnotesul?

— Nu te lăcomi! Bine, fii atent, continuă el arătând cu o mișcare a capului spre partea din față a sălii. Ăștia sunt noii tăi cei mai buni prieteni.

Doi bărbați și o femeie intrau pe ușă. Primul dintre ei, un negru mai în vârstă, cu barbișon aranjat și o coroană de păr grizonant ce-i înconjura scalpul, își roti privirea prin sală și spre membrii consiliului. Mergea ținând în mâna dreaptă un baston negru, cu mâner derby argintat. Purta ochelari cu ramă din argint care atrăgeau atenția asupra ochilor. Nu se schimbase prea mult față de fotografia de pe supracoperta cărții sale.

— Arthur Cross, zise Reggie urmărind privirea lui Mike. Probabil și-a format deja o idee despre cum funcționează treaba asta, deși toți îți vor spune că depășește cu mult puterea de înțelegere a cuiva. Ăsta-i motivul pentru care te afli aici.

— Încă nu știu ce-i... chestia asta.

— Ai răbdare.

Cross se uită spre Reggie și-l salută politicos cu o înclinare a capului. Femeia care-l însoțea le aruncă lui Mike și lui Reggie o privire aproape cruntă. Ea, Cross și celălalt bărbat se așezară vizavi de consiliu.

— Blonda este Jamie Parker, zise Reggie. Programator-șef. A venit astăzi aici pentru că celălalt fizician al lor are gripă.

Avea ochi căprui, la fel ca Mike, dar mult mai înguști decât ai lui. Părul îi trecea de umeri, însă îl purta strâns în coadă de cal. Purta o helancă neagră cu guler înalt, strânsă pe trupul bine făcut, ascuns oarecum privirilor de un blazer cenușiu.

Mike își dădu seama că o privea fix, deoarece și ea se uita țintă la el. Își frecă tâmpla și sili câteva furnici să treacă din nou în spatele zidului.

— Spuneai că nu-i vorba de criptografie.

— Nu, nu este.

— Sau de roboți.

— Suntem în secolul XXI. Nu cred să am în sarcina mea vreun proiect care să nu includă cel puțin doi programatori. Parker, continuă el arătând cu bărbia în direcția femeii, era hacker la MIT, a avut probleme cu FBI-ul, dar nu s-a putut dovedi nimic. După ce-a absolvit, au încercat s-o angajeze, însă doar că nu i-a scuipat în față. A dispărut vreo doi ani, după care Arthur a găsit-o la o conferință a hackerilor și a recrutat-o. Își iese foarte repede din pepeni.

Mike își lăsă privirea să alunece spre celălalt bărbat. Avea fața lungă, cu pielea arsă de soare și bătută de vânt, și ochi mici. Părul cănit și gelat îi era pieptănat pe spate, iar chipul îi părea lipsit de energie, o înfățișare ce lăsa impresia că era mai mult exersată decât genetică. Avea membre subțiri și o postură perfectă. Părea înalt, chiar dacă avea doar vreo doi centimetri mai mult decât Parker. Costumul nu-i venea prea bine și aproape sigur era de-a gata – ceea ce-l făcu pe Mike să se simtă încântat de garderoba lui.

Făcu semn din cap în direcția bărbatului.

— Olaf Johansson.

— Olaf?

— N-ai decât să-i întrebi pe părinții lui. E partenerul lui Arthur. Două doctorate în fizică și matematică. Specialist

în date numerice. Foarte puțină imaginație și simț al umorului. Probabil că voi doi n-o să vă înțelegeți.

— Are legătură cu Scarlett?

— Din câte știu, nu.

— I-a zis cineva că seamănă foarte bine cu Humphrey Bogart?

— Am încercat. Nu știa despre cine vorbeam.

— Cum să nu-l știe pe Bogart?

— Nu cred că a văzut *Casablanca.*

— Mă minți.

— Ține-ți gura și joacă-te cu pixul. Sunt gata să înceapă.

Femeia cu ochi negri și corp atletic începu discuțiile. Avea o voce plăcută.

— Așadar, domnule Cross, puteți face o analiză a proiectului dumneavoastră și să ne spuneți în ce stadiu se află acum?

— După cum ați văzut din rapoartele noastre, răspunse Arthur, Portalul Albuquerque a început ca Proiectul SETH. A fost o încercare de a crea o metodă viabilă pentru transfer de materie energetică, obiectivul pe termen lung fiind crearea unui sistem TIM practic.

— Domnule Cross, interveni bărbatul cu trăsături asiatice ridicând mâna, mai pe înțelesul nostru, vă rog...

Olaf oftă și se încruntă o clipă.

— TIM, adică transfer instantaneu de materie, explică Arthur. Încercăm să punem la punct un sistem de proiectare a materiei care să nu...

— Teleportare? îl întrerupse din nou asiaticul. Încercați să faceți un fel de sistem de teleportare, ca în *Star Trek*?

— De fapt, i se zice transportor, precizează Jamie Parker.

Un chicotit străbătu mesele consiliului.

Mike simți că-i venea să-și dea ochii peste cap.

— Credeam că m-ai adus aici pentru ceva serios, șopti el întorcându-se spre Reggie.

— Așa am și făcut, murmură prietenul lui.

— Teleportarea fizică e imposibilă.

Consiliul continuă.

— Și ce reușite ați avut cu acest... sistem de proiectare a materiei? întrebă asiaticul.

— Ei bine, continuă Arthur, în cele din urmă am avut rezultate destul de bune. Folosind tehnologia existentă, există mai multe modalități de a descompune ceva până la nivelul atomic. Firește, provocarea a fost întotdeauna reintegrarea. Făcu o pauză pentru a-și potrivi ochelarii. Chiar și o formă de viață de dimensiunile unui șoarece conține miliarde de celule, fiecare în parte alcătuită din sute de milioane de molecule, formate la rândul lor, fiecare, probabil din milioane de atomi. Descompunerea este relativ ușoară, în vreme ce reasamblarea...

— Cred că bugetele dumneavoastră anterioare au justificat asta, nu? întrebă colonelul din Forțele Aeriene și vocea lui limpede răsună în sală. Aici scrie că ați construit un supercomputer.

— În general, ar fi imposibilă construirea unui computer care să identifice și să urmărească toate particulele în timp real, interveni Jamie. Ar depăși cu mult cele mai moderne teorii. Cel mai bun computer de acest gen este Tianhe-2, din China, însă oferă doar un procent scăzut din puterea de calcul de care am avea nevoie pentru un singur salt. Noi am încercat să dezvoltăm un program care să exploateze o idee similară cu inseparabilitatea cuantică, ceea ce Einstein numea „acțiune fantomatică la distanță". Nu ar fi necesar să știm unde se află fiecare particulă în parte, câtă vreme știm unde se află *cele mai multe* dintre ele.

Membrii consiliului se uitau unii la alții și prin dosare.

— Și a funcționat? întrebă femeia atletică.

Mike se aplecă, apropiindu-se din nou de Reggie.

— Nici măcar nu urmăresc chestiile astea, dar îți pot spune deja șase motive pentru care n-ar funcționa.

— Sunt convins că poți.

— Cel puțin doisprezece fizicieni s-au jucat cu astea și au trecut la chestii mai ușoare, ca antigravitația sau Teoria Marii Unificări.

— Ți-am mai zis să ai răbdare, nu?

— Domnule Magnus, întrebă femeia atletică, aveți de făcut vreun comentariu?

— Nu, doamnă. Doar îi lămuream un aspect colegului meu.

Privirea femeii alunecă spre Mike, apoi din nou spre Arthur.

— Domnule Cross?

— Am avut unele reușite, continuă Arthur, dar și câteva eșecuri. Primele cazuri de HD nu ne-au relevat nimic până când am...

— Mă scuzați, îl întrerupse senatoarea. HD?

— Ah, este... ăăă..., se bâlbâi Arthur cercetând masa. Ei bine, este un termen neoficial, inventat pentru a desemna obiectele testate care erau mai degrabă dispersate decât reintegrate.

— Și de la ce vine prescurtarea? interveni bărbatul cu ochelari.

— Păi...

Arthur îi aruncă o privire lui Jamie.

— De la Humpty Dumpty, murmură Olaf Johansson.

— Poftim?

Mintea lui Mike făcu un salt înainte și descoperi textul unor versuri pentru copii. Se uită dintr-odată la toate cele șase pagini ale cărții cu poze și le confruntă cu subiectul în discuție. Se înfioră.

— Humpty Dumpty, repetă cel care semăna cu Bogart. Vocea cu un uşor accent părea nefirească pentru acel chip. Ştiţi, „Soldaţii veniră şi toţi caii..."[1].

— Aaa, făcu asiaticul care pusese întrebarea.

— Puţin cam... macabru, spuse bărbatul cu ochelari lăsându-şi bărbia în jos.

— Dar potrivit, preciză Olaf cu o expresie aproape dispreţuitoare.

— Prin urmare, zise colonelul din Forţele Aeriene, câte succese aţi avut?

— În primii trei ani ai proiectului am reuşit să teleportăm două cuburi de testare şi un animal, menţionă Arthur. Ambele cuburi s-au făcut praf la câteva clipe după reintegrare. Analiza microscopică a relevat schimbări fundamentale în structura lor şi la nivel molecular.

— Şi... animalul? interveni senatoarea înghiţind un nod.

Arthur îi aruncă o privire lui Jamie. Blonda îşi cercetă blocnotesul neatins.

Olaf se îndreptă în scaun.

— Suntem destul de siguri că era mort în momentul reintegrării.

— Destul de siguri?

— Autopsia nu a fost concludentă, strânse el din umeri. Dacă a fost în viaţă, n-a fost vorba decât despre o secundă sau două.

— Sunteţi siguri?

— Suntem siguri, murmură Jamie.

Mike luă pixul şi, după ce scrise pe blocnotes *Ţi-am spus eu!*, i-l întinse lui Reggie, care însă nu-l băgă în seamă.

---

[1] Vers dintr-un cunoscut cântec de leagăn în limba engleză: „Grăsun Grăsan (Humpty Dumpty) sta pe un zid/Grăsun Grăsan s-a prăbuşit./Soldaţii veniră şi toţi caii, dar/N-a fost cu putinţă să-l urc sus iar"; traducere de Nora Galin, *Alice în Ţara Oglinzilor*, Editura Regis, 2001 (n. red.).

Asiaticul lovi ușor cu palma raportul din fața lui.

— Testarea pe animal a fost un experiment neautorizat, nu-i așa?

— Da, domnule, recunoscu Arthur. Iar rapoartele de la audierea respectivă, din partea comisiei de etică și a Societății pentru Protecția Animalelor, ar trebui să fie incluse în dosarele ce v-au fost puse la dispoziție. Suntem... tuturor celor de la Proiectul Portalul Albuquerque ne este rușine de ceea ce am permis să se întâmple. De ceea ce am făcut atunci. Vă asigur că nu se va mai întâmpla.

— Vă rog, continuați, îl încurajă asiaticul dând din cap.

— Așa cum spuneam, reluă Arthur, experimentele noastre din etapa a doua ne-au forțat să fim de acord cu teoriile predominante. Pur și simplu, teleportarea fizică nu va fi posibilă la nivelul actual al tehnologiei. Poate nu va fi niciodată posibilă, după cum au declarat numeroși teoreticieni ai mecanicii cuantice.

Un mormăit ușor se ridică dintr-un capăt al mesei consiliului, revărsându-se până în capătul opus.

— Nu-mi vine să cred că finanțezi pe cineva care ți-a zis că ar putea construi un sistem de teleportare, șopti Mike.

— De fapt, spuse Reggie, îl finanțez pe Cross pentru că l-a realizat.

— Cu toate acestea, continuă Arthur, în perioada dintre experimente, domnul Johansson și cu mine am avut ideea că secretul deplasării instantanee ar putea fi manipularea distanței ce trebuie străbătute, nu a călătorului.

Pentru o clipă, furnicile lui Mike își întrerupseră mișcarea lor neîncetată.

5

— Și cum ai manipula distanțele, domnule Cross? întrebă femeia atletică dând impresia că frunzărește raportul și se referă la ceva anume.

— Distanța este un termen relativ, zise Arthur. Când începi să aplici ideea unor dimensiuni suplimentare, poate fi influențată foarte ușor.

Reggie își drese glasul încercând să atragă atenția. Mike, oamenii de știință și membrii consiliului se întoarseră spre el.

— Ăăă... Doar pentru a fi clar, spuse el, și, din nou, în folosul acelora dintre noi care nu au legătură cu știința, ați putea fi ceva mai explicit?

— Desigur, răspunse Arthur.

Ignoră pixul din fața lui și scoase unul din interiorul hainei. Făcu apoi două puncte exagerat de mari în colțurile opuse ale unei foi din blocnotesul oficial și se ridică – fără să-și folosească bastonul, observă Mike.

— Pentru ceea ce ne interesează, să presupunem că aceste puncte există într-un univers bidimensional, foaia de hârtie, spuse el adoptând tonul profesorilor din toată lumea. Destul de simplu, nu? continuă arătând coala celor din sală.

Câțiva dintre membrii consiliului încuviințară din cap.

— Domnule Magnus, dacă tot ați sugerat această explicație, cât de departe credeți că sunt aceste două puncte unul de celălalt?

Reggie se uită la hârtie.

— Să tot fie vreo treizeci și cinci de centimetri, nu-i așa?

— Cam așa, răspunse Arthur, după care rupse foaia din blocnotes cu un gest larg și o împături în două. Cât de departe sunt acum?

— Cam douăzeci de centimetri.

— Dar acum? întrebă fizicianul după ce împături coala încă o dată.

— Ceva mai mult de un centimetru, cred.

— Și totuși, zise Arthur, pentru orice creatură din lumea bidimensională a hârtiei nu s-a schimbat nimic. Universul ei nu s-a modificat, iar punctele se află în continuare la treizeci și cinci de centimetri unul de celălalt. Însă dacă ar dispune de mijloacele necesare pentru a percepe spațiul nostru tridimensional, trecând prin el și revenind în spațiul său, ar putea ajunge din punctul *A* în punctul *B* făcând doar un pas. Într-un mod asemănător, noi manipulăm distanța acoperită de Portalul Albuquerque creând o cale prin altă dimensiune, o stare cuantică alternativă dacă doriți. Una în care propria noastră dimensiune apare împăturită. Unde *A* și *B* sunt la un pas distanță.

— Chestia cu foaia de hârtie a fost ideea ta? șopti Mike.

Reggie aprobă din cap abia perceptibil și coborî vocea.

— Așa mi-a explicat el prima dată când l-am întrebat. Este o imagine elocventă pentru noi, oamenii de rând.

Colonelul tuns periuță lovi ușor pixul de marginea dosarului din fața lui și zise:

— Deci ați găsit o altă dimensiune care să permită asta?

— Aceasta este esența proiectului nostru, încuviință Olaf și Mike constată uimit câtă condescendență putea proiecta acesta în voce. Nu trebuie să o găsim, ci numai să

transmitem echipamentului nostru că o avem și totul va funcționa corespunzător.

— Și funcționează?

— Până în prezent, zise Arthur tușind, a funcționat de mai bine de patru sute de ori fără efecte secundare sau alte consecințe. De o sută șaizeci și șapte de ori cu subiecți umani. Nu a existat nici măcar o singură eroare de sistem.

— Niciodată?

— Niciodată.

Și în timp ce repetă cuvântul, bărbatul mai în vârstă se așeză. Olaf și Jamie își încrucișară amândoi brațele la piept.

Mike se încruntă și-i aruncă o privire lui Reggie. Acesta îi răspunse cu o mișcare rapidă a capului. Mike luă din nou pixul și mâzgăli pe blocnotes: *Dacă NICIODATĂ, ce treabă mai am eu?*

— Cât de sigură este? întrebă colonelul.

— Foarte sigură, răspunse Arthur.

Bărbatul cu trăsături asiatice lovi ușor cu pixul în masă.

— Ce s-a întâmplat atunci cu Benjamin Miles?

Un roi micuț de furnici aduse imagini și sunete. Mike fusese la Washington în urmă cu treizeci și două de luni. Reggie i-l prezentase pe proaspăt promovatul director adjunct, cu care se întâlniseră pe hol. Mic de statură, dar lat în umeri, cu maxilare puternice și păr blond ca soarele. Avea ca ac de cravată un scut de Captain America argintiu și roșu. Biroul său era la trei uși de cel al lui Reggie, pe stânga.

Un murmur ușor străbătu sala. Câteva priviri se îndreptară spre Reggie. Olaf și Jamie se foiră pe scaunele lor. Colonelul și senatoarea se aplecară în față. Arthur le întâlni privirile.

Ben? mâzgăli Mike.

Reggie clătină din nou din cap.

— Problemele domnului Miles sunt, desigur, regretabile, spuse Arthur. Tuturor ne-a plăcut de el în timpul scurtei sale vizite la San Diego, dar n-au nicio legătură cu Portalul Albuquerque.

— El a trecut prin portal, zise asiaticul și nu fusese deloc o întrebare. Acum șapte săptămâni. Iar primul lui episod a avut loc imediat după aceea.

— Primul lui episod s-a întâmplat imediat după ce a revenit cu avionul la Washington, cu Virgin America, precizează Arthur. Ați vorbit cu Richard Branson?

Mike se uită din nou la Reggie, însă chipul prietenului său era impenetrabil.

— Ăsta nu-i un răspuns, replică cel cu trăsături asiatice.

— Nu ați pus o întrebare, ripostă Arthur. Ați stabilit în mod fals o legătură cauzală între portal și starea domnului Miles. Vă pot spune cu toată certitudinea că portalul nu are nimic de-a face cu asta.

— Cum așa?

— Pentru că portalul nu-l afectează în niciun fel pe călător. Este posibil să fi fost afectat de folosirea greșită a echipamentului, însă asta nu are nicio legătură cu călătoria în sine.

— Așadar, este oarecum periculos, interveni colonelul.

— E ca și cum ați întreba dacă o autostradă reprezintă un pericol, spuse Olaf. O autostradă nu-i decât o fâșie lungă de asfalt. În sine, e inofensivă, totuși te poți răni dacă cineva face o prostie.

Colonelul căzu pe gânduri și își notă ceva.

Femeia atletică ce deschisese discuțiile răsfoi din nou documentele.

— Domnule Cross, nu găsesc specificații concrete legate de proiectul dumneavoastră.

— Nu veți găsi așa ceva, doamnă, zise Arthur.

— Există vreun alt dosar?

— Nu. O parte din acordul nostru stabilește să nu partajăm cu nimeni nimic din cercetările, descoperirile sau tehnologia noastră înainte ca proiectul să fie făcut public.

Femeia făcu ochii mari.

— Acum însă este o analiză de consiliu.

Pentru o clipă, oamenii de știință și membrii consiliului se uitară unul la altul.

— Ăsta-i motivul pentru care te afli aici, murmură Reggie aplecându-se spre Mike.

— Domnule Cross, spuse bărbatul cu ochelari, va trebui să vedem rezultatele cercetării dumneavoastră dacă doriți să discutăm despre extinderea bugetului pentru încă un an.

— După cum tocmai v-am explicat, nimeni nu va vedea nimic din rezultatele activității noastre până când Portalul Albuquerque nu va fi făcut public. Nicio ecuație, nicio linie de cod, nicio schiță. Aceasta a fost înțelegerea pe care am stabilit-o cu domnul Magnus când am transferat cercetarea noastră de la SETH.

Câteva capete se întoarseră spre Reggie, care nici nu clipi.

Colonelul de la Forțele Aeriene lovi ușor cu palma dosarul său închis.

— De ce auzim abia acum despre asta?

— Pentru că nu vă citiți mesajele e-mail, îi reproșă Olaf. Acesta a fost acordul stabilit acum aproape doi ani.

— Atunci se pare că am încheiat, interveni senatoarea aruncându-i lui Reggie o privire obosită. Dacă nu ne prezentați rezultate concrete, cu greu ne-am putea aștepta la o continuare a finanțării.

— Dimpotrivă, zise Arthur. Vă putem arăta singurul rezultat care contează cu adevărat. După cum am menționat, Portalul Albuquerque funcționează.

— Aveți vreo înregistrare video? întrebă asiaticul.

Arthur clătină din cap.

— Avem la fața locului, dar nu vom permite să iasă ceva din laboratoarele noastre.

Un acut sentiment de frustrare îi cuprinse pe membrii consiliului.

Mike ridică pixul, însă Reggie îi puse o mână pe încheietură, apăsând-o ușor.

— Îmi pare rău, se scuză Arthur, dar s-a stabilit chiar de la început că orice informare legată de lucrările acestui proiect se va face exclusiv pentru satisfacerea nevoii de cunoaștere.

— Ei bine, pentru fondurile care ne-au fost solicitate, spuse bărbatul cu ochelari, cred că trebuie să știm.

— De ce? întrebă Jamie. Niciunul dintre dumneavoastră nu este fizician. Nu sunteți ingineri. Nu sunteți programatori. Oricum nu ați înțelege nimic din ce v-am putea arăta.

— Dar avem oameni care ar înțelege, replică femeia atletică.

— Ăsta-i motivul pentru care nu împărtășim oricui informațiile noastre, zise Arthur.

Toți se concentrară asupra lui. De o parte și de alta a șefului lor, Jamie și Olaf își îndreptară ținuta. El aruncă o privire spre Reggie în căutarea unui sprijin și primi o încuviințare ușoară din cap.

Lui Arthur îi trebui un scurt moment ca să-și adune gândurile.

— Portalul Albuquerque este cea mai mare realizare a omenirii de la aselenizare. Poate de la inventarea motorului cu aburi. Nu este o exagerare să spunem că va schimba totul. Transporturile, comunicațiile, comerțul, industria energetică, explorarea spațială, absolut totul. Odată ce va fi lansată, această tehnologie va transforma viața tuturor oamenilor de pe planetă. Până atunci însă nu putem risca scurgerea de informații. Dacă asistenții și consultanții dumneavoastră vor afla amănunte, le vor împărtăși staffurilor,

iar membrii acestora le vor comunica asistenților și departamentelor din care fac parte. Unii dintre ei ar putea chiar să le discute cu prietenii și familiile lor. Ceea ce înseamnă o sută de oameni, imediat după încheierea acestei întâlniri. Cu cât există mai mulți oameni cu acces la informații, cu atât există mai multe șanse ca ele să fie cunoscute public. Sincer vorbind – și Arthur arătă spre Olaf și spre Jamie –, aceasta este munca noastră de o viață și nu vom risca să fie distrusă și acaparată de hiene înainte de a face o declarație oficială.

— Așadar, este vorba de recunoașterea meritelor, spuse colonelul.

— Firește, făcu Olaf. Ați fost atent? Noi vom câștiga Premiul Nobel în fiecare din următorii zece ani. Chiar și pentru economie, medicină și literatură. Le vom lua doar din principiu.

— Vă înțeleg îngrijorarea, zise bărbatul cu trăsături asiatice, dar nu este ca și cum v-ați preda teza de licență unui profesor în vârstă care nu se descurcă cu e-mailul. Vorbim despre Guvernul federal.

— Da, încuviință Jamie, tocmai.

— Nu sunteți în stare să vă păstrați propriile secrete, spuse Olaf, dar vreți să ne faceți să credem că vă veți descurca mai bine în cazul nostru?

Colonelul strânse din maxilare.

Reggie își drese glasul, iar femeia atletică își îndreptă privirea spre el.

— Domnule Magnus?

— Îmi dau seama că pare foarte neobișnuit, dar nu diferă câtuși de puțin de numeroasele programe de înaltă securitate pe care DARPA le-a desfășurat în trecut pentru sucursalele și departamentele dumneavoastră. Oficial sau mai puțin oficial.

Senatoarea murmură ceva cu privirea ațintită spre dosarul din fața ei, pe urmă își îndreptă atenția spre Reggie.

— În concluzie, DARPA se așteaptă să pompăm încă trei sute de milioane în acest proiect pe baza a... ce? Fără explicații, fără rapoarte, fără nimic.

— Pe baza faptului că funcționează, zise Olaf.

Arthur îi făcu semn să tacă, iar Johansson se lăsă pe spătarul scaunului, încrucișându-și brațele la piept.

Reggie îndreptă un deget în direcția lui.

— Are dreptate. De fapt, este singurul lucru care contează. Portalul Albuquerque funcționează. Am văzut asta cu ochii mei. Nu vorbim de încă un an ca să vedem dacă se pot obține rezultate, ci de încă un an pentru finalizarea testelor și punerea la punct a unei documentații solide pe care nimeni să nu o poată pune la îndoială.

— Dar fără să știm ce fac...

— Știm ce fac, o întrerupse Reggie pe senatoare. Au construit un sistem care vă permite să ajungeți într-o clipă de la New York la Londra. Exact asta au spus că au de gând să facă.

Bărbatul cu ochelari lovea ușor cu pixul în dosar.

— Chiar dacă niciunul dintre noi nu știe cum funcționează.

— Niciunul dintre *voi* nu știe cum funcționează, preciză Arthur.

Reggie ridică două degete și femeia atletică îi pronunță din nou numele.

— Când angajăm cel mai bun bucătar din lume pentru a pregăti cina, nu ne așteptăm să-și împărtășească rețetele. Trebuie doar să livreze mâncarea pe care am comandat-o și să ne asigurăm că este exact ceea ce vrem. Asta au făcut domnul Cross și echipa lui. Ne oferă gustul unei mâncări grozave, dând de înțeles că vom obține mai mult – inclusiv rețeta – într-un târziu, când totul va fi perfect.

Femeia atletică se aplecă și îi șopti ceva celui cu trăsături asiatice. El încuviință din cap și privi spre senatoare. Colonelul din Forțele Aeriene încă se uita la Olaf.

— În plus, continuă Reggie, îl trimit pe unul dintre cei mai buni specialiști ai mei să facă o evaluare completă la fața locului, după care va întocmi un raport detaliat al proiectului pentru examinare.

Și făcu un semn în direcția lui Mike.

Toți cei din sală îi urmăriră gestul. Membrii consiliului. Oamenii de știință. Cei șapte care își notau în blocnotesuri. Profesorul le putea simți privirile pe piele. Arthur Cross își îndreptă poziția. Ochii lui Jamie se îngustară. Olaf se încruntă.

— N-am acceptat nimic, șopti Mike.

— E prea târziu acum, murmură Reggie.

— Ei bine, în aceste condiții, se pare că sesiunea de întrebări și răspunsuri programată pentru după-amiază nu mai are niciun rost, spuse femeia atletică, apoi închise dosarul și schimbă câteva priviri cu ceilalți membri ai consiliului. Cred că asta-i tot. Domnule Cross, vă mulțumesc dumneavoastră și echipei pe care o conduceți pentru că ați venit aici. Ne-ați dat un subiect de gândire.

Bărbatul plecă ușor capul.

— Domnule Magnus, continuă femeia, cred totuși că vom mai avea câte ceva de discutat după prânz.

— Așa m-am gândit și eu.

— Atunci ne vedem aici la unu și jumătate.

Membrii consiliului se ridicară și, însoțiți de asistenți, se risipiră care încotro, câte doi sau trei. Vorbind în șoaptă, savanții se uitau de la Reggie la Mike.

— Nu se face așa ceva, zise Mike.

— Ai stat prea mult printre adolescenți.

6

— M-ai păcălit, spuse Mike.

— Nu te-am păcălit, zise Reggie așezându-se în spatele biroului, dar te cunosc.

Mike se uită prin încăpere. Furnicile scoteau la suprafață imagini de la ultima lui vizită. Pe birou se afla un nou monitor de computer. Încă două fise negre de poker, fiecare cu sigla altui cazinou din Las Vegas, se alăturaseră celor trei de la baza monitorului. Pereții aveau acum culoarea cojii de ou, în locul albului strălucitor pe care și-l aminteа. Pe rafturi erau nouăsprezece cărți noi, iar cincisprezece dintre cele vechi dispăruseră. Exista și un exemplar cartonat din *The History of What We Know* a lui Arthur Cross. Cotorul său era neted și curat.

— Știam că, odată ce vei ajunge aici și vei afla în ce constă proiectul, te va interesa, continuă Reggie.

Mike își plimbă privirea peste celelalte obiecte de pe rafturi. O diplomă înrămată. Un roboțel cu arc. Două plachete, una de alamă, una de argint. O fotografie a lui Reggie în haine simple, zâmbind alături de o asiatică mai tânără. O carte poștală de la Disney World cu Tomorrowland. Furnicile catalogau fiecare element într-o mulțime de categorii diferite.

— Mi-ai fi putut spune dinainte.

— Nu erai lămurit.

— Tocmai ai spus că mă cunoști.

— Vrei să-mi cer scuze?

Mike se trânti pe un scaun aflat de cealaltă parte a biroului.

— Aveam nevoie de tine. Nu-mi puteam permite să mă refuzi, așa că... Probabil că am exagerat adevărul și te-am pus într-o situație în care să-ți vină greu să refuzi. Îmi pare rău, se scuză Reggie lovind ușor biroul cu palmele.

— Știi că așa ceva mă va afecta. Îmi va afecta viața.

— Da, știu, însă am neapărată nevoie de tine.

Mike forță câteva furnici să se adăpostească din nou în spatele zidurilor.

— Ești un ticălos.

— Am mai auzit asta. Vrei să iei avionul spre casă?

— Și cei o mie de dolari.

— Firește. Dacă într-adevăr nu te interesează sau crezi că nu ești pregătit pentru asta... înțeleg.

Mike numără până la cinci. Era un obicei pe care și-l formase de timpuriu. Dacă răspunzi prea repede, toți presupun că nu ai gândit înainte să deschizi gura.

Reggie lovi din nou masa.

— Asta vrei?

— Nu.

— Iar eu sunt ticălos.

— Câtă vreme suntem de acord în privința asta.

— Putem acum să nu mai pierdem timpul?

— Desigur.

— În mai puțin de o oră, trebuie să mă întorc și să mă confrunt cu consiliul. Ar trebui să vii cu mine. Ce părere ai despre ce s-a întâmplat dimineață?

Furnicile se agitau haotic, purtând fragmente sonore și imagini, prime impresii și reacții instinctive.

— Chestia e serioasă? Cross a realizat într-adevăr un sistem de teleportare? Un dispozitiv care mișcă materie dintr-un loc în altul?

— Da, i-ai auzit. Mai mult un portal.

— Ca în *Stargate* sau ceva de genul ăla?

Reggie clătină din cap.

— Să nu folosești comparația asta în prezența lui Arthur sau a lui Olaf. Ei detestă comparația.

— Am înțeles. De când lucrează la proiect?

— La Portalul Albuquerque lucrează de trei ani. Înainte au lucrat doi ani la SETH.

— Credeam că DARPA acordă doar subvenții de un an.

— Așa se întâmplă de obicei, însă nu vom renunța la ceva cu adevărat promițător doar pentru că au trecut douăsprezece luni.

— Și este o realitate mai presus de orice îndoială? Nu-i vreo scamatorie sau altceva?

— Am văzut cu ochii mei. De trei ori. Ultima dată mi-au propus mie și lui Kelli s-o facem.

Furnicile afișară scurt o imagine a micuței asistente a lui Reggie. Avea părul roșcat, însă la rădăcini, pe o lungime de vreo trei milimetri, firele erau maronii.

— Și ați făcut-o?

— Da. Am făcut-o amândoi.

Mike se îndreptă în scaun.

— Deci a făcut-o ea, ai făcut-o tu, iar a treia oară ați făcut-o amândoi? Sau ai asistat de două ori, după care a treia oară ați făcut-o împreună?

— Îmi cauți nod în papură?

— La naiba, da.

Reggie zâmbi.

— Prima dată am văzut un cobai. Și o minge de baseball.

— O minge de baseball? (Furnicile creară o imagine înainte ca Reggie să tragă aer în piept pentru a răspunde.) E o ușă deschisă prin care, ca testare, aruncă mingea de baseball încoace și încolo.

— Corect. A doua oară a fost un cimpanzeu. Ultima dată a fost acum nouă săptămâni. Kelli și cu mine, unul după altul. Mai întâi eu, apoi ea.

— Ce-ai simțit?

— Nimic. E ca și cum ai păși dintr-o cameră în alta.

— Portalul Albuquerque a fost inspirat de Bugs Bunny?

— Da. Lui Arthur îi plac vechile desene animate. Tu ești prima persoană căreia n-a trebuit să-i explicăm numele.

Mike dădu aprobator din cap.

— Bine, nu mă înțelege greșit, dar dacă Cross a reușit, de ce mai ai nevoie de mine? Nu înțeleg de ce ai o problemă cu finanțarea. La naiba, nu înțeleg de ce n-ai anunțat-o public.

— Există câteva motive, zise Reggie ridicându-și palmele de pe birou și împreunându-și degetele. Mai întâi, după cum probabil ai observat, sunt foarte secretoși. Arthur și Olaf au făcut aproape o obsesie din a ține totul secret și au dezvoltat un serios cult al personalității în rândul echipei lor.

— Cât de mare este echipa?

— Șase persoane.

— Nu-i cine știe ce cult.

Reggie nu-l băgă în seamă.

— Celor din Washington nu le place când li se ascund chestii. Ține de condiția socială. Doar ai văzut cât de tensionați erau senatoarea și colonelul la comentariul că „trebuie să știe".

— Da.

— În orașul ăsta, așa ceva nu-i doar o insultă, ci și o palmă peste față. Din orgoliu, câțiva dintre oamenii ăia vor pur și simplu să-i închidă gura.

— E o prostie, dar cred că aș putea înțelege asta.

— În al doilea rând, după standardele DARPA a fost un proiect foarte lung. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui Arthur Cross, probabil s-ar fi încheiat cu ani în urmă. Dar

este probabil al treilea sau al patrulea cel mai cunoscut om de știință în viață, după Stephen Hawking și Neil deGrasse Tyson.

— Să fie oare Bill Nye celălalt al treilea posibil?

— Exact. I-am acordat lui Arthur două suplimentări, a obținut câteva rezultate impresionante, așa încât i-am acordat-o și pe a treia.

— Iar asta-i a patra?

— Să sperăm.

— Tot nu înțeleg de ce ai nevoie de mine.

Reggie își desfăcu degetele și luă una dintre fisele negre de poker, pe care, cu grația unui iluzionist, o roti peste și pe sub articulațiile degetelor.

— Cred că ceva nu-i în regulă.

— Tocmai ai spus că a funcționat.

— Funcționează.

— S-a întors cineva prin portal cu un cap de muscă uriaș sau ceva asemănător?

— Nu, nici pe departe. Iar problema nu-i de ordin tehnologic. Reggie plimbă fisa pe dosul palmei și ridică din umeri. Mă rog, poate că are legătură cu tehnologia. Nu știu. Totul arată fantastic pe hârtie, ca să zic așa, dar ceva nu-i în regulă.

— Ceva... cum ar fi?

— Acolo e o atmosferă proastă. Toți sunt cu nervii la pământ. E o situație tensionată, după cum declară angajații. Oamenii își iau multe zile de concediu medical.

— Ca fizicianul care trebuia să fie azi aici?

— Poate. E greu de stabilit cu exactitate. Vreau să spun că sunt o grămadă de cercetători izolați, așa că, da, cred că m-aș simți ca un nepoftit. Sunt obișnuit în cazul unora cu care am de-a face. Dar în ultimele șase-șapte luni lucrurile par cam... aiurea.

— Cât de aiurea?

— Asta ar fi problema numărul patru.

— De ce am senzația că este cea cu care ar fi trebuit să începi?

— Probabil. Acum două luni, imediat după ultima mea vizită, l-am trimis acolo pe Ben Miles. Era unul dintre...

— L-am cunoscut ultima oară când am fost aici, zise Mike ridicând un deget. Folosești timpul trecut. Ce s-a întâmplat cu el?

Fisa își opri călătoria în spirală în jurul degetelor lui Reggie.

— S-a dus la San Diego pentru o evaluare mai formală. Am vorbit puțin când s-a întors – în general părea în regulă. Era încântat de proiect, de oameni... Îmi spunea întruna „prietene" – cuvânt care la momentul respectiv părea ciudat să-l aud de la el, dar m-am gândit că probabil îl culesese de acolo. Urma ca în câteva zile să întocmească un raport complet. Apoi s-a dus acasă și a sunat la 911. Zicea că cineva îi răpise soția și o înlocuise cu o impostoare.

Furnicile transmiteau o imagine cu Ben care se întindea să dea mâna cu Mike. Pe cealaltă mână avea o verighetă din aur.

— Se ocupă de câteva proiecte sensibile, ceea ce a atras implicarea FBI-ului. Becky, soția lui, era puțin isterică, dar a trecut toate verificările. Ben însă nu vrea să renunțe. M-a acuzat că m-am implicat.

Fisa de poker se răsuci din nou printre degetele lui Reggie. Făcu un tur complet. Încă unul. Apoi al treilea.

— Acum e internat la Spitalul Belmont din Philadelphia. Sunt aproape șase săptămâni de când stă acolo. S-a crezut că-i vorba despre sindromul Capgras[1], un fel de eroare a creierului în procesarea informației, însă în urma unor teste

[1] Tulburare psihiatrică în care o persoană are iluzia că un membru apropiat al familiei (sau chiar animalul de companie) a fost înlocuit de

diagnosticul nu a fost confirmat. Acum îl suspectează de schizofrenie paranoidă.

— N-a existat niciun semn de boală mintală? Vreo teorie a conspirației sau ceva de genul ăsta?

— Nimic. Omul era tare ca stânca.

— Consuma droguri?

— Abia dacă bea câte un păhărel. O dată pe an își făcea un control medical complet. Totul era în regulă.

— Și atunci?

— Arthur spune că nu s-a întâmplat nimic. Ben părea să se simtă bine de fiecare dată când mergea acolo. Era poate un pic prea agresiv când își întocmea raportul, dar au înțeles asta, chiar dacă nu le-a plăcut.

— Odată întors acasă, a luat-o razna.

— Cam așa ceva.

— Și acum vrei să mă duc acolo în locul lui.

— Da.

— Credeam că suntem prieteni.

— Nu te duci nepregătit. Știm amândoi că ești cu mult mai atent la detalii decât Ben.

— Termină cu lingușeala!

— Faptele nu sunt lingușeli. Du-te acolo, ei te vor primi în gașcă, află ce poți despre ce se întâmplă, după care te aștept cu un raport favorabil. Asta-i tot. Te întorci la reparat mașinuțe electrice înainte de weekendul din 4 iulie. Cu un cont în bancă mult mai grăsun.

Mike numără din nou până la cinci.

— Îmi mai poți spune altceva? întrebă el. Ceva ce ai văzut? Sau ai auzit?

Reggie clătină din cap.

---

un impostor identic. Clasificat ca sindrom de identificare greșită, a fost numit după psihiatrul francez Joseph Capgras (1873 – 1950) (n. red.).

— Știi cum e când te grăbești și-ți pui tricoul invers? Chiar dacă nu există nicio etichetă, nu trebuie să te uiți în oglindă ca să-ți dai seama că ți l-ai tras greșit. Pur și simplu simți asta.

— Asta-i tot ce-mi poți spune?

— Ceva nu-i în regulă, răspunse Reggie ridicând din umeri. Asta-i tot ce-ți pot spune. Există acolo ceva atât de aiurea, încât aproape că se simte în aer. Și știi ce-i cel mai ciudat?

— Ce?

— Cred că toți simt la fel.

SCHIMBARE NEAȘTEPTATĂ

7

Mike trecu mașina pe lângă complexul din San Diego, deși utiliza sistemul de navigație OnStar. Gardul împrejmuitor din plasă de sârmă era vechi și fără niciun semn. Ghereta de pază trebuia vopsită. Când se întoarse, paznicul singuratic îl întrebă cine este și îi făcu semn să intre. Mike văzu multe urme recente de pași pe o cărare bine bătătorită din lungul gardului și trase concluzia că perimetrul se afla sub supravegherea a cel puțin încă unuia sau doi agenți.

De pe stradă era vizibilă doar o clădire. Structura cenușie din beton avea câteva ferestre în capătul îndepărtat; un antrepozit care suferise câteva leziuni arhitecturale. Clădirea era flancată într-o parte de un lot întins și plin cu buruieni ce crescuseră atât de mult, încât ai fi putut crede că sunt copăcei.

Locurile de parcare erau despărțite între ele prin patru copăcei amplasați în ghivece mari de lemn. Opt locuri erau ocupate. Patru aveau semn de rezervare, iar unul era marcat pentru oaspeți. Mike parcă în locul cel mai îndepărtat de intrare.

Urcă treptele din beton și intră. Holul mic era decorat cu un amestec ciudat de imagini scoase la imprimantă, de dimensiunea unor afișe și înrămate. Einstein. Tesla. Goddard. O istorie a automobilului. Aselenizarea. Mike nu reușea să scape de sentimentul că cineva le furase din librăria unei facultăți.

Femeia de la recepție îl privea cu ochi mari și negri, deasupra pometilor înalți. Părul negru i se revărsa drept peste umeri, dispărând apoi pe spinare. Buzele i se deschiseră într-un zâmbet politicos și inexpresiv, pe care Mike îl cunoștea prea bine de la numeroasele ședințe cu părinții.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Mă numesc Leland Erikson, se prezentă profesorul, și am o întâlnire cu Arthur Cross.

Tânăra se uită o clipă la el și începu să tasteze ceva, apoi privirea i se mută pe ecran.

— Ați venit devreme, spuse ea.

— N-am știut că trebuia să ajung la o anumită oră.

Ea zâmbi din nou, de data asta sincer.

— Nu credeam că veți ajunge până la sfârșitul zilei.

— Asta e o problemă?

— Câtuși de puțin. Domnule Cross, zise recepționera fără a se adresa cuiva anume, sunteți căutat de domnul Erikson de la DARPA. Desigur. Zâmbetul politicos reapăru. Vine imediat.

— Mulțumesc.

— Veți sta mult la noi?

— Câteva săptămâni, probabil. Poate chiar o lună.

— Sunt Anne, se prezentă ea și întinse o mână. Mă bucur să vă cunosc.

Își strânseră mâinile.

— Și eu. Poți să-mi spui Mike.

Tânăra se schimbă pentru o clipă la față, iar zâmbetul sincer apăru din nou fulgerător.

— Mike să fie.

Mike auzi zgomotul surd al unui baston și Arthur Cross apăru din hol înaintând cu pași mari. Era doar în cămașă, însă purta cravată, iar la gât avea un ecuson de identitate prins pe un șnur.

— Văd că ne-ai găsit ușor.

— Da, făcu Mike întinzând mâna.

Celălalt încuviință scurt din cap și-i scutură mâna o dată.

— Vrei mai întâi să te acomodezi, sau...

— Dacă aveți timp de mine, sunt gata să mă apuc de treabă.

Arthur strânse din buze. Doar o clipă.

— Foarte bine, zise el și făcu un gest spre recepție. De aici încolo sunt interzise telefoanele mobile.

Mike scoase din buzunar telefonul primit de la Reggie și îl predă în palma întinsă a Annei, care deschise un sertar căptușit cu folie și-l puse înăuntru.

— La ieșire să treceți pe aici, îi spuse ea.

— Chiar pe aici, răspunse Mike, după care îl urmă pe Arthur pe coridorul de unde acesta își făcuse apariția.

Trecură pe lângă o scară și străbătură un hol de legătură spre o ușă mare. Era aproape pătrată. Mike se uită în sus la lumina roșie montată în perete, în timp ce Arthur își trecu ecusonul prin fața cititorului.

— Dispozitiv de avertizare, preciză el. Permite oricui vine să știe dacă suntem aici și lucrăm sau nu.

— Fluxul magnetic?

Arthur deschise ușa, trăgând-o.

— Te-ai informat, după câte îmi dau seama.

— Reggie... Domnul Magnus mi-a pus la dispoziție toate rapoartele pe care i le-ați trimis până acum.

— Și le-ai citit pe toate?

— Da. Citesc repede.

Arthur îl conduse pe lângă un grup de echipamente, în timp ce ușa se închise cu o bufnitură în urma lor.

— Sunt convins.

La câțiva metri în fața lui Mike, o pereche de inele albgălbui, cu diametrul de trei metri și jumătate, se înălțau dintr-o bază solidă, semănând mai curând cu o instalație

de artă futuristă decât cu o tehnologie experimentală. Inelele dominau încăperea de dimensiunile unei săli de sport.

Se uită la Arthur, care încuviință din cap.

— Acesta este Portalul Albuquerque.

Barele din care erau construite inelele erau rotunde și Mike aproximă că aveau șaizeci de centimetri grosime. Inelele erau paralele, cu o distanță de jumătate de metru între ele potrivit măsurătorilor mentale făcute de furnici. Stratul ivoriu ce le acoperea era din plastic. O rampă din oțel expandat se înălța din fața unui șir de birouri cu role și computere, transformându-se apoi într-o platformă ce trecea prin inele și se întrerupea brusc în aer, la treizeci de centimetri după al doilea inel. Patru mănunchiuri de cabluri groase ieșeau din fiecare inel, dispărând în masa de echipamente tehnologice.

Dungi albe, late de aproape treizeci de centimetri, înconjurau structura imensă și trasau o cale spre rampă. Mike văzu că aproape tot echipamentul se afla în afara dungilor. Birourile se aflau la vreo trei metri mai departe.

Celelalte două persoane pe care le văzuse la audiere, blonda Jamie și Olaf-Bogart, așteptau lângă un birou. În spatele lor era un ecran mare plat, iar un bărbat mai tânăr stătea imediat în spatele lui Olaf. Ochii lui Mike, antrenați în condițiile școlii, apreciară că bărbatul nu putea să aibă mai mult de douăzeci și șase de ani. Părul roșcat strălucitor îi era atât de dezordonat, încât lăsa impresia unei persoane care se străduia mult încercând să demonstreze că nu se îngrijește câtuși de puțin de aspectul său.

Pe perete se afla un șir de șase cilindri, fiecare de dimensiunea unui boiler și învelit în manta izolatoare. Un bărbat și o femeie cu mănuși industriale comutau un furtun izolat de la un rezervor la următorul. Furtunul intra în unul dintre mănunchiurile de cabluri, dispărând pe sub suporturile inelelor.

Bărbatul avea o barbă blondă și rară, ce părea chiar mai rară din cauza culorii. Purta o pereche de blugi uzați, iar mânecile cămășii ecosez erau suflecate mai sus de coate. Într-un orășel ar fi putut trece neobservat.

Femeia era brunetă cu ochi negri, ca Mike, deși la față și la trup nu era nici pe departe la fel de slabă. Pe tricoul roșu avea o siglă elaborată cu „Scotty's Starship Repair Shop" și cu lista serviciilor furnizate. Mike bănui că era cu vreo doi ani mai în vârstă decât el. Se uita la Mike din celălalt capăt al sălii, în timp ce ținea furtunul pentru ca bărbatul să fixeze conectorul. Era genul de privire care spunea: „Tu ești profesorul care i-a dat nota șase îngerașului meu".

Arthur se îndreptă spre cei trei aflați lângă stația de lucru și făcu un semn cu mâna spre Mike.

— Atenție toată lumea, el este Leland Erikson. Lucrează pentru domnul Magnus. Va rămâne aici și va urmări o vreme cum merg lucrurile.

— Îmi puteți spune Mike, zise profesorul.

— Ce înseamnă „o vreme"? se încruntă Olaf.

— Credeam că Magnus e mulțumit, zise bărbatul roșcat.

Arthur nu le dădu atenție.

— Îi știi deja pe Jamie și pe Olaf. El este Bob Hitchcock, tânărul nostru fizician.

— O să verific încă o dată toate calculele, zâmbi el.

Arthur îl arătă pe bărbos.

— Domnul de acolo este Neil Warry, inginer-șef și manager de operațiuni. Lângă el este Sasha Prestich, inginer mecanic secund și fanul *Star Trek* local.

Se auziră câteva mormăituri când Mike îi privi în ochi pe rând. Bob îi strânse mâna. Neil, care continua să lucreze, flutură distras o mână în direcția lui. Sasha îl mai privi o clipă cu superioritate, apoi își îndreptă din nou atenția spre furtun.

— Ei bine, continuă Arthur, mă gândeam să începem cu o demonstrație.

— Nu am programat nimic, spuse Olaf. Neil trebuie să dea niște telefoane.

— Bine. Cine vrea să treacă azi?

Neil încuviință din cap.

— Doar să termin ce am de făcut, zise el bătând furtunul cu palma.

— Mă duc eu, interveni roșcatul.

— Doamne, Bob, făcu Jamie clătinând din cap, câte ai până acum?

— Exact optzeci și patru. Sunt cel mai umblat om de pe Pământ.

— Dintre cei nouă care au umblat, îl luă Johansson peste picior.

— Nouă oameni, două sute șaisprezece cobai, șase pisici și un cimpanzeu, precizează Bob. Sunt încă în vârful unui grup care crește întruna.

Arthur se uită la ei.

— În afară de Bob, mai vrea cineva să meargă?

— Mă duc și eu, interveni Olaf. Hai să-i dăm drumul. La ora trei am teleconferință.

Le întoarse spatele și începu să tasteze la o consolă. Jamie trecu pe lângă Mike, îndreptându-se spre hol, urmată îndeaproape de Sasha.

Un șuierat slab se auzi dinspre buteliile de gaz, când se deschiseră valvele. Podeaua începu să vibreze și câte două lumini roșii se aprinseră în fiecare capăt al sălii. Arthur arătă o fereastră înclinată aflată la patru metri deasupra podelei.

— Să mergem în camera de comandă, propuse el.

— Sunteți foarte prietenoși, comentă Mike în timp ce treceau din nou prin ușa pătrată.

— Nu o lua personal, făcu Arthur, însă toți te consideră dușman.

— Cum aș putea s-o iau personal?

— Tu reprezinți guvernul, ești cel care decide dacă ne vom continua sau nu activitatea, în ciuda progreselor pe care le-am făcut, zise Arthur și-i făcu semn să-l urmeze pe scara îngustă. Nimănui nu-i place asta. Ca să fiu sincer, nici mie nu-mi place.

— Știți bine că nu eu decid. Trebuie doar să-i spun lui Reggie ce cred despre munca voastră.

— Probabil ține foarte mult la opinia ta.

— Ne cunoaștem de multă vreme. Știe de ce sunt în stare.

Arthur se opri în capătul scării și se întoarse spre el.

— N-am reușit să aflăm asta în Washington. Ce faci pentru domnul Magnus? Ce funcție ai?

— Aaa... Păi, să fiu sincer, nu cred că am o funcție în sine.

— Cam greu de crezut asta.

— Sunt un fel de consultant extern.

— Și în mod obișnuit cu ce te ocupi?

Mike răpăi cu degetele pe balustradă.

— Suntem așteptați în camera de comandă, nu crezi?

— Da, așa-i, zise celălalt punându-și palmele pe mânerul bastonului. Este unul dintre micile avantaje pe care ți le oferă șefia. Îi pot face pe oameni să mă aștepte.

Mike oftă.

— Ei bine, predau engleza la anii mici.

— Ești profesor la facultate?

— Anii mici de liceu, clarifică Mike. La Liceul South Berwick din Maine.

Arthur îl privi o clipă, apoi încrucișă brațele pe piept.

— Glumești?

— Nu tocmai.

— Magnus a ajuns la concluzia că un profesor de liceu este persoana ideală să ne evalueze activitatea?

Mike trase adânc aer în piept și continuă discuția, cântărindu-și bine cuvintele.

— Am unele abilități care fac din mine un observator și un teoretician de valoare. Reggie încearcă de vreo zece ani să mă aducă pe statul lui de plată. Din câte mi-a înșirat, proiectul tău a fost singurul care mi-a trezit interesul.

— Spunea ceva de genul ăsta la ședința de buget. Ai putea fi mai clar?

— Ar trebui?

— Da.

Mike oftă din nou.

— Am obținut scorul maxim la singurul test de inteligență la care am participat vreodată. Mi s-au dat câteva probleme suplimentare, iar examinatoarea mi-a evaluat IQ-ul la peste 180. Aveam totuși sub vârsta recomandată, era vechiul Stanford-Binet[1], nu Testul Titan sau Mega, care nu-i extraordinar de precis la scala aceea, dar am fost remarcat. În plus, am o memorie eidetică, fotografică. Îmi amintesc pe loc, în cele mai mici detalii, tot ce am văzut sau auzit vreodată.

— Glumești.

— Nu.

— Credeam că memoria eidetică este o invenție science-fiction.

— Există câteva cazuri confirmate, deși este greu să dovedești că cineva își amintește totul dacă nu reușești tu să îi minte totul.

Pentru o clipă, Arthur îl fixă cu privirea.

— Fă-mi o demonstrație. Impresionează-mă.

Mike se concentră și eliberă câteva furnici.

---

[1] Scala de inteligență Stanford-Binet este destinată măsurării inteligenței persoanelor cu vârste între 2 și 85 de ani (n. red.).

— Când am intrat în parcare, erau patru mașini în spațiile cele mai apropiate de biroul din față. Un Volkswagen Beetle galben cu număr de California, 2GKD627. Un Hyundai albastru cu număr de Oregon, CK96668, cu un autocolant cu un pește cu picioare pe portbagaj, în partea pasagerului. Un Dodge Durango negru cu număr de California, 4OCE815.

— Asta-i a mea.

— Ești fan *Lost*?

— Nu, dar mi s-a spus de multe ori care-i semnificația.

— Ultima mașină era un Mini Cooper albastru care trebuia neapărat dus la spălătorie, cu număr de California, 3FKM864. Avea o plăcuță de înmatriculare cu două steluțe în opt colțuri și cuvintele KHARN NEVER MISSES. Se referă la un personaj din jocul *Warhammer 40 000*, din armata World Eaters. Pe geamul lateral era un abțibild reprezentând un personaj de desene animate de pe internet numit „the Cheat".

— Impresionant, dar de unde știu că nu ai...

— În ziua în care ne-am întâlnit la Washington, purtai o cravată de mătase cu un model geometric, un soi de fractal. Setul Liapunov. A fost disponibilă în catalogul de Crăciun din 2009 de la BBC America. Domnul Johansson avea în buzunarul de la piept al cămășii un stilou de argint de bună calitate. Cravata era din cele cu elastic, deoarece acesta se zărea pe sub gulerul stâng. Doamna Parker avea o poșetă Louis Vuitton contrafăcută; o trăda faptul că modelul imprimeului nu era aliniat la cusătură. O colegă de la liceu are una autentică pe care a primit-o cadou de Crăciun în urmă cu trei ani. Apropo, toți trei sunteți dreptaci. După cum sunt toți cei cu care m-am întâlnit aici, cu excepția domnului Hitchcock și a Annei, secretara.

Arthur îl privi prelung o clipă, apoi închise încetișor gura.

— Îmi pare rău, zise Mike, dar pot continua așa ore întregi. Dar încerc să mă abțin. De fapt, odată ce o iau la vale devine cam periculos.

— Nu-i nevoie, clătină din cap directorul de proiect. Cred că înțeleg de ce domnul Magnus este atât de nerăbdător să te atragă în echipa lui.

— Grozav. Crezi că i-ai putea explica de ce vreau să fiu profesor de liceu?

— O să văd ce pot face, spuse Arthur și un zâmbet sincer se strecură pe chipul său. Ei bine, domnule Erikson, mi-ai arătat ce poți să faci. Acum dă-mi voie să-ți arăt ce pot face eu.

8

Camera de comandă se găsea aproape la același nivel cu vârful inelelor. Un șir de ferestre surplomba laboratorul uriaș, oferind o vedere perfectă. Șase stații erau împrăștiate prin încăpere, cu baterii de computere, ecrane plate și monitoare. Jamie își rula scaunul de la o stație la alta, verificând și oprindu-se să apese câteva taste.

Mike îi urmări pe Neil, Olaf și Bob agitându-se în jurul dispozitivului de la nivelul principal. De aici de sus putea vedea dungile albe și late care delimitau clar calea de acces la inele.

— Este nevoie de așa mulți oameni pentru a-l pune în funcțiune?

Arthur clătină din cap.

— Este nevoie de mulți oameni pentru a monitoriza totul. Olaf și Jamie sunt singurii care operează sistemul, însă chiar și ea mai degrabă monitorizează decât dirijează ceva.

— Zici tu! pufni femeia. Ia-ncearcă să te descurci aici fără mine.

— Este conceput și ca sistem de siguranță, spuse Cross. Pentru ca Portalul Albuquerque să funcționeze, trebuie să fie prezenți minimum doi oameni. Unul aici sus și unul de o parte sau de cealaltă. Este valabilă orice combinație de doi.

— De ce?

— Pentru că așa l-am proiectat, zise Jamie. *Gata în patru minute,* anunță ea aplecându-se spre microfon.

— Nu, vreau să spun de ce ar fi nevoie de un sistem de siguranță. De ce aveți nevoie de el?

Buzele lui Arthur se contorsionară într-un chip nefamiliar. Mike își dădu seama că aproape zâmbea.

— Împiedică accesul neautorizat, explică celălalt, apoi își sprijini bastonul de corp, își scoase ochelarii și le șterse lentilele cu cravata. Odată ce ne-am asigurat că portalul funcționează fără probleme, destui dintre membrii echipei au hotărât să-l încerce.

Se uită cu subînțeles la Jamie.

— O singură dată, zise ea. Nu te mai da așa mare. Și tu ai făcut-o.

Mike zâmbi.

În sala de jos, lumini roșii de avertizare pâlpâiau deasupra fiecărei uși. Una dintre ele se afla chiar sub fereastră. Bărbații se retraseră, eliberând spațiul din jurul inelelor. O serie de relee se cuplară clicăind prin încăpere, apoi se auzi un zumzet când activară dispozitivul.

Jos, Olaf puse un deget pe monitorul său. Vocea îi răsună în difuzoare.

— *Sasha este în partea cealaltă. Nivelul energetic bun. Densitatea fluxului stabilă.*

Scaunul trecu ușor pe lângă el, purtând-o pe blondă spre alt monitor.

— *Gata în trei minute,* anunță ea.

Luă de pe consolă un pix și-l răsuci de două ori în jurul degetului mare, după care îl împinse după ureche. Își plimbă degetele pe tastatură și duse microfonul ceva mai aproape de gură.

— *Sunt Jamie Parker, este 22 iunie, ora 20.15, iar aceasta este proba 168. De data asta călătorul este Olaf Johansson.*

Își scoase pixul de după ureche și notă repede ceva pe un clipboard.

Un șuierat ca de aburi răsună de la nivelul principal și furtunurile mari se acoperiră cu o peliculă de chiciură. Zumzetul se transformă într-un bâzâit continuu, ce făcea aerul să vibreze. Mike urmărea inelele duble și aștepta să se aprindă, să se rotească, să facă ceva impresionant.

— Uneori mai avem variații de energie, îi spuse Jamie abătându-și pentru o clipă atenția. Dar odată deschis nu afectează portalul, însă forțează îngrozitor de tare componentele, mai ales aici. Fiecare vârf energetic ne costă cam patru zile de muncă și vreo cincizeci de mii pentru piesele de schimb. Gata în două minute.

— De fapt, aproape o sută de mii, murmură Arthur.

Mike se uită în jos la inele. Spațiul dintre cercurile gemene părea să se modifice și să se onduleze, ca aerul de la suprafața pavajului încins. Făcu un pas la stânga și își dădu seama că efectul se manifesta doar în interiorul inelelor.

— Și unilateral, zise Arthur. Poți vedea cum se formează portalul aici, dar dacă te-ai afla de partea cealaltă a inelelor nu ai vedea nimic. Foarte clar.

— Serios?

Celălalt confirmă cu o mișcare ușoară a capului.

Furnicile adunară rapid toate informațiile și primele impresii.

Pe monitorul computerului din fața lui Jamie, datele își încetară derularea, oprindu-se la un șir de numere ce licăreau.

— *Avem o soluție. Gata într-un minut.*

— *Nivelul energetic e bun,* spuse Olaf de jos. *Densitatea fluxului este bună. Deschidem portalul.*

Un arc electric slab se rostogoli în jurul inelelor, o descărcare coronală ca focul sclipitor al Sfântului Elmo. Un șuierat clar îi aminti lui Mike de umplerea unui pahar cu

sifon, apoi sunetul se fixă la barbotarea constantă a carbonatării. Scânteierea luminoasă dispăru și stratul de aer unduitor dintre cele două inele alburii se mări și mai mult.

— *Câmpul are coeziune*, zise Jamie. *Portalul e deschis.*

Pe un ecran din apropierea lui Jamie apărură două cronometre. Fiecare măsura până la sutimi de secundă, iar numerele zburau cât ai clipi. Unul număra pornind de la zero. Celălalt număra invers, de la nouăzeci și trei de secunde.

Nu se întâmplă nimic. Mike se uită în jos spre laborator, așteptând o fulgerare, o descărcare luminoasă sau un bubuit. Inelele păreau la fel de inerte și de lipsite de viață ca atunci când le văzuse prima oară.

Olaf se îndepărtă de stația lui de lucru, iar Bob se strecură în locul său. Se îndreptă către calea de oțel extinsă, se opri între cele două dungi vopsite în alb și înclină scurt din cap spre cabina de control. Urcă apoi rampa și trecu prin inele.

Și dispăru.

— Nu se poate, făcu Mike abia șoptit.

Arthur zâmbi.

— Au trecut deja trei ani și încă îmi place să urmăresc asta.

Luă telefonul și tastă numărul unei stații de lucru, pe urmă apăsă butonul pentru difuzor.

— Sasha, îl vezi?

— *Bineînțeles*, se auzi din difuzor tonul sarcastic al lui Olaf.

— Da, răspunse Sasha. Fără probleme.

Arthur arătă un set de monitoare.

— A ajuns în Zona B, în partea cealaltă a domeniului. Îl poți vedea acolo.

Mike se apropie de ecran. Sasha apărea în prim-plan la o altă stație de lucru, în timp ce Olaf se afla lângă un set identic de...

Pe ecran nu erau două inele, ci trei. În spatele lui Olaf, prin portalul cu trei inele, Mike îi putea vedea pe Neil și pe Bob lucrând la stațiile lor.

Se uită în jos, prin fereastră, la cei doi bărbați. Vedea clar două inele la nivelul principal, dar dacă s-ar fi aplecat să privească prin ele, ar fi observat baza unui al treilea inel.

Îl privi pe Arthur.

— De unde vine al treilea inel?

— De nicăieri. Există câte două inele în fiecare loc. Ceea ce vezi este punctul de conexiune a părților portalului.

— Cât de departe este Zona B?

— Cam la patru sute de metri. Inelele sunt la o distanță de aproximativ 490 de metri.

— Contează?

— Nu. Vreau doar să-ți spun unde au ajuns.

Mike arătă spre monitor.

— Este timpul real?

Bărbatul mai vârstnic aprobă din cap.

— Dacă vrei, poți să vorbești cu ei prin intermediul microfonului. Te vor auzi din ambele laboratoare.

Mike se aplecă spre microfon.

— *Olaf, vrei, te rog, să ridici mâna dreaptă?*

Pe ecran, Olaf mormăi ceva ce difuzorul nu putu să recepționeze și duse mâna dreaptă la înălțimea umărului cu un gest de salut plictisit. Sasha chicoti, iar râsul ei strident umplu camera de comandă.

Mike se uită jos, la nivelul principal.

— *Bob, vrei să te ridici, te rog?*

Roșcatul aruncă o privire spre cabină și își împinse scaunul, îndepărtându-l de birou. Pe monitor, prin inele, Mike îl văzu ridicându-se de pe scaun înainte ca trupul lui Olaf să-i blocheze privirea.

— *Olaf, poți să te apleci puțin spre stânga?*

— Nu, mormăi cercetătorul. Tot n-ai terminat?

Jos, la nivelul laboratorului, Bob își întinse brațele și țopăi puțin, rotindu-și umerii în timp ce arăta spre cabină prin portal și înapoi. Pe ecran, Bob cel din depărtare, care se zărea prin inele, făcu la fel, însă Olaf aproape că-l ascundea cu totul privirii.

— Mai sunt patruzeci și cinci de secunde, zise Jamie.

Arthur se apropie de microfon.

— *Vrei să te întorci?*

— Dacă încheiem cu asta, n-am nimic împotrivă.

În spațiul dintre inele, aerul undui ușor și Olaf reapăru pe pasarelă. Coborî apoi rampa de oțel și se întoarse spre stația lui de lucru.

— Stai puțin, spuse Mike. Se mai poate o dată? Poate să se întoarcă?

Arthur rânji și încuviință din cap.

— *Înapoi în Zona B, Olaf.*

— Poftim? Glumești?

— *Hai,* făcu Jamie în căști. *Fă frumos pentru musafir.*

— E o prostie! mârâi Olaf înspre cabină. Am treabă.

— Mă duc eu, zise Bob.

Jamie se uită la cronometre.

— Douăzeci de secunde.

— *Olaf, te rog,* spuse Arthur. *Întoarce-te în Zona B.*

Celălalt aruncă o privire furioasă spre cabina de control și porni din nou prin portal. Pe monitor, lătră o comandă spre Sasha și deplasă palma de-a curmezișul gâtului. Conexiunea se întrerupse, iar el începu, în tăcere, să-și verse furia pe femeie. Sasha își cercetă instrumentele și făcu degajată unul sau două gesturi de acord.

— Îi va lua zece minute să se întoarcă aici, zise Arthur. Dacă ai văzut destul, să mergem în biroul meu și să stăm de vorbă.

Mike se uită înapoi spre monitoare, sorbind fiecare detaliu. Încuviință din cap, gest pe care Arthur i-l repetă

lui Jamie. Degetele ei zburară deasupra tastaturii, iar zgomotul de barbotare crescu la nivelul unui șuierat, apoi se făcu liniște. Jos, pe podea, luminile roșii își opriră mișcarea circulară.

9

Rafturile acopereau cea mai mare parte din biroul lui Arthur. Cam două treimi conţineau cărţi ştiinţifice vechi despre astronomie, fizică şi biologie. Multe aveau cotoarele decolorate şi copertele ferfeniţă. Mike recunoscu unsprezece autori. Unul era H.G. Wells, al cărui nume apărea pe patru volume legate în piele neagră din *The Science of Life*.

Douăzeci de exemplare din *The History of What We Know* formau un bloc deschis la culoare în centrul raftului din stânga biroului. Zece cartonate, zece broşate. Zece săptămâni şi pe lista de bestselleruri de la *New York Times*. Toţi colegii lui Mike o citiseră şi o lăudaseră.

Restul spaţiului ocupat de rafturi era plin cu documente, piese electronice şi câteva fotografii înrămate. Pe o porţiune ceva mai liberă a pereţilor expuşi privirii, un poster mare îi înfăţişa pe Bugs Bunny, Daffy Duck, Wile E. Coyote şi alte personaje de desene animate de la Warner Bros. Un Bugs Bunny mare, din ţesătură moale şi descusut pe la încheieturi, se afla pe raftul din stânga afişului.

Laptopul de pe birou era vechi de cel puţin trei ani. Un teanc de dosare maro-închis se înălţa lângă el. Lângă ele mai era doar o fotografie a lui Arthur îmbrăţişând o femeie cu păr blond-roşcat.

În faţa biroului se afla planul unui proiect asistat de calculator al inelelor duble ale Portalului Albuquerque, înţesat cu notiţe şi diagrame intercalate.

Arthur îi urmări privirea ațintită asupra proiectului.

— Memorie eidetică, deci, spuse el. Cum funcționează?

Mike ridică din umeri.

— Pe la zece ani am început să am reprezentarea unor furnici ce-mi purtau prin minte imagini, ca niște cadre de film. E ca și cum am acces instantaneu la orice moment din tot ce am văzut vreodată în viața mea. Pot să-l redau, să-l derulez, să-l dau cu încetinitorul, să fac stop-cadru. Singura condiție este să fi văzut ceva.

— Furnici?

— Profesorul meu de științe dintr-a IV-a, domnul Tall, ne-a arătat la clasă un film despre insecte. Era un război între două colonii de furnici și m-am gândit: „Așa-i și în capul meu". Gânduri și amintiri care mi se învălmășesc într-o masă uriașă, în fierbere.

— O metaforă interesantă.

— Da. Și nu pot scăpa de ea, pentru că n-o pot uita. Odin avea corbii, eu am furnicile. Scuză-mă, zise văzându-l pe Arthur uitându-se la planul proiectului, dar de fapt nu te interesează asta, nu-i așa?

— Nu tocmai, nu.

Pentru o clipă, se studiară reciproc.

— Nu mă aflu aici ca să vă fur secretele ori să vă deprind metodele, continuă Mike. Aș fi putut să-mi țin gura, să fac pe prostul și să memorez totul, ca să am ce trece în raport. Dar nu despre asta-i vorba. Reggie voia pur și simplu pe cineva care să-și facă o imagine de ansamblu despre cum merg lucrurile aici. Iar eu pot acumula mai mult și mai repede decât oricine din personalul său.

— Desigur.

Mai rămaseră câteva secunde unul în fața celuilalt. Mike aruncă o privire spre fotografia de lângă laptop.

— Soția?

— Da.

Mike își cântări opțiunile o clipă, apoi eliberă câteva furnici.

— Violet. Căsătorită în 1998, în timp ce amândoi lucrați la post-doctorat la MIT. Tu erai deja un fel de somitate științifică.

— Ai fi un copoi fantastic.

— Reggie mi-a dat să cercetez dosare și copii ale tuturor fișierelor voastre. Mă rog, toate cele pe care i le-ați dat.

Umerii lui Arthur își schimbară puțin poziția. Buzele i se contorsionară în alt zâmbet abia schițat.

— Îți invidiez memoria. Eu, unul, am uitat de aniversarea de luna trecută. Aș fi putut să jur că mai era o săptămână până atunci – chiar și acum e furioasă pe mine. Scotch? întrebă el după ce scoase o sticlă din sertarul biroului.

— Aș lua puțin.

— Dacă vrei altceva...

— Nu, scotch e bine.

Lichidul chihlimbariu curse în pahare.

— Asta a fost viața mea în ultimul deceniu, zise Arthur. Patru ani de muncă chiar înainte să începem la SETH. Doi ani acolo, din care am adus o bucată zdravănă la Portalul Albuquerque. Iar de atunci, trei ani de testări și de îmbunătățiri. A fost cel puțin epuizant.

Îi întinse un pahar celuilalt. Ridicară politicos băuturile unul spre altul și sorbiră puțin.

— Pot să te întreb ceva? zise Mike, coborând paharul.

— Firește.

— De ce crezi că Reggie e îngrijorat că ceva nu-i în regulă aici?

Arthur râse și agită conținutul paharului.

— Nu-ți prea place să pierzi vremea, așa-i?

— Asta-i din cauză că petrec prea mult timp în mijlocul adolescenților, răspunse Mike, apoi luă altă înghițitură de scotch. Deci ce părere ai?

— Păi, poate nu ai observat, spuse bătrânul strângând din umeri, dar aici suntem cam izolați. Ia un grup de oameni din ăștia, supune-i unor condiții foarte stresante – în mare parte autoimpuse, recunosc –, după aceea spionează-i. N-a ajutat nici faptul că noi ascundeam într-adevăr un secret de ceva timp.

— Testele pe animale menționate la întâlnirea cu membrii consiliului?

Arthur se așeză pe scaunul din spatele biroului.

— Ce știi despre incidentul cu pricina?

— Nu prea multe.

Mike trase un scaun mai aproape de birou și se așeză. Furnicile se ocupau de cele șaptesprezece rapoarte care menționau incidentul, evidențiind rândurile și paragrafele relevante.

— Toate rapoartele par dispuse să mușamalizeze cazul, așa că nu cunosc decât aspectele lipsite de importanță.

— Cred că putem începe cu partea cea mai neplăcută, spuse bătrânul, după care sorbi din pahar. Acesta a fost inițial proiectul SETH, un sistem de telepor...

— Ce dracu-i asta? lătră o voce în spatele lui Mike.

Olaf stătea în ușă, iar privirea lui de gheață îl fixa când pe Mike, când pe Arthur.

— Încă una dintre glumele proaste ale lui Bob? La naiba, unde-mi sunt lucrurile?

Arthur își mută privirea de la el la Mike, apoi la paharele de scotch.

— Despre ce vorbești?

— Ce-ați făcut cu computerul meu, cu toate fișierele mele? Dacă idiotul ăla mi-a bușit vreun fișier, jur pe ce-am mai sfânt că-i sparg capul.

Arthur se ridică în picioare.

— Bob a făcut ceva în biroul tău?

— Hai, nu mă lua așa! Ești complice la prostiile astea? întrebă Olaf, aruncând o privire tăioasă spre Mike. Credeam că toți ar trebui să ne purtăm civilizat.

Pentru o clipă, Arthur întâlni privirea lui Mike, apoi trecu pe lângă Johansson și merse la ușa de dincolo de coridor. O deschise și aruncă o privire înăuntru.

— Îmi pare că totul e în regulă.

Olaf se uită peste umărul lui.

— Și schimbarea birourilor? Ce naiba, e dormitor de studenți în anul întâi?

— Calmează-te, zise Arthur întorcându-se în biroul lui. Bob știe regulile. Dacă a făcut ceva nelalocul lui, va fi pus la punct.

— *Dacă?*

— Olaf, știi bine unde sunt formularele de evaluare a profesionalismului.

— Nu ți-am spus că am teleconferință? N-am timp de prostiile astea juvenile!

— Atunci ocupă-te de problemă. Anunță-mă dacă a fost distrus ceva. Vorbesc eu cu Bob.

Cercetătorul ieși pe coridor cu pași apăsați și se auzi trântindu-se o ușă.

Arthur se așeză din nou în spatele biroului și sorbi îndelung din scotch.

— Îmi cer scuze pentru episod.

Mike se uită spre ușă.

— E ceva uzual?

— E o pacoste de om, dar și una dintre cele mai excepționale minți teoretice de pe planetă. L-aș pune în aceeași clasă cu Hawking. Suntem foarte stresați aici, iar uneori o mică greșeală poate scoate din sărite pe oricare dintre noi. Olaf explodează mai des decât majoritatea dintre noi.

— Nu face față stresului?

— Așa își controlează stresul. El coordonează și tot el se plânge de toți. Olaf este cam singurul motiv pentru care avem formulare de evaluare a profesionalismului.

Mike se întoarse din nou la proiect.

— Reggie vă presează mult cu obținerea rezultatelor?

— Nu chiar atât de rău, dar și noi ne forțăm. Ceea ce facem aici va schimba lumea pentru totdeauna. Mulți spun asta, dar... ei bine, noi chiar o facem. Și o știm toți.

— E de înțeles.

— Unde rămăseserăm?

— La Proiectul SETH.

— Corect. În momentul ăla lucram numai și numai la teleportare. Am înregistrat câteva progrese semnificative. Unele salturi intuitive uriașe. Am obținut cele mai rapide și mai eficiente rezultate de până atunci. În vreo trei săptămâni eram convinși că i-am dat de capăt, că am realizat un adevărat sistem TIM.

— Deci voiați să începeți testările pe animale.

— Nu mai puteam aștepta. Sincer, nu mai puteam. După trei săptămâni de progrese, părea ridicol să mai așteptăm alte luni pentru a obține aprobări. În definitiv, *știam* că de data asta va funcționa.

Luă o înghițitură din pahar.

— Tramp era un maidanez care-și făcea veacul printre rulote. Într-un fel, fusese adoptat de întreaga echipă. Îi dădeam de mâncare și uneori ne jucam cu el. Avea încredere în noi. Iar noi l-am urcat pe platformă, am pornit dispozitivul și... l-am omorât.

— Așa, pur și simplu?

Arthur își coborî bărbia cu un aer grav.

— Arăta de parcă... de parcă ar fi fost călcat de o mașină. Pe platforma de sosire erau întinse doar cartilaje și blană. Toți am fost... Eram atât de convinși că va merge, încât nu ne-am gândit cât de periculos putea fi în cazul în care

greșeam. Se opri și mai sorbi; paharul îi era aproape gol. A fost o moarte îngrozitoare. Absolut îngrozitoare.

Luă ultima înghițitură de scotch.

— Ați încercat să ascundeți ceea ce s-a întâmplat.

— La început, da, zise Arthur și se ridică să-și mai toarne un deget de scotch. Era clar pentru toți că SETH nu progresa deloc, așa că nu ne-am făcut griji de un eventual control amănunțit. Totuși, pe măsură ce ne-am schimbat concentrarea spre ideile care stau la baza Portalului Albuquerque, ne-am dat seama că totul trebuia să fie în regulă, pentru ca organizațiile pentru apărarea drepturilor animalelor să nu aibă ulterior vreun motiv să stârnească scandal.

— În legătură cu un test pe animale?

— Unul... dar pe care l-am ascuns. Prea mulți aveau să gândească: „Cine știe câte mai au ascunse, câte animale au murit în condiții chiar mai groaznice!". Voiam ca portalul să fie cât se poate de curat, așa că am mărturisit totul. Olaf și Neil au insistat asupra acestui aspect înainte să mergem mai departe.

Mike aruncă o privire dincolo de coridor.

— Olaf a insistat?

— Da, știu că nu face o primă impresie tocmai bună, dar este un om bun la suflet. Cred că toată treaba l-a afectat mai mult decât pe oricare dintre noi. Am discutat mult cu Magnus... cu Reginald, am plătit amenzi consistente și fiecare dintre noi a făcut donații substanțiale către Societatea pentru Protecția Animalelor. Având mereu în minte treburile astea, e de înțeles de ce el vede în continuare tot felul de probleme. Ceea ce, firește, stârnește din partea noastră mai multe resentimente și o presiune sporită.

— Da, firește, încuviință Mike.

Se așezară și rămaseră câteva clipe uitându-se unul la altul.

— Pari un tip de treabă, spuse Arthur. O să încerc să nu te reped când vei începe să pui întrebări. O să le spun și celorlalți să facă la fel.

— Mulțumesc.

— Dar tot nu-ți vom dezvălui informații tehnice. Nicio ecuație, nicio linie de cod, nicio schiță.

— La fel ai spus și la întâlnirea de evaluare. Exact la fel.

— A devenit un fel de mantra pentru toți cei de aici. Și, ca să fiu sincer, toți vor fi și mai circumspecți în privința ta când vor auzi despre tine..., zise bărbatul și își lovi ușor tâmpla cu două degete.

— Nu-ți face probleme, mi se întâmplă des. Dar îți repet: nu vreau să încalc înțelegerea pe care o aveți cu Reggie, ci doar să obțin o evaluare corectă a ceea ce se întâmplă aici.

— Atunci cred că ne vom înțelege foarte bine.

Mike întoarse capul să se uite la o mică diorama aflată pe alt raft. Un Wile E. Coyote în miniatură avea un ventilator și o pânză fixată în spate, în timp ce se deplasa pe patine cu rotile în josul unui deal din plastic, ținând în mâni tacâmuri în așteptarea mesei.

— Înțeleg că ești totodată un mare admirator al lui Bugs Bunny...

— A m trecut la banalități?

— Scuze.

Arthur zâmbi. Încă un zâmbet sincer.

— Aproape orice concept sau idee din lume poate fi exprimată prin comparație cu un desen animat clasic Warner Bros.

— Chiar și Portalul Albuquerque?

— Desigur.

Mike îi făcu semn cu mâna să continue.

— Îți amintești de Foghorn Leghorn?

Scotch-ul lăsă o dâră caldă de-a lungul limbii lui Mike.

— Nu uita cu cine stai de vorbă.

Bărbatul mai vârstnic se așeză din nou pe scaun.

— În unul dintre desenele mele animate preferate, Foghorn are grijă de un pui de pasăre genial, pentru a o impresiona pe văduva Prissy, care avea o casă frumoasă. Îl știi?

— Au fost mai multe desene cu văduva Prissy. Pe puiul ei îl chema Egghead Jr. Primul desen animat în care apăreau toți a fost *Little Boy Boo*, în 1954.

Arthur se uită la el arcuindu-și o sprânceană.

Mike țuguie buzele.

— Scuze. Un obicei enervant, știu, spuse și mai luă o înghițitură de scotch. Ce ziceai?

— Că la un moment dat Foghorn și puiul se joacă de-a v-ați ascunselea. Foghorn se ascunde în lada cu lemne pentru foc. Egghead se uită în jur câteva secunde, scrie o pagină de calcule matematice, după care înfige un hârleț în pământ la vreo trei metri depărtare. Apare Foghorn și încearcă să argumenteze că ceea ce s-a întâmplat este absolut imposibil, iar puiul îi arată întruna pagina cu calculele matematice.

— Și asta faceți voi?

— Asta facem noi. Luăm mai bine de șase sute de pagini cu calcule matematice și i le băgăm pe gât Universului, printr-o pâlnie electromagnetică, spunându-i: „Nu-mi pasă ce crezi. Îmi ridic piciorul de *aici* și-l pun *acolo*".

— Și Universul nu protestează?

— Până acum n-a făcut-o, răspunse Arthur terminându-și scotch-ul.

10

— Uitați, făcu Anne dându-i lui Mike un ecuson pus pe un șnur. Cardul de identitate. Domnul Cross v-a dat mână liberă, așa încât aveți posibilitatea să deschideți aproape orice ușă din campus.

— Aproape?

— Unele dulapuri cu substanțe periculoase pot fi deschise doar cu două carduri. Dacă aveți nevoie de acces la ele, vorbesc cu domnul Cross să vă acorde acest privilegiu.

— Și cu ei ești la fel de protocolară?

Fata zâmbi.

— Îmi pare rău. Încă nu sunt obișnuită cu dumneavoastră. Dar îmi voi da silința.

Mike clătină din cap.

— Fă cum te simți mai bine. Nu vreau să crezi că trebuie să acționezi așa când sunt în preajmă.

Tânăra zâmbi din nou.

— Doamne! spuse cineva. Ai venit de numai trei ore și te dai deja la femeia mea?

Mike se întoarse și îl văzu la intrarea în hol pe fizicianul roșcat. Zâmbea. Se uită înapoi la Anne, care dădu ochii peste cap. Era un gest perfect, un echilibru atent între supărare și flirt, condimentat cu suficient amuzament.

— Nu mi-am dat seama că voi doi sunteți...

— Nu suntem, îl întrerupse Anne întorcându-se spre recepție.

— Încă un refuz, spuse Bob. Să știi că nu mai rezist decât la încă treizeci-patruzeci.

— Atunci e bine că te poți întoarce la prietena ta.

Anne punctă propoziția cu o privire ce spunea că se terminase cu gluma pe ziua respectivă. Avea ochi foarte expresivi.

Bob schiță o plecăciune înclinând capul și își îndreptă atenția asupra lui Mike.

— Arthur m-a însărcinat să-ți fiu ghid peste zi. Ești pregătit să-ți vezi noua casă departe de casă?

— De fapt, am putea să-l vedem din nou? Portalul?

— Desigur. Putem trece prin laborator spre parcul de rulote.

Mike își flutură mâna spre Anne în semn de rămas-bun, dar fata deja se apucase de treabă. El și Bob porniră pe coridor. Mike își folosi pentru prima dată cardul de identitate și ușa pătrată se deschise cu un clic.

Aerul de la nivelul principal avea o temperatură cu cinci-șase grade mai mare decât în restul clădirii. Încăperea imensă era pustie. Forma tăcută a Portalului Albuquerque se contura în mijlocul sălii. Mike se uită la inele în timp ce treceau prin fața lor.

— Cum e când treci prin portal?

Bob nu zise nimic.

Mike se uită la el.

— Senzația aceea e un secret profesional?

— Să fiu sincer, nu simți nimic.

— Nimic? Niciun efect vizual? Nicio amețeală? Nici măcar o furnicătură de la câmpurile electromagnetice?

— Nu. Există un singur lucru, dar nu-i secret.

— Ce anume?

— Ai intrat vreodată, vara, într-un magazin mare în care fantele aerului condiționat de la intrare sunt orientate direct în jos? întrebă tânărul și mimă cu mâinile o arcadă

în jurul lui. Intri și există un moment în care temperatura se schimbă. După care continui să mergi și totul revine la normal. Înțelegi?

Mike încuviință din cap.

— Așa se simte trecerea, doar că nu se schimbă temperatura. Numai momentul ăla brusc și, *puf!*, îți dai seama că te afli în altă parte. Chiar dacă ții ochii închiși, recunoști clipa în care ai traversat.

— E o traversare?

— Da. N-am intenționat să fac un joc de cuvinte, dar cred că lui îi place asta[1].

Străbătură un coridor cu aparate electronice și de măsură a consumului energetic, trecând apoi prin fața unei ieșiri în caz de incendiu. Bob apăsă bara antipanică și lumina orbitoare a soarelui inundă laboratorul.

— Am întrerupt liniile de alarmă cu câteva luni în urmă, explică el făcând semn cu capul spre autocolantele alb și roșu de pe ușă. Câștigi câteva minute bune când pleci seara acasă.

În spatele clădirii era o balastieră în lungul căreia se înșirau pe două rânduri opt rulote. Erau cenușii și simple, iar Mike zări perdele și cearșafuri atârnate la ferestrele mici. Dincolo de ele, la câteva sute de metri, se înălța altă structură cu aspect industrial, mai nouă decât clădirea principală. Părea ceva între un depozit și un hangar de aeronave. Singurul lucru care o făcea să iasă în evidență era litera „B" înaltă de doi metri pe care cineva o vopsise pe o latură.

— Acolo e celălalt dispozitiv? întrebă Mike.

— Da, făcu Bob aruncând o privire, zona B. Dacă trebuie să ajungem repede până acolo și înapoi, avem câteva

---

[1] Referire la Arthur Cross, al cărui nume, *Cross*, se regăsește în cuvântul *crosswalking* („traversare" în limba engleză) (n. tr.).

biciclete și o mașinuță de golf. Cardul tău ar trebui să-ți permită accesul și acolo. Iar ăsta-i parcul de rulote, continuă el fluturându-și mâna spre șirul dublu de locuințe. Acasă departe de casă pentru cei dintre noi care lucrează la Portalul Albuquerque.

— Sunt camere de locuit pentru toți?

— Cam așa ceva. Rulotele au fost aduse doar ca spațiu de depozitare sau ca loc de odihnă în cazul în care cineva lucra până foarte târziu și nu voia să mai plece acasă. Cu vreo doi ani în urmă, Olaf a ocupat una ca spațiu personal și pur și simplu s-a mutat în ea. Asta îi asigura două-trei ore în plus pe zi, iar la sfârșitul lunii era atât de avansat cu munca, încât am făcut toți la fel.

— De când lucrezi în cadrul proiectului?

— De patru ani, mărturisi Bob în timp ce pietrișul începu să le scrâșnească sub tălpi. M-am alăturat echipei cam cu un an înainte ca SETH să pună capăt proiectului, imediat după masterat.

— Și acum locuiți toți aici?

— Eu m-am mutat definitiv acum mai bine de un an. Am renunțat la locul din Pacific Beach și mi-am adus aici tot calabalâcul. Rulota nu mă costă nimic și e mai mare decât fostul meu apartament. Arthur stă în La Jolla împreună cu soția, într-un viloi cumpărat cu banii de pe carte.

— Serios?

— Nu, făcu Bob rânjind. Dar este o casă adevărată și se află în La Jolla, așa că n-a fost ieftină.

Cineva pusese gazon artificial verde între cele două șiruri de rulote. Iarba foșni sub încălțămintea lor. Era plăcut prin comparație cu pietrișul.

— Bună treabă, spuse Mike.

— Da-da. Cred că Sasha a găsit-o pe undeva. Însă ai grijă dacă plouă. Chestia asta-i ieftină, așa că devine alunecoasă, iar dedesubt nu-i decât pietriș.

— Pare să fie avertizarea cuiva care a pățit-o.

— De două ori, recunoscu Bob, apoi arătă rulota din fața lor. Neil stă acolo, dar are soție și copii în Oregon, așa că de fapt nu „trăiește" aici. Aia-i a mea, chiar în spatele lui. Olaf locuiește lângă el. Jamie și Sasha le ocupă pe cele două din capăt, ca să aibă puțină intimitate.

— Oh, făcu Mike. Nu am sesizat că sunt împreună.

— Nu sunt, scuze. Mă rog, Sasha este cuplată cu cineva. Dar nu cu Jamie. Ea e... un pic... caustică, știi? Sasha e în capăt, iar Jamie e pe...

Se opri și clătină din cap.

— La naiba, nu. Jamie e în capăt și Sasha e pe stânga.

— Iar una dintre astea e a mea?

Bob confirmă dând din cap.

— Echipa de întreținere ți-a pregătit-o pe cea de lângă Olaf. Felicitări, ești pe post de amortizor.

— Norocul meu.

— Nu va fi chiar atât de rău, doar să nu asculte operă.

— Îi place opera?

— Opera și joggingul, deși aș putea să jur că ascultă operă doar ca să fie enervant. Descuie rulota. Presupun că stai pe aici o vreme, nu?

Mike ridică din umeri.

— Câteva săptămâni, teoretic. Poate o lună sau două. Vom vedea.

Bob îi aruncă cheile.

— Magnus n-ar fi putut să-ți asigure cazare la un hotel?

— Cred că voia să mă aflu în miezul problemei.

Interiorul era cenușiu. Mochetă gri în care se opreau pereți cenușii, decorați cu dulapuri gri. În colțul îndepărtat, corzi elastice tocite fixau un pat pliant închis. În colțul mai apropiat, pe podea se afla un telefon gri de birou. Singurul element de contrast era o capcană neagră pentru gândaci

de bucătărie, supradimensionată, amplasată la jumătatea peretelui.

— Ai strictul necesar, explică Bob. Dacă vrei un minifrigider sau ceva mobilier, cred că-ți putem face rost. Sunt câteva magazine second-hand pe Clairemont Mesa și un Target pe Balboa.

— Cred că e mai mare și decât vechiul meu apartament.

— Vorbesc serios, nu-i rău pentru o locuință gratuită. Olaf nu are viață personală, ceilalți sunt destul de liniștiți, iar eu plec foarte mult în weekenduri.

— Jocuri de război în miniatură?

— Sunt un geek complet, da, rânji Bob.

„Ce greu găsești un zâmbet sincer...", gândi Mike.

— Cine ți-a zis?

În mintea lui Mike, câteva furnici roșii se strecurară în colonia de furnici negre.

— Ai ceva vopsea sub unghiile de la mâna dreaptă, iar tu ești stângaci. Asta îmi dă de înțeles că pictai ceva în timp ce țineai obiectul respectiv. Două culori diferite, ambele nuanțe de roșu, ceea ce indică o lucrare migăloasă. Știam deja că cineva de aici juca *Warhammer* după plăcuțele de înmatriculare ale Mini-ului din față, așa că nu era prea greu de ghicit.

— Nu, firește că nu, domnule Holmes, făcu Bob. Ai nevoie de ajutor la bagaje sau la altceva?

— N-aș refuza, desigur, mulțumesc.

— Joci *40K*? întrebă Bob după ce ieșiră din rulotă.

Mike clătină din cap.

— Am elevi care joacă. M-am uitat prin câteva cărți, așa că i-am putut asigura pe părinți că grupul de jocuri *afterschool* nu era o sectă sau un club de lupte. Și este distractiv să vezi tancuri deplasându-se prin modelul la scară al orașului.

Roşcatul izbucni în râs, apoi se îndreptară spre partea laterală a clădirii.

— E chinuitor să deschizi uşa din partea asta, explică el. Drumul duce la intrarea în hol şi la parcare.

— Ce-i aia?

Bob îi urmări privirea. Chiar dincolo de rulota goală din capăt se vedea o cruce mică din lemn. În faţa ei erau aranjate câteva dale din piatră.

— Câinele?

— Ai auzit ce s-a întâmplat?

— Arthur a spus că a murit pe loc.

— Da, făcu roşcatul. Chiar mai repede, dacă se poate aşa ceva. Am vrut să fim siguri că nu va fi dat uitării.

— Întotdeauna eşti aşa ataşat de animalele de laborator?

— Dacă te gândeşti bine, Laika a fost doar un animal de laborator. Oamenii îi dedică volume întregi, iar ea n-a făcut decât să zboare pe orbită cu Sputnik 2. Tramp a trecut prin ţesătura realităţii şi a ieşit în cealaltă parte.

Mike se îndreptă spre mormânt. Cuvântul TRAMP era scris cu marker pe lemnul deschis la culoare. Pământul era afânat, ca şi cum l-ar fi plivit cineva.

Roşcatul mai făcu câţiva paşi pe cărare, apoi întoarse privirea.

— A fost un eşec, dar dacă n-ar fi murit, n-am fi urmat nicicând calea asta. N-am fi avut Portalul Albuquerque.

Simţi dorinţa disperată a lui Bob de a schimba subiectul.

— Deci au construit întregul complex doar pentru voi?

— Nici vorbă. Au construit Zona B, continuă Bob fluturându-şi mâna spre structura din beton, dar prin anii şaptezeci locul ăsta era o fabrică de prelucrare a produselor Jack in the Box. S-au extins într-o clădire mai mare, după care cred că aici a fost o vreme un depozit. Guvernul a preluat zona imediat după 11 septembrie, transferând-o către SETH... cred că pe la sfârşitul lui 2008.

Mike ridică privirea spre clădire în timp ce intrau în parcare.

— Jack in the Box? Lanţul de localuri fast-food?

— Da. Camera noastră de comandă făcea parte din departamentul lor de marketing sau aşa ceva. Nivelul principal era zona de prelucrare a cărnii.

— Nicio simbolistică aici, zâmbi Mike.

— Ba chiar s-a discutat pe tema asta, spuse Bob.

11

Mike își propusese să lase totul în bagaje, dar își dădu seama că ar face o impresie mai bună dacă ar despacheta. Îi luă o jumătate de oră până să-și aranjeze hainele în dulapuri și să-și împrăștie setul de bărbierit pe chiuveta din baie. Auzi zgomot de pași și de voci – îi văzu pe Neil și pe Sasha. Nu acordară atenție rulotei lui, îndreptându-se spre ale lor.

Stomacul îi aminti că nu mâncase nimic după ce plecase de pe Aeroportul Logan din Boston. În drumul spre complex trecuse pe lângă unsprezece restaurante și francize, însă cel mai apropiat se afla la trei kilometri distanță. Se gândi să apeleze la noul smartphone pe care Reggie instalase o aplicație care să-l ajute să găsească ceva mai aproape, dar nu voia să ajungă dependent de el. Sau chiar obsedat. Avu nevoie de zece minute până găsi un Wendy's la două străzi mai departe. Puse din belșug sare și piper pe cartofii prăjiți și, singur la o masă, își mâncă sandvișul cu carne de pui.

După aceea se întoarse la rulota cenușie.

O parte din el voia să parcurgă rapoartele pe care le primise și să compare informațiile cu ceea ce văzuse. În mintea lui, furnicile ardeau de nerăbdare. Abia așteptau să amestece, să adune laolaltă elemente și să le urmărească efervescența.

O parte din el ducea dorul micului său apartament. Și jobului de peste vară din York, în care se ocupa de întreținerea utilajelor din parcul de distracții Wild Kingdom. Și nopților în care admira apele Atlanticului, în timp ce turiștii treceau pe lângă el.

Tableta de pe pernă piui. Se așeză pe marginea patului, atinse ecranul cu degetul și apăru chipul lui Reggie, aflat în biroul său.

— Hei, făcu imaginea, eu sunt.

— Da, știu, zise Mike. Te văd.

— Încercam să fiu politicos.

— Ai ajuns târziu.

— Unii dintre noi mai trebuie să și lucreze ca să-și câștige existența. Cum a fost zborul?

— Bun. În cele din urmă am văzut noul film *Hobbitul*. Și am citit câteva dintre dosarele pe care mi le-ai dat.

— Câteva?

— Toate.

— Nu ezita. Mă bazez pe tine pentru treaba asta.

— Știu.

Își imagină clasa lui liniștită, aflată la aproape cinci mii de kilometri distanță, plină de cărți pe care nu reușise să le citească.

— Încerc să pun capăt unei vieți pline de obiceiuri proaste.

— Ai primit mașina?

— Da, am avut un zbor plăcut, am primit mașina, am găsit locul. Acum mă aflu aici.

— Și cum merge?

— Sunt oameni buni. Toți, completă Mike și își scoase pantofii, împingându-le călcâiele cu vârfurile degetelor de la picioare. În seara asta aștept prima cărămidă aruncată prin geam.

— E chiar atât de rău?

— Cred că Bob Hitchcock e dispus să mă lase să plec de aici târându-mă, doar cu o bătaie încasată, așa că acum e probabil cel mai mare admirator al meu.

— Întotdeauna ești așa pesimist când nu sunt în preajma ta?

— Păi, mă aflu într-o rulotă monotonă, neutilată, și stau pe singura mea piesă de mobilier. Îți cam taie pofta de viață.

Reggie pufni.

— Ai găsit cardul Amex?

Mike așezase lângă pat servieta pe care i-o dăduse Reggie. Smartphone-ul și tableta fuseseră în ea, împreună cu alte mărunțișuri. Furnicile făcuseră un inventar complet al conținutului.

— Da.

— Este un card preplătit, pe care ai cincisprezece mii de dolari pentru următoarele trei luni. Dacă vrei să dai câteva sute la Target pentru niște rafturi și un cuptor cu microunde, nu te sfii. Păstrează însă chitanțele.

— Până când pot păstra cardul?

— Până nu mă enervezi din cale-afară și-ți tai creditul. Dacă-ți mai trebuie bani, anunță-mă.

— Mulțumesc.

— Avantajele meseriei. Apropo de asta, ai aflat ceva?

— Au trecut doar câteva ore. Încă încerc să-mi fac o idee despre cum merg lucrurile. Cei de aici știu că ești îngrijorat în privința lor și au explicații perfect raționale în acest sens.

— Vreo ciudățenie legată de aspectele tehnice?

— Încă nu știu prea multe despre ceea ce fac, spuse Mike și lăsă tableta jos, sprijinind-o de pernă. Dar am o întrebare.

— Te ascult.

— Ai zis că prima dată când i-ai văzut făcând asta a fost în urmă cu aproape trei ani, nu?

— Aproximativ.

— Au făcut-o azi din nou, pentru mine.

— Ai trecut tu?

Mike clătină din cap.

— Olaf Johansson. Eu am urmărit din cabina de control.

— Și ce crezi?

— Ai dreptate. Este extraordinar.

— Ți-am zis eu.

— Atunci de ce este nevoie de mai multe teste? Au lucrat un an și jumătate. Chiar tu ai asistat la experimente acum câteva luni. Cel de astăzi a fost numărul 168 cu subiect uman. Nu au existat efecte secundare sau probleme tehnice periculoase. Aș spune că funcționează.

— Ei susțin că este nevoie de mai multe probe.

— De ce? Mă rog, deduc că există încă problema limitei de timp, dar ce contează?

Pe ecranul tabletei, Reggie ridică din umeri.

— L-am întrebat pe Arthur de zeci de ori de când mi-au arătat prima dată. Insistă că încă nu poate fi făcut public.

Mike simți furnicile agitându-se în mintea lui.

— Și tu ești dispus acum să o faci?

— Da. Ar rezolva pe deplin problema finanțării.

— Ei știu asta?

— Nu sunt proști. Dacă Arthur n-ar fi insistat atât de mult cu testările, aș fi făcut-o a doua zi după demonstrație.

Reggie nu fusese niciodată genul de om care să piardă vremea învârtindu-se în jurul cozii. O încasase de multe ori pentru asta în facultate.

— Hm! zise Mike.

— Uau! făcu celălalt. Mă bucur să plătesc bani frumoși ca să descâlcești această mică enigmă.

— Continui să aprofundez cercetările cât pot de mult.

Reggie se schimbă la față.

— Știu. Apreciez că faci asta pentru mine.

— Chiar te rog.

— Vorbesc serios. Ești dispus să continui?

— Da.

— Dacă ceea ce ai văzut acolo nu ți-a trezit încă interesul, te poți încă retrage. Te pot readuce în Maine la timp pentru a privi răsăritul soarelui.

Mike luă tableta.

— O s-o fac.

— Bine, dar să nu te mai plângi.

— Am înțeles, să trăiți, dom' șef!

Reggie clătină din cap.

— Știi că este de trei ori mai jignitor când îi vorbești unui negru în felul ăsta, nu-i așa?

— Ăsta a fost și scopul. Dacă nu te deranjează, o să mă întind pe piesa mea de mobilier ciudată, mă uit la un film și mă culc.

— Sindromul decalajului orar?

— Da.

— E mai rău când te-ntorci. Stai până la două noaptea.

— Oricum fac asta.

— Atunci stai până la cinci dimineața.

— Te anunț cum evoluează lucrurile. Ne auzim peste vreo două zile.

— Bine, zise Reggie și făcu o pauză. Mă bucur că ești acolo. Vorbesc serios. Îți mulțumesc.

— Da, acum îmi mulțumești. Stai să vezi factura.

— Ce factură? Tocmai ți-am dat o tabletă nouă.

— Apropo...

Mike își trecu degetele peste ecran și puse capăt convorbirii. Aruncă tableta la capătul patului, după care se răzgândi și-i făcu vânt într-un sertar. Reggie avea probabil o modalitate de a o activa de la distanță. Mâine trebuia să arunce o privire prin sistemul tabletei și să vadă ce aplicații instalase.

Își scoase cămașa și se întinse. Patul scârțâi și se legănă sub salteaua subțire. După o clipă, bărbatul luă perna pufoasă și, făcând-o sul, o propti sub gât.

Închise ochii, făcând să dispară tavanul cenușiu al rulotei. Derulă în minte toate filmele pe care le văzuse în viața lui și se hotărî că ar fi meritat să revadă *Căpitanul America: Războinicul iernii*. În întunericul din dosul pleoapelor sale apăru sigla pâlpâitoare a studiourilor Marvel.

Mike se relaxă în patul flexibil și se cufundă în aventurile lui Steve Rogers, încetinind imaginile ori de câte ori Scarlett Johansson înfrumusețea ecranul, pentru a căuta orice asemănare cu Olaf.

12

Mike găsi în clădirea principală o chicinetă, cu câteva elemente de bază pentru a încropi un mic dejun. Era mai bine aprovizionată decât cancelaria din școala sa, dar nu se compara cu cantina. Femeia care se ocupa de aprovizionare îi aruncă un „Bună dimineața" vag, în timp ce deschidea o cutie cu gogoși, brioșe și alte produse de patiserie. El își ridică privirea din bolul cu cereale și examină patiseriile.

Se gândea să ia o brioșă cu afine cu crustă din zahăr, când Jamie trecu pe lângă el și luă o cană pentru cafea în care ar fi putut să încapă o minge de softball. Pe suprafața mare a căniii scria cu font digital: MAȘINA VEDE TOT.

— În locul tău n-aș face asta, spuse tânăra.

— Ce nu ai face?

Jamie își goli în cană jumătate din cafetieră.

— Brioșa cu afine. E a Sashei. Crede-mă, chiar nu vrei să te bagi între ea și micul ei dejun.

— Mulțumesc pentru avertizare, zise Mike în timp ce degetele sale căutau altă țintă.

— Și nici pe aia clasică să n-o iei. E a lui Bob.

— Chifla?

— E a lui Olaf.

— Brioșa?

— E a mea, spuse Jamie săltând-o din cutie și punând-o lângă cană.

El renunță și la brioșă și se uită în cutie.

— Există oare vreun produs care să nu fie revendicat de cineva?

Jamie cercetă cutia, după care rupse simultan trei pachețele cu zahăr deasupra cănii ei.

— Cred că gogoașa cu jeleu e disponibilă.

— Nu-mi plac gogoșile cu jeleu. Altceva?

— Nu.

Și luând într-o mână brioșa și un șervețel, iar în cealaltă cafeaua, Jamie îi făcu semn să nu-i stea în cale.

— Cred că ar fi trebuit să vii mai devreme.

— Am fost primul aici.

— Mai devreme în cadrul proiectului! îi strigă ea de pe culoar.

Mike termină cerealele, analiză gogoașa cu jeleu și se hotărî să renunțe la ea. Merse pe coridoare, întrebându-se când își începuseră cercetătorii ziua de lucru. Nu era sigur dacă exista vreun program zilnic. Trebuia să-l întrebe pe Arthur despre asta.

Camera de comandă încă era încuiată. Cardul lui de acces nu funcționa acolo. Încă o chestiune în privința căreia trebuia să stea de vorbă cu Arthur.

Se îndreptă spre nivelul principal și se trezi în fața inelelor gemene ale Portalului Albuquerque. Nu se auzea decât o ușoară trosnitură produsă de temperatura scăzută a buteliilor cu azot. Văzu mișcându-se pe podea o pată de culoare, un gândac de bucătărie care se grăbea să caute adăpost.

După ceasul din capul său trecuseră zece minute.

Reveni în bucătărie. Cutia cu gogoși și brioșe dispăruse. Cafetiera era goală, însă mașina gâlgâia, semn că muncea pentru alte porții.

Mike se întoarse la recepție. Secretara vorbea cu cineva la telefon. Îi zâmbi, ridică un deget și încheie convorbirea.

— Bună dimineața, zise Anne. Ați reușit să vă instalați aseară?

— În mare parte, da, răspunse bărbatul și aruncă o privire prin hol. Presupun că nu știi unde-s toți, nu?

— Cred că sunt în sala de ședințe, spuse Anne uitându-se pe lângă el. În fiecare miercuri dimineața se întâlnesc acolo.

— Unde vine asta? întrebă Mike reprimându-și un oftat.

Anne își verifică monitorul și se ridică.

— Haideți să vă arăt.

Îl conduse înapoi pe coridor. Părul ei îi cobora până la mijloc și era drept și neted, ca o eșarfă sau un șal de mătase. Mike avusese una sau două eleve care încercaseră să-și folosească părul ca accesoriu, dar niciuna dintre ele nu reușise atât de bine. Combinat cu ochii ei, părul făcea ca blugii și cămașa cu guler să pară o ținută elegantă.

Se opriră la o ușă vizavi de bucătărie. Anne bătu de două ori și din interior îi răspunse vocea lui Arthur în semn de salut. Femeia îi zâmbi scurt lui Mike și porni apoi spre recepție. El deschise ușa.

În sala de ședințe se găseau o masă lungă și mai multe scaune rotative. Un ecran plat atârna pe peretele de lângă ușă. În peretele îndepărtat erau decupate două dintre puținele ferestre ce marcau partea din față a clădirii.

Echipa se așezase în jurul mesei, toate scaunele fiind ocupate, cu excepția celui din capătul îndepărtat. Mike se uită la cei aflați acolo și îl observă pe Arthur în capul mesei.

— Ce-i asta?

În jurul mesei se schimbară câteva priviri. Bob luă pe îndelete o înghițitură de apă, în timp ce Neil deveni preocupat de cele două rânduri scrise pe carnetul său. Arthur își drese glasul.

— Este ședința noastră săptămânală de evaluare și brainstorming.

— Aha, făcu Mike, după care urmă o altă pauză. Și există vreun motiv pentru care nu ar trebui să mă aflu aici?

— Îmi pare rău, se scuză Arthur. Am uitat pur și simplu. Nu suntem obișnuiți să ne supravegheze cineva.

Olaf tuși cu înțeles, în timp ce Jamie schița ceva pe colțul unei foi din propriul carnet.

— Vă deranjează dacă rămân?

— De fapt, ne pregăteam să încheiem.

— Bine. Dorește cineva să-mi dea și mie notițele?

Mai multe priviri stinghere fură schimbate în jurul mesei.

— Știu că niciunul dintre voi nu crede asta, oftă Mike, dar sunt de partea voastră. Reggie Magnus nu vrea să vă închidă proiectul. Are nevoie de o a doua opinie informată. Asta-i tot. Dar dacă nimeni nu-mi oferă nicio informație, va trebui să mă întorc și să-i spun că n-am aflat nimic încurajator.

— Ai văzut portalul, zise Olaf. Funcționează. Ce vrei mai mult?

— Vreau să știu întreaga poveste. Poate ceva date tehnice. Puțin din știința din spatele ei.

— Nu ai înțelege.

— Aș putea încerca.

— Ți-am putea oferi câte ceva, spuse Arthur. Neil ți-ar putea prezenta mașinăria.

Se uită la inginerul bărbos, în căutarea unei încuviințări.

— Nicio problemă, se învoi Neil.

Lăsă carnetul deoparte și îndepărtă scaunul de masă.

— Ar fi minunat, zise Mike.

— Jamie, spuse Arthur, i-l poți arăta pe Johnny?

— Sigur. Caută-mă mai târziu, după-amiază.

Mike înclină capul în semn de mulțumire.

— Ce zici de înregistrările tuturor rezultatelor de până acum? Le-aș putea avea?

Arthur se uită din nou la Jamie, care încuviință din cap.

— Da, am pe undeva rapoartele principale, spuse ea.

— Va fi suficient, deocamdată? întrebă Arthur.

— E foarte bine, răspunse Mike. Mulțumesc.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, mă găsești în biroul meu. Restul treceți la program.

Scaunele rulară și se rotiră în timp ce toți se ridicară. Mike surprinse privirea înfuriată aruncată de Olaf, pe urmă se întoarse și îl văzu lângă el pe inginerul bărbos.

— Bună, îl salută Mike. Neil, așa-i?

— Da. Îmi pare rău că n-am stat de vorbă ieri.

Își strânseră mâinile și ieșiră din sala de ședințe.

— Nicio problemă. Încerc să-mi ușurez procesul de adaptare, după cum probabil ai observat.

Neil rânji.

— Mult noroc în sensul ăsta. Tu ești dușmanul, îți amintești?

— Așa am înțeles. Ai lucrat la Z Machine[1], în New Mexico, nu-i așa?

— Cu Gerry Yonas, da..., zise Neil făcându-i semn în lungul coridorului. Îți cunoști oamenii, domnule Erikson.

— Spune-mi Mike. Singurele lucruri pe care a trebuit să le citesc în timpul zborului până aici au fost biografiile și istoricul vostru profesional.

— Înseamnă că ai o memorie bună.

— Una dintre cele mai bune, după cum mi s-a spus.

— Da... Bob a vorbit întruna despre tine.

— Se pare că m-ați vorbit pe la spate, nu-i așa? Frumos.

Inginerul-șef își trecu ecusonul prin fața cititorului și deschise ușa grea.

---

[1] Cel mai mare generator de unde electromagnetice de înaltă frecvență din lume, proiectat pentru a testa materiale în condiții de temperatură și de presiune extreme (n. red.).

— Mai încolo pe strada asta e un bar la care unii dintre noi merg uneori după orele de muncă. Aseară ai fost principalul subiect.

— Au mai rămas detalii pe care ți le-aș putea lămuri?

— Toate chestiile pe care Bob le-a zis despre tine sunt adevărate?

— Da, sunt adevărate. Am văzut doar două episoade din *Urzeala tronurilor* și niciunul din *Breaking Bad* sau *True Blood*.

Neil rânji din nou.

— Nu, celelalte chestii.

Mike ridică din umeri.

— Probabil că sunt adevărate, dar nici pe departe la fel de interesante, crede-mă.

Se opriră, iar Mike zări inelele dincolo de un stelaj cu aparatură electronică. Bob împingea spre inele o lădiță de scule cu roți, iar Sasha se îndrepta cu o cheie tubulară spre unul dintre panourile alburii. Textul auriu de pe tricoul pe care-l purta azi proclama cu mândrie că este cadetul lunii în Academia Flotei Stelare.

Neil se întoarse spre el.

— Și cum funcționează?

— Ce vrei să spui?

— Când eram copil am citit o carte despre un tip cu memorie fotografică. O descria ca pe un set imens de enciclopedii pe care le putea frunzări.

Mike încuviință dând din cap.

— Am auzit varianta asta. Este pur și simplu... memorie. Cum îți amintești diverse lucruri?

— De obicei, repetând de multe ori.

— Corect, zise Mike. Dar odată ce ai primit o informație, faci ceva special? Acum nu este în mintea ta conștientă, dar dacă te întreb când e ziua ta de naștere, știi, nu?

— 23 august.

— Și cum de știi asta?

Neil strânse din umeri.

— Am scos pur și simplu informația la suprafață.

— Ei bine, la fel procedez și eu. Scot pur și simplu chestii la suprafață. Atât doar că eu pot scoate tot ce am văzut sau auzit vreodată în viața mea.

— Îmi poți spune cine a câștigat turneul final de baseball din '55?

Mike oftă și furnicile negre începură să i se agite în minte.

— Nu.

— De ce?

— Ca să-mi amintesc un lucru, mai întâi trebuie să-l știu. Nu sunt amator de sport, iar în timpul liber nu caut să citesc fiecare articol de pe Wikipedia.

— Eu așa aș face, spuse Neil aruncându-i un zâmbet.

— Nu, replică Mike, crede-mă că n-ai face asta.

Neil plescăi din limbă și aprobă din cap.

— Bine, atunci o chestie legată de școală... Cine a fost vicepreședintele lui Zachary Taylor?

— Millard Fillmore. A preluat președinția când Taylor a murit în timpul mandatului său, așa încât el însuși n-a avut niciodată un vicepreședinte.

— *Hamlet*. Care este primul rând din actul III, scena 4?

— Scena „Iatacul reginei". Polonius declamă: „Soseşte îndată".

— Biblia... *Cartea Judecătorilor*, capitolul douăzeci și trei.

— Ce-i asta – o întrebare-capcană? Nu ține de școală, iar în *Judecători* nu-s decât douăzeci și unu de capitole.

Inginerul înălță din umeri și zâmbi maliţios.

— Ei, ziceam și eu niște numere aiurea, ca să fiu sincer. Ești pregătit de vizită?

— Chiar te rog.

Inelele se înălțau în fața lor. Bob și Sasha scoseseră câteva porțiuni din carcasa de plastic și dezasamblau un

dispozitiv mare de cuplare. O piesă de schimb se afla pe platforma din oțel, lângă ei, strălucind în lumină.

Mike se uită înapoi.

— Pot să mă apropii mai mult?

— Firește. N-ai vreun stimulator cardiac sau vreo tijă metalică, nu-i așa?

— Nu, din câte știu.

— Bine. Chiar și inactivă, chestia asta creează un câmp magnetic destul de puternic. Cam 3,5 tesla. Îți creează o stare cam ciudată.

— Și când este pornită?

— Atunci există realmente două câmpuri contrare. Îți amintești scena din *X-Men* când Magneto scoate tot fierul din sângele individului?

— Uau!

Mike își reprimă impulsul de a-l corecta pe Neil, spunându-i că scena fusese în al doilea film. La minutul cincizeci și șapte.

— Da, făcu Neil deplasându-și mâna în lungul benzii de vopsea de pe podea. Nu-i chiar așa rău, dar dacă în timpul funcționării depășești linia asta albă, îți vei da seama. Trebuie să înlocuim mereu diverse componente, deoarece sunt distruse de câmpuri.

— Ce-mi poți spune despre construcția lor?

— Ce vrei să știi?

— Totul, cred.

— Nu-ți pot dezvălui prea multe despre modul de funcționare, ci doar despre construcție. Deși sunt aspecte pe care va trebui să le omit din cauza înțelegerii noastre...

— Știu, încuviință Mike făcând un gest cu mâna. Zi-mi doar ceea ce se poate.

— Miezul fiecărui inel este din uraniu sărăcit. E o chestie de densitate. Nu face parte din domeniul meu, dar este

foarte important. Laolaltă, cele patru inele au aproape o tonă greutate. Mai multe nu-ți pot spune despre asta.

— Nu-i nicio problemă.

— Bine. Miezul este căptușit cu plumb, principalul nostru material supraconductor. Vezi tuburile alea argintii, acolo și dincolo? Prin ele circulă azotul lichid.

Neil arătă zona de unde Bob și Sasha îndepărtaseră carcasa din plastic alb-gălbui.

— Următorul strat pe care îl vezi acolo, chiar sub carcasă, este cablajul din cupru. Cupru electrolitic, puritate 99,97%, un singur fir gros de cinci milimetri. Îl comandăm special și în fiecare gură sunt aproape zece kilometri, care le...

— „Gură"?

— Aceste două inele sunt gura noastră. Cealaltă gură, două inele identice, este în Zona B. La drept vorbind, cele două seturi sunt aproape perpendiculare între ele, dar asta nu are nicio legătură cu modul în care se formează puntea. În fiecare clădire a fost vorba doar de restricții impuse de spațiu.

— Am înțeles. Dar de ce li se zice „guri"?

— De la gură de tunel. Nu te-ai prins?

— Uneori îmi place pur și simplu să pun întrebări.

Neil zâmbi forțat.

— După cum spuneam, în fiecare gură există aproape zece kilometri de sârmă de cupru, ceea ce permite generarea unui câmp electromagnetic continuu de 46 de tesla, cam de treisprezece ori mai mare decât scoate un scanner RMN obișnuit.

— Așa mare?

— Singurii magneți comparabili se află la Laboratorul Național de Câmpuri Magnetice Puternice. Ei au un hibrid mai mic, mai puternic, dar care e continuu. Cu ce avem aici nu putem scoate mai mult de două minute. Nouăzeci și trei

de secunde. Când bebelușul ăsta intră în funcțiune, înghite aproximativ 1,4 MWh în nouăzeci și trei de secunde.

— *Megawați-oră?*

— Exact. După cum zice Olaf, când este deschis, Portalul Albuquerque folosește într-un minut tot atâta curent electric cât insula Manhattan. Totuși cred că exagerează puțin.

— Nu-i o modalitate prea eficientă de călătorie din punct de vedere energetic.

Neil ridică din umeri.

— Nici SUV-urile nu sunt, dar asta n-a împiedicat pe nimeni să le folosească. În plus, dacă Arthur și Olaf au dreptate, consumul energetic este constant. Nu are nicio legătură cu distanța de deplasare.

— Deci te costă la fel de mult dacă te duci în Zona B sau la Tokyo.

— Da. Sau pe Lună. Sau în Andromeda. Singura limitare reală este impusă de timpul cât putem asigura răcirea inelelor. Dacă vom obține finanțarea, vom încerca să amplasăm cealaltă gură în D.C.

— Jamie spunea că aveți oscilații de energie.

— Am avut până le-am construit pe astea, zise inginerul și arătă trei cutii solide, fiecare de dimensiunea unui frigider. Acum le-am redus foarte mult. Mă crezi sau nu, nu-s decât niște rezistoare imense. A trebuit să le adaptăm pentru a menține inducția și zgomotul la un nivel minim.

— De ce au inelele dimensiunea asta?

— Ce vrei să spui?

Mike făcu semn spre instalație.

— Diametrul interior are ceva mai mult de doi metri, nu?

— 221,5 centimetri, se auzi vocea Sashei.

— Corect, încuviință Mike. Dar de ce nu au trei sute sau cinci sute de centimetri? De ce nu s-ar construi unul suficient de mare pentru a permite trecerea unui camion?

Sasha strânse din umeri.

— Pentru că în proiect este specificată dimensiunea asta.

— Olaf s-a ocupat de calculele matematice pentru un portal mai mare, zise Neil. Dimensiunea asta era cea mai eficientă pentru activitatea noastră. Este un echilibru între cerințele energetice pentru electromagneți și dimensiunea câmpului pe care îl generează.

— Și ești convins că nu există riscuri?

— Până acum au fost derulate 168 de teste și nu am întâmpinat probleme.

— Câte salturi s-au efectuat cu oameni?

— Toate. Odată ce am început testele cu oameni, am luat-o de la zero.

— Dar câte teste s-au făcut în total?

— Cam patru sute cu animale sau oameni. Au fost foarte multe teste cu obiecte, precum și câteva teste în gol. Olaf sau Bob ți-ar putea spune numărul exact.

— Întotdeauna participă unul dintre voi?

— Inițial, da. În ultima vreme însă, am mai diversificat.

— Ieri, Olaf a zis că au sărit nouă oameni.

— Se poate.

— Voi șase, Reggie Magnus, asistenta lui...

— Da.

— ...apoi Ben Miles.

— Da, murmură Neil lăsând privirea în podea. E trist ce i s-a întâmplat.

Mike lăsă o clipă cuvintele în aer și se uită dincolo de el, la inelele mari.

— Nu l-ar fi putut afecta trecerea?

— Trecerea prin... portal?

— Da.

— Nu, clătină Neil din cap. Câtuși de puțin. Este perfect sigur. După fiecare trecere, toți sunt supuși unor controale medicale amănunțite.

— Aveți un doctor în cadrul personalului?

— Doctorul local. Stă destul de aproape de noi. Nu ştie ce facem, dar a semnat o grămadă de declaraţii de confidenţialitate.

— Ben a fost supus controlului medical?

— Chiar eu l-am dus acolo. E un tip de treabă. Toate rezultatele analizelor au fost bune. A făcut al doilea set când s-a întors la Washington, imediat după... căderea nervoasă? adăugă Neil după o clipă de ezitare, încercând să găsească cuvântul potrivit.

— Da, aprobă Mike.

— A fost supus unui set complet de examinări fizice, după care ni s-au trimis rezultatele. Cred că le-au făcut încă de două ori cât a stat în... spital. Toate în regulă, bune, din câte am înţeles.

— E normal? Atât de multe analize...

— Având în vedere împrejurările, au mai făcut un set. Toţi suntem controlaţi la mai puţin de şase ore de la trecere, apoi de încă două ori în următoarele două săptămâni şi încă o dată la două luni. La început, toţi eram ţinuţi sub observaţie vreme de patruzeci şi opt de ore, însă Arthur a renunţat la asta din moment ce aveam o sută de treceri fără efecte secundare. De când a hotărât aşa, cred că s-au economisit cam patru sute de mii din buget, spuse inginerul aruncându-i lui Mike o privire tăioasă.

— După câte înţeleg, nu mărimea bugetului este problema principală a celor de la Washington.

— Ai putea totuşi să aduci în discuţie treaba asta.

Mike zâmbi în timp ce ocoliră instalaţia, îndreptându-se spre Bob şi Sasha. Cei doi deconectaseră unul dintre furtunurile ce veneau dinspre butelii şi lucrau la conector cu chei cu clichet.

— Aş mai avea o întrebare dacă nu te superi...

— Sigur.

— De ce înlocuiţi chestia asta?

— Ce anume?

Mike arătă piesa din mâna Sashei.

— Conectorul, racordul ăla sau cum îi zici tu. De ce îl înlocuiți?

— E pe listă, spuse femeia.

— Bine, dar de ce?

Sasha oftă și se îndepărtă să ia un clipboard. Frunzări câteva pagini, pe urmă ridică din umeri.

— Nu se specifică motivul. Probabil existau scurgeri.

Neil se uită la Mike.

— E vreo problemă?

El clătină din cap.

— Eram doar curios de ce îl înlocuiți.

Bob înălță din umeri.

— Piesele se uzează. Probabil erau scurgeri.

— Nu-i adevărat.

— Fără supărare, zise Sasha, dar de unde știi asta?

Mike ridică privirea spre inelele duble.

— Pentru că mă uitam când l-ai pornit ieri. Nu avea nicio problemă.

— Poate n-ai observat, spuse Neil. Erai sus în cabină.

Bob își plecă privirea, uitându-se la racordul pe care-l ținea în mână. Sasha își mută greutatea pe celălalt picior și încrucișă brațele la piept. Neil își rulă umerii. Cei trei schimbară priviri.

Mike se uită o clipă la racord. Furnicile se agitau în mintea lui, dar le forță să se îndepărteze.

— Da, îmi pare rău, zise el. Îmi cer scuze. Voi știți chestiile astea mai bine decât mine.

Bob zâmbi.

— Ei bine, nu știu ce să spun.

— Vorbește în numele tău, făcu Sasha plesnindu-l ușor peste ceafă.

13

Jamie deblocă zăvorul, apoi își trecu ecusonul prin fața cititorului. Ușa făcu clic și ea o deschise. O pală de aer rece îngheță picioarele lui Mike.

— Ăsta-i Johnny, zise ea.

Încăperea era un cub cu latura de doi metri și jumătate. Pereții erau acoperiți de rafturi industriale, setul Erector existent în toate magazinele Home Depot. Unități de computere umpleau toate rafturile, iar în spatele fiecăreia se zăreau cabluri orientate în toate direcțiile. Aerul din încăpere vibra din cauza bâzâitului constant al ventilatoarelor și a vuietului aerului condiționat.

— Șase unități pe fiecare raft, spuse Jamie. Și sunt douăsprezece rafturi. Toate sunt overclock, așa că funcționăm efectiv la zece trilioane de operațiuni pe secundă.

— De ce Johnny?

— De la *Johnny Mnemonic*. Un film mai vechi cu Keanu Reeves pe care l-am văzut în liceu. Nu-i cine știe ce de capul lui, dar mi-a plăcut numele.

— TriStar Pictures, 1995. Ecranizarea nuvelei lui William Gibson. N-a avut succes de box-office, și nici de critică, însă Dina Meyer era destul de sexy.

— Mă rog... Oricum, sistemul a fost proiectat să ruleze la opt sute de teraFLOPS, dar am făcut unele modificări în ultimii trei ani, așa încât cred că de fapt ne apropiem de un petaFLOP. Am vrut să-l testez pentru Linpack Benchmark

Top500, doar pentru a obține o evaluare corectă, dar Arthur n-a vrut publicitate.

— Trebuie să fi fost frustrant.

Jamie ridică din umeri.

— Mi-a zis că, odată ce ne vom face cunoscute cercetările, Johnny va deveni oricum cel mai renumit computer de pe Pământ.

Mike își roti privirea prin încăpere. Majoritatea computerelor aveau culoarea obișnuită alb mat, însă văzu și câteva arămii cu negru. Rezistă imboldului de a descoperi un șablon în amplasarea lor. În schimb, o întrebă pe Jamie.

— A trebuit să ne descurcăm cu banii pe care-i aveam, spuse ea. Am luat ce carcase am găsit. Memorezi toate astea? întrebă uitându-se în ochii lui.

Mike îi aruncă o privire.

— Nu mă pot abține. Așa funcționează creierul meu.

Femeia strânse din buze.

— Deci nu te poți abține să nu ne spionezi?

— Nu mă aflu aici ca să vă spionez.

— Alte întrebări? făcu Jamie întorcându-și privirea.

Mike făcu un gest spre rafturi.

— Așadar, toate astea rulează Portalul Albuquerque?

— Nu, toate astea se ocupă doar de calcularea fiecărei călătorii.

— Asta-i tot?

— Programul portalului constă în mai bine de două milioane de linii de cod. Numai ecuațiile de pliere ar umple peste o mie de pagini dacă ai vrea să le printezi. Peste cinci sute de mii de rânduri de matematică, majoritatea dependente de o serie de variabile din sistem.

— Ți s-a permis să-mi prezinți toate astea? întrebă Mike zâmbind.

— Dacă ești în stare să ne descifrezi codul din numărul de pagini, meriți să ne faci felul.

— Să vă fac felul?

— Să ne afli secretele. Să ne furi tehnologia. Sau cum vrei să-i zici.

— Nu am de gând să vă fur nimic. Sincer.

Jamie îi făcu semn să iasă din cameră. Se întoarseră în coridor, pe urmă ea închise ușa cu zăvorul în spatele lor.

— Acum pot să mă întorc la treabă?

— De ce trebuie să folosești și un zăvor dacă ai deja card de acces?

— Pentru a-i împiedica pe băieții de la guvern care ar vrea să arunce o privire peste codul nostru. Dar și pentru că lui Bob îi place să joace prea multe feste. Fiecare zi în care el nu poate ajunge la Johnny este o zi în care nu trebuie să-l bat măr.

— Prin urmare, care-i răspunsul?

— Ce vrei să spui? clipi Jamie. Răspunsul la ce?

— Răspunsul la ecuație. 42? 4-8-15-16-20...

Ea îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Noi nu vedem niciodată răspunsul. Și chiar dacă l-am vedea, e doar o altă ecuație ce se întinde pe o sută de pagini. Asta intră în portal.

— Dar ce este?

Jamie se uită o clipă la el.

— Mai pe înțelesul tuturor, este o reprezentare matematică a unei stări cuantice sau a unei „dimensiuni" paralele corespunzătoare cerințelor noastre.

— Și în termeni științifici?

— Ar trebui să-l întrebi pe Arthur sau pe Olaf. Eu sunt doar gagica de la computer, zise Jamie, după care se întoarse și se îndepărtă pe coridor.

Mike se grăbi să o ajungă din urmă.

— Totuși, dacă nu ai văzut-o niciodată, insistă el, de unde știi că este soluția ecuației?

— Fiindcă se deschide portalul. Întotdeauna eşti atât de dificil?

El ridică din umeri.

— Doar când încerc să obţin răspunsuri.

— Ei bine, de la mine nu mai primeşti nimic.

— De fapt, Arthur a zis că ai copii după toate rapoartele de teste.

— Aşa a spus, nu? oftă femeia.

Coti pe un coridor lateral, fără să-i ceară s-o urmeze şi fără să se uite dacă vine după ea.

Ieşiră din clădirea principală, îndreptându-se spre parcul de rulote.

— Cum ai ajuns să te implici în treaba asta? se adresă Mike spatelui femeii.

— Poftim? făcu ea întorcând capul.

— Portalul Albuquerque. Ai răspuns la un anunţ, ai ştiut pe cineva sau ce?

— M-a racolat Arthur. Ceea ce, de altfel, ştii din dosarul meu.

— Îţi place să lucrezi cu el şi cu Olaf?

— E mai tare decât să lucrezi la o bancă.

— Voi mâncaţi de obicei împreună sau…

Jamie se întoarse brusc spre Mike, care se opri înainte să se lovească de ea.

— Ce-i asta?

— La ce te referi?

— Toate întrebările astea la care ştii deja răspunsurile.

— Încerc să…

Ochii lui Jamie aruncau scântei.

— Dacă încerci să mă faci să-l implic pe Arthur, să ştii că n-am de gând să…

— Încerc doar să susţin o conversaţie, o întrerupse Mike şi-i aruncă Privirea.

Aproape că șovăi când își dădu seama că apela la tactici folosite în relațiile cu elevii asupra unei femei mai tinere decât el cu doar trei ani.

Jamie se împotrivi Privirii, care îi atinse totuși pe undeva un nerv. Clocotea de furie, dar se calmă.

— Scuză-mă, zise ea pe un ton ce dădea de înțeles că nu-i părea chiar atât de rău.

— Nu-i nimic. Îmi pare rău că ai crezut că-ți pun la îndoială loialitatea sau ceva de genul ăsta. Încercam doar să fiu prietenos. Și să aflu unde aș putea prânzi. Asta-i tot.

Rămaseră o clipă locului.

— Nu facem nimic rău, spuse Jamie.

Mike analiză câteva variante de răspuns și le cântări prin prisma a ceea ce știa până acum despre ea. Dar cum nu ajunse la niciun rezultat, nu găsi altceva mai bun și zise:

— Știu.

— Să nu ne faci vreo figură.

— Sunt de partea voastră, îți amintești? Mă aflu aici ca să mă asigur că obțineți finanțarea.

— Atunci fă-i să înțeleagă că asta va schimba totul. Noi o știm. Magnus o știe. Tu o știi. De aceea totul trebuie să fie perfect.

— Am înțeles. Încerc doar să...

Jamie se întoarse și își continuă drumul pe lângă mormântul lui Tramp. Tălpile lor scrâșniră pe pietriș și foșniră pe iarba artificială. Se îndreptară spre rulota femeii.

— Alte încuietori..., comentă Mike în timp ce ea descuia ușa.

— Da, în privința asta sunt de modă veche.

— Voiam să zic... Am înțeles preocupările legate de securitatea laboratorului, dar aici de ce încui?

— Știu că probabil în New Hampshire nu țineți nimic sub cheie, dar aici este un oraș.

— În Maine. Iar aici nu-i chiar oraș. Este o unitate guvernamentală izolată, aflată sub pază. Deci nu se pune problema să intre vreun infractor.

— Este casa mea. De ce să nu încui ușa?

— Eu... nu contează. Scuză-mă.

Tânăra îi întoarse spatele și dispăru în interiorul rulotei. Lăsă ușa deschisă, gest pe care Mike îl luă ca pe o invitație.

Spațiul mic era un talmeș-balmeș de hârtii și de tehnologie. Notițe, mesaje și rapoarte zăceau risipite pe birou ca niște dune, se revărsau din două panouri mari din plută ce acopereau pereții și formau grămăjoare de-a latul podelei. Femeia atârnase câteva perdele pentru a-și separa patul de restul camerei, dar și acolo se zăreau alte coli împrăștiate. Separatoare din carton presat fuseseră puse la întâmplare, cu încercări aproximative de organizare. Foi de hârtie erau prinse între diversele volume. Un exemplar cartonat din *The History of What We Know* era flancat de *Fluid Concepts and Creative Analogies* a lui Douglas Hofstadter și de un roman grafic, *Machine Man*, decolorat de soare. O carte veche cu o imagine aurie pe o legătură din piele era înțepenită deasupra lor, pe raft: *Electric Currents: Their Generation and Use*.

Mike aruncă o privire spre cele două computere ce zăceau pe jumătate demontate pe masa din bucătărie. Unul avea în el o pungă cu chipsuri legată cu o clemă. O stivă de plăci de bază zăcea pe scaun în pungulițe Mylar.

— Se vede că menajera a fost în vacanță, spuse Mike.

— Da. A fugit cu tipul care îți scrie glumele.

— Asta a durut!

— Am undeva pe aici o carte poștală de la ei. Vrei s-o caut?

— Nu, nu. Mă mulțumesc cu rapoartele.

Pe un raft, ceva se răsuci și se întinse, dând la iveală o labă albă din care se desfăcu un șir de gheare ascuțite.

— Glitch, zise Jamie urmărindu-i privirea lui Mike. Era aici când m-am mutat, iar după prima conservă de ton a decis că pot rămâne.

— Glitch?

— A doua zi după ce-am venit, a alergat peste tastatură și mi-a distrus patruzeci și două de linii de cod.

Mike aprobă din cap.

— Atunci sigur e Glitch[1].

Motanul clipi spre el, concentrându-și pentru o clipă ochii verzi strălucitori, după care se culcă la loc.

Jamie luă vreo zece coli de pe birou, apoi câteva de pe pereți. Le răsfoi, se îndreptă spre pat și se ghemui acolo scotocind prin ele. Blugii i se lăsară puțin la spate, dezvăluind o pereche de pantaloni scurți albaștri, cu talie înaltă, pentru ciclism. Partea din spate era spandex albastru lucios.

Întoarse capul.

— Vrei și testele pe animale și simulările?

Mike ridică din umeri și încercă să nu se uite la fundul ei.

— Iau tot ce poți să-mi dai.

Tânăra se îndreptă de spate și se întoarse cu două teancuri de dimensiunea unor dicționare, pe care le adăugă la grămadă.

— Cred că asta-i tot, exceptând călătoria de ieri a lui Olaf. Raportul ăla e în laborator sau în biroul lui Arthur.

I le puse în brațe, pe jumătate împingându-le, pe jumătate lăsându-le să cadă.

— Mersi. Mike stătu nemișcat o clipă, în timp ce furnicile catalogau actele. Sunt surprins câtă hârtie folosiți aici.

— Măsură de securitate, spuse Jamie. Hackerii nu pot intra într-un document din hârtie.

— Înțeleg, doar că pare puțin cam... știu și eu... ineficient? Mai ales ținând cont de amploarea unor chestii despre care vorbești.

---

[1] În tehnologia informației, *glitch* înseamnă „virus", „eroare" (n. tr.).

— Asta este. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, ar trebui să fie suficient.

— Bine. Acum poți să pleci, zise ea fluturând mâna spre ușă.

— Da, sigur. Mulțumesc pentru dosare.

Jamie închise ochii.

— Îmi cer scuze. Din nou.

— Nu-i nicio problemă. Din nou.

— Știu că ăsta-i jobul tău și sunt convinsă că ești un tip de treabă...

— Știi, cuvintele astea rănesc întotdeauna.

Femeia rânji.

— ...dar în clipa asta chiar nu ne trebuie așa ceva. N-o meritățm. N-am făcut nimic rău. Portalul funcționează. Pur și simplu avem nevoie de mai mult timp pentru teste.

— Așa-mi spun toți, încheie Mike discuția.

14

Mike intră în rulota lui și își dădu seama că nu avea unde să pună brațul de rapoarte. Crezuse că se va descurca în locuința spartană timp de câteva săptămâni, dar se părea că nu era posibil. Fie și numai pentru că spatele nu avea să-i reziste mai mult de două-trei nopți pe patul ăla.

Așeză teancul de hârtii pe salteaua subțire și făcu rapid o listă în minte. Masă. Două scaune. Un raft mic. Frigider mic. Prăjitor de pâine. Cuptor cu microunde. Un pat mic sau poate o canapea extensibilă. Așternut și poate o pătură. Din astea, o parte ar fi putut încăpea în mașina închiriată, dar nu toate. Trebuia să spere că se făceau și livrări.

Își îndreptă din nou atenția spre fișe. Furnicile roșii și cele negre îi viermuiau în minte. Se agitaseră încă de la întâlnirea din Washington, când auziseră primele teorii și idei. Iar vederea instalației și a proiectelor nu făcuse decât să le întărâte și mai mult.

Putea să mai aștepte. Putea să meargă să caute un magazin, să ia ceva de mâncare și să-și petreacă seara punându-și la punct locuința temporară. Să amâne citirea dosarelor până dimineață.

În mintea lui, furnicile ardeau de nerăbdare.

Ieși din nou și se îndreptă spre parcare. Bob îi vorbise despre niște magazine din apropiere – de fapt, trecuse pe lângă ele când venise de la aeroport. Era sigur că va găsi ceva.

Roșcovanul era la poarta din față, stând de vorbă cu agenții de pază. Schiță un gest de salut către Mike, încheie discuția cu bărbații în uniformă și se îndreptă agale spre el.

— Olaf te-a alungat deja?

— Încă nu m-am întâlnit cu el între patru ochi.

— Atunci Jamie.

— De fapt, e din cauza ta. Ai avut dreptate. O să locuiesc aici câteva săptămâni și îmi trebuie mobilier.

— Ai nevoie de ajutor?

Mike ridică o sprânceană.

— Te oferi?

— Nț... Îmi place doar să-i întreb pe oameni dacă au nevoie de ajutor, pentru ca apoi să văd cum li se năruiesc speranțele.

— Mulțumesc.

— Glumesc, firește. Vrei să cumperi ceva mare? O canapea sau un pat? Aș putea lua furgoneta pe care o folosim pentru a transporta materiale între clădirea principală și Zona B.

— Ar fi extraordinar. Mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Doar mă pun bine pe lângă tine, în speranța că-mi vei oferi jobul lui Olaf după ce-i vei fi concediat pe toți ceilalți.

— N-am de gând să...

Bob ridică o mână.

— Hei, liniștește-te. A fost doar o glumă.

— Scuză-mă.

— Hai că mă duc să iau camioneta. Ne întâlnim aici peste... zece minute?

Douăsprezece minute mai târziu, uruiau pe drum. Furgoneta era o fiară uriașă și ruginită, o relicvă dintr-o epocă anterioară sintagmei „randamentul combustibilului". Potrivit lui Bob, o cumpăraseră cu mai puțin de o mie de dolari. Lui Mike nu-i veni greu să creadă prețul ăla.

— Trebuie să te întreb, zise Bob, cât de des auzi apelativul „tânărul Alan Rickman"?

— Destul de des, răspunse Mike, deşi în mare parte e vorba despre copii, aşa că de obicei formularea este „tânărul Severus Snape".

Bob izbucni în râs.

— Cât de des auzi „Ron Weasley"?

— Nu la fel de mult ca în liceu, slavă Domnului! Clătină din cap. M-am ras în cap în clasa a unsprezecea, cam cu cinci ani înainte să devină o modă. O decizie extraordinar de proastă pentru un copil care se pregătea pentru discursul de absolvire.

Semnaliză şi schimbară banda.

— Vreme de şase luni toţi m-au strigat ca pe duşmanul lui Superman, Lex Luthor.

Două ore şi jumătate mai târziu, Mike avea o camionetă plină cu piese de mobilier având nume cvasi-suedeze şi pe care trebuia să le asambleze. Bob îl ajută să suie totul în rulotă, după care îi împrumută o trusă de scule pentru asamblarea canapelei.

Mike se uită la grămada de saci şi de cutii. Rapoartele zăceau în continuare pe pat, iar vederea lor stârni furnicile, care începură să i se agite în minte. Le îndepărtă.

— Cred că îţi sunt dator măcar cu o cină.

— Nţ... N-a fost mare lucru. Iar dacă asta te ajută să te simţi mai bine câtă vreme stai aici, atunci toţi sunt mulţumiţi.

— Insist, totuşi. În plus, am nevoie să-mi arate cineva câteva locuri bune în care se poate mânca.

— Pot să merg cu tine, dar nu trebuie neapărat să mă hrăneşti.

— De fapt, spuse Mike, Reggie ne hrăneşte pe amândoi.

— Dacă pui problema aşa, zise Bob, n-aş vrea să risc să-l jignesc pe omul aflat la comandă.

Sfârșiră la o pizzerie aflată pe aceeași stradă cu clădirea principală. Era un restaurant din cadrul unui centru comercial, cu specific italienesc minimal. Examinară meniurile, dădură comanda, apoi se așezară într-un separeu în așteptarea băuturilor. Bob îl studie pe Mike din cealaltă parte a mesei.

— Așadar, de ce te afli aici?

— Ai spus că pizza e bună.

Bob zâmbi.

— De ce te afli *aici*? Ce cauți în realitate?

Mike ridică iar din umeri.

— Tu ce crezi c-o să găsesc?

Chelnerul se întoarse cu o limonadă pentru Mike și un Pepsi pentru Bob.

— Cred că o persoană poate găsi întotdeauna ceea ce caută, indiferent dacă există sau nu, spuse Bob. Va vedea doar ceea ce vrea să vadă.

— Corect, zise Mike, însă eu caut doar modalități de a-l liniști pe Reggie, astfel încât să-i asigure pe ceilalți că pot să vă semneze bugetul.

Bob își duse paharul la gură și luă două înghițituri.

— Există vreun motiv pentru care n-aș găsi ceva?

— Ce ți-a spus Magnus să cauți? întrebă Bob strângând din umeri.

— Nimic, spuse Mike. Toți cei din Washington erau deja cu nervii la pământ când Ben Miles a avut... căderea aia. Reggie are nevoie de mine aici ca să-i asigure că totul merge strună.

Bob sorbi zgomotos cu paiul și, în timp ce se uita la Mike, mai luă câteva înghițituri.

— Serios?

— Da.

— Grozav.

— Mă crezi?

— Nu facem nimic rău, zise Bob. N-avem nimic de ascuns.

Mike simți un spasm în colțul gurii.

— Cu excepția tuturor lucrurilor pe care insistați să le ascundeți.

— Uite ce-i, n-o să-ți dau PIN-ul cardului meu bancar, dar asta nu-nseamnă că am contul burdușit cu bani din vânzarea de droguri sau din alte chestii dubioase. Toți au secrete, însă de obicei sunt păstrate din motive foarte bine întemeiate.

— Ai dreptate.

— Știm toți că nu-i un mod normal de a rezolva problema, continuă Bob, totuși ăsta nu-i un proiect normal. Ai văzut. Va schimba totul. Deci e chiar atât de ciudat că vrem să ținem totul sub cheie până vom fi sută la sută siguri că funcționează?

— Ce se întâmplă dacă cineva fură startul și anunță pur și simplu descoperirea?

— Dacă n-au de gând să ne finanțeze, de ce ar anunța-o?

— Vorbesc de o situație ipotetică.

— Niciunul dintre cei în costume sau uniforme nu va face dezvăluiri publice în lipsa unor dovezi solide. Le-ar afecta foarte mult credibilitatea – ar ajunge probabil să conducă un local Taco Bell sau mai știu eu ce.

— Și dacă vă forțează să faceți dezvăluiri?

— Arthur are pe apelare rapidă o echipă de avocați, pentru orice eventualitate. Nu ne pot forța să facem nimic – numai dacă trimit trupe înarmate, tancuri...

Sosi și pizza, destul de mare pentru prețul respectiv. Ospătarul adăugă un coș cu pâine și își ceru scuze că nu-l adusese mai devreme.

Mike desprinse două felii de pizza și le puse în farfurie.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Sigur că da.

— Întrebare directă, răspuns direct?

Bob zâmbi.

— Tot nu-ți dau PIN-ul cardului meu bancar.

— Cine te-a pus să faci asta?

Zâmbetul îi deveni șovăitor.

— Nu știu ce...

— Haide, făcu Mike. Întrebare directă, răspuns direct.

Bob își regăsi zâmbetul. Nu era la fel de larg, însă era mai sincer.

— Arthur, spuse el. Deși a fost la sugestia lui Neil.

— N-a fost așa greu, nu?

— Ce m-a dat de gol?

— Ei, haide! Te-ai oferit să-ți petreci timpul liber ajutându-mă să mut mobila. Cunosc oameni alături de care am lucrat ani la rând și n-ar face asta.

Bob chicoti.

— Da, cred că am exagerat puțin.

— Ți-au făcut o listă cu chestii de pomenit întâmplător în conversație?

— Nț... Voiau doar să fiu prietenos.

— Serios?

— Da. Neil era îngrijorat că am pornit cu stângul în chestia cu întreținerea de azi-dimineață.

— Aaa... Oricum, mulțumesc pentru ajutor.

— N-ai pentru ce. O întrebare directă pentru tine?

— Sigur. PIN-ul cardului meu bancar este 9-7-1-3.

— De ce tocmai tu?

— Reggie a încercat ani la rând să mă convingă să lucrez pentru el. Dintre toate propunerile lui, treaba asta a fost prima care mi-a trezit interesul.

— Totuși, de ce *tu*? Chiar și cu Miles scos din funcțiune, are probabil câteva zeci de oameni care lucrează deja pentru el și care ar fi interesați de activitatea noastră. Și, fără

supărare, dar pariez că jumătate dintre ei sunt mult mai pregătiți pentru evaluarea proiectului.

— Nu-i nicio supărare. După cum ai menționat, nimeni n-a mai făcut așa ceva până acum. S-a gândit probabil că m-aș putea descurca mult mai bine și că aș aborda problema fără idei preconcepute.

Bob folosi o coajă de pizza pentru a șterge sosul din farfurie.

— Înseamnă că-ți vei aminti tot ceea ce vezi, iar capacitatea cerebrală te va ajuta să analizezi totul.

— Poți spune și așa, da.

Bob mușcă din coajă.

— Știu că-i prietenul tău și toate alea, insistă el, dar nu te-ai gândit că poate din motivul ăsta te-a trimis aici?

— Că v-aș putea fura munca fără prea multă bătaie de cap?

— Da.

— Bineînțeles că m-am gândit. Dar nu se va întâmpla așa ceva.

— De ce nu?

— Pentru că nu m-a angajat să fac asta și oricum n-aș face-o. Nu trebuie decât să analizez situația și să fac o recomandare.

Bob îndesă în gură restul de coajă și o mestecă zgomotos.

— Excelent, zise el. Dacă te afli aici doar ca să-l liniștești pe Magnus, totul e bine... atunci suntem în regulă.

— E bine.

Mâncară în tăcere câte o felie de pizza.

— De fapt, spuse Bob, te-aș mai putea întreba ceva?

— Firește.

Bob puse palmele pe masă și începu să răpăie ușor cu ele pe tăblie. Își mușcă buza.

— Arthur a spus ceva despre mine? Oficial?

— Cum adică?

— E doar... Își mișca întruna degetele, lovind ușor masa. Uite, în general vorbind, sunt încă nou pe-aici. Am înțeles treaba asta. Dar în ultimele două săptămâni toți au fost...

— Bob, se auzi o voce aspră, n-ar trebui să lucrezi la noii algoritmi pentru inel?

Olaf stătea la mică distanță, cu un Kindle în mână.

— Am terminat mai devreme, răspunse Bob și-l arătă pe Mike. L-am ajutat să se mute.

Celălalt scoase un mormăit.

— Nu vrei să ni te alături? îl invită Mike și se trase puțin într-o parte, făcând loc în separeu. Mâncarea a venit acum câteva minute.

Olaf mormăi din nou, apoi pufni scurt și zgomotos.

— Nu, mulțumesc. Prefer să mănânc singur.

După aceea făcu câțiva pași mai departe și intră în alt separeu. Se așeză cu spatele la fereastră, astfel încât să-i poată urmări pe deasupra e-readerului său. Ospătarul îi aduse un ceai cu gheață. El pufni din nou și își șterse nasul cu un șervețel de hârtie.

— Nu sunt sigur dacă el sau Jamie este mai prietenos, zise Mike.

Bob chicoti.

— Odată ce ajungi să-i cunoști, nu-s chiar atât de răi.

— Îi faci multe farse? Așa spune Arthur.

Celălalt clătină din cap.

— Nu chiar. Doar una sau două. Însă a rămas cu ideea asta, iar acum, ori de câte ori ceva nu-i merge bine în viață, crede că-i un renghi din partea mea.

— Cunosc vreo doi oameni de genul ăsta. Ce spuneai?

— Despre ce?

— Despre ultimele două săptămâni. Voiai să știi dacă Arthur a zis ceva despre tine.

— Aaa! exclamă Bob. Se uită la Olaf. Probabil că nu era nimic important. Nu-ți face griji.

15

Mike săltă canapeaua și o trânti pe cadrul metalic, care zăngăni. Aruncă perna la un capăt, desfăcu pătura și își spuse că, deocamdată, patul era făcut.

Mobilierul umplea spațiul suficient încât să nu i se pară gol. Alesese electrocasnice în culori vii, pentru a mai înviora atmosfera. Zgomotul frigiderului mic și mirosul resturilor de pizza făceau ca interiorul să fie mai animat. Trebuia să vadă dacă mai avea vreo capcană de rezervă pentru gândaci, în caz că ar fi fost atrași de mâncare.

Documentele se aflau acum pe masă. Încă nu le deschisese. Le mutase acolo când strânsese patul și-l împinsese spre ușă.

Se uită la telefon. Nu era nici măcar zece. Avea să mai stea vreo două ore. Poate mai mult.

Venise timpul să înceapă să-și justifice onorariul.

Profesorul de geometrie de la școala lui, Jack Casey, era un alcoolic declarat. În vara asta se împlineau șase ani de abstinență. Îi mărturisise lui Mike că stătea uneori câte o jumătate de oră în fața barului, reproșându-și că ar vrea să intre „doar pentru una mică". Nu-i era teamă să bea, explica el, ci doar că nu va fi în stare să se oprească. Era ca un coșmar nesfârșit în care se afla la volan și nu reușea să frâneze, deși se străduia să apese pedala.

Mike știa exact ce voia să spună.

Închise ochii și respiră de câteva ori pentru a se calma. Pe nevăzute, dibui primul raport. Deschise dosarul și ochii în același timp.

Frunzări documentul. Opt foi. Foile trei și cinci aveau text pe ambele părți. Plus note pe coperta interioară. Semnăturile lui Arthur, Olaf și Neil apăreau pe pagini diferite.

Al doilea raport număra nouă foi. Două față-verso. Foaia șapte avea îndoit colțul din stânga-sus. Aceleași trei semnături.

Al treilea raport era de opt foi. De data aceasta patru față-verso, deși o filă conținea doar trei rânduri scrise de mână. Pe foaia șase era o notă pe un *post-it*, cu două rânduri despre puterea procesorului, semnată „J". Mike marcă scrisul de mână ca aparținându-i lui Jamie.

Al patrulea raport...

Al cincilea raport...

Al șaselea raport...

Deschidea fiecare mapă, întorcea fiecare foaie și o punea deoparte. Avea un ritm constant de aproximativ două dosare pe minut. Mintea îi lucra mai încet decât reușeau ochii să asimileze, dar nu cu mult. Începeau să apară tipare. Aranjă rapoartele pe rânduri și coloane mentale. Revăzu în memorie rapoartele primite de la Reggie și citite în timpul zborului spre San Diego, iar tiparul lui se extinse în trei dimensiuni.

Al paisprezecelea raport era primul fără semnătura lui Arthur.

Al cincisprezecelea raport...

Al șaisprezecelea...

Al șaptesprezecelea...

În rapoarte existau imagini și diagrame. Mike concepu un model mental al nivelului principal, cu componentele Portalului Albuquerque. Etichetă mai multe dintre ele și începu să le marcheze în raport cu diferite dosare. Avea

nevoie și de jurnalele de întreținere. I le-ar putea cere lui Arthur mâine-dimineață.

Al douăzecilea raport...

Al douăzeci și unulea...

Al douăzeci și doilea...

Al douăzeci și treilea raport avea două foi suplimentare de la Jamie, despre accelerarea timpilor de calcul. Al patruzeci și doilea era semnat de Sasha în locul lui Neil. Al cincizeci și unulea avea o urmă de cană de cafea în colțul din dreapta-sus. Inelul maroniu se potrivea cu circumferința cănii supradimensionate a lui Jamie.

Furnicile negre și cele roșii îi hoinăreau libere prin minte. Reflecție și memorare. Hugin și Munin din mitologia nordică. Se atacau unele pe altele, devenind o masă agitată de paraziți roșii și negri. Pe măsură ce Mike făcea tot mai multe conexiuni, imagini și modele se iteau, adunându-se sub forma unui nor.

Al cincizeci și șaptelea...

Al cincizeci și optulea...

Al cincizeci și nouălea...

Al șaizeci și treilea raport avea pe margine o notă a lui Neil. În instalație intrau gândaci. Gândaci adevărați. Găsise câteva zeci în inelele din Zona B. Mike nu mai auzise până atunci de gândaci de bucătărie verzi și se întrebă dacă erau din partea locului, din San Diego.

Al șaizeci și patrulea...

Al șaizeci și cincilea...

Al șaizeci și șaselea...

HIBE ÎN SISTEM

16

Arthur îl găsi pe Mike aşteptând în faţa biroului său.

— Bună dimineaţa, îl întâmpină el. Aştepţi de mult?

Mike clătină din cap.

— Perfect.

— Scuză-mă că te abordez în felul ăsta, zise Mike, dar vreau să te întreb ceva.

Arthur încuviinţă din cap şi descuie uşa.

— Desigur. Îţi răspund la tot ce pot, în limitele...

Mike îşi flutură mâna prin aer în timp ce intrară în birou.

— Ştiu. Aveţi un contract cu DARPA. Nu-i nimic legat de chestiile alea.

— Atunci cu ce te pot ajuta?

— Te superi dacă închid uşa?

Chipul lui Arthur se înăspri.

— De ce?

— Tu eşti specialistul în păstrarea secretelor.

Arthur îl privi o clipă, apoi făcu semn cu capul în direcţia uşii. Mike împinse uşa, care se închise cu un clic.

— Despre ce este vorba? spuse Arthur. Altă problemă cu programul de întreţinere?

— Interesant că întrebi tocmai asta. Iniţial am crezut că-i o escrocherie, o delapidare de proporţii.

Arthur, care se pregătea să se aşeze pe scaunul său, înlemni. Se uită la Mike.

— Poftim?

— Mă rog, jumătate delapidare, jumătate mită. Nu sunt sigur dacă există o deosebire legală.

— Ar fi bine să ai dovezi în sprijinul acuzațiilor, pentru că nici măcar prietenia ta cu directorul nu te va proteja de...

— Toate activitățile de întreținere pe care le faceți la nivelul principal. Schimbarea buteliilor, a racordurilor, a tuturor celorlalte piese, deși niciuna nu trebuie înlocuită. Nu faceți decât să schimbați un set de piese cu altul. Înlocuirea buteliilor cu gaz, care sunt încă pline pe trei sferturi.

Arthur clătină din cap.

— Toate astea pentru că ei au înlocuit un racord care avea scurgeri?

— Nu avea scurgeri.

— Fără supărare, dar de unde știi?

— Pentru că m-am uitat când l-ai deschis ieri. Nu curgea nicio picătură.

— Poate ți-a scăpat. Amândoi eram sus...

În mintea lui Mike, experimentul de ieri se derula din nou, cadru cu cadru, o procesiune de furnici negre purtând imagini. Se uita prin ferestrele camerei de comandă, iar cu coada ochiului vedea pe monitoare trei imagini diferite de la nivelul principal. Două camere surprindeau racordul. Derulă secvența de încă patru ori, concentrându-se de fiecare dată asupra altei porțiuni de imagine.

Din racord nu ieșea nimic.

— ...în cabină.

— Dacă s-ar fi întâmplat, nu avea cum să-mi scape, zise Mike lovindu-și tâmpla ușor cu degetul.

Arthur fierbea pe scaun.

Mike luă loc în fața fizicianului.

— Într-un fel, folosirea exclusivă a hârtiei v-ar ajuta mult în chestii de genul ăsta. Totul intră pe bucăți într-un computer din Washington, astfel încât nimeni n-are cum

să-și formeze o imagine de ansamblu, cu excepția câtorva stagiari amorțiți probabil de rutina muncii lor.

Se uitară o clipă unul la altul.

— Ar trebui să port o discuție cu domnul Magnus, spuse Arthur.

Întinse mâna după telefon.

Mike clătină din cap.

— Nu te deranja. Am spus că mi s-a părut o deturnare de fonduri, dar nu-i așa. Am vorbit cu Reggie dis-de-dimineață, ora Washingtonului, cerându-i copii ale bugetului din ultimii doi ani. A scăzut în ultimele șase trimestre.

— Știu treaba asta, crede-mă.

— De asemenea, am examinat bugetul ținând seama că nu faceți decât să reciclați aceleași componente, și totul se verifică.

— Au fost probabil niște calcule impresionante.

Mike ridică din umeri.

— Totodată, lucrezi la un laptop vechi și conduci o mașină ieftină.

— Nu-i chiar așa ieftină.

— Este pentru cine ar fura zeci de milioane. Până și faptul că te gândești în mod automat la un Dodge ca la o mașină scumpă denotă că nu ai grămezi de bani la saltea.

— Prin urmare, te-ai decis să anunți în mod spectaculos că *nu* furăm milioane de la DARPA?

— Nu. Voiam doar să te lămuresc că n-am de gând să mă pripesc și să te acuz sau să pun la îndoială munca pe care o desfășurați aici.

— Dar l-ai sunat pe Magnus.

— L-am sunat și i-am cerut bugetele. Mi le-a trimis. Asta-i tot.

Arthur se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu i-ai spus la ce-ți trebuiau?

— Nu. Totuși, uite cum stă treaba. Nu-i delapidare, însă e ceva. Și exceptând cazul în care inginerii tăi sunt mult mai tâmpiți decât par, sunt și ei implicați. Semn că aici se întâmplă ceva.

Fața lui Arthur se înăspri din nou.

— Încerc doar să-ți explic ceva. Trebuie să începeți să fiți cinstiți cu mine, pentru că până la urmă o să aflu ce se petrece. Dacă este ceva inofensiv, bine. Lui Reggie nu-i pasă. Sau poate că nici nu trebuie să știe. Dar dacă nu...

— Da?

Mike se lăsă pe spate în scaun.

— Îți mulțumesc, zise Arthur după o clipă, că nu te-ai grăbit să-l informezi pe Magnus despre teoria ta inițială.

— Cu plăcere.

— Știu că-l îngrijorează ce se întâmplă aici, și chiar nu ne-am dori să planeze asupra noastră și mai multă suspiciune. Se aplecă în față și bătu ușor cu degetele în birou, apoi se îndreptă înapoi. Acest proiect implică... ei bine, o mulțime de calcule. Coduri. Mici ajustări inginerești. Majoritatea celor cărora le raportăm sunt birocrați. Avocați, oameni de afaceri, foști militari de carieră. Mulți dintre ei nu apreciază câtă muncă înseamnă toate astea.

— Da, înțeleg.

— Așa că ne ocupăm constant de întreținere. Aproximativ nouăzeci la sută din activitatea respectivă ne irosește mult timp în momentul de față, dar ne furnizează documentele și materialele necesare pentru a demonstra că am făcut ceva. În plus, îmi oferă un pretext să-i mențin pe statul de plată pe cei mai mulți din vechiul staff tehnic.

— Ești foarte generos.

— Pe naiba! făcu Arthur. Au semnat declarațiile de confidențialitate, însă oamenii se schimbă mult când se fac reduceri de personal. Nu vreau să le dau motiv să-și revizuiască loialitatea.

— Crezi că ar face asta? Să-și regândească loialitatea?

Arthur rămase un moment pe gânduri, după care se aplecă din nou în față.

— Nu știu. Acum câțiva ani aș fi băgat mâna în foc pentru ei. Olaf și cu mine ne cunoaștem de aproape cincisprezece ani. Jamie și Neil lucrează cu mine de opt ani. Însă după toate... după toată secretomania asta... Privi dincolo de Mike, la diagrama Portalului Albuquerque de pe perete. Jumătate din timp mă simt de parcă aș fi înconjurat de străini.

— Secretomania a fost alegerea ta, spuse Mike după o clipă.

Arthur clipi și se uită la el.

— Nu chiar. Uneori, demersurile trebuie făcute într-un anumit mod. Doar știi asta.

— Poate.

Celălalt își alungă starea de spirit.

— Așadar, dacă ești convins că nu delapidez fonduri, ce pot face ca să te scot din biroul meu? Am treabă.

Mike se ridică.

— Când mi-ai permis accesul la jurnalele testelor, Jamie a zis că sunt rapoartele de bază. Există cumva variante mai detaliate?

— Da, rapoartele complete de călătorie, care includ totul, cu excepția mecanismelor interne. Timpi, consum de energie, măsurători de flux. Cred că unele conțin până și activitatea petelor solare. Sunt aproape șase sute, de la primele testări cu obiecte și cu cobai. Se întinse și-l aranjă pe Wile E. Coyote din plastic de pe biroul său, rotindu-i capul spre stânga. Mă voi ocupa să le primești de îndată ce termini cu testările cu oameni.

— Le-am terminat azi-noapte.

Arthur ridică o sprânceană.

— Pe toate?

Mike strânse puțin din umeri.

— Au fost numai o sută șaizeci și șapte.

— Și ai revizuit bugetele în dimineața asta?

— Doar până în 2011...

— Dacă n-aș ști ce poți face, aș fi tentat să spun că minți.

— Dacă vrei, fă-o. N-ai fi primul. Își înfundă mâinile în buzunare, apoi le scoase. E o chestie de memorie. Odată ce-mi intră ceva în minte, am capacități nelimitate de asimilare sau de redare. Nu întorc pagini, nu-mi obosesc ochii, pot să parcurg totul la fel de repede pe cât pot gândi.

— După ce-ți termini misiunea, chiar aș încerca să i te fur lui Magnus.

— Nu pot decât să-ți urez succes.

Arthur rânji.

— O să-i spun lui Olaf să-ți dea rapoartele de călătorie. Altceva?

— Cred că-i suficient pentru azi.

— Bine. Dacă vrei să asiști, vom mai face un test mâine.

— Da, mulțumesc. Cine participă?

— Cred că Bob.

17

— Serios? se miră Mike. Niciodată?

— Nu, zise Olaf. N-am simțit niciodată nevoia.

Camera era plină de fișete cu dosare. Zece pe peretele nordic, fiecare cu câte patru sertare, și alte zece pe peretele din sud. Trei erau amplasate vizavi de ușă, separat de celelalte. Un clipboard cu cinci-șase coli de hârtie având colțurile îndoite atârna pe peretele de lângă ușă. În mijlocul încăperii se afla o măsuță, dar fără scaune.

— Chiar așa?

— Da.

Olaf trecu la următoarea cheie de pe inel și o încercă în încuietoare. Paharele zăngăniră în interiorul dulapului, iar bărbatul trase puțin sertarul ca să verifice. Dădu din cap ca pentru sine și răsuci cheia în sens invers până ieși din încuietoare. Pe ea era ștanțat A NU SE DUPLICA.

— Probabil că ai fost tentat, insistă Mike.

— Nu tocmai.

— Nici măcar *Casablanca*? E unul dintre cele mai frumoase filme din toate timpurile. A câștigat o mulțime de premii. Apare în sute de topuri.

Johansson potrivi cheia înapoi pe al doilea inel alături de alte șase chei.

— Ce IQ ai? Cu aproximație...

— Destul de mare.

— Atunci n-ar trebui să-ți fie prea greu să înțelegi. Îți spun chiar mai pe îndelete. Îl privi în ochi. Nu!

— Îmi pare rău.

— Nu te scuza. Pur și simplu renunță să faci ca timpul irosit să devină și mai enervant. Trânti în palma lui Mike inelul cu mai puține chei. Astea sunt de la încăpere și de la toate dulapurile importante. Documentele nu pot fi scoase din campus. Iar dacă le iei cu tine, trebuie să le înregistrezi, adăugă arătându-i clipboardul.

— Mulțumesc.

— Să nu pierzi cheile.

— N-o să le pierd.

— Ai face bine.

— Îmi este chiar foarte greu să pierd obiecte.

Olaf clătină din cap și mormăi ceva nedeslușit. Adună micul teanc de dosare cu care venise și puse Kindle-ul deasupra.

— Dacă ai nevoie de ajutor, apelează la altcineva.

— OK. Citești ceva interesant? îl întrebă Mike arătând spre e-reader.

— *Physics in the Nineteenth Century*, răspunse Olaf.

Ieși din încăpere și se îndreptă cu mers țeapăn spre biroul său.

— Mulțumesc din nou! îi strigă Mike.

Cercetă peretele pe lângă care se înșiruiau fișetele. În mintea lui, furnicile erau tot mai agitate. După ce le lăsase slobode noaptea trecută, acum era greu să le țină sub control. Cu atât mai mult cu cât știa că le va elibera din nou.

Cheile erau reci, deși Olaf le ținuse strâns în mână timp de douăzeci de minute.

Etichetele sertarelor individuale îi apăreau clar în minte. Primul pe care voia să-l deschidă era al doilea din capătul îndepărtat din stânga al peretelui dinspre răsărit. Peretele din vest avea planuri, specificații tehnice de proiectare și alte scheme. Se afla în zona la care nu avea acces.

Mike oftă și descuie primul fișet. Scoase șase dosare pe care le puse pe birou. Furnicile se agitau înnebunite în timp ce deschise porțile minții.

Jurnalele de călătorie erau obișnuite, chiar plictisitoare. Unsprezece foi pline de date și cifre brute. Urmau alte șapte-opt foi de rapoarte scrise de la fiecare departament. Primele, pline cu tot felul de detalii, descriau tot ceea ce mersese prost, ceea ce depășise așteptările sau demersuri ce evoluaseră conform așteptărilor. Erau rapoarte veterinare pentru toate animalele și rapoarte ale medicilor redactate odată cu începerea testelor cu oameni.

Numărul 192 îl făcu să se oprească. Trecu de trei ori peste el înainte să-și îndrepte atenția către 193. Le compară. Câteva dintre numerele cu care se obișnuise fuseseră eliminate. Nu erau listate teste cu animale sau cu obiecte. Ambele experimente se desfășuraseră la miezul nopții. La fel și 194.

Însă 195 era normal. Doi cobai trecuseră împreună la ora 10.20 dimineața. Apoi patru rapoarte la miez de noapte fără numere. După care reveniseră rapoartele normale.

Arthur fusese primul om care trecuse prin portal. Raportul 425/1. Raportul 426/2 era Olaf. Urmase Jamie. Al ei era marcat doar cu 3.

Diagrama minuțioasă din mintea lui Mike se mări odată cu dezvoltarea unor noi metode de aranjare a datelor. Simboluri, bare colorate, axe noi. O extinse într-o serie de grafice tridimensionale pe care le putea roti sau suprapune după cum voia.

După patru sute cincizeci de rapoarte, stomacul începu să-i chiorăie prea tare ca să nu fie luat în seamă. Se gândi să ia prânzul, însă furnicile erau prea zgomotoase. Hotărî să facă o plimbare până la chicinetă. În frigider avea un măr și trei doze de băuturi carbogazoase. Cutia de la patiserie era pe tejghea, golită, cu excepția ultimei gogoși cu jeleu. Stătea singură în cutia plină cu firimituri.

Furnicile îl îndemnară să se întoarcă la treabă. Mai aveau mult de lucru. Oftă şi, cu un şervețel din hârtie, luă gogoaşa cu jeleu. Pe hol încercă să muşte din ea şi siropul sintetic de zmeură îi atinse limba. Se forţă să mai ia trei îmbucături şi simţi zahărul curgându-i între dinţi şi gingii. Împinse ultima bucată în gură, îşi linse degetele şi deschise următorul dosar.

Odată ce salturile cu oameni deveneau ceva obişnuit, rapoartele scrise erau tot mai concise şi mai rare. Ultimele cuprindeau foi aproape goale, cu câteva propoziţii scurte. Din câte îşi putea da seama Mike, ultimul aspect demn de notat se referea la o serie de teste în care călătorii purtau cu ei diferite instrumente de măsurat timpul. Asta fusese cu aproape şapte luni în urmă.

Johansson avea o caligrafie impecabilă. Neil punea pe *i*-ul mic o liniuţă orizontală. Pe marginea fiecărui raport scris, Bob calcula distanţa totală parcursă. O trecea în creion şi apoi o ştergea, dar urmele erau vizibile.

Mike închise ultimul dosar. Stomacul îi mârâia de vreo oră. În faţa camerei, coridorul era cufundat în beznă. Nimeni nu mai activase de ceva timp sistemul de iluminat economic.

Strânse dosarele de pe masă, le puse înapoi în sertar şi încuie fişetul. Uşa camerei se încuie în urma lui cu un zgomot metalic şi de magneţi. Străbătu coridorul spre partea din faţă a clădirii. Soarele cobora spre asfinţit. Anne ridică privirea de pe monitor.

— Gata?

— Aşa cred. M-ai aşteptat?

Femeia zâmbi şi coborî privirea.

— Ei n-au deloc încredere în mine, nu-i aşa?

Anne surâse iarăşi. De data asta părea un zâmbet sincer.

— Dacă te încălzeşte cu ceva, sunt aici de aproape doi ani şi ei abia dacă au încredere în mine.

— Mă încălzeşte foarte tare.

Ea ridică de pe birou o geantă ce fusese pregătită de plecare de cel puțin o oră.

— Mai ai nevoie de ceva?

Mike clătină din cap.

— Cred că am tot ce-mi trebuie pentru diseară.

Anne mai apăsă câteva taste.

— Bine atunci.

— Măcar se consideră ore suplimentare faptul că ai rămas blocată aici?

— Firește, răspunse ea. O clipă, să pornesc alarma.

La intrare îi făcu semn cu mâna. Ieșiră împreună, iar ea încuie ușa în urma lor.

— Pe mâine, zise Anne.

— N-au încredere în tine după doi ani?

— Am spus *abia* dacă au încredere în mine. Mi-am format o idee generală despre ce se petrece aici.

— Serios?

Tânăra îl cercetă o clipă în timp ce coborau treptele.

— Să fii o femeie drăguță îți oferă unele avantaje, îi explică ea. Sasha și Bob caută mereu pretexte să vină să stea de vorbă cu mine.

— Aaa, făcu Mike.

Anne surâse din nou. Iarăși un zâmbet mai puțin exersat.

— Nu mi-au spus nimic important, îl asigură ea. Sau, dacă au făcut-o, nu mi-am dat seama.

Străbăteau parcarea mică și Mike își dădu seama că o conducea la mașina ei.

— Și cum ai ajuns aici? întrebă el. Cunoșteai pe cineva sau...

Ea clătină din cap.

— Am fost plasată de Agenția Temp, începu ea. Pur și simplu am venit aici din L.A., dar lucrasem foarte mult pentru ei acolo. Am introdus date la o revistă, am avut alt job de secretară, chestii de genul ăsta. Agenția locală mi-a

oferit jobul ăsta, am stat aici trei luni, apoi domnul Cross m-a angajat cu normă întreagă.

— Los Angeles?

— Da.

— De ce te-ai mutat?

Anne descuie portiera, după care îl cercetă din nou. Ochii ei negri îi studiau chipul.

— Ne-a avertizat să fim atenți dacă începi să pui prea multe întrebări.

— Îmi pare rău. Era îngrijorat că voi afla de ce te-ai mutat?

Tânăra izbucni în râs. Un râs desăvârșit. Scurt, sincer, plin de viață. Era ușor de înțeles de ce Sasha și Bob căutau motive să intre în vorbă cu ea.

— Presupun că nu, zise Anne. Își aruncă geanta pe scaunul din dreapta. Mi-am pierdut fratele.

Mike scoase o exclamație de surprindere. Mintea i se umplu dintr-odată de numeroase protocoale profesor-elev.

— Îmi pare rău.

Anne văzu în ochii lui că vorbea sincer.

— Nu eram foarte apropiați, reluă ea. Ca să fiu sinceră, nu mai vorbisem cu el de mulți ani, deși locuiam în același oraș. M-a sunat în noaptea aceea deoarece își dorea să fiu alături de el într-o problemă de familie, iar eu i-am cam făcut vânt. Apoi s-a dus.

Mike își dădu seama că erau mai multe la mijloc, însă decise că era mai bine să nu-i forțeze mâna.

— Încă o dată, îmi pare rău.

Anne își înălță privirea, apoi o coborî iute. Gestul exersat al cuiva care spune o poveste de mai multe ori.

— Cam după o săptămână am plecat din L.A. Voiam să renunț la orice amintire. A fost un fel de eliberare, de fapt, fiindcă am renunțat la jumătate din lucrurile mele și m-am mutat într-un oraș nou.

— Trebuie să încerc și eu cândva treaba asta.

Ea se uită în lungul aleii ce se îndrepta spre parcul de rulote și-i oferi un ultim zâmbet.

— Păi, n-ai făcut-o deja?

— Cred că da.

— Noapte bună, Mike.

— Noapte bună, Anne.

Tânăra porni mașina și plecă salutându-l cu mâna, iar el o luă agale pe aleea ce ducea spre rulote.

Revăzu în minte jurnalele, în timp ce încălzea la cuptorul cu microunde un sandviș Lean Cuisine. Apelă modelul Portalului Albuquerque elaborat de furnici și adăugă alte șaptezeci și șase de etichete. Cuptorul cu microunde piui.

Își mâncă sandvișul cu carne de pui, în timp ce rulota se cufundă în întuneric. Nu se sinchisi să aprindă lumina, deoarece știa unde se află totul în încăpere și astfel se putea concentra mai ușor.

Împărți informațiile pe categorii. Orice fărâmă, indiferent cât de banală părea. Apoi le organiză în foi de calcul tabelar, în grafice și coloane.

În mijlocul datelor era o lacună destul de semnificativă. Trei rapoarte goale, unul normal, patru goale.

Jamie le semnase pe toate cele goale.

Telefonul cenușiu rămăsese pe podea, în colțul îndepărtat. Mike scoase de sub el o listă plastifiată cu nume și interioare. Împinse lista înapoi, ridică receptorul și apăsă trei cifre.

Sună de trei ori.

— Da?

— Bună, Jamie, Mike sunt.

— Ce vrei?

— Sunt bine, mulțumesc. Am parcurs jurnalele și am observat o neconcordanță.

— Unde?

— De la 192 până la 199. Numerele par puțin... lipsă.

— Cum adică „lipsă"?

Aproape că o auzi încruntându-se.

— Ei bine, sunt goale. Nu există numere.

— Ce dracu'... Unde ești?

— Sunt în rulota mea. Ești...

Jamie închise. O clipă mai târziu, bărbatul auzi scrâșnetul înăbușit al pietrișului și un pumn izbi puternic în ușă. Aproape că ajunse la ușă înainte ca ea să dea buzna înăuntru. Era îmbrăcată în pantaloni de trening purpurii, deși era o noapte caldă, și cu un hanorac MIT cu glugă, cu mânecile trase în jos.

— De ce stai cu luminile stinse?

Se întinse pe lângă el și răsuci comutatorul.

— Mă gândeam.

— Gândește cu lumina aprinsă, ca un om normal. Cum adică sunt greșite?

— N-am spus „greșite", ci că lipsesc. Nu ți-e cald în hainele astea?

Jamie nu-i luă în seamă întrebarea.

— Despre ce rapoarte vorbești?

— Despre cele de la 190. Le-am văzut mai devreme. Tocmai îmi organizam rezultatele testelor și-am observat din nou – așa încât m-am gândit că...

Ea aruncă o privire în jur, prin rulota sărac mobilată, și se concentră asupra tabletei.

— Unde sunt? Dă-mi să văd.

— Ce anume?

— Graficele tale. Foile de calcul tabelar. Orice ai făcut. Îmi trebuie contextul.

— Aaa, făcu Mike. Păi le-am făcut în minte.

Sprâncenele lui Jamie se relaxară, dar pleoapele i se lăsară în jos.

— În minte?

— Da.

— Îți bați joc de mine?

— Nu.

— Ai făcut în minte diagrame pentru... șase sute de călătorii?

Mike ridică din umeri.

Femeia își acoperi ochii pentru o clipă.

— Stai puțin, zise ea în timp ce mâinile îi căzură inerte pe lângă corp. Trei rapoarte goale și apoi patru goale? Cu unul la mijloc?

— Da.

— Alea sunt experimentele de sincronizare programate automat.

— Adică?

— Testam o operație de deschidere automată la o oră programată din timp, spuse ea ridicând din umeri. N-a funcționat.

— Cum era programată?

— Cu un temporizator. Era o călătorie în gol, pe mod automat, pentru a testa stabilitatea sistemului.

— Călătorie în gol?

Jamie oftă.

— Am deschis doar portalul. Atâta tot. Nu trebuia să treacă nimic prin el.

— Am înțeles.

— Oricum, de câte ori am încercat să folosim temporizatorul, n-am putut deschide portalul.

— Problemă de hard sau de soft?

— De hard.

— Și ce a cauzat problema?

Jamie înălță din umeri.

— Aveam destule de făcut, așa că am abandonat treaba aia, urmând să ne ocupăm mai târziu de ea. N-am reluat-o niciodată. Timp de aproape un an nici nu ne-am mai gândit la ea.

— Deci ar putea fi o problemă de software.

— Nuuu, făcu programatoarea, n-avea cum.

— Dar dacă nimeni nu le-a mai dat atenție...

— Crezi că am greșit codarea unui temporizator? întrebă ea lăsându-și bărbia în jos.

— Nu, nu, firește că nu, zise Mike. Se dădu puțin înapoi și se lovi de noua lui masă. Totuși, fără supărare, dacă portalul funcționa în restul timpului, asta nu înseamnă, evident, că verificările trebuiau să înceapă cu programul cu temporizatorul?

Jamie îl săgetă cu privirea, apoi se întoarse și ieși din rulotă. Bărbatul așteptă o clipă, după care porni pe urmele ei. Apucă s-o vadă dispărând în rulota ei. Lăsase ușa deschisă.

Ieși aproape imediat cu un teanc de hârtii pe care-l ținea la piept, iar la un moment dat o foaie se desprinse și pluti spre pământ.

— Uite! răbufni ea. Încearcă să găsești o greșeală.

— Dar n-am vrut să...

Pășind apăsat, Jamie se întoarse spre ușa ei.

— Să nu mă mai suni după orele de lucru, mârâi peste umăr în timp ce intră în rulotă. Și dacă vrei să te joci de-a savantul cât mai stai pe-aici, măcar notează-ți afurisitele de rezultate, ca să le vadă și alții.

Ușa se trânti în spatele ei.

Mike auzi un scârțâit în stânga și-l văzu pe Neil scoțând capul din rulota lui. Ochii li se întâlniră.

— Îmi cer scuze, făcu Mike.

— E îngăduitoare cu tine. Semn bun.

Apoi, făcându-i cu mâna, inginerul îi ură noapte bună.

Ușa se închise cu un clic și Mike rămase singur pe gazonul artificial.

18

— Era o fundătură? întrebă Reggie.

— Cam așa ceva, confirmă Mike. Își aruncă prosopul pe un scaun și își puse cămașa. Ea avea dreptate. Ar fi trebuit să funcționeze.

— Ești sigur?

— E un program de cincisprezece pagini. Nițel cam prea complicat, într-adevăr, pentru obiectivul vizat. Cu experiența ei, cred că l-ar fi putut reduce fără probleme la patru-cinci pagini.

— Da?

— E în C++, un program simplu, încuviință Mike.

— Te pricepi la C++?

— L-am învățat azi-noapte. Un limbaj de programare ca oricare altul. Am găsit elementele de bază pe câteva site-uri, i-am descâlcit sintaxa, gramatica și vocabularul.

Strânse din umeri.

Pe ecranul tabletei, Reggie clătină din cap și zâmbi.

— Păi, n-am primit nicio plângere, deci presupun că n-ai fost prea dur cu ea. Însă tot mi-aș fi dorit s-o fi văzut.

— Una peste alta, cred că am fost cam blând.

— Deci ce părere ai?

— Despre ea?

— Despre toate astea.

Mike își încheie cămașa.

— Cât de mult au cercetat oamenii tăi problema? Ideile care au stat la baza Portalului Albuquerque?

— Absolut deloc, răspunse Reggie. Nu avem nimic de cercetat până când Arthur nu le face publice.

— Dar el, Olaf și ceilalți... Au vorbit despre proiect la întruniri, în teleconferințe, nu-i așa?

— Da, bineînțeles.

— Te-ai uitat peste transcrieri?

— Avem oameni care au analizat frazele doar ca să vedem dacă putem deduce ceva mai mult din modul lor de exprimare. Nimic.

— Și nu ți s-a părut ciudat?

— Nu vor să ne spună nimic și nici n-au făcut-o.

— Da, însă nu ți s-a părut neobișnuit că poartă multe conversații și nu lasă absolut nimic să le scape?

Reggie își frecă bărbia.

— Cred că ai dreptate.

— Dacă noi doi am vorbi cu cineva, cât timp crezi că am putea ascunde faptul că ne cunoaștem?

— Cât de inteligentă e persoana respectivă?

— Cam ca tine.

— Nu prea mult timp. Aș reuși să mă prind de una-alta.

— Corect. Dar vorbești cu oamenii ăștia de ani de zile și n-ai reușit să surprinzi niciun detaliu legat de activitatea lor. Proiectul ăsta înseamnă totul, însă n-au lăsat să le scape nici cel mai mic amănunt față de tine.

Pe ecranul tabletei, Reggie amuțise.

—Vrei să-mi evidențiezi ceva anume?

— Nu sunt expert, dar am impresia că ei folosesc cam aiurea o mare parte din terminologie. Poate de aceea nu poți scoate nimic de la ei.

— Cum așa?

— Mulți dintre termenii pe care îi aruncă în stânga și în dreapta – dimensiuni, stări cuantice, realități – îi folosesc ca

și cum ar fi interșanjabili, însă din punct de vedere științific nu cred că sunt. Strânse din umeri. Însă, repet, nu-i specialitatea mea. De aceea întrebam dacă vreunul dintre oamenii tăi a sesizat unele conexiuni. Sau lipsa unor conexiuni.

— O să-i întreb din nou, încuviință Reggie. Ce altceva ți se pare ciudat?

Mike își roti gâtul.

— Nu știu. Toți par cam... ca și cum ar repeta o piesă.

— Adică?

— Ca un copil care nu și-a făcut temele, iar la școală se gândește toată ziua la o scuză.

— Răspunsurile pregătite dinainte mi se par destul de normale. Primesc o mulțime.

— Totuși e mai mult decât atât. Am avut la facultate un profesor care preda un curs despre familia Brontë. Într-o zi vorbea despre *Villette* și...

— *Villette*?

— Un roman scris de Charlotte Brontë. Fac o altă analogie. Ai răbdare o clipă.

— Charlotte Brontë, murmură Reggie.

— Unul dintre personajele din carte își petrece tot timpul spunând: „Mă simt bine, chiar foarte bine, sunt bine". Iar profesorul a subliniat că oricine repetă de atâtea ori că se simte bine probabil că în realitate nu se simte bine.

— Da... și?

— Toți îmi spun mereu că n-au nimic de ascuns. Toți. Singura persoană care n-a încercat să mă convingă de asta este Anne.

— Anne?

— Secretara.

— Aaa, făcu Reggie.

— Cred că Bob intenționa să-mi mărturisească ceva aseară, la cină, însă a renunțat când a venit Olaf.

— Bănuiești ce anume?

— A întrebat dacă Arthur ți-a vorbit despre el.

— Mie?

— Da.

— Nu mai mult decât oricine altcineva. Ți-a pomenit de vreo împrejurare anume?

— Probabil are legătură cu o chestie despre care au vorbit acum câteva săptămâni.

— Bob cu Arthur sau întregul staff?

Mike rederulă conversația în minte.

— Nu sunt sigur, recunoscu el.

— Atunci poate fi orice, clătină Reggie din cap. Se potrivea cu ceva din arhive?

— Cu nimic din ce-am văzut, dar încă n-am parcurs jurnalele de întreținere.

— Să-mi dai de știre dacă descoperi ceva.

— Da, bineînțeles. Am o întrebare.

— Zi-i.

— De ce m-ai ales pentru treaba asta?

— Ce vrei să spui?

— De ce mă aflu eu aici și nu altcineva? întrebă Mike. Nu sunt fizician sau specialist în inginerie aerospațială.

— Zise cel care a învățat singur C++ în câteva ore.

— Ai printre oamenii tăi cel puțin unsprezece persoane perfect calificate și cu autorizație de securitate pentru a se afla aici. De ce eu și nu unul dintre ele?

Reggie se schimbă la față. Se lăsă pe spătarul scaunului.

— De unde ai informația asta?

— Rapoartele pe care mi le-ai dat fuseseră deja aprobate de voi. Semnaseră toți, iar jumătate dintre ei aveau și adresele de e-mail. Unsprezece persoane identificabile. N-ar primi rapoartele dacă n-ar avea autorizație și nu le-ar examina dacă n-ar avea calificarea necesară.

— Credeam că ne-am înțeles să nu-ți folosești întotdeauna abilitățile.

— Știi regulile. Dacă nu vrei să aflu ceva, nu-mi arăți, îi aminti Mike.

— Ai dreptate.

— Așadar, de ce eu?

Reggie îl fixa cu privirea de pe ecran.

— Ești singur?

— E șase și jumătate dimineața. Cine să mai fie aici?

— Îți acord prezumția de nevinovăție. Răspunde dracului la întrebare.

— Da, sunt singur.

— Te afli acolo pentru că n-am reușit să găsim nimic.

Furnicile se agitau cu imagini de rapoarte și cu amintiri despre Reggie vorbind și le aranjau după modele noi.

— Prin urmare, ei sunt paranoici, spuse Mike. Tu chiar *ai încercat* să le furi tehnologia.

— Nu pot s-o *fur*. Eu o plătesc. În plus, îți dai seama ce s-ar întâmpla dacă Arthur și Olaf ar muri într-un accident de mașină sau ceva de genul ăsta? Ar însemna sute de milioane de dolari cheltuiți inutil, fără să demonstrez nimic. Ca să nu mai amintesc că cea mai mare invenție din istoria omenirii dispare fără urme.

— N-ai putea obține rezultatele muncii lor?

Reggie clătină din cap.

— Din punct de vedere juridic, contractul lui Arthur este beton. Nimic din ce are legătură cu Portalul Albuquerque nu poate fi făcut public fără aprobarea lui, care nu poate fi transferată sau moștenită. Dacă mâine îl lovește un asteroid, proiectul e mort.

— Cum au pătruns oamenii tăi în computere? În clădirea principală nu există conexiune wireless.

— Conexiunea nu este deschisă, îl corectă Reggie. Asta nu înseamnă că ea nu există.

— Și n-ai găsit nimic, continuă Mike.

— Nimic, încuviință Reggie. Nu există fișiere interne, nu există copii de rezervă în *cloud*, nici e-mailuri sau postări pe Facebook. Au ascuns tot. E paranoia dusă la extrem, chiar și pentru niște angajați guvernamentali.

— Deci scopul meu aici e să-ți găsesc o ușă secretă?

— Repet, ești acolo pentru o evaluare, zise Reggie clătinând din cap. Iar *dacă* la final ții minte trei sferturi din proiect și *dacă* li s-ar întâmpla ceva lui Arthur și lui Olaf... atunci s-ar putea să avem o altă discuție.

— Te cam abați de la contract.

Reggie își reprimă un răspuns și inspiră adânc.

— Nu fur nimic, se apără el, și nici nu vreau să furi ceva. Nu spun nimic nimănui, nici măcar celor din stafful meu. Încerc să ocolesc condițiile acordului, i-adevărat, dar trebuie să știu că la o adică, într-o situație catastrofală, există o modalitate de a obține toate datele. Atât și nimic mai mult. Iar dacă totuși confirmi că Arthur notează orice și nu face totul mintal, ar fi extraordinar.

— De ce este toată lumea împotriva celor care fac chestii în minte?

— Pentru că în felul acesta nu poți împărtăși nimic nimănui.

— Așa-i, încuviință Mike.

O clipă, niciunul nu scoase un cuvânt.

— Ne-am înțeles?

— Da. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine.

— Îmi pare rău că nu ți-am explicat totul.

— Păi, eu ar fi trebuit să fiu cel deștept.

— Așa-i, zise Reggie.

— Mai e ceva ce crezi că ar trebui să știu?

— Despre ce?

— Despre toate astea. Orice altceva din ceea ce nu-mi spui sau ai uitat să-mi spui, ori crezi că aș putea să nu observ...

Reggie zâmbi și se așeză din nou pe scaun.

— Te cunosc de prea mult timp ca să cred că nu observi ceva.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Nu, nu-ți ascund nimic. Vreau să stai luna asta acolo, iar la întoarcere să mă asiguri că n-am de ce să-mi fac griji în privința Portalului Albuquerque. Sau a viitorului său.

— Bine, conveni Mike. Nu vreau să mint pe nimeni.

— Integritatea ta e-n siguranță, zise Reggie. Mai exact, cât de sigură poate fi în cazul unui angajat guvernamental.

19

— Bună dimineața, salută Arthur ridicându-și privirea de la birou. Tocmai voiam să te sun.

— Îmi pare rău, replică Mike. Vorbeam cu Reggie. Cu domnul Magnus.

— Vești bune, sper.

— Unele bune, altele proaste...

Arthur așteptă un moment și, fiindcă Mike nu continuă, spuse:

— Ne apucăm de treabă peste vreo jumătate de oră. Bob a ajuns deja în Zona B.

— Vine din cealaltă parte?

— Nu-i nicio diferență. Cel puțin n-am reușit să depistăm vreuna. Calea de acces e aceeași din orice direcție. Tocmai am făcut unele modificări, așa încât avem rapoarte în privința tuturor posibilităților.

— Aha...

— Trebuie să merg cu Jamie în camera de comandă pentru verificări, după aceea ne îndreptăm spre nivelul principal.

Arthur încuie ușa biroului în urma lor și porniră pe coridor spre scări.

— Dacă nu te superi, vreau să lămurim câteva aspecte, zise Mike.

— Te ascult.

— Ai susținut în fața comisiei că Portalul Albuquerque nu a avut nicicând teste eșuate.

— Nu, n-au existat astfel de teste.

— Dar atunci ce...

— Vrei să știi ce-a fost cu rapoartele 190? Am aflat de la Jamie că ai menționat ceva aseară.

Mike încuviință.

— Mie îmi par a fi șapte eșecuri.

— Nu, n-a fost niciun eșec, spuse Arthur clătinând din cap. Nici măcar nu puteam activa sistemul.

— Repet, pare să fi fost un eșec.

— Pentru portal, eșec ar fi căderea câmpului magnetic sau o problemă tehnică. Nu poți pretinde că ai pierdut o cursă atunci când calul tău nici măcar nu s-a aflat pe pistă.

— Ba poți dacă ar fi trebuit să se afle acolo, îl contrazise Mike.

— Am ajuns acum la dispute semantice?

— Râde ciob de oală spartă.

Arthur chicoti.

— În regulă, am reținut opinia ta.

Își trecu cardul de acces prin fața cititorului, iar ușa camerei de comandă se deschise cu un bâzâit.

Jamie le aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse spre monitoare.

— Defragmentez câteva dintre partițiile lui Johnny, explică ea. Ar trebui să fim gata să pornim experimentul la timp.

— Excelent, zise Arthur și-i întinse un stick de memorie. Modificările despre care am vorbit.

— Le introduc cât pot de repede.

Mike privi în jos, spre nivelul inferior. Olaf și Neil discutau în fața gurii. Microfonul principal nu era pornit, așa că nu-i putea auzi. Olaf lăsă capul pe spate, bombănind spre tavan, și îl văzu pe Mike uitându-se la el. Mormăi ceva în direcția lui Neil, care ridică privirea, peste umăr, spre cabina de comandă. Se despărțiră. Johansson se îndreptă către

stația lui de lucru, iar Neil se deplasă în celălalt capăt al încăperii, pentru a verifica rezistoarele supradimensionate.

Se întoarse tocmai când Jamie ridică un deget în semn de liniște.

— *Sunt Jamie Parker, e 25 iunie 2015, iar acesta este experimentul 169. Călătorul e Bob Hitchcock, care, sunt convinsă, va fi o surpriză absolută pentru toți ascultătorii.*

Butonă ceva la tastatură.

— Ești în regulă? întrebă Arthur.

— Da, făcu ea, am totul aici.

Bărbatul se uită la Mike și-i făcu semn spre ușă.

— Mergem?

— Vin imediat, spuse Mike. Mai am o întrebare sau două pentru Jamie.

Tânăra îl privi scurt și oftă.

Umerii lui Arthur se gârbovi puțin, apoi încuviință din cap și se întoarse. Ușa se închise cu un pocnet în urma lui.

Jamie reveni la monitoarele ei.

— Ce mai vrei acum?

Mike își mușcă buza.

— Tu te ocupi de tot hardware-ul de la computerele de aici?

— Lucrez la Johnny, uneori pe sistemul de aici. Câteodată mă ajută Sasha sau Bob, după cum poate fiecare.

— Dar computerele de birou?

Jamie se întoarse spre el.

— Ai altă problemă cu ceva?

Mike trase adânc aer în piept. Furnicile se iviră agitate cu o colecție de imagini și de sunete. Codul de conduită al elevului. Predica despre plagiat ținută vedetei de fotbal a școlii. Răspunsurile strecurate lui Reggie, în clasa a XI-a, la o lucrare la științe. Profesori vorbind în cancelarie, în totală necunoștință de cauză, despre supraveghere și linii telefonice.

— Cred că ar trebui să dezactivezi Wi-Fi-ul de pe toate computerele de aici.

— E deja oprit.

— Dezactivează-l, insistă el. Deconectează partea hardware. Îndepărteaz-o fizic.

Jamie îl privi nedumerită.

— De ce?

Mike își strânse buzele. Se priviră o clipă.

— Ai avut dreptate, apropo, adăugă el. Nu temporizatorul a fost problema. Era în regulă.

Ea își încruntă sprâncenele, surprinsă.

— Mulțumesc.

Bărbatul se întoarse, îndreptându-se spre coridor.

Arthur îl aștepta la baza scării.

— Nu ți-a luat mult timp.

— Nu aveam multe de întrebat.

Se îndreptară spre nivelul principal. Inelele gemene se înălțau în fața lor. Ecranul cel mare era pornit și-i înfățișa pe Sasha și pe Bob în Zona B. Mike rămase surprins că încă nu se dusese să cerceteze celălalt spațiu.

— *Terminat defragmentarea,* bubui vocea lui Jamie într-un difuzor. *În aproximativ cinci minute suntem gata de plecare.*

— Excelent! exclamă Arthur.

— Hei, Mike, făcu Bob de pe ecran. E prima dată când vezi portalul de aproape în acțiune, nu?

— Da.

— Arthur, putem face un test fizic? întrebă roșcovanul.

— Cred că da.

Privi spre Olaf, care mormăi, dar suficient de tare încât să pară o încuviințare.

Mike se uită de la ecran la Arthur.

— Test fizic? Am citit despre așa ceva în câteva zeci de rapoarte.

Arthur se îndreptă spre celălalt birou și trase sertarul de jos. Scoase un obiect și-l aruncă spre Mike, care-l prinse cu o mână. Era o minge de baseball. Nu una dintre cele scumpe. Era murdară, dar nu uzată. Scăpată pe jos, însă nu fusese niciodată lovită de un baston.

— *Suntem pregătiți de acțiune,* anunță Jamie. *Gata în patru minute.*

— A fost ideea lui Bob, zise Arthur. Una dintre acele opțiuni ieftine și bune care plac atât de mult guvernului.

Mike dădu aprobator din cap.

— Reggie a menționat asta. Masă, accelerație, impuls, unghi de coborâre. Tone de calcule în fiecare aruncare și se vede imediat dacă oricare dintre aceste elemente se modifică în aer.

— Exact.

— Câmpul Gauss e stabil, transmise Olaf la microfonul lui. Nivelul energetic este bun.

— Mingea aceea a trecut prin portal de mai multe ori decât oricine sau decât orice alt obiect, spuse Arthur. Exersează câteva aruncări cu Bob.

— Da, hai, tăticu', făcu Bob de pe ecran. Hai să exersăm înainte să te apuci de treabă.

Mike zâmbi.

— Totuși, ce s-a întâmplat cu animalele supuse testelor?

Arthur clipi, iar Olaf își ridică privirea din consola lui. Pe ecranul plat, Bob, căruia îi înghețase zâmbetul pe buze, se uită spre Sasha.

— Ce?

— Toate animalele care au trecut prin portal. Două sute șaisprezece cobai, șase pisici și un cimpanzeu, nu?

— Cam așa ceva, spuse Arthur. Dar de ce întrebi?

— Din curiozitate.

Toate privirile erau îndreptate spre Mike.

— O treime din cobai au fost disecați pentru depistarea eventualelor probleme structurale sau anatomice, explică

Arthur. O treime au fost ținuți sub observație timp de trei luni, după care au fost supuși disecției. Ceilalți au fost lăsați în viață. Niciunul dintre ei nu a manifestat semne de afecțiuni, nici măcar la nivel celular.

— Cine a făcut observațiile?

— Absolvenți ai Universității de Stat din San Diego. Observații dublu-orb. Nu aveau nici cea mai mică idee despre Portalul Albuquerque.

— Din punct de vedere statistic, interveni Olaf, cobaii portalului au avut rate de incidență a cazurilor de cancer mai scăzute decât grupul de control.

— Nu considerabil, adăugă Arthur. Putea fi o întâmplare. Pisicile au fost duse la un adăpost după ce au fost ținute șase luni sub observație.

— Pentru trei dintre ele am găsit stăpâni, menționă Bob. Oameni pe care îi cunoșteam, așa că le putem verifica dacă va fi vreodată nevoie.

— *Gata în trei minute.*

Mike își ridică privirea spre cabină.

— Glitch e una dintre ele?

— *Nu.*

Olaf, Neil și Bob răspunseră simultan, însă difuzoarele făcură ca vocea lui Jamie să fie dominantă. Se uitară unul la altul.

Furtunurile de la butelii șuierară și se acoperiră cu un strat de chiciură. Temperatura din sală scăzu cu câteva grade. Mike nu era sigur că din cauza azotului lichid.

— Și cimpanzeul? întrebă el.

— Șase luni sub observație, zise Olaf, după care Magnus l-a trimis la o fermă în nord.

Mike clipi.

— Serios, făcu Neil lăsându-se pe spătarul scaunului. Pe lângă Los Angeles există un fel de rezervație naturală pentru animalele care au jucat în filme și sunt acum bătrâne

sau animalele folosite în testări. Am fost acolo de două ori să-l văd pe Caesar.

— Caesar?

Bob zâmbi pe ecran.

— Ce alt nume i-ai putea da unui cimpanzeu care schimbă lumea?

Olaf se zgâi la Mike. Temperatura mai coborî cu câteva grade.

— Dacă asta-i tot, ar fi bine să pornim experimentul.

— Îmi cer scuze. N-am vrut să vă distrag.

— *Gata în două minute.*

— Nu-ți face griji, îl sfătui Sasha de pe ecran. Toți sunt ușor agitați când participă prima dată.

Bob îi făcu semn cu mâna lui Mike.

— Mai vrei să arunci mingea de baseball?

— Da.

— Ei nu vorbesc despre chestia asta, spuse Bob, însă cred că-i foarte relaxant să arunci o minge dintr-o parte în alta. Eu îl numesc Efectul Hitchcock. Cred că ajută creierul să se familiarizeze la nivel psihologic cu ideea unei plieri a spațiului. Mă rog, asta-i părerea mea.

— Nu ești psiholog, interveni Johansson. Părerea ta nu face doi bani.

— Olaf e invidios pentru că efectul n-o să-i poarte numele, zise Bob.

— Bob, spuse Olaf fără să se uite spre ecran, de când îți tot spun să închizi gura?

— De câteva ore, pe puțin.

— Asta explică de ce începi să devii obositor.

Mike aruncă mingea dintr-o mână în alta și făcu câțiva pași spre gură. Aerul din jurul inelelor părea să tremure și să se deformeze. Deși în sală era răcoare, tot semăna cu pâcla cauzată de arșiță. Peretele din spate se estompă. Imaginea era limpede în mijlocul inelelor, însă undele se răspândeau spre interior.

— *Avem o soluție*, tună glasul lui Jamie. *Gata într-un minut.*

— Mike, fii atent la dungă! strigă Neil.

Se uită în jos, spre dungile albe.

— Aici sunt în siguranță?

— Dacă vrei, poți sta în picioare pe platformă când se deschide. Doar să nu depășești linia.

Cercul de aer nemișcat din interiorul inelului se diminuă tot mai mult. Mike aproximă că avea cel mult o jumătate de metru în diametru. Apoi patruzeci de centimetri. Apoi mai puțin de treizeci de centimetri. Șuieratul slab de carbonatare începu să crească. Nu-și dădea seama de unde vine.

— Nivelul energetic e bun, anunță Olaf. Densitatea fluxului e la nivel maxim. Portalul se deschide.

Apăsă trei butoane, iar inelele începură să scânteieze și să strălucească.

Pentru o clipă, imaginea încețoșată ce se zări prin gură era peretele din spate al nivelului principal, situat la vreo șase metri după al doilea inel. Făcut din bolțari, era acoperit cu cel puțin două straturi de vopsea albă. Mike văzu câteva conducte ce se întindeau în sus de-a lungul peretelui și un stingător de incendiu agățat de un cârlig.

Apoi, ca la un televizor care-și schimbă canalele, apărură un al treilea inel și Bob, care stătea la trei metri, rânjind. Platforma se întindea sub el, spre altă rampă. Zidul din spatele lui se distingea la cincisprezece metri distanță, iar acum era albastru precum cerul. Echipamente și birouri umpleau spațiul dintre ei. Sasha stătea la un birou, verificându-și instrumentele.

— *Câmpul are coeziune*, zise Jamie. *Portalul e deschis.*

— Hei! strigă Bob făcându-le cu mâna din Zona B.

Mike privi în jos spre dungile albe, apoi se aplecă spre stânga.

— Atenție! repetă Neil.

— Le văd.

Dincolo de inele, Mike zărea peretele din spate al clădirii, chiar acolo unde trebuia să fie. Se uită în cealaltă parte, prin inelele din metal și ceramică, și văzu peretele din Zona B la o distanță de două ori mai mare.

— E uimitor.

— Da, așa este, aprobă Arthur.

— Hei, începătorule! strigă Bob zâmbind. Ridică mâinile și flexă degetele. Ești în liga mare acum. Arată-mi de ce ești în stare.

Mike se uită la mingea pe care o ținea în mână.

— O arunc pur și simplu?

Bob încuviință.

Mike lobă mingea prin inele. Îi urmări traiectoria prin aer, încercând să perceapă o undă care să-i indice când trece prin portal. Nu reuși să distingă nimic.

Bob prinse mingea cu ambele mâini.

— Nu-i rău, spuse el. Încearc-o pe asta.

Și ridică mingea pentru o aruncare cu brațul ridicat deasupra umărului.

Mike studie din nou traiectoria mingii prin aer. Aștepta să se producă ceva, o modificare a traiectoriei, orice. Nimic. Mingea îi sări din palme și se rostogoli pe podea.

Arthur și Bob chicotiră. Olaf făcu o grimasă. Neil ridică mingea și i-o înapoie lui Mike.

— Nu-ți bate prea mult capul, îl îndemnă Bob. Nu faci decât să arunci o minge.

Mike o azvârli din nou prin inele. Celălalt o apucă din zbor și o trimise înapoi. Mike o prinse. Era ca și cum ai prinde o minge aruncată dintr-o parte în alta a camerei. Sau de la cel mult patru metri. Execută din nou un lob prin portal și mingea se lovi de palma lui Bob.

— Acum te gândești la portaluri, zise Bob sarcastic. Ca să știi și tu, de fiecare dată când o aruncăm, mingea străbate cinci sute de metri. Asta înseamnă cam patru sute de metri

într-o secundă, deci ești un aruncător de 1 450 de kilometri pe oră.

— Care-i recordul mondial? întrebă Mike.

Încercă o aruncare de sub mână și-l privi pe Bob prinzând mingea. Tot nimic.

— Depinde de modul de măsurare, spuse Neil. Prin anii șaptezeci, Nolan Ryan a avut o aruncare de patruzeci și opt de metri pe secundă, însă cei mai mulți sunt de părere că reușita lui Chapman, de patruzeci și șase, este mai precisă, așa că el deține recordul actual.

— Asta până ne vom face cunoscuți, adăugă Bob și aruncă din nou mingea spre Mike.

— *Mai avem treizeci și cinci de secunde*, anunță Jamie din cabină.

— Am înțeles, zise Bob.

Îi făcu semn lui Mike și împreună palmele pentru a prinde ultima aruncare. Își înălță capul în timp ce mingea îi izbi palma.

— Ca să știi, asta-i a optzeci și patra mea ieșire prin portal. Ceea ce înseamnă că am făcut jumătate din trecerile efectuate de oameni luate la un loc. Mi-am asigurat o mențiune în orice carte de istorie de pe Pământ.

— Treci prin portal? întrebă Olaf. Dacă nu, aș vrea să-l închid, să nu mai fiu nevoit să te-ascult.

— Iar vorbește invidia din tine, replică Bob în timp ce Mike își îndreptă privirea spre Olaf. Chiar...

Johansson se schimbă la față. Neil scoase un țipăt. La fel și Sasha. Și Arthur. Mike se răsuci imediat spre inele, se ciocni pe pasarelă cu celălalt bărbat și, surprins, făcu un pas înapoi. Se dezechilibră și, pierzând contactul cu rampa, păși în gol. Căzu în fund și alunecă pe podea, iar silueta de pe pasarelă păși în față, profilându-se amenințător deasupra lui.

20

Primul gând care-i veni în minte lui Mike fu că Bob dăduse ochii peste cap, expunându-le astfel albul. Elevii făceau așa pe coridoare sau în clasă, în chip de glumă, însoțind uneori gestul de gemete guturale, ca de zombi. Era greu să faci asta mai mult de câteva secunde.

Vedea irisurile din ochii larg deschiși ai lui Bob. Erau spălăciți și lipsiți de viață. Pupila din stânga devenise tulbure. Ochiul drept se uita prin încăpere. Îl fixa pe Mike, dilatându-și pupila. El văzuse aceeași privire la animale înspăimântate.

Bob se îngălbenise la față; căpătase culoarea unui *post-it* sau a creioanelor vechi. Gura îi era ca o tăietură cu marginile crăpate. Jumătate din nas îi dispăruse, iar nara rămasă era o fantă în mijlocul feței. Din păr nu-i mai rămăseseră decât niște petice roșcate.

Din haine mai avea doar niște zdrențe. Brațul stâng îi fusese răsucit într-un nod de mușchi și carne zdrobită, care-i atârna straniu din umăr. Palma era brăzdată de o sumedenie de cicatrici. Urme strălucitoare îi străbăteau corpul gălbui până la abcese deschise.

Partea stângă îi era îmbibată de sânge, astfel încât cămașa ferfeniță și pantalonii sfâșiați erau aproape înnegriți. Brațul mutilat era lipit de tors, acoperind o rană. Picături de sânge stropiseră platforma sau trecuseră prin oțelul expandat, ajungând până la beton.

Bob scoase un geamăt nedeslușit, care se prelungi și se amestecă cu țipătul lui Arthur. Sasha strigă ceva din cealaltă parte a portalului. În mintea lui Mike, furnicile derulară secvența de trei ori până să combine sunetele cu câteva elemente ale cititului pe buze.

Nu se poate, iar!

— Sunați la 911! strigă Neil. Să sune cineva la 911!

Bob gemu din nou. Sunetul îngrozitor reverberă în sala betonată. Făcu câțiva pași mari în josul rampei și privi în jur.

Mike se împinse cu picioarele în podea, încercând să se ferească din calea omului plin de răni.

Bob veni greoi pe urmele lui. Fiecare pas pe care îl făcea îl dezechilibra, mai să-l prăbușească la pământ. Brațul tea-făr i se ridică înainte, când bărbatul se împletici în față.

Alarmele urlau. Mike se uită în jur și văzu mâna lui Olaf apăsând butonul de panică. Se auzi o bubuitură surdă și o undă de șoc străbătu aerul, iar portalul se închise cu zgomot și Sasha se făcu nevăzută.

Creatura care fusese Bob își îndreptă ochiul bun spre Mike. Irisul decolorat se contractă, încercând să focalizeze, după care se relaxă. Genunchii i se înmuiară și omul galben se prăbuși în față, răsturnându-se apoi pe spate. Țeasta i se izbi de rampa de oțel. Și mai mult sânge se împrăștie pe podea.

Arthur încetă să mai țipe. Stătea cu mâinile la gură. Se uita de la Bob, la inele.

— Trusa de prim ajutor! strigă Olaf alergând spre Bob.

Neil se repezi după caseta albă instalată în spatele unei stații de lucru și o smulse din suport.

Bob zvâcni pe podea. Membrele tresăriră, rămaseră nemișcate, pe urmă tresăriră din nou. Respiră de câteva ori repede, șuierător. Mike și Olaf încercară să-l imobilizeze.

— Doamne, cât sânge! exclamă Neil.

— Are o rană la cap, zise Mike. Rănile la cap sângerează foarte mult. Probabil nu-i chiar atât de rău.

Neil scoase din trusă câteva tampoane de tifon, sfâșie ambalajul și i le întinse lui Olaf. Îl ridicară pe Bob și i le puseră sub cap. Bandajele se înroșiră imediat. Johansson apăsă rana. Bob deschise larg gura și șuieră.

Mike numără șapte goluri în care, cu numai un minut în urmă, fuseseră dinți.

— Ce s-a-ntâmplat cu pielea lui? întrebă Neil uitându-se la brațul lui Bob.

— E din cauza luminii, spuse Olaf privindu-și degetele bronzate.

Bob tuși și se uită în sus spre Olaf. Gemu din nou, iar geamătul i se preschimbă în cuvinte clare.

— Nu, zise el. Nu, nu, nu.

— Ce i s-a-ntâmplat? întrebă iarăși Neil, cu o urmă de disperare în glas.

— E din cauza luminii! se răsti Olaf.

— *Avem nevoie de o ambulanță!* urlă Jamie. *S-a produs un accident. Ne aflăm în complexul din partea vestică a...*

Se auzi un huruit urmat de o pocnitură când femeia își azvârli căștile cât colo.

Lui Mike îi trecură prin minte patru tipuri de acțiuni în vederea acordării primului ajutor. Își trecu brațele în jurul picioarelor lui Bob și le ridică de la podea.

— Acoperiți-l, spuse el. Să păstreze căldura.

— Nu te lăsa! făcu Olaf. Rezistă!

Bob își îndepărtă privirea de la Johansson, oprindu-se asupra lui Mike. Brațul teafăr i se răsuci, încercând să-i prindă mâneca. Ochii li se întâlniră.

— Încă sângerează, zise Neil. Sângerează foarte mult.

— Trebuie să-i oprești, șuieră Bob spre Mike. Nu-i lăsa...

Tusea îi înecă vorbele și stropi de sânge îi apărură pe buze și pe dinții rămași.

Mike nu luă în seamă sângele şi se aplecă spre el.

— Ce să nu-i las?

Bob zvâcni din nou. Celălalt braţ i se îndepărtă de Neil. Genunchiul îl lovi pe Mike la subsuoară. Membrele inferioare i se încordară, apoi i se înmuiară brusc. Din gură se auzeau respiraţii scurte, şuierătoare.

Mike se uită la Arthur.

— Un scaun! strigă el indicând din bărbie spre o staţie de lucru. Adu-mi un scaun să-i susţină picioarele.

Directorul de proiect continua să-şi plimbe privirea de la Bob, la inele şi înapoi.

— Arthur!

Ochii i se fixară asupra lui Mike.

— Un scaun. Acum.

Bărbatul se conformă.

În difuzoare se auziră o pocnitură şi un huruit.

— *Vine ambulanţa,* îi anunţă Jamie.

— Avem nevoie de o pătură, spuse Mike. Sau orice care să-i ţină cald.

Ochiul mort al lui Bob privea fix între Mike şi Neil. Celălalt se mişca, urmărindu-i pe rând pe cei trei bărbaţi. Când ajunse la Olaf, se dilată iarăşi larg. Bob şuieră ceva. Un ultim cuvânt. Dar era prea slab, prea şoptit ca să poată fi înţeles.

După aceea ochii i se rostogoliră peste cap.

21

— A murit în ambulanță, zise Mike. Când a ajuns la spital.

Chipul lui Reggie se încruntă pe tabletă. Era sprijinită pe bufet, astfel încât să vadă cea mai mare parte din rulotă. Nu lăsa impresia cuiva care nu dormise în ultimele douăzeci și două de ore.

— Ai aflat ceva despre cauza morții?

Mike se plimba agitat înainte și înapoi.

— Acum trei ore, potrivit lui Arthur, au considerat că a fost un accident. Pierdere de sânge. Nu și-a recăpătat cunoștința, așa încât probabil n-a avut dureri. Adică alte dureri, vreau să spun.

— Cum au..., începu Reggie, după care se opri. Medicii au vreo idee legată de starea lui?

— Nu cred... Mike se opri, dar nu se întoarse să se uite la tabletă. Ei nu par să-nțeleagă că starea lui era recentă, ci cred că așa a arătat mereu.

— Asta n-o să dureze. Își vor da seama că ceva nu-i în regulă imediat ce-i vor vedea fișa medicală.

— La naiba, imediat ce-i vor vedea actul de identitate.

— N-au anunțat pe nimeni?

— Arthur a spus că familia lui e tocmai în Anaheim. Cred că spitalul a informat-o deja. Sau poliția. Probabil poliția. Asta-i procedura când se accidentează un elev. Bănuiesc că și ei procedează similar.

— O să-i țin la distanță cât pot, zise Reggie.

Mike se uită o clipă la prietenul său.

— Cred... Ar trebui să rezerv un bilet de avion sau te ocupi tu?

— Bilet de avion? întrebă celălalt încruntându-se.

— Avionul spre casă.

Reggie îl privea țintă de pe ecranul tabletei.

— Doar am terminat aici, nu?

— Nu, firește că nu. Credeam că tu ar trebui să fii cel inteligent.

— Și eu credeam la fel. Cu treaba asta și cu Miles, am presupus că nici nu se mai pune problema finanțării. Că, cel puțin pentru o vreme, totul se va sista.

— Păi, știi ce se întâmplă când presupui.

— Serios? Vei continua după tot ceea ce s-a întâmplat?

Reggie clătină din cap.

— Miza e prea mare ca să oprim pur și simplu experimentul. Și chiar dacă vor refuza să suplimenteze finanțarea, Arthur are suficient pentru a continua să lucreze câteva luni de acum înainte.

— Grozav, oftă Mike.

— Vreau să vorbești cu medicul legist. Sau cu cel care face autopsia.

— Chiar n-aș vrea să mă uit la asta.

— Nu trebuie s-o faci.

— Mulțumesc.

— Însă te-aș ruga să arunci o privire după aceea.

— Nu-i specialitatea mea.

— Hai, nu mă lua de prost. Totul ține de specialitatea ta. Reggie își frecă tâmplele. Deci ce naiba s-a-ntâmplat?

— Nu știu.

— Cum adică nu știi?

— Pentru că preț de o secundă și jumătate m-am uitat în altă parte.

Închise ochii și, pentru a optzeci și șaptea oară, derulă imaginile din timpul trecerii. Nu avea decât ceea ce văzuse.

Făcând pase cu Bob pe platformă, nu reușise să vadă niciunul dintre monitoare. Simțea că era încă prea devreme să le ceară celorlalți înregistrările video.

— Să fi fost din cauză că participase la prea multe treceri? Făcuse mai multe decât toți ceilalți, nu?

— Olaf e cel mai apropiat, cu treizeci și una de treceri. Însă toți au fost supuși unor examene medicale. Dacă sunt efecte cumulative, habar n-am despre ce ar putea fi vorba. Ceea ce înseamnă că este o cauză aleatorie, nemaiîntâlnită pe parcursul a mai bine de patru sute de teste.

Un oftat răsună dinspre Washington și, după ce ajunse la un satelit, coborî până la un turn de transmisie și ieși prin tabletă.

— Poți să-mi spui ceva clar?

Mike închise ochii și reluă pentru a optzeci și opta oară trecerea lui Bob.

— Nu în clipa asta.

— Păi, atunci dă-mi voie să-ți pun întrebarea neplăcută.

Mike deschise ochii.

— Dacă a fost un accident?

— Da.

Privirea lui Reggie se îndreptă spre alt ecran.

„Trebuie să-i oprești. Nu-i lăsa..."

Mike începu din nou să umble încoace și încolo.

— M-am gândit la asta. Arthur i-a cerut lui Jamie să facă niște modificări chiar înainte să deschidă portalul. Dacă ar fi fost ceva care să-l ucidă pe Bob, ar însemna că amândoi sunt niște idioți, având în vedere că vorbeau despre asta chiar în fața mea. Nu cred că a fost ceva deliberat, continuă el clătinând din cap. Din câte știu, toți îl simpatizau pe Bob, cu excepția lui Olaf – dar nici măcar el nu-l ura.

— Însă Bob avea de gând să-ți spună ceva la cină, iar Olaf i-a închis gura.

— Nu m-aș exprima chiar așa, dar e adevărat.

— Te-a mai abordat după aceea?

— Nu.

— Poate cineva a vrut să se asigure că Bob nu vorbește cu tine. Ceea ce ar explica ultimele lui cuvinte: „Trebuie să-i oprești".

— Poate. Olaf este înfumurat, dar nu cred că ar fi în stare să ucidă. În plus, acolo se aflau trei oameni care monitorizau experimentul.

— Să presupunem că nu au fost toți implicați.

Mike reluă scena. Începu cu ultima aruncare a mingii de baseball. Se uită la Johansson, vede cum ochii i se dilată de uimire și rămâne cu gura căscată. Vederea periferică percepe cum sprâncenele și mâinile lui Arthur se deplasează în sus. Aude reacțiile. Rotește capul și vede pielea galbenă și ochii. În fundal, Sasha sare din scaun.

— Toți erau îngroziți și panicați. Nu știau ce se întâmplă. Dacă se prefăceau, înseamnă că și-au greșit meseria.

— Probabil nu se așteptau să fie atât de... urât.

— Pentru cineva care își dorește ca proiectul să continue, găsești cam multe motive să-i pui capăt.

— Pun doar întrebările pe care știu că le voi primi din partea comisiei. Prima lecție de la Washington.

— Poate că despre asta vorbea, adăugă Mike ridicând din umeri. Oprește comisia. Nu-i lăsa... să ne închidă?

— Loial până la capăt? Reggie își frecă bărbia. Nu-i rău. O idee cu care m-aș putea împăca.

— Nu știm sigur la ce anume s-a referit.

— Nu știm că nu este așa.

— Și a mai zis ceva.

Reggie își arcui sprâncenele.

— Asta nu apare în raportul tău.

— Pentru că am dubii în privința asta. N-am vrut să-mi dau cu presupusul.

— Poți presupune ce vrei atât timp cât ne cresc șansele de finanțare.

— Cred că a murmurat cuvântul „mafiot". Poate „mafioți", la plural.

— Poftim?

— Tocmai asta-i problema. Nu sunt convins. Buzele îi tremurau, își pierdea cunoștința.

— Dar i-a spus asta lui Olaf?

— Se uita la el, precizează Mike, dar nu-mi este clar dacă vedea ceva în direcția aia.

— Te îndoiești că a zis „mafiot"?

— Da. De aceea n-am menționat în raport. Nu am nicio certitudine. Poate își striga mama. Poate îi spunea lui Olaf că-i un monstru. Pur și simplu nu sunt sigur.

Reggie își frecă din nou bărbia.

— Ai procedat corect să nu semnalezi asta în raport.

— Problema e că, având în vedere tot ce-am înțeles despre modul de funcționare a portalului, n-ar fi trebuit să se întâmple așa ceva.

— Ești sigur? Seamănă cu... cum l-au numit? Humpty Dumpty...

— Așa denumiseră vechiul proiect de teleportare.

— Avem convingerea fermă că nu lucrează în continuare la el?

— N-ar avea sens să-i mai acorde atenție. De ce să declare public imposibilitatea punerii în aplicare, apoi să-l termine și să susțină că-i vorba despre altceva?

— Modestie?

— Chiar nu i-ai urmărit deloc pe oamenii ăștia?

— Deci n-a fost un caz HD?

Mike clătină din cap.

— Portalul nu-l afectează nicidecum pe călător. De aceea, rana n-are niciun sens.

— Cum așa?

— Bob avea o rană adevărată. O perforație sau o tăietură în partea stângă, fix sub coaste. N-am avut posibilitatea s-o examinez. Cred că a pierdut foarte mult sânge.

— Din ce cauză?

— Nu știu.

— Pentru că nu te uitai.

— Nu fi măgar! Parțial, da, ai dreptate. Dar n-am nicio idee ce l-ar fi putut răni. În jur nu existau muchii ascuțite. Eu stăteam cel mai aproape. Sasha se afla dincolo, în Zona B, împreună cu el și n-a spus nimic. Arthur era la vreun metru și jumătate de mine.

— Se poate să mai fi fost cineva în Zona B? Cineva pe care nu l-ai văzut?

— Chiar dincolo de portal? Posibil. Ar fi trebuit să se miște foarte repede ca să-l înjunghie și să dispară. Ca să nu mai vorbim de sincronizare, chiar în clipa în care m-am uitat spre Olaf.

— Distragere deliberată?

Mike clătină din cap.

— Mi-am întors privirea absolut întâmplător. Și asta tot n-ar explica ce i s-a-ntâmplat.

Închise ochii și urmări din nou cum câmpul său vizual se îndreaptă spre Bob. Îl vede pe omul galben cu ochi spălăciți poticnindu-se în față. Îl aude gemând și se prăbușește.

Deschise ochii. Reggie se holba la el.

— Ești bine?

— E două noaptea și sunt epuizat, replică Mike. Și nu m-am angajat pentru chestia asta. Nici pe departe.

— Îmi pare rău.

— Știi că asta îmi distruge viața din mai multe puncte de vedere, nu?

— Da, știu.

— S-a întâmplat chiar în fața mea. La vreo doi metri de mine.

Trecerea i se desfășură din nou în minte. De nouăzeci și una de ori în doar șase ore. Cam o dată la patru minute.

— Îmi pare rău, zise Reggie din nou. Sincer îți spun. Dar am nevoie de tine.

— La dracu'! făcu Mike. Sunt un idiot.

— Atunci m-am mai liniștit.

— Mi-a scăpat ceva. Tuturor ne-a scăpat, deoarece eram concentrați asupra lui Bob.

— Ce s-a întâmplat?

— Mai întâi să verific chestia asta. Te sun mâine.

Chipul de pe tabletă clipi.

— Trebuie, *tu*, să mai verifici ceva?

— Ți-am zis că nu mă uitam la Bob în momentul trecerii.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu sunt sigur, răspunse Mike. Dar cred că tocmai am găsit un indiciu.

22

Soarele mijea la orizont când Mike ajunse la nivelul principal. Jumătate din echipa de la Portalul Albuquerque era deja acolo. Majoritatea panourilor fuseseră scoase din spatele inelului. Neil și Sasha examinau, unul câte unul, piesele componente și cablurile. Neil avea ochii umflați.

Olaf stătea în spate, uitându-se peste umerii lor. Îi aruncă o privire lui Mike.

— Chiar trebuie să fii aici?

— Doar îmi fac treaba, spuse Mike.

Se uită în sus și-l văzu în cabina de comandă pe Arthur vorbind cu o persoană aflată în afara razei sale vizuale – probabil Jamie.

— Sunt oarecum surprins să vă găsesc pe toți la lucru.

— Trebuie să aflăm ce n-a mers cum trebuie, explică Sasha, înainte ca tâmpiții ăia de la Washington să hotărască să ne închidă șandramaua.

— Atunci suntem toți pe aceeași lungime de undă, adăugă Mike.

Se deplasă în jurul inelelor și cercetă podeaua. Deși balta de sânge fusese ștearsă, pete de culoare închisă acopereau încă platforma.

— Hei, făcu el, nu sunt probleme dacă mă apropii?

Neil ridică privirea de la inele și încuviință din cap.

— Suntem decuplați.

Arătă zona din care fuseseră scoși cinci conectori groși.

— Mulțumesc.

Mike se ghemui, încercând să se uite sub rampă. Apoi înaintă târându-se. Se întinse și mătură cu dosul palmei spațiul întunecos de sub pasarelă.

— Cauți ceva? întrebă Olaf.

— Poate.

Se ridică și își șterse palmele de blugi.

— Ați strâns de aici?

— Poftim?

— Ați mutat ceva de aici? Ați făcut curățenie?

Sasha observă petele negre.

— Ce cauți?

După ce-i lămuri, Neil și Sasha schimbară o privire confuză și susținură că nu atinseseră nimic. Olaf dădu ochii peste cap.

— E chiar așa important? întrebă Neil, care se întinse și-și șterse ochii cu podul palmei.

— Nu, mormăi Olaf.

— Încă nu sunt sigur, replică Mike. A mai fost cineva aici de când... mă rog, de când s-a întâmplat?

— Arthur și Jamie au rămas amândoi o vreme, zise Sasha.

— Au mutat ceva?

— Nu cred, spuse Neil.

— Nu! răbufni Johansson.

Mike numără până la patru.

— Ai idee ce s-a întâmplat cu Bob?

Olaf făcu o grimasă. Se încordă și Mike avu convingerea că avea să se arunce asupra lui. Umerii îi căzură ușor și clătină din cap.

— Nu știu. Dar... n-are niciun sens. N-ar fi trebuit să se întâmple așa ceva.

— A fost un caz HD, interveni Neil. Este singurul răspuns. Cumva a fost făcut terci. La fel ca Tramp.

— Nu există HD în portal, zise Olaf. Nu se produce o descompunere a călătorului, deci nu poate fi vorba de reintegrare.

— Dar câmpul magnetic? întrebă Mike.

Trase sertarul unei stații de lucru și se uită înăuntru.

— Neil mi-a spus că poate fi destul de periculos.

Sasha dădu afirmativ din cap, însă Olaf respinse ideea.

— Totul era echilibrat. Nu a existat flux. Iar Bob n-a depășit liniile nicio clipă.

— În plus, n-ar fi fost sfâșiat în halul ăla, adăugă Sasha.

— Dar ce-a fost cu hainele lui?

Johansson își reprimă încă o remarcă sarcastică.

— Nu știm, zise el. Repet, nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple. Apoi flutură o mână spre inele. Caracteristicile tehnice erau bune, nivelul energetic era constant, nimic nu era dezechilibrat. Totul funcționa corect. N-ar fi trebuit să se întâmple.

— Totuși s-a întâmplat, insistă Mike. Și atunci din ce cauză?

— Probabil o chestie de programare, răspunse Olaf făcând un gest cu bărbia spre cabina de comandă. Computerul a bușit una dintre variabile.

— Și asta ar fi..., făcu Mike aruncând o privire spre portal.

— Nu știu! se răsti Olaf aruncându-și mâinile în sus. Cert e că nu reușim să găsim nicio defecțiune tehnică.

Se întoarse și, călcând apăsat, urcă înapoi pe rampă, uitându-se dominator la cei doi ingineri.

Mike aruncă o ultimă privire prin sală, apoi se îndreptă spre camera de comandă.

Jamie era aplecată asupra unui monitor și derula linii de cod. Arthur stătea la un metru în spatele ei, cu ambele mâini pe baston. Ochii îi erau congestionați. Mike îi salută.

— Ce faci? întrebă Arthur. Toată treaba asta a fost probabil un șoc pentru tine.

— Sunt bine. Mulțumesc de întrebare.

Arthur se uită o clipă la el.

— Te putem ajuta cu ceva?

Mike făcu semn din cap spre monitoare.

— Ai vreo idee ce s-a întâmplat?

— Problemă de hardware, răspunse Jamie fără a-și dezlipi ochii de pe ecran.

Mai derulă câteva linii de cod.

— Olaf pare destul de sigur că este o problemă de computer, spuse Mike.

Jamie se întoarse. Nu avea ochii la fel de injectați ca ai lui Arthur, dar păreau cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Ai venit până aici să pui paie pe foc?

— Nu, îmi pare rău. Încercam doar să...

— E o problemă de hardware, insistă ea. Nu se poate altfel.

— Dacă ar fi fost din cauza programului sau a ecuațiilor, explică Arthur, portalul nu s-ar fi deschis.

— Sigur? întrebă Mike. Nu s-ar fi putut deschide... cu probleme?

Programatoarea scoase un zgomot ce păru un fel de pufnet întrerupt înainte să fie eliberat. Colțurile gurii lui Arthur tremurau, ca și cum buzele i se chinuiau fie să schițeze un zâmbet, fie să-și manifeste neplăcerea, fiind însă perfect lipite.

— Nu, zise el. Nu cred.

— Nu pari să fii prea convins.

Jamie apăsă o tastă, întrerupând derularea. Se uită peste umăr spre Arthur.

— Eu... de aceea i-am spus lui Magnus că avem nevoie de mai multe teste, explică el. Încă nu cunoaștem multe aspecte.

Își agăță bastonul de buzunar, își scoase ochelarii și se ciupi de nas. Respiră profund de câteva ori. După alte clipe își puse din nou ochelarii.

Mai trecu un moment.

— A doua zi după ce am venit, reluă Mike discuția, Bob m-a întrebat dacă ai vorbit despre el.

Inginerul clipi.

— Eu?

— Da.

— Dacă am vorbit despre el... în ce fel?

Mike numără până la trei, după care ridică nepăsător din umeri.

— Nu știu. Ieșiserăm la cină, însă a apărut Olaf și a schimbat subiectul.

Arthur și Jamie schimbară priviri.

— Să fiu sincer, spuse el, toți am observat că Bob se purta cam ciudat în ultima vreme.

— În ce fel?

— Parcă nu mai era el, zise Jamie. Părea cam... ei bine, paranoic.

Mike numără din nou până la trei.

— Ca Ben Miles?

Arthur clătină din cap.

— Nu în felul ăla. Părea că ascunde ceva.

— Ai idee despre ce putea fi vorba?

— N-aș putea să-ți spun.

Mai trecu o clipă.

— E posibil ca accidentul să fi avut legătură cu stickul de memorie pe care i l-ai dat lui Jamie chiar înainte de trecerea lui Bob?

Arthur puse din nou vârful bastonului în podea.

— Ce vrei să insinuezi?

— Nu insinuez nimic. Am pus doar o întrebare. Ați introdus un element nou și ceva nu a mers cum trebuie. Mă întreb dacă există vreo legătură.

— N-am introdus nimic, negă Jamie și, întinzându-se spre birou, luă stickul de memorie. Nici măcar nu l-am conectat.

Ea și Arthur îi aruncară lui Mike priviri ostile.

— Ce conține? întrebă profesorul.

— Sugestii pentru o îmbunătățire a algoritmului, preciză Arthur.

— Ce fel de îmbunătățire?

— Mă tem că sunt informații pe care nu suntem obligați să ți le împărtășim.

— Și ăsta iese din discuție, adăugă Jamie fluturând stickul de memorie, pentru că n-am făcut nimic cu el.

Îl aruncă înapoi pe birou, iar dispozitivul de stocare zăngăni izbindu-se de niște piese și ateriză pe podea. Jamie nu se mișcă să-l ridice.

Arthur bătea cu degetele pe mânerul bastonului.

— Mai ai nevoie de ceva, Mike?

Femeia se uita când la unul, când la celălalt.

Mike lăsă să treacă câteva clipe.

— Da, făcu el. Mă întrebam dacă vreunul dintre voi a luat ceva de la nivelul principal.

Jamie își fixă privirea asupra lui.

— Ce vrei să zici?

— După ce Bob a... trecut prin portal, a cules ceva de pe jos vreunul dintre voi?

Arthur privi pe deasupra ochelarilor.

— Cum ar fi... ce?

— Mingea de baseball.

Jamie clipi.

— Mingea de baseball?

— Mingea pe care Bob și cu mine o aruncam de la unul la altul.

— Da, mi-am închipuit că despre ea vorbești, spuse Jamie. Ce-i cu ea?

— S-a dus. A dispărut.

Arthur se încruntă.

— Sigur?

— Foarte sigur.

— Poate a luat-o Neil sau Sasha, își dădu tânăra cu părerea, pe urmă se întoarse la monitoarele ei și începu să deruleze textul. Poate că nu-și amintesc s-o fi făcut-o.

— I-am întrebat, zise Mike. Dacă ei n-au ridicat-o și au pus-o cine știe unde – nu este acolo.

— Ai fost la fața locului, spuse Arthur. N-ai văzut unde s-a dus?

— Nu eram atent când a pășit Bob.

Se mai scurse o clipă.

— Și atunci? întrebă Jamie.

— Atunci, făcu Mike, poate e un indiciu. Poate că, dacă am găsi-o, vom reuși să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

Arthur își agăță din nou mâinile în buzunare.

— Avem deja multe de făcut, Mike, zise el. Demontăm portalul până la ultima piesă și analizăm fiecare linie de cod.

— Totuși, n-ar dura mai mult de un minut să urmărim înregistrarea video.

Celălalt își drese glasul.

— Nu avem timp.

— Nu aveți timp să aflați ce s-a întâmplat?

— Avem pusă la punct o procedură pentru depistarea problemelor. Voi avea în vedere ideea ta și am s-o adaug.

— Lasă-mă doar să urmăresc înregistrările video. N-o să te încurc.

— Aș prefera să nu te uiți la ceva care ar putea dezvălui detalii despre funcționarea Portalului Albuquerque.

— Vorbești serios?

— Desigur. Este una dintre condițiile care justifică prezența ta aici.

— Stăteam chiar acolo și urmăream totul, spuse Mike gesticulând spre nivelul inferior, dar nu mă lași să mă uit la înregistrări?

Arthur nu scoase un cuvânt.

— Ar merge de zece ori mai repede dacă m-ai lăsa să vă ajut.

Jamie izbi în tastatură și opri din nou derularea. Îi aruncă lui Mike o privire dușmănoasă.

— Crezi că poți face asta mai repede decât mine?

— N-am vrut să zic așa ceva. Doar că...

— Nu, te rog, insistă femeia. Își dădu puțin scaunul în spate, făcându-i loc spre monitoare. Spune ce-mi scapă. Unde am greșit?

— Nimeni nu crede că ai greșit, interveni Arthur.

— Dacă el e-n stare să se descurce așa repede, lasă-l. Sunt pe la jumătate, dar chiar n-am niciun chef să fac asta acum.

Mike așteptă o clipă, apoi făcu un pas în față și se aplecă asupra monitoarelor. Puse o mână pe spătarul scaunului lui Jamie. Vârfurile degetelor îi atinseră umărul și o simți tensionată.

Jamie se răsuci, se ridică din scaun și inspiră profund printre dinți.

— Nu! făcu ea aruncându-i o privire fulgerătoare.

— Scuză-mă. N-am vrut să...

— SĂ NU M-*ATINGI*, NENOROCITULE! zbieră ea, după care, călcând apăsat, trecu pe lângă el și ieși din camera de comandă.

În încăpere se așternu liniștea, iar Arthur își drese glasul.

— Îmi pare rău. Nu cred că ai mai avut de-a face până acum cu probleme legate de spațiul intim al lui Jamie, nu-i așa?

23

Barmanița, o femeie bine făcută, cu o creastă vopsită negru și buze roșii, ridică privirea când lumina dinspre parcare se revărsă înăuntru în urma lui Mike. Așa cum i se spusese, locul era strâmt, barul efectiv întinzându-se pe jumătate din lungimea sa. Taburetele înalte nu erau fixate de podea, iar unele dintre ele formau grupuri mici. O masă de biliard și un tonomat se aflau partea din spate, iar o țintă de darts era fixată într-un loc prea periculos pentru a fi utilizată.

Doi bărbați se uitau pe canalul sportiv ESPN cu volumul redus la minimum. O femeie mai vârstnică bea la bar cu o mână ridicată în sus, ca și cum ar fi ținut o țigară. Un bărbat în costum studia interiorul unui pahar cu whisky. Jamie stătea în capătul îndepărtat al barului și savura o bere. Mike ezită, apoi făcu trei pași în interior, rămânând totuși aproape de ușă. Tânăra ridică sticla de bere și-i făcu semn să se apropie.

Mike se duse la ea, dar nu se așeză.

— Cum merge?

— Carly, îi zise ea barmaniței, dă-i ceva de băut nemerniculuide la guvern. Plătesc eu.

— Drăguț din partea ta, spuse profesorul.

— E un bar, replică Jamie. Oamenii vin aici să bea, nu să se-ntindă la vorbă.

— Ce să fie? întrebă Carly.

— Cuba Libre.

Mike luă loc lângă Jamie. Scaunele erau destul de distanțate.

— Nu putem vorbi deloc sau trebuie doar să țin un pahar în mână? întrebă el.

Tânăra termină berea și puse sticla pe tejghea, cu un zăngănit.

— Băutura te va face mai suportabil?

— Prima nu, dar poate a doua...

— Păi, soluția e clară.

Barmanița cu creastă aduse o sondă pentru Mike și altă sticlă pentru Jamie, care o ridică și o ținu fără să se uite la bărbat. Mike își ciocni sonda de sticla ei. Tânăra luă trei înghițituri lungi, apoi puse berea pe tejghea.

— Îți mulțumesc că mi-ai atras ieri atenția asupra conexiunii wireless, zise ea. O greșeală prostească. Ar fi trebuit să fac asta acum un an.

Bărbatul scoase paiul din sondă și luă o înghițitură.

— Cu plăcere.

— De ce mi-ai spus-o?

Mike ridică din umeri.

— Mi s-a părut normal.

Jamie tuși, mai trase o dușcă și puse sticla jos.

— În după-amiaza asta l-a căutat prietena la telefon... Nimeni nu i-a zis nimic. Anne a trebuit să-i dea vestea.

Mike hotărî că e mai bine să ia o dușcă decât să continue discuția pe tema morții lui Bob.

— Am terminat de parcurs tot codul, reluă Jamie, și am efectuat paisprezece simulări diferite. Nu avea cum să se întâmple. Accidentul.

— Și totuși s-a întâmplat.

— Nu din cauza mea, făcu Jamie scuturând din cap.

Mike așteptă câteva clipe, pentru a vedea dacă mai are ceva de spus.

— Ești sigură?

— Absolut. Numerele nu mint, iar cu numerele n-au fost probleme. Dacă ar fi fost, s-ar fi întâmplat de fiecare dată când am folosit portalul – nimeni n-a observat niciodată nimic.

— Sau altceva a afectat pe undeva calculele, își dădu Mike cu părerea. Unul dintre profesorii de științe exacte de la școală mi-a confirmat că, la fiecare test, există unul sau doi copii care abordează greșit o ecuație, însă obțin rezultatul corect.

— Crezi că-n tot timpul ăsta am folosit ecuații greșite?

El ridică din umeri și mai luă o înghițitură.

— Nu-i nimic greșit, pufni Jamie. În plus, portalul a funcționat întotdeauna.

— Cu excepția cazului când ați încercat să-l puneți pe temporizator.

— Da, mă rog. Nu te lega și tu de toate fleacurile. Funcționează. Calculele funcționează. Matematic funcționează. Portalul se deschide. Noi trecem prin el. În mod sigur ceva legat de hardware n-a mers cum trebuie.

— Neil și Sasha susțin că nu-i de la hardware. Trebuie să fie altceva.

Fata scoase un sunet vulgar și bău jumătate din berea ce-i mai rămăsese.

— Te-ai gândit că ar putea fi ceva cumulativ?

— Mai bine termină aia, îi zise ea lui Mike în timp ce-i făcu semn barmaniței. Vine alta într-o clipă.

— Întotdeauna bei așa mult?

— Numai când oameni pe care-i cunosc mor în fața mea, spuse Jamie, după care termină berea și puse sticla pe tejghea.

Mike dădu ușor din cap și mai sorbi din sondă.

— E impresionant.

— Ce anume?

— Faptul că ai parcurs deja toate liniile de cod.

— Pentru un tip despre care se spune că ar fi de treabă, eşti un ticălos fără suflet, nu-i aşa?

— De ce?

— Bob a murit de o zi şi jumătate, iar tu vorbeşti în continuare de muncă.

Mike dădu pe gât restul de băutură.

— N-am nimic de comentat.

— La asta mă refeream, ticălos fără suflet ce eşti.

Carly aduse altă sondă şi încă o sticlă. Se uită la Mike, apoi la Jamie.

— Tot pe banii tăi?

Jamie încuviinţă din cap. De data asta nu se mai deranjă să ridice sticla pentru un toast. Luă două înghiţituri şi o puse pe tejghea.

— Aşadar, de ce Leland „Mike" Erikson, care câteodată e un tip de treabă, este aşa un ticălos?

— Chiar vrei să ştii?

— Nu, dar e cel mai bun subiect de discuţie din câte am putea avea.

Profesorul sorbi o dată din sondă. Apoi încă o dată.

— Ai avut un animal de companie care ţi-a murit când erai mică?

Jamie se încruntă.

— Poftim?

— O pisică? Un câine?

— Îl compari pe Bob cu o pisică?

— Încerc să demonstrez ceva.

— Da, bineînţeles c-am avut.

— Ai zis pisică. Cum o chema?

— Cum îl chema. Spock.

— Ai plâns când a murit?

Tânăra mai luă un gât de bere.

— Ce-ţi pasă?

— Ai plâns sau nu?

— Da, bine, aveam opt ani când a murit.

Mike luă o înghițitură de Cuba Libre.

— Acum nu plângi.

— Au trecut aproape treizeci de ani.

— Ai pierdut pe vreunul dintre bunici?

— Pe amândoi din partea mamei. Și unul dinspre tată.

— Nu-i plângi nici pe ei.

Jamie izbi sticla de tejghea suficient de tare încât să atragă atenția.

— Ce-i asta, o analogie de supergeniu prin care-ncerci să dovedești c-aș fi la fel de ticăloasă ca tine?

— Nu, doar vreau să demonstrez ceva.

— Bine. Ce?

— Ceea ce îți repet la nesfârșit. Eu îmi amintesc totul. Amintirile nu mi se șterg niciodată. Niciodată nu se întâmplă să mi se estompeze sau să-mi devină neclare. Niciodată.

Jamie clipi.

— Câinele meu, Batman, a fost lovit de o mașină când aveam șase ani, începu Mike, și am plâns patru ore. Mi-am pierdut bunicul din partea mamei când aveam nouă ani, iar pe bunica din partea tatei când aveam unsprezece ani. A trebuit să-i curmăm zilele pisicii noastre, Jake, în dimineața zilei în care împlineam șaisprezece ani. Mama mi-a murit când eram student în penultimul an – și am fost cu ea la spital. Și-mi amintesc toate astea ca și cum s-ar fi întâmplat cu un minut în urmă. Pot să-ți redau cu exactitate fiecare cuvânt al celor din jurul meu, oricare dintre gândurile mele de atunci, tot ce am văzut, am auzit sau am mirosit. Îmi amintesc fiecare clipă a morții lor cu o claritate perfectă, de cristal. Totul e mereu dureros. Întotdeauna este „prea devreme".

Jamie mai goli puțin sticla.

— Pare îngrozitor.

— Nu-i plăcut. Iar acum am ajuns să-l văd pe Bob murind chiar în fața ochilor mei în fiecare zi, pentru tot restul vieții mele. Te asigur că am avut nopți în care mi-aș fi dorit să fac Alzheimer cu debut precoce, pentru că nici nu vreau să mă gândesc câte mi se vor fi adunat în minte când voi ajunge la șaizeci-șaptezeci de ani.

— O adevărată harababură.

— Da...

Femeia își lăsă bărbia în jos.

— N-am privit niciodată lucrurile așa.

— Nimeni nu le privește vreodată astfel, spuse Mike, apoi ridică sonda și luă două înghițituri.

— Chiar ai avut un câine pe nume Batman?

— Tu ai avut un motan pe nume Spock.

— Da.

— Avea pete negre pe față, ca o mască, zise Mike desenând cu degetele niște linii în jurul ochilor. Credeam că ieșea noaptea și lupta cu infractorii.

Jamie schiță un zâmbet.

— Înseamnă că toată chestia cu supercreierul a apărut mai târziu?

— Batman a fost un câine extraordinar. Ar fi putut lupta cu infractorii în timp ce dormeam.

Ea încercă să zâmbească din nou. O clipă mai târziu, ridică sticla pe jumătate goală și o ciocni de sonda lui Mike.

— Îmi pare rău dacă las impresia că nu-mi pasă, spuse bărbatul. Îmi plăcea de Bob. Părea un tip de treabă.

— A fost, adăugă Jamie.

Însă limba i se împletici și ieși un fel de „foșt". Scutură din cap și-și rulă umerii, care pocniră de două ori.

Mike lovi ușor cu degetele în sondă și arătă din cap spre umărul ei.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineață.

— La ce te referi?

— La faptul că te-am atins, aminti el repetând gestul.

Fata se încruntă, după care clătină din cap.

— N-ai de ce să te scuzi. Eram nervoasă și simțeam nevoia să mă descarc. A fost o reacție exagerată.

— A fost un gest nepotrivit.

— Of, pentru Dumnezeu! Mi-ai atins umărul din întâmplare. Nu-i ca și cum m-ai fi plesnit peste fund sau ceva de genul ăsta.

— Te-a deranjat.

— Pentru că am eu probleme. Însă asta nu-i treaba ta.

Ridică sticla și înclină capul spre spate.

Mike își termină băutura. Gâtul îi era încălzit și simțea o furnicătură plăcută coborând de la ceafă în piept. Jamie termină sticla și-i făcu semn barmaniței.

— Câte ai băut? întrebă el.

— Suficiente încât asta să fie ultima, interveni barmanița.

— Câte? insistă Mike.

— Asta-i a zecea în vreo două ore.

— La naiba! făcu Jamie. Bob a murit, Carly.

— Știu. Dă-mi cheile și-ți mai aduc două pentru el, pe urmă îți chem un taxi.

Jamie scotoci prin buzunarul hainei, de unde scoase o legătură de chei pe care le trânti pe tejghea.

— Mai dă-mi trei, iar nemernicul de la guvern mă poate conduce acasă.

Mike ridică sprâncenele.

— Aaa, să nu-ți faci speranțe, i-o reteză ea.

— De fapt, îl știi pe tipul ăsta? întrebă Carly. Seamănă oarecum cu…

— Cu un nemernic de funcționar la stat?

— …Snape, din *Harry Potter*.

— Chiar eu sunt, făcu Mike.

— E-n regulă, zise Jamie, lovind apoi legătura de chei. Băuturile.

Carly îi aruncă o privire lui Mike, care se uită fix în ochii ei. Barmanița oftă și strânse cheile în pumn.

— De obicei nu beau așa mult, îi explică Jamie.

— Păi, te descurci ca o profesionistă.

Tânăra pufni, însă sunetul se transformă în cele din urmă într-un chicotit.

— Bob îmi spunea mereu să mă relaxez. Nu l-am ascultat niciodată.

— Probleme?

— Da.

Carly se întoarse. Puse o sondă în fața lui Mike și o bere în mâna lui Jamie. O treime din sticlă era deja goală. Jamie nu părea să observe.

Profesorul scoase paiul și-l aruncă pe tejghea.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

— Ce?

— Probleme de-ale tale...

Jamie se îndreptă de spate și se holbă la el.

— Vorbești serios?

Mike ridică din umeri.

— Deformație profesională.

Ea scutură din cap.

— Credeam că totul se află în dosarele voluminoase despre staff pe care le-ai văzut.

— Nu știu dacă mă crezi sau nu, dar și în ziua de azi, documentele guvernamentale nu conțin chiar atât de multe amănunte pe cât bănuiesc majoritatea oamenilor. Când eram copil am făcut niște chestii despre care eram convins că o să le găsesc în dosarul meu. Am fost cam dezamăgit.

Tânăra râgnji.

— Se pare că, până la urmă, nu ești o persoană atât de deosebită. A fost probabil o lovitură.

— Am trecut prin altele și mai rele.

Jamie luă repede o înghițitură.

— Știi că-mi place să conduc cu viteză, nu?

— Da.

Furnicile scoteau pagini din dosarul ei.

— Douăzeci și trei de amenzi pentru depășirea vitezei legale în patru state în decurs de cinci ani. Opt cazuri de conducere periculoasă. Ceea ce a ridicat numeroase semne de întrebare când ai fost verificată pentru proiectul SETH, chiar și după ce Arthur a garantat pentru tine și i-a convins pe cei de acolo să treacă cu vederea trecutul tău de hacker. E o minune că mai ai permisul de conducere.

— Cursuri de educație rutieră. Nu se menționează nimic despre accident?

Mike clătină din cap.

— Accident?

Jamie suspină.

— Cu toată capacitatea ta cerebrală, nu te-ai întrebat cum a ajuns o majoretă să fie expertă în computere?

— Mi-am închipuit că erai cine știe ce fantezie masculină de pe internet devenită realitate.

Fata scoase un sunet neplăcut și puse mâna pe sticlă.

— Aveam șaisprezece ani, începu Jamie. Am cunoscut un tip dintr-un oraș învecinat. Kevin Ulinn. Kev. Mă întâlneam cu el din două motive. Era boboc la colegiu și avea motocicletă. I-am exasperat pe ai mei. Mă furișam noaptea din casă și ne plimbam. Ieșeam pe autostradă și o călcam până la o sută optzeci de kilometri la oră, apoi făceam sex oriunde ajungeam. O relație perfectă în timpul vacanței de vară.

— Am văzut câteva de genul ăsta.

— Sunt convinsă, Domnule sunt-un-simplu-profesor-de-liceu.

Luă două gâturi de bere, apoi ridică o sprânceană uitându-se la sticla aproape goală. Încercă de două ori să

potrivească sticla pe suportul de băuturi, dar renunță și o puse alături. Privea în gol.

— Într-o seară a nimerit o pată umedă și a pierdut controlul. Aveam o sută cincizeci la oră. Am aflat că el a murit pe loc. S-a izbit de beton și și-a frânt gâtul, deși avea cască. Eu am fost aruncată și m-am dus pe spate aproape treizeci de metri. Îmi dăduse jacheta lui din piele. Fără ea, asfaltul mi-ar fi sfâșiat pielea. Era ferfeniță când au ajuns paramedicii. A fost o adevărată minune că n-am ajuns într-un scaun cu rotile. M-am trezit la spital cu un braț rupt și trei vertebre fracturate. Până la Crăciun am purtat un guler cervical rigid.

Ridică mâna și arătă cele două cicatrici de pe frunte.

— Cred că a fost groaznic.

— Aaa, da. Am avut mare noroc că nu m-am ales cu o grămadă de știfturi chirurgicale sau mai știu eu ce, dar a trebuit să fac grefe de piele pe cea mai mare parte a spatelui, pe părțile laterale și pe brațul ăsta. Luă sticla cu stânga și ciocni, însă nu bău. Medicii nu s-au descurcat prea bine și am rămas cu multe semne. Dezastru. Așa mi-am încheiat cariera de majoretă. S-a dus vremea maiourilor sau a mânecilor scurte. La balul de absolvire a trebuit să port o rochie îngrozitoare, cu guler înalt. Știi că-i naspa când un băiat de optsprezece ani nu vrea să facă sex cu prietena lui în noaptea balului de absolvire.

Mike se uită la umărul ei.

— Deci spatele ți-a rămas sensibil?

— Neee, făcu Jamie. E complet amorțit. Accidentul mi-a ras aproape toate terminațiile nervoase de la gât până la fund. N-am mai simțit nimic de aproape șaptesprezece ani.

— Și atunci ce-i...

— Pur și simplu nu-mi place să mi se aducă aminte că sunt desfigurată.

— N-aș zice asta. Dacă nu te deranjează să-ți spun, ești una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am întâlnit vreodată.

Ea făcu un gest ca și cum ar fi alungat cuvintele.

— Da, așa susțin toți. Până mă văd dezbrăcată.

Dădu repede pe gât restul de bere. Sticla lovi tejgheaua cu putere.

Mike o privi.

— Pot să te întreb ceva?

Jamie clătină capul dintr-o parte în alta.

— Nu, nu-mi poți vedea cicatricile.

— Nu la ele mă gândeam. Mă întrebam cum ai reușit să citești azi toate liniile de cod.

— Poftim?

— Sunt peste două milioane de linii de cod. Cum ai reușit să le parcurgi pe toate într-o singură zi?

Jamie se uită o clipă la Mike. Trase adânc aer în piept. Ochii i se umeziră și începură să tremure.

— Nenorocitule!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Cred că o să vărs tot drumul spre casă.

24

O femeie brunetă, cu halat alb și ochelari ce-i dădeau o înfățișare de bufniță, își iți capul pe hol.

— Leland Erikson?

— Da.

— Phoebe Forrester, se prezentă ea întinzând mâna.

— Dr. Forrester?[1] repetă Mike cu un zâmbet șters.

— Credeți-mă, zise ea în timp ce-și strângeau mâinile, am auzit asta tot timpul cât am studiat Medicina. Îi cercetă chipul o clipă, apoi îl conduse prin ușă, pe un coridor alb. V-am așteptat. Cineva de la Departamentul Apărării a sunat și m-a anunțat că veți trece pe aici.

Profesorul își stăpâni un căscat.

— Sper că nu vă deranjez.

— Nu este o zi aglomerată – în plus, mai întrerupem rutina. Totul e în regulă?

— Îmi cer scuze. Am stat până noaptea târziu, ca să mă ocup de un prieten cherchelit.

— Aha... Sunteți unul dintre cei care au găsit cadavrul, nu-i așa?

— Bob încă nu murise.

— Corect. Mă scuzați, spuse femeia oprindu-se lângă o ușă largă. Cum vreți să procedați?

---

[1] Phoebe Forrester este numele unui personaj fictiv din telenovela *The Bold and the Beautiful* difuzată de canalul de televiziune CBS Daytime (n. red.).

— Să fiu sincer, este prima necropsie la care asist. Ce-mi recomandați?

— Doriți și să vedeți cadavrul, sau numai să aflați rezultatele?

— Eu știu ce vreau, dar cred că trebuie să văd cadavrul.

Forrester îi făcu semn spre ușa următoare.

— A fost curățat. Nu va fi chiar atât de rău. Deschise ușa. Îl cunoșteați pe decedat?

— Oarecum. Am ieșit de câteva ori împreună.

— Nu uitați să respirați. Anunțați dacă aveți nevoie de o pauză.

Mirosul rece de metal lustruit și de chimicale era izbitor. Deși mai văzuse morgi la televizor, Mike se opri o clipă în fața peretelui cu sertare din oțel. Phoebe se duse în colțul îndepărtat și verifică de două ori un clipboard.

— A fost un caz ciudat.

— În ce fel?

— Mai bine să vă arăt.

Scoase dintr-o cutie o pereche de mănuși din latex.

— Vreți și dumneavoastră o pereche?

— Sper să n-am nevoie.

Medicul legist mai ținu o clipă cutia. Mike scoase o pereche de mănuși, cu care rămase în mână. Phoebe își trase mănușile.

— Ce specialitate aveți? Nu mi-au menționat-o.

— Literatura americană timpurie.

— Poftim?

— Am glumit. Nu vă-ngrijorați în privința mea. Faceți-vă treaba. Dacă nu-nțeleg ceva, întreb.

— Bine.

Femeia trase mânerul sertarului și scoase cadavrul. Nu era acoperit cu nimic. Ochii lui Bob erau acum reci și albi. Pielea galbenă căpătase o culoare palidă, ceroasă. Un Y mare din suturi se întindea pe suprafața pieptului. Rana

neregulată din lateral fusese curățată. Fusese un adept înfocat al depilării.

— Ținând cont de rănile scalpului, începu Forrester, declarația mea oficială este că principala cauză a morții o constituie rana produsă de un obiect ascuțit. Accidental. Asta va figura pe certificatul de deces.

— Dar ziceți asta pentru că...

— Pentru că sunt multe probleme la individul ăsta, însă încercarea de a identifica toate cauzele decesului ar putea dura câteva săptămâni. Probabil chiar luni. Există câteva indicii evidente, adăugă legista arătând rana de sub coaste. Există și o tăietură de toată frumusețea în spatele craniului. Dintre toate rănile, ele au dus la pierderea cea mai mare de sânge. Când a ajuns aici, nu mai avea în el nici un litru și jumătate. Poate vreo șapte sute de mililitri din sângele pierdut să se fi îmbibat în haine, care și ele trebuie verificate.

— La naiba! făcu Mike.

— Ce s-a întâmplat?

— Hainele îi erau deja pline de sânge.

— Cum adică?

— Asta poate să mai aștepte. Știți ce-i chestia asta? întrebă apoi arătând cu un gest al capului spre rana lui Bob – spre rana *cadavrului*.

— E o rană străpunsă. Aș fi tentată să spun că este vorba despre un traumatism balistic – o rană prin împușcare –, fiindcă străbate direct țesutul moale, dar este prea curată pentru a fi de la mică distanță. Este... Forrester ridică din umeri. Poate fi o lovitură de cuțit foarte rapidă sau o împunsătură cu ceva...

Mike făcu un gest spre corpul deformat.

— Deci credeți că toate astea i-ar fi putut cauza moartea?

Ea strânse iarăși din umeri.

— Posibil. Nu cred că ar mai fi trăit mult, chiar dacă n-ar fi pierdut sânge. Cel mult trei-patru luni.

— De ce?

— Avea cancer.

— Ce fel de cancer?

— De tot felul, flutură femeia din mână în lungul cadavrului. Pielea îi arată așa din cauza cancerului pancreatic. În unele cazuri provoacă icter nedureros. Am auzit de un pacient la fel de bolnav când eram rezidentă, cineva cu pielea ca personajele din *Familia Simpson*, dar nu mai văzusem niciodată un astfel de caz.

— Și sunteți sigură că-i cancer?

Forrester încuviință din cap și făcu un semn spre incizia în Y.

— Pancreasul lui era pur și simplu o masă de tumori. La fel și ficatul, plămânii, colonul și prostata. Câteva mici în creier. Splina și măduva osoasă prezentau semne de leucemie. Cu excepția pancreasului, niciunul dintre cancere nu este avansat, dar nu cred că urma vreun tratament pentru vreun organ. Nici urmă de chimioterapie în organismul lui, totuși...

— Totuși ce? întrebă Mike aruncându-i o privire.

— Nimic.

— Trebuie să știu tot ce ați descoperit.

Legista își ciocăni ușor degetele unele de altele.

— Sper că nu vor fi probleme în privința asta...

— Ce vreți să ziceți? Cum adică probleme?

— De exemplu, să mă trezesc într-un sac negru pentru că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, nu?

Mike clipi de trei ori.

— Poftim?

— Știți cum e... Te trezești cu o pungă neagră trasă peste cap, ești aruncat într-o dubă și dispari pe veci.

— Vă uitați cam mult la televizor, nu-i așa?

— Eu doar... Toată treaba e un pic ciudată, spuse doctorița strângând din umeri. Apelul de la Departamentul Apărării, apariția dumneavoastră...

— Nu vă faceți griji, o liniști Mike. Credeți-mă, dacă aș băga pe cineva în sac, aș avea pe listă cam patru-cinci persoane înaintea dumneavoastră.

Ea respiră adânc și își relaxă umerii.

— Ce-ați descoperit? Ce-i așa ciudat?

Forrester făcu un gest spre mâna plină de cicatrici.

— Vedeți asta?

— Da.

— E o arsură, spuse femeia, după care arătă altă cicatrice în apropierea cotului. La fel și asta. După felul în care s-au netezit, cred că sunt vechi de vreun an.

— Așa...

— Tipul ăsta are câteva arsuri vechi și numeroase organe mâncate de cancer. O singură chestie provoacă așa ceva.

Mike ridică sprâncenele a îngrijorare.

— Radiația? Se uită apoi la cadavru. Sunt arsuri provocate de radiații?

— Nu arsurile de genul ăsta. Arsurile sunt arsuri. Dacă nu cunoști cauza, nu întotdeauna poți confirma pornind de la rană, indiferent ce ai văzut la televizor, continuă legista aruncându-i repede un zâmbet. Totuși, în combinație cu cancerul... Aș fi dispusă să pariez câțiva dolari pe chestia asta.

— Cam câți?

Femeia stătu puțin pe gânduri.

— Vreo cincizeci.

— Pare un pariu destul de încrezător.

— Aș ridica suma, totuși există o neconcordanță. Arsurile înseamnă expunere radioactivă intensă pentru o perioadă de timp foarte scurtă. Însă cancerul este rezultatul expunerii pe termen lung la un nivel scăzut de radiații.

— Cât timp?

— Nu-i o chestie pe care s-o descoperi acționând regresiv. Pentru manifestarea unui cancer indus de radiații e nevoie de obicei de ani întregi, dar există și cazuri în care apare într-un timp mult mai scurt. Părerea mea este că a fost declanșat de altceva.

Mike se uită din nou la Bob... la cadavru.

— Altceva?

— Păi, uitați-vă la el. A fost snopit în bătaie de câteva ori în ultimele luni.

— Nu. Toate astea sunt... destul de recente.

Forrester își mușcă buza. Scutură din cap.

— Sunt răni vechi.

— Nu se poate.

Ea plimbă un deget de-a lungul liniei neregulate a maxilarului cadavrului.

— Vedeți asta? E țesut cicatricial. Unul vechi. Și de data asta aș presupune că e vechi de cel mult un an.

Bărbatul se aplecă și cercetă încrețiturile palide ale pielii.

— Sunteți sigură?

— Da. Și e un dezastru. Ca și cum i-ar fi fost smulsă jumătate din față, dar nu i s-a făcut nicio sutură. Cred că nici măcar n-a fost bandajată. Aș spune că pur și simplu a ținut-o apăsată câteva ore până când sângele s-a coagulat și totul s-a vindecat prin cicatrizare secundară.

Mike se încruntă.

— La fel și aici, zise Forrester arătând brațul. Răsucirea aceea este un humerus rupt care n-a fost fixat. Sau, mă rog, n-a fost fixat corect. Probabil că l-a durut mereu al naibii de tare.

— Când i-a fost rupt?

— Acum mai bine de un an. Repet, toate se potrivesc.

El încrucișă brațele pe piept.

— Ceva nu-i în regulă?

— Exact! Cât de veche e rana străpunsă?

— Aș spune că a fost produsă cu o oră înainte de deces.

— Sunteți sigură? se încruntă Mike din nou.

— Da. Există multe leziuni tisulare, dar n-a fost atinsă nicio arteră principală, așa încât este în concordanță cu pierderea de sânge. Câțiva centimetri mai sus, mai aproape de subsuoară, și povestea ar fi fost cu totul alta.

— Ar trebui să mai știu ceva?

— Încă două lucruri. Par aproape minore în comparație cu restul.

— Ascult.

— Un simptom secundar, dar care a contribuit de asemenea la deces, este deshidratarea.

— Deshidratarea?

Phoebe Forrester dădu din cap aprobator și atinse fața cadavrului.

— Uitați cât de crăpate îi sunt buzele. Observați, de asemenea, nările și pielea din jurul canalelor lacrimale. Era foarte evident când i-am verificat corpul vitros. Aș spune, continuă ea răpăind ușor cu degetele pe pieptul lui Bob, că în ultimele două-trei săptămâni a băut mai puțin de doi litri de lichide pe zi.

— Nu se poate. Era dependent de cofeină. Mereu bea câte ceva. Cafea, răcoritoare, băuturi energizante...

— Nu l-am cunoscut pe individul ăsta. Nu pot confirma decât ce am găsit la autopsie.

Mike își frecă tâmplele. Furnicile se foiau pe ambele emisfere ale creierului său. Voiau să iasă. Era tentat să le dea drumul.

— Iar celălalt lucru?

— Am verificat conținutul stomacului. E o chestie de rutină. Avea ceva carne nedigerată, pământ și mai bine de optzeci și cinci de grame de iarbă.

— Și-a înghițit drogurile?

Femeia scutură din cap.

— Nu, nu marijuana. Efectiv iarbă, ca de peluză. Un gazon care era într-o stare destul de proastă, deoarece firele de iarbă sunt lungi și în mare parte moarte. Iar carnea...

— Ce-i cu ea?

— Probabil nu vom ști sigur până săptămâna viitoare, dar... avea blană pe ea. Își lovi din nou ușor degetele unele de altele. Fiica mea are trei hamsteri, așa că pot spune destul de cert că semăna cu o blană de șobolan.

Câteva furnici ieșiră. Purtau ipoteze, idei și presupuneri absurde. Mike o privi pe Forrester în ochi.

— Sunteți sigură că este el?

Legista se uită la cadavru. Trecură câteva clipe.

Mike îi studie expresia.

— I-ați văzut actul de identitate?

Femeia aprobă din cap și, cu un gest, îi arătă două fișete.

— Obiectele lui personale sunt acolo. N-au fost încă procesate. Avea și un card vechi de la o sală de fitness.

— Deci ce credeți?

— Mi-a trecut prin minte că vă aflați aici ca să solicitați cadavrul și să-mi ziceți că s-a produs o încurcătură, că tipul ăsta trăise în ultimii zece ani într-o peșteră din afara orașului Fukushima.

— Sau să vă bag într-un sac negru?

— Poate că da.

— Credeți că ar fi posibilă o încurcătură?

Forrester ridică din umeri.

— Culoarea părului și cea a ochilor se potrivesc, deși actul de identitate nu indică ochiul bolnav sau cicatricile. Înălțimea e corectă, grupa sangvină se potrivește. Am putea încerca dantura, dar îi lipsesc șapte dinți, iar doi sunt rupți, care iarăși nu se potrivesc cu nicio fotografie. Nu văd nicio plombă, așa încât nu putem decât să sperăm la o identificare norocoasă. Au fost patru elemente de identificare pozitivă. Dumneavoastră erați unul dintre ele.

— Testul ADN?

— Nu suntem un laborator criminalistic dintr-un serial TV.

— L-ați putea face?

— Mi-ar trebui un eșantion de control.

— Cred că pot face rost. Aproape în fiecare lună era supus unor examene clinice. Trebuie să existe pe undeva probe de sânge.

— Probabil va dura o săptămână sau două. Poate chiar o lună.

— O să văd dacă pot face ceva ca să mai scurtăm timpul.

— Mult succes. Doar sunteți reprezentantul statului.

— Pot să vă mai pun o întrebare?

— De asta vă și aflați aici.

— Cam câți ani credeți că avea?

Femeia ridică un colț al gurii.

— Asta mi-a trecut și mie prin minte când m-am gândit că ar putea fi o greșeală de identificare. Totuși, se verifică. Există unele semne de malnutriție, dar curba coloanei vertebrale, articulațiile... toate arată așa cum ar trebui pentru cineva de vârsta lui. Și în starea lui.

— Încă o întrebare.

— De acord.

Mike aruncă o privire încruntată spre cadavru.

— N-ați găsit pe undeva, în el, o minge de baseball?

25

— Nu găsise mingea de baseball?

Mike clătină din cap.

— Nici urmă de ea. A făcut chiar încă un set de radiografii, ca să mai verifice o dată pentru mine. S-a evaporat.

La cinci mii de kilometri distanță, Reggie se lăsă pe spătarul scaunului.

— Sau a fost săltată de vreun paramedic care voia o minge de baseball gratis pentru copilul lui.

— Aș fi văzut.

— Este chiar așa importantă mingea aia?

— Cred că da.

Mike își încrucișă brațele la piept și își lovi ușor cotul cu palma.

— Și hainele îi erau rupte.

— Cum?

— I-am văzut lucrurile. Le-am analizat pe toate părțile.

— E în regulă, da?

— Da. Erau zdrențuite în câteva locuri. Trei rupturi distincte pe pantaloni și două pe cămașă.

—Și?

— Ruperea și destrămarea s-ar fi putut produce în urma trecerii. Nu sunt sigur cum, pentru că încă nu știu destule despre portal, dar nu este greu să ne imaginăm un câmp electromagnetic puternic cu un efect degenerativ asupra materialelor. Asta-i încă o informație pentru experții tăi. În

mintea lui, furnicile purtau imagini ale hainelor întinse pe masa cromată și le puneau cap la cap. Deși ruperea este o acțiune fizică, la fel ca rănirea. Provoacă deteriorări.

— Mașinăria l-a îmbolnăvit de cancer, iar tu te concentrezi asupra pantalonilor lui.

— Nu și-a agățat pantalonii și și-a rupt jumătate de manșetă când a trecut prin inele. Însă manșeta e ruptă. Și a fost împușcat sau înjunghiat cu ceva.

Mike răsuci hainele în minte și examină cusăturile desfăcute și țesătura ruptă.

— Și erau prăfuiți. A făcut un singur pas, dar a adunat pe haine vreo sută de grame de praf.

— Am văzut odată o reclamă la o saltea care m-a convins că cea mai mare parte din praf provine de la celulele moarte ale pielii umane, spuse Reggie. S-ar putea explica starea lui dacă o sută de grame de piele s-a evaporat – *puf!* – când a pășit prin inele.

Mike închise ochii și încercă să retrăiască senzația provocată de frecarea țesăturii între degete. Memoria lui era mai puternică în privința imaginilor și a sunetelor. Celelalte senzații rămâneau, de asemenea, înregistrate, dar nu erau mai clare în memorie decât în realitate.

— Praful era nisipos. Mai mult un fel de nisip decât... mă rog, praf. În plus, mai era și sângele.

— Ce-i cu el?

— Hainele îi erau îmbibate de sânge. Pe lateral și pe tot brațul stâng, unde încerca să-l oprească.

— Ai zis că avea o gaură serioasă în el.

— Da, însă hainele îi erau *deja* îmbibate când a pășit prin portal. Cu aproape un litru de sânge. Iar dacă a pierdut un sfert din sânge atât de repede, ar fi trebuit să moară în câteva secunde. Asta-i o sângerare produsă de amputarea unui membru.

— Poate nu era sângele lui?

Mike clătină din cap.

— Forrester l-a analizat. Grupa de sânge se potrivește. Deschise ochii și începu să se plimbe prin rulotă. La corpul lui Bob, totul pare să indice că, în mai puțin de o secundă, a fost supus unor experiențe desfășurate timp de minimum un an. Cu toate acestea, medicul legist e destul de sigur că nu-i mai bătrân decât ar trebui să fie.

Reggie făcu o grimasă.

— Dilatarea timpului? Portalul le permite oamenilor să străbată distanțe mari într-un timp foarte scurt. Fizica spune că ar trebui să existe și o deplasare în timp, nu?

În mintea lui Mike apărură câteva furnici.

— Nu tocmai, zise el. Repet, nu-i specialitatea mea, dar sunt destul de sigur că dilatarea timpului depinde de viteză. Dacă Arthur spune adevărul, Portalul Albuquerque acoperă distanța prin curbarea spațiului, nu prin grăbirea traversării lui. Bob se deplasa cu cel mult doi kilometri și jumătate pe oră.

— Aha...

— Chiar dacă nu era așa, deplasarea cu viteze mai mari ar fi însemnat ca timpul să treacă pentru el mai încet, nu mai repede. Un minut pentru noi ar fi fost pentru el o secundă.

— Și nu i-a luat nici măcar o secundă să treacă prin portal.

— Nici măcar.

— Deci, în privința asta, are vârsta potrivită.

— Nu-i vorba de dilatarea timpului. Știu foarte bine asta.

— Ești sigur?

Mike își desfăcu brațele.

— Aici nu sunt sigur de absolut nimic.

— Și ești în continuare convins că nimeni n-a provocat intenționat treaba asta?

— Sabotaj? Nu există un motiv real, clătină Mike din cap.

— Îl elimina pe Bob.

— Îl elimina pe Bob și punea capăt întregului proiect. Nimeni de aici nu-și dorește așa ceva.

— Ai făcut o evaluare corectă?

Mike se gândi puțin.

— În privința asta sunt destul de sigur.

Reggie se foi în scaun.

— Oamenii lui Arthur au mai găsit ceva?

— Nu. Au făcut bucăți toată instalația, după care au reasamblat-o. Nu-și explică leziunile lui Bob. Nu au găsit nici măcar un cablu desprins.

— Oare ascund ceva?

— Cred că ascund multe.

— În privința accidentului?

— Mai degrabă în privința portalului. Pur și simplu... Furnicile se agitau prin creier, antrenate în două-trei dispute minore. Cred că abordăm problema din unghiul greșit.

Reggie începu să vorbească, însă Mike îi făcu semn să tacă.

— Oamenii tăi n-au reușit să găsească nimic pentru că au pornit de la presupunerea că Arthur și echipa lui au ceea ce vor – răspunsul la o anumită întrebare.

Tot mai multe furnici se alăturară confruntării. Se loveau una pe alta cu imagini, sunete și idei. Interiorul craniului său era înțesat de imagini.

— Nu are niciun sens, deoarece continuăm să punem toate fragmentele și indiciile aleatorii în aceeași grămadă, când de fapt ar trebui să le grupăm în două-trei categorii. Ei nu ascund un lucru, ci mai multe. Sunt chestii pe care le știu și pe care încă nu doresc să le împărtășească, dar cred că sunt și chestii pe care nu le știu și încearcă să-și mascheze ignoranța. Ceea ce înseamnă că mai există probabil

aspecte legate de portal de care niciunul dintre noi nu-şi dă seama.

— Ceea ce ei ştiu, ceea ce ei nu ştiu şi ceea ce ei nu ştiu că nu ştiu, concluzionă Reggie.

— Exact! Portalul funcţionează, dar nu cred că în felul în care spun ei. Oricum, au reuşit să-l pună în funcţiune. Şi au de gând să schimbe lumea şi să obţină recunoaşterea cuvenită. Atunci de ce sunt îngrijoraţi?

Reggie îşi drese glasul.

— S-ar putea ca asta să fie irelevant, spuse el. Am cerut informaţii unor persoane. Consiliul înclină să refuze noul buget.

Mike îndepărtă furnicile.

— Am crezut că aşteaptă raportul meu. Raportul tău.

Pe ecran, prietenul lui ridică din umeri.

— Luând în calcul ceea ce li s-a întâmplat lui Bob Hitchcock şi lui Ben Miles, cred că ne confruntăm cu o rată de eşec de două procente, nu?

— Aproximativ.

— Asta ar echivala cu prăbuşirea zilnică a trei-patru jumbo-jeturi. Cam cât de populară crezi că ar fi călătoria cu avionul cu o asemenea rată de supravieţuire?

— Vrei să renunţi?

— Nu fac decât să aştept un raport complet de la omul meu de pe teren. Demonstrează-mi că totul e-n regulă, că a fost doar un accident neprevăzut şi că nu se va alege nimeni cu o formă de cancer, iar eu o să mă asigur ca Arthur să-şi primească în continuare banii. Ochii lui Reggie se repeziră spre stânga. Vorbim mai târziu.

Şi se aplecă în faţă, iar tableta clipi şi reveni la ecranul obişnuit.

Mike se uită o clipă la ea. Apoi îl urmări pe Bob murind pentru a 234-a oară. Furnicile îi înghesuiseră de-a valma imagini şi teorii. Nimic nu se potrivea ca lumea.

Se îndreptă spre clădirea principală. Anne îi zâmbi de la recepție când trecu pe lângă ea. Își prezentă cardul de acces cititorului și ieși pe nivelul principal.

Olaf și Neil se aflau la stațiile lor de lucru. Johansson derula o simulare pe ecran. Amândoi se uitară la Mike în timp ce străbătea încăperea îndreptându-se spre ei.

— Cum merge?

Neil îi aruncă o privire lui Olaf.

— Bine, făcu fratele geamăn al lui Bogart. Te putem ajuta cu ceva?

Mike păși peste cabluri.

— Mă întrebam unde-i Arthur.

Neil dădu să răspundă, însă Olaf îl întrerupse.

— Acum vreo cincisprezece minute era în cabină. Ar putea fi în biroul lui.

Neil se întoarse spre monitor. Își făcuse un obicei din a nu privi nicăieri în altă parte.

Mike îi studie pe cei doi.

— Ceva noutăți în legătură cu... incidentul?

— Nu, zise Johansson.

— Am făcut eu ceva greșit?

— Nu, repetă celălalt. Suntem doar ocupați. Ne aflăm în mijlocul unei simulări.

— A incidentului?

— Da, simulăm o conexiune.

— Poftim?

Olaf se ridică și se întoarse spre Mike.

— Nu-l căutai pe Arthur?

— Scuză-mă.

— Nicio problemă.

Cineva tuși în difuzoare, iar Mike își ridică privirea spre cabină.

— Dacă pot să vă ajut cu ceva, se oferi el, dă-mi de veste.

— Negreșit, spuse Olaf.

Mike se întoarse pe coridor și urcă scările. Își folosi din nou ecusonul de acces și deschise ușa camerei de comandă.

— Salut, făcu el, eram...

Sasha îl privi peste umăr și ridică un deget, cerându-i să aștepte.

— *Gata în două minute,* rosti ea la microfon.

— Ah, scuză-mă. Credeam că-l găsesc pe Arthur aici.

— E în Zona B.

Mike ridică din sprâncene.

— Monitorizează o simulare din celălalt laborator?

— Simulare?

Atenția bărbatului se îndreptă dincolo de Sasha, spre ecrane. Furnicile purtau imaginile preluate cu puțin timp în urmă de pe monitorul lui Olaf.

— Faceți o nouă încercare? Chiar dacă nu știm ce s-a întâmplat ultima dată?

— De asta o facem. Avem nevoie de informații, continuă tânăra întorcându-se la ecrane.

El aruncă o privire prin încăpere.

— Stai puțin... tu de ce ești aici?

— Cineva trebuie să monitorizeze sistemul. O pictogramă de pe un monitor pâlpâi, moment în care Sasha se aplecă spre microfon. *Johnny are o soluție. Suntem gata într-un minut.*

Își coborî apoi privirea spre laborator, în direcția inelelor strălucitoare.

— De ce nu-i Jamie...

Agitate, furnicile asamblară imaginea în mai puțin de o secundă. Mike deschise brusc ușa camerei de comandă și dădu buzna pe scări. O împinse pe Anne când o depăși în fugă pe coridor, vărsându-i cafeaua, și se îndreptă spre ușa cea mare. Își trecu ecusonul de acces prea repede prin fața cititorului, care nu reacționă decât la a doua încercare. Încuietoarea făcu clic și Mike se năpusti pe ușa deschisă.

Olaf apăsă rapid trei taste.

— Nivelul energetic e bun.

— Nu! strigă Mike.

Fire luminoase de energie electrostatică se degajau în jurul inelelor, biciuind aerul de la unul la altul. Un șuierat tăios răsună pe întregul nivel principal. Aerul din interiorul inelelor se fărâmă și începu să fiarbă.

După care se făcu liniște.

Mike alergă pe lângă stațiile de lucru și urcă pe rampă.

— *Câmpul are coeziune*, se auzi vocea Sashei. *Portalul e deschis.*

Apăru al treilea inel. Jamie urcă pe rampa din Zona B. Părul îi atârna despletit, încadrându-i chipul. Hainele îi erau boțite. Mike îl vedea pe Arthur în spatele ei, la una dintre stații. Bărbatul mai vârstnic își fixă pentru o clipă privirea asupra lui, după aceea se uită în altă parte.

Jamie stătea în picioare, la doi metri, și în același timp la opt sute de metri, depărtare de el.

— Nu face asta! o avertiză Mike.

Tânăra clătină din cap.

— Va fi bine.

— Olaf! strigă Mike fără să-și desprindă privirea de ea. Închide-l! Acum!

— Știm ce facem! izbucni Johansson.

— Cum ați făcut și cu Tramp?! Închide-l!

Îl auzi pe Neil respirând greu; Sasha gâfâia în difuzoare. Jamie făcu câțiva pași în direcția lui. Se afla în interiorul primului inel, la câțiva centimetri de prag.

— Va funcționa, zise ea. Codul e-n regulă. Partea tehnică e-n regulă. Ce a pățit Bob a fost o întâmplare.

— N-ai de unde să știi.

— Știm. Eu știu.

— Jamie, insistă Mike rezistând impulsului de a se uita la Arthur, niciunul dintre voi nu știe ce s-a întâmplat. Nu...

— Va fi bine, repetă femeia. Sunt convinsă de asta.

Trase adânc aer în piept și păși prin portal.

26

Jamie se ciocni de Mike și rămaseră lipiți unul de altul. Bărbatul îi simțea căldura corpului. Părul îi mirosea a pudră de talc.

— A fost drăguț că ți-ai făcut griji, zise tânăra, iar cuvintele ei aveau miros de cafea îndulcită, dar nu trebuia.

Își dădu la o parte șuvițele de păr, însă acestea îi acoperiră din nou chipul.

— Ești în regulă? Te simți bine?

— Da. A funcționat fără nicio problemă.

— A fost o prostie.

— Ai încredere în mine. Nu sunt chiar atât de proastă pe cât mă crezi în clipa asta.

— *Mai avem patruzeci de secunde la portal*, anunță Sasha. *Te duci înapoi sau asta-i tot?*

Jamie îi aruncă un zâmbet sincer lui Mike.

— Păi, făcu ea, să mă-ntorc, Domnule Nemernic de la Guvern?

Pentru o clipă, Mike avu impresia că se pregătea să-l sărute în fața tuturor.

— Nu. Apoi, uitându-se peste umăr și ridicând glasul: Nu! Opriți-l!

Neil se uită la Olaf și se aplecă asupra stației sale de lucru. Cu coada ochiului, Mike o văzu pe Jamie aprobând din cap. Johansson se întinse și începu să tasteze ceva.

— *Se închide portalul*, îi înștiință Sasha. *Atenție!*

Jamie puse o mână pe pieptul lui Mike, obligându-l să facă câțiva pași în spate. Bărbatul îl săgetă cu privirea pe Arthur. Directorul de proiect nu-l luă însă în seamă. Aerul

dintre ei începu să se vălurească, iar din inele răbufni șuierat de paraziți radio.

— A fost o prostie uriașă, spuse Mike.

— Relaxează-te. Totul a decurs normal. Sunt bine.

Tânărul se întoarse și le aruncă lui Olaf și lui Neil Privirea. Neil ezită puțin. Olaf îl înfruntă.

— Ce naiba aveți? întrebă Mike. Ultima dată când a trecut cineva pe acolo a murit.

— Iar înainte de asta, răspunse Olaf, în peste o sută șaizeci de cazuri, cineva a trecut și nu s-a întâmplat nimic.

Mike observă că își recăpătase tonul infatuat.

— La asta se rezumă știința. Să faci pași îndrăzneți și să nu dai înapoi în momentul în care te confrunți cu un obstacol.

— Obstacol? făcu Mike îndreptându-se spre Johansson în timp ce-și flutura brațele spre inele; celălalt își încleștă pumnii. Moartea lui Bob a fost un obstacol?

— N-am găsit nicio problemă, interveni Neil. Trebuia să facem un test ca să vedem dacă a fost un accident.

— În apropiere e un magazin cu animale de companie, continuă Mike. Ați fi putut trimite un cobai.

— Nu, zise Olaf, n-am fi putut face asta. Revenirea la testarea pe animale ar însemna un imens semnal de alarmă. Ar semnifica recunoașterea eșecului.

— Dar a fost un eșec!

— Nu, n-a fost, spuse Jamie.

Mike se repezi la ea.

— Bob a...

— Nu știm ce s-a întâmplat cu Bob, zise Neil. Nimic nu indică portalul drept cauză a morții lui. Aveam nevoie de mai multe informații.

— Trebuia să facem alt test, completă Jamie. Așa că m-am oferit voluntară.

Ușa mare se deschise șuierând, iar Sasha intră în sală plimbându-și privirea de la unul la altul. Se așeză lângă Olaf.

— Ai fi putut să mori, îi mai spuse Mike lui Jamie.

— Dar n-am murit.

— Era firesc să meargă, interveni Olaf în timp ce degetele îi butonau telefonul.

— De unde și până unde e ceva firesc să te oferi voluntar pentru a fi ucis?

— Pentru că aveam cel mai puțin de pierdut, explică fata. Toți ceilalți au familii sau obligații de altă natură. Eu n-am. Așa încât mi s-a părut normal să fac eu trecerea.

Mike clătină din cap.

— Nimic din toate astea n-are vreun sens. Se uită în jur, la membrii echipei. Pe bune, ce-a fost în capul vostru?

— Mă gândeam că-i munca mea de-o viață, zise Jamie, și nu voiam s-o văd spulberată.

Cuvintele ei răsunară în încăpere.

— Va trebui să faci analize complete, propuse Johansson. Din punct de vedere fizic și radiografii, în primul rând. Și o tomografie computerizată, pentru mai multă siguranță.

— Desigur, consimți ea.

Bărbatul arătă spre monitorul său.

— Arthur vine cu mașina să te ia. Poți să mergi?

— Mă simt bine. Totul e-n regulă.

— Nu puteți ignora asta, zise Mike. A fost extrem de periculos.

— Bob n-ar fi fost de aceeași părere, spuse Sasha. Știa ce-nseamnă. Ar fi vrut să continuăm.

Ușa se deschise din nou șuierând. Arthur intră, cu cheile de la mașină în mână.

— Sunt chiar la intrare, zise el. Gata de plecare.

Mike îl sfredeli cu privirea.

— Nu pot să cred că ai permis un nou experiment.

— De ce nu?

— Te-ai fi putut alege cu încă un cadavru.

— Sau am fi avut ocazia să demonstrăm că portalul funcționează. Ceea ce am și reușit să facem, spuse el fluturând o mână în direcția lui Jamie.

— Trebuie să-l anunț pe Reggie.

— Din păcate, mă așteptam.

— Știi că treaba asta îți va fi fatală. Până și el va fi de acord că trebuie să-ți închidă proiectul.

— Nu, n-o va face. În momentul ăsta, depinde de proiect la fel de mult ca noi. A investit prea mult. Portalul Albuquerque îi va lansa cariera sau i-o va distruge, iar dacă trebuie să aleagă, știu sigur ce va alege.

— Cineva a murit, îi aminti Mike.

— Și am demonstrat că a fost un accident. Portalul Albuquerque funcționează așa cum am promis. Asta-i tot ce contează.

— Putem amâna deocamdată asta? întrebă Jamie. Indiferent cum vedem problema, cel mai indicat pentru mine este să fac examenele clinice, nu? Deci haideți mai întâi să le facem, abia după aceea să dezbatem dacă a fost o greșeală sau un pas îndrăzneț.

Mike se uită la ea.

— Și dacă este o greșeală?

— Pentru a treia sau a patra oară, bine, zise ea ridicându-și brațele exasperată și lăsându-le să cadă pe lângă corp.

— Păi, să fim siguri, spuse Arthur uitându-se insistent la Mike. Doar dacă nu ai alte obiecții.

Mike le întoarse spatele și începu să se deplaseze încoace și încolo în fața inelelor.

— Să mergem, zise Arthur.

— Mă întorc curând cu un rezultat pozitiv, spuse Jamie.

Zgomotul pașilor lor se auzi tot mai îndepărtat, iar ușa șuieră din nou. Se închise cu un bufnet. Olaf și Sasha vorbeau pe un ton liniștit. Neil se îndreptă spre ei.

Mike rămase singur și respiră adânc de câteva ori. Își ridică privirea spre inele. În afirmația lui Arthur exista o oarecare logică, însă Reggie avea să închidă proiectul. Sau, în cel mai rău caz, să numească pe altcineva la conducere. Data viitoare când vor deschide portalul, cine știe ce i se va întâmpla celui care-i va trece pragul?

Se întoarse și se îndreptă spre ușă. În mintea lui Mike, o furnică insistentă ținea ridicată o imagine. Ceva ce el n-ar fi trebuit să vadă. O derulă, chiar și atunci când întoarse capul să se uite din nou.

Inelele îngemănate se înălțau pe pasarelă. El se deplasase atât de mult înspre dreapta, încât erau aproape tangențiale. Făcu câțiva pași până când putu să zărească partea îndepărtată și cele două margini interioare ale inelelor.

După care mai făcu un pas și văzu al treilea inel.

Aruncă o privire spre Olaf, Sasha și Neil, care discutau ceva. Niciunul dintre ei nu se afla în apropierea stațiilor de lucru. În spatele lor, lumina roșie era stinsă.

Două inele în apropierea lui.

Trei inele pe partea îndepărtată.

Făcu câțiva pași înapoi, pe urmă se duse în spatele platformei. Din poziția aceea, se vedeau numai două inele mari alb-gălbui. Le urmări cu privirea. Apoi ieși din nou în față. Se îndreptă spre stânga și se uită prin portal.

Trei inele.

Mișcarea îi atrase privirea lui Neil.

— Ce s-a întâmplat?

Se întoarse spre dreapta. Două inele.

Mike își drese glasul.

— Băieți...

Toți își ridicară privirile.

— Alimentarea este pornită?

— Da, rânji Olaf. De aceea nu se aude nimic.

Trei inele.

Două inele.

Pocni de două ori din degete și arătă spre inele.

— Este alimentat cu energie?

Zâmbetele răutăcioase dispărură, iar Neil clătină din cap.

— Nu, firește că nu.

— Avem o problemă, zise Mike.

27

Neil și Sasha se repeziră spre portal. Din trei pași, Olaf ajunse din nou la stația lui de lucru.

— Suntem decuplați, spuse el. Fără îndoială.

Mike urcă pe platformă și se uită prin inele. Din punctul acela putea să vadă Zona B. Hanoracul lui Jamie rămăsese pe o stație de lucru. Scaunul lui Arthur era în continuare îndepărtat de birou. Zidul din spate era cu șase metri mai departe decât cel pe care-l văzuse cu coada ochiului. Nici acolo lumina roșie nu era aprinsă.

Sasha și Neil se apropiară de Mike.

— La naiba! făcu Sasha. Ce dracu' se-ntâmplă?

Neil întinse o mână spre portal, dar Mike îl lovi peste ea.

— Ce-i?

— Știi cât timp va rămâne deschis?

Celălalt bărbat își privi atent vârfurile degetelor și se cutremură.

Sasha se holba la inele.

— N-am reușit niciodată să-l ținem deschis mai mult de nouăzeci și trei de secunde.

— *Nu* e deschis! strigă Olaf din spatele lor. Alimentarea a căzut, sistemul a căzut, nu este...

— E deschis, zise Mike.

— Poate doar pare deschis, spuse Neil. Ar putea fi un fel de imagine remanentă sau ceva de genul ăsta.

Sasha scoase ceva dintr-un buzunar. Le arătă lui Mike și lui Neil o mână de mărunțiș, după care îl aruncă prin inele.

Banii metalici zornăiră pe rampa din Zona B. O monedă de 25 de cenți se înțepeni în oțelul expandat al pasarelei. Două monede de 10 cenți se rostogoliră cu zgomot pe podeaua din beton și dispărură din câmpul vizual.

— La naiba! murmură ea.

Mike se scotoci prin buzunare și găsi o monedă de 25 de cenți. O ținu între arătător și degetul mare, aruncând-o apoi ca pe un *frisbee* în miniatură. Banul zbură prin inele și ajunse în cealaltă încăpere. Lovi podeaua, alunecă și se izbi șuierând de peretele îndepărtat.

— Sigur e deschis? întrebă Olaf în timp ce analiza datele de pe ecran.

— Indiscutabil, zise Mike. Tocmai am aruncat în Zona B cam un dolar în monede.

— Nu se poate, făcu Olaf clătinând din cap. Nu este alimentat.

Se holbară o clipă la Zona B. Neil se îndepărtă de inele. Mike și Sasha îl urmară. Se retraseră la stația de lucru a lui Johansson.

— Ar putea fi pur și simplu o... imagine remanentă, se bâlbâi Olaf. Poate câmpurile magnetice au creat cumva... un fel de efect de lentilă, ca o lentilă gravitațională, iar noi vedem doar o imagine remanentă.

Mike nu-l luă în seamă.

— Mai este cineva în cealaltă clădire? o întrebă el pe Sasha.

— N-ar trebui să fie nimeni, scutură ea din cap. Arthur lucra singur.

— Neil, du-te acolo. Dar repede. Vezi dacă-i deschis la celălalt capăt. Nu te apropia de inel.

— Bine, zise el și, ocolind inelele, se îndreptă spre ușa din spate.

— Și nu atinge nimic! strigă Mike în urma lui. Nici comenzi, nici monede, nimic.

— Preiei controlul? întrebă Sasha.

— Încerc doar să mă asigur că nu va fi nimeni rănit, spuse Mike. Cred că ar trebui să aibă cineva și grija asta.

— Am avut intenții bune.

— La fel și în cazul lui Tramp?

Sasha tresări de durere.

Ochii lui Olaf erau în continuare ațintiți asupra inelelor.

— Am putea percepe o imagine întârziată, una existentă cu câteva clipe înainte de...

Mike clătină din cap.

— Nu-i o lentilă gravitațională, Olaf. Portalul e deschis.

— E imposibil, clătină el din cap. Avea ochii larg deschiși și maxilarul căzut, de parcă ar fi încasat câteva palme și încă nu-i venea să creadă. Briciul lui Ockham. Alimentarea e oprită, așa că nu poate fi...

— Cum naiba ajungi la lentile gravitaționale folosind briciul lui Ockham? întrebă Sasha, apoi se duse să verifice datele afișate la cealaltă stație de lucru.

— Ei bine, ceea ce vreau să zic este că... nu există altă posibilitate.

— Portalul e deschis, repetă Mike. Alimentarea e oprită, programul nu rulează, însă portalul este în continuare deschis. De ce?

— Nu știu.

— Ai găsit vreodată ceva asemănător în teoriile tale? întrebă Mike. Chiar și posibilitatea asta?

— Nu cred, făcu Olaf scuturând din cap.

— Nu *crezi*?

— Nu! răbufni bărbatul. Intrarea în defensivă îl readusese într-o stare familiară. Nu, n-am discutat niciodată despre așa ceva.

— Aduceți-l pe Arthur înapoi.

Sasha aruncă o privire de la cealaltă stație de lucru.

— Și cu Jamie cum rămâne?

Mike se opri. La fel și Olaf. Cei trei se uitară unul la altul.

— Cât de departe e medicul? întrebă Mike.

— Nu prea departe, răspunse Johansson. Probabil că sunt deja la jumătatea drumului.

— Arthur s-ar întoarce imediat dacă ar considera că proiectul are probleme, spuse Sasha.

— Îi trimit mesaj, zise Olaf. Îl informez că a apărut o problemă și că ar trebui să se întoarcă imediat ce o lasă pe Jamie la clinică.

Mike se uită în jur.

— Credeam că nu-i voie cu telefoane aici...

— Tu nu ai voie cu telefon aici, spuse Olaf.

Degetul începu să i se deplaseze pe ecranul tactil al telefonului. Felul în care se mișca îl făcea să pară bătrân. Mike era obișnuit cu elevii săi, care tastau pe mobile cu viteza fulgerului.

Sasha se zgâia la inele.

— Ce le alimentează?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Mike.

— Energia asta trebuie să vină de undeva, zise ea făcând un pas înainte. Așa ceva nu se poate întâmpla fără...

— Sasha! o avertiză Olaf. Ai grijă la linie!

Vârful pantofului ei se oprise la câțiva centimetri de dunga de vopsea albă.

— Nu-i..., făcu ea holbându-se la inele. La naiba, suntem în siguranță?

— Hai să n-o aflăm pe propria piele, spuse Mike. Trebuie să ne asigurăm că toți știu că este deschis. Până ne dăm seama ce se întâmplă, tratați-l ca pe un experiment obișnuit.

La tastatură, Olaf șterse ceva dintr-un cod. Lumina roșie se aprinse și începu să se rotească. Prin inele, puteau vedea mișcându-se umbre roșii în Zona B. Ceea ce îl duse pe Mike cu gândul la Bob, la prăbușirea lui pe podea, în propriul sânge.

Telefonul izbucni într-o înlănțuire scurtă și rapidă de note de vioară. Furnicile o identificară ca făcând parte din „Dansul rus" din *Lacul lebedelor* de Ceaikovski. Johansson atinse ecranul.

— Jamie. Vor să știe ce se întâmplă.

— Ce le spui?

— Arthur să se întoarcă aici imediat după ce o lasă acolo.

— Este o rană, zise Sasha.

— Poftim?

Femeia se uita fix la inele.

— Am despicat și am sfâșiat continuumul spațio-temporal atât de des, încât am produs o fractură. Așa încât, atunci când s-a cicatrizat, rana nu s-a închis. A rămas deschisă. Și undeva, pe parcurs, portalul s-a permanentizat.

— Și n-am observat niciodată treaba asta? întrebă Olaf batjocoritor.

— N-aveați cum să observați, spuse Mike, apoi arătă luminile roșii rotative. Portalul nu se deschide niciodată fără ca toate luminile de avertizare să se aprindă. Au devenit parte din el. Dacă n-ați mai văzut luminile, n-ați mai verificat dacă portalul era închis cu adevărat.

— Dar trebuie să se fi întâmplat de curând, zise Sasha. Mai deunăzi ne-am uitat la el. Nu era deschis când am desfăcut totul bucată cu bucată.

— Și nu era deschis nici când a murit Bob, adăugă Olaf.

— S-a închis după ce a trecut Jamie, zise Mike. Eram chiar acolo sus, pe pasarelă. Deci s-a întâmplat acum. De ce?

— Să fie acesta ultimul dintr-o serie de evenimente neplăcute? sugeră Sasha. Dacă era să se întâmple, trebuia să se întâmple cândva. De ce nu acum?

Auziră răsunând șuieratul ușii. Olaf se uită peste umăr. Mike privea inelele. Sunetul venise din cealaltă parte a încăperii.

Din *cealaltă* încăpere.

Paşi rapizi răsunară în Zona B. Neil apăru în partea îndepărtată a celor trei inele.

— La naiba! făcu el.

Mike se îndreptă spre rampă.

— Ne vezi?

— Clar ca lumina zilei. Este ca şi cum portalul ar fi deschis, doar că...

— E deschis, confirmă Mike. Ce spun instrumentele?

Neil se aşeză pe scaunul unei staţii de lucru şi ochii începură să-i umble dintr-o parte în alta a ecranului.

— Totul arată că portalul e închis. Alimentarea e zero, câmpul e zero, nu rulează niciun program, nimic.

— La naiba! repetă Sasha.

— Credeai că aparatele de acolo arată că-i deschis? interveni Olaf.

— Poate, spuse ea şi lovi uşor cu două degete în propriul ecran. Ar fi putut fi o problemă la un instrument.

Neil se uita la ei prin inele.

— În mod sigur nu-i o imagine remanentă, zise el.

Mike arătă spre rampă.

— Vezi banii pe jos?

Ochii lui Neil se îndreptară spre o monedă de 25 de cenţi, apoi baleiară podeaua.

— Câteva monede.

— Cum ţi se par?

— Arată ca nişte bani obişnuiţi, spuse el ridicând din umeri. Din locul ăsta nu se vede clar.

Făcu un pas spre una dintre monedele de 10 cenţi.

— Nu le atinge! zise Mike. Nu încă.

Buzunarul din spate al Sashei scoase un ciripit muzical. Mike recunoscu sunetul sistemului de comunicaţii din *Star Trek*. Tânăra îşi scoase telefonul.

— E Arthur, spuse ea. Întreabă ce se-ntâmplă. Să ignor mesajul?

— Dacă-l ignori, va crede că ceva nu-i în regulă, zise Johansson.

— Păi, așa și este.

— Întreabă-l doar dacă Jamie a ajuns la doctor, o îndemnă Mike. Apoi du-te în camera de comandă și vezi ce indică aparatele.

Sasha se conformă și o luă din loc, concentrată asupra telefonului. Mike observă că tasta cu degetele mari. Ușa șuieră deschizându-se, pe urmă se închise cu un bufnet.

— Neil! strigă Olaf.

— Da, făcu Neil ridicând capul și uitându-se atent prin inele.

— Vreau să numeri împreună cu mine, doar să mă conving că nu-i o imagine reziduală în nicio parte. Numără până la cinci, cu pauză între numere, începând din clipa asta.

— Unu, rostiră amândoi la unison. Doi. Trei. Patru. Cinci.

— La naiba! făcu Olaf.

Mike se uită la el.

— Mai ai alte idei?

— Câteva.

Privirea îi era ațintită când la portal, când la ecran.

— Va trebui să reluăm toate testele esențiale. Cu mingea de baseball. Poate chiar cu animale.

— Doar după ce primim vești de la Jamie, zise Mike. Imediat ce aflăm că-i în siguranță.

28

— Da, făcu Arthur, foarte interesant.

Se ghemui în vârful rampei din Zona B și se uită prin cele trei inele la Mike și la Olaf. Insistase să verifice el însuși toate indicațiile aparatelor, din camera de comandă și de la fiecare portal. Neil se afla în spatele lui, la o stație de lucru. Cea pe care Jamie își lăsase hanoracul.

Pe podea, în apropierea lui Neil, se vedeau capetele cablurilor de alimentare. Le deconectase pe toate cinci din fiecare clădire și le îndepărtase de sursă. Conectorii voluminoși arătau ca niște cutii de conserve din mijlocul cărora ieșeau țepușe. Portalul nici măcar nu pâlpâise.

— Nu te-ai gândit că s-ar putea întâmpla așa ceva? întrebă Mike.

Arthur schimbă o privire rapidă cu Olaf.

— Nu, niciodată.

Mike închise ochii și oftă.

— Îmi pare rău, zise Arthur. Puterea obișnuinței.

— Cred că-i timpul să renunțăm la secrete.

— Nu sunt de aceeași părere.

— În ultima săptămână ți-a murit un om, o persoană și-a riscat viața, iar acum cred că se poate spune că ai afectat structura realității, zise Mike. Gata cu secretele.

— Nu fi melodramatic, spuse Arthur. Nu-ți stă bine.

— Are dreptate, interveni Olaf. Poate că-i momentul să recu...

— Nu, făcu Arthur fixându-l cu privirea şi ridicând un deget.

Mike se uita când la unul, când la celălalt.

— Să recu... *noaştem*? Ce?

— O alegere nepotrivită a cuvintelor din partea lui Olaf, sunt convins, zise Arthur.

Johansson strânse din buze. Se întoarse şi se îndreptă spre staţia lui de lucru.

Mike se uită prin inele la Arthur.

— Şi cum vrei să procedezi? Olaf a sugerat reluarea experimentelor, însă m-am gândit că ar trebui să aşteptăm până aflăm veşti despre Ja...

Arthur se aplecă şi ridică de pe pasarelă moneda de 25 de cenţi.

— Of, Doamne! făcu Mike.

— Vreo problemă? întrebă Arthur.

— Pe bune, eşti conştient de importanţa măsurilor de siguranţă?

— Nu-i decât un ban de metal.

Arthur se îndreptă de spate şi ţinu moneda între arătător şi degetul mare. Profilul lui George Washington strălucea în lumină. Era una dintre cele vechi, înainte ca pe monede să fie inscripţionate nume de state.

— Care ar putea fi radioactivă.

— Puţin probabil.

— Nu, potrivit rezultatelor necropsiei lui Bob.

Arthur se uită la Mike. Îi aruncă *Privirea*. Mike o folosea ca profesor de liceu, însă Arthur apela la ea la nivel universitar. Se uită cu atenţie la monedă.

— Nu are urme de arsuri. Nu-i nici caldă. De fapt, e un pic rece.

— Ar trebui s-o examinăm.

— O vom examina, zise Arthur ridicând privirea. Câte monede aţi aruncat, Sasha?

— *Cred că mai sunt trei sau patru. Două de 10 cenți, una de 5 cenți și doi sau trei penny. Și Mike a aruncat una,* se auzi din camera de comandă.

— Încă una de 25 de cenți, completă Mike frecându-și tâmpla. Ar trebui să fie pe lângă peretele îndepărtat.

— Le vom aduna pe toate și le vom verifica pentru... mă rog, vom face toate analizele. Olaf, strigă Arthur, parcă aveam pe undeva un contor Geiger, nu?

— Cred că da.

— Știu unde-i, spuse Neil arătând spre inele. E în magazia cu materiale din capătul nivelului principal. L-am folosit ca să verificăm dacă sunt scurgeri în înveliș după ce a... după incidentul cu Bob.

Arthur încuviință din cap.

Mike se uită în jurul platformei.

— Poate ar trebui să stabilim o distanță sigură față de inele.

— Am făcut treaba asta, zise Arthur și, strângând moneda în palmă, făcu un gest spre dungile albe.

— Poate ar trebui să stabilim o *nouă* distanță de siguranță, insistă Mike, până ne lămurim din ce cauză se întâmplă asta.

Ochii lui Arthur oscilară de la dungi în sus spre inele și înapoi.

— Poate ai dreptate.

— Mulțumesc, spuse Mike întorcându-se spre Olaf. Crezi că poți marca o nouă zonă de siguranță?

Johansson aprobă din cap fără să-și dezlipească privirea de la stația lui de lucru.

— Mă gândesc eu la ceva.

Arthur continua să se uite la inele.

— Fantastic.

Mike întoarse privirea spre el.

— Cum?

Ochii li se întâlniră de la opt sute de metri depărtare.

— Să nu mă înțelegi greșit, începu Arthur. Suntem într-o situație de criză și trebuie să înțelegem ce s-a întâmplat. Și cum. Dar în același timp... e o priveliște fantastică. Un portal stabil ce străbate continuumul spațio-temporal.

— Nu știm că e stabil.

— Nu știm că nu-i așa. Limitările noastre energetice nu ne permiteau să-l menținem deschis decât nouăzeci și trei de secunde. Acum a rămas deschis mai bine de două ore.

Mike trase adânc aer în piept și numără până la trei.

Arthur se uită din nou la linia albă.

— Mă întreb cât de sigur ar fi să examinăm elementele componente. Ar fi interesant să vedem dacă sunt încă active, în ciuda indicațiilor instrumentelor.

Peste umărul lui Arthur, Mike văzu sprâncenele lui Neil ridicându-se.

— Ar trebui să facem o mulțime de teste înainte să fiu dispus să-mi asum vreun risc, zise inginerul.

— *Sunt de acord*, spuse Sasha.

Arthur le aruncă câte o privire scurtă.

— De când ai devenit fricos?

— De când totul a început să meargă prost.

— Ce s-a întâmplat?

— Bob, spuse Mike.

— A fost un accident ciudat, zise Arthur. Am crezut că ne-am lămurit până acum.

— Arthur, nu-i corect, spuse Neil. Chiar dacă ignori ce s-a întâmplat cu Bob, în niciun caz n-ar trebui să se întâmple asta. *Nu se poate* întâmpla așa ceva.

— E o nouă știință, rosti Arthur.

— Da, încuviință Olaf, așa este. Și n-ar trebui să presupunem că o înțelegem.

Se așternură câteva clipe de tăcere. Telefonul lui Arthur scoase un sunet de notificare.

— E Jamie, zise el derulând mesajul. Rezultatele de la primul set de teste nu indică probleme. Examene fizice, raze X, tomografie computerizată. Pare în regulă. Mâine-dimineață ar trebui să facă analizele de sânge.

— Perfect! spuse Mike.

— Olaf, zise Arthur, hai în biroul meu. Ar trebui să efectuăm verificări de rutină. Putem parcurge documentele inițiale și sunt convins că putem obține un program accelerat.

Așteptă să vadă dacă are cineva vreun comentariu de făcut, după care continuă:

— Deocamdată ar trebui să-l ținem sub observație directă, chiar și atunci când nu efectuăm teste. Putem lucra în ture de șase ore. Mike, dacă mai ești dispus să dai o mână de ajutor, ești bine-venit.

— Desigur, consimți Mike. Să fie cineva în fiecare parte?

— Când portalul este deschis, avem de fapt o singură încăpere. Așa încât cred că ne descurcăm pe o singură parte. Sasha?

— *Da.*

— Ești cea mai apropiată de o legătură telefonică. Vezi dacă Anne poate comanda masa de prânz. Nu știu ce ați făcut voi, însă eu n-am mâncat de șapte-opt ore.

Neil se relaxă.

— Probabil vom comanda și cina. Va fi o noapte lungă.

Arthur îi întoarse spatele lui Mike și se îndreptă spre rampă, îndepărtându-se de inele.

29

Produsele de patiserie de dimineață erau încă sigilate în cutie. Neil își folosi un deget pentru a rupe ambalajul și scoase o brioșă cu banană și cu nucă. Mike se uită la cutie.

— E prea devreme pentru mine să-i iau gogoașa lui Bob?

— Probabil, spuse Neil, dar oricum nu-i aici. Cred că Anne a renunțat s-o mai comande. E pricepută la chestii de genul ăsta.

Mike își reprimă un oftat și încuviință din cap.

— Credeam că Arthur te-a pus de serviciu abia diseară.

— Așa este, dar trebuie să-mi fac treaba. Tu intri în tură?

— Fac echipă cu Jamie. În parte pentru că nu știu suficient de multe despre proiect ca să pot fi lăsat de capul meu, în parte pentru ca ea să mă poată asigura că se simte bine.

— Vrei gogoașa cu jeleu?

— Nu țin morțiș.

— Ce zici de chestia asta cu ciocolată?

— Care?

Neil ridică puțin capacul și înclină cutia.

Mike făcu doi pași și privi amestecul de ciocolată neagră și foitaj.

— Îmi plac croasanții cu ciocolată. E al cuiva?

— Nu l-am mai văzut, zise Neil. Cred că-i al tău. Te susțin dacă îl revendică cineva.

Luă un cuțit, tăie vârful brioșei și scoase din ea o bucățică de unt.

Anne apăru și se duse să-și ia o cafea.

— Ești noua mea feblețe, îi spuse Mike.

— Mulțumesc, zâmbi ea. De ce?

— De unde-ai știut că-mi place-așa ceva? întrebă el ridicând croasantul.

— N-am fost eu, clătină ea din cap.

— Nu?

Tânăra repetă gestul și umplu cana.

Neil puse cuțitul în chiuvetă.

— Ar putea fi un semn de mulțumire din partea lui Arthur că nu le-ai zis nimic celor de la DARPA.

— Nu-i cine știe ce gest de mulțumire. În plus, amândoi am vorbit cu Reggie ieri după-amiază.

— Cum a fost?

— A avut dreptate. Nici cea mai mică dojană pentru că i-a permis lui Jamie să treacă.

— Nu-mi lua numele în deșert, îl atenționă Jamie.

Trecu legănându-se pe lângă ei și, ocolind-o pe Anne, ajunse în fața cafetierei. Neil se dădu la o parte, în timp ce Jamie se întinse să-și ia gogoașa și cana enormă.

— Știi ceva de croasant? întrebă el.

— Croasantul cu ciocolată. Da, e al lui Mike, adăugă ea după ce aruncă o privire în cutie. Am suplimentat eu comanda.

— Tu ai făcut-o?

— Ți-am spus că n-am fost eu, zise Anne în timp ce ieșea pe ușă.

Mike își mută privirea de la croasant spre Jamie.

— De unde-ai știut?

Femeia ridică din umeri.

— Magnus a sunat deunăzi pentru un raport și l-am întrebat. Mi-a spus că în facultate doar asta mâncai la micul dejun.

— Așa-i.

— Deci tu l-ai adăugat la comandă, zise Neil.

Jamie încuviință și ieși pe ușă. Mike rămase uitându-se după ea.

— Mi se pare mie, spuse el, sau este mult mai drăguță de când a fost la doctor?

Inginerul inspiră adânc.

— Poate i-au dat un pumn de analgezice puternice.

— Pentru ce? Doar n-a avut nicio problemă.

— Ai o explicație mai bună?

— Poate începe să-i placă de mine.

Abținându-se să nu izbucnească în râs, Neil scoase o cană din dulap.

— Pare o explicație mai bună decât să presupui existența unor leziuni cerebrale.

— Arthur a zis că rezultatele tomografiei computerizate au fost normale.

— Normale în general, la o verificare rapidă. Creierul e un organ foarte sensibil. Mici ajustări ici-colo, câteva conexiuni realiniate și obții o altă persoană.

— Totuși, portalul nu face așa ceva, îl contrazise Neil întinzându-se după cafea.

— Nu?

Celălalt își îndepărtă privirea de la cafea și se încruntă.

— Hai, nu mai umbla cu prostii. Ce ascundeți? Ați făcut un pact cu diavolul și funcționează cu sângele unor orfani sau ceva de genul ăsta?

— Nu, spuse Neil izbucnind în râs. Nu, firește că nu.

— N-a fost un râs prea sincer.

— Păi, eu sunt cel care trebuie să ucidă toți orfanii. Nu-i o chestie amuzantă. Turnă un strop de lapte în cafea. Auzi, ai ținut vreodată un secret?

— Desigur.

Inginerul își flutură mâna liberă în față, încercând să culeagă din aer cuvintele potrivite.

— Cunoşti situaţia aia când, după o vreme, ajungi pur şi simplu în punctul în care *trebuie* să păstrezi un secret? Şi-l ţii ascuns atât de mult timp încât nu mai contează motivul pentru care îl ascunzi?

Furnicile se aruncară unele asupra celorlalte. Era un război înverşunat al roşului împotriva negrului, reflecţie şi memorare. Vuietul din capul lui Mike aproape îl făcu să tresară.

Iar când terminară, rezultă imaginea unei fete timide cu sâni abia perceptibili, care purta ochelari cu rame metalice fine.

Cheryl Woodley. Promoţia 2012. Cât pe ce să ajungă să susţină discursul de absolvire. Mike îi fusese profesor din 2010 până în 2011, când fuseseră trimise aplicaţiile pentru facultăţi şi veniseră răspunsurile. Ea primise acceptul tuturor instituţiilor la care încercase şi i se oferise un ajutor financiar suficient pentru a-şi permite să meargă la cele mai multe dintre ele. Asociaţia Părinţi-Profesori o desemnase şi pentru bursă anuală.

Cu toate astea, pe măsură ce absolvirea se apropia, fata devenea tot mai agitată. În cancelarie se vorbea despre droguri sau despre o posibilă situaţie neplăcută acasă. Poate avea un prieten abuziv. În liceu, asemenea lucruri se întâmplau mai des decât cred majoritatea oamenilor.

Într-o vineri, înainte de weekendul de Paşte, venise la Mike după încheierea cursurilor, în pragul unei căderi nervoase... şi mărturisise. O dăduse în bară. Avea să piardă tot. Cineva avea să-i urmărească progresele făcute în timpul şcolii şi să descopere o lucrare pe care o scrisese în anul al doilea.

Aparent, una despre care spunea că o scrisese ea.

— E opera ta? întrebă Mike.

— Cafeaua?

— Portalul Albuquerque. Tu ai... Arthur l-a primit de la altcineva?

— Nu fi ridicol.

— Oare? Eu, ridicol?

— Ai mai auzit vreodată să lucreze cineva la un astfel de proiect?

— Nu, dar nici n-a auzit nimeni despre el.

— Ideea îi aparține lui Arthur. Lui Arthur și lui Olaf.

Mike îl studie atent pe Neil. Furnicile erau într-o continuă agitație.

— Ai zis „vreodată". Deci nu-i ceva obișnuit.

Neil clătină din cap. Părea preocupat să se uite în cană în timp ce învârtea lingurița în cafea.

— Profitați de rezultatele științifice obținute de naziști sau de ceva ce nimeni n-ar trebui să folosească?

Furnicile se repeziră să-i treacă pe dinaintea ochilor amintiri cu raftul lui Arthur, vechea carte de electronică a lui Jamie, Olaf și *Physics in the Nineteenth Century*.

— Este ceva ce a descoperit Arthur pentru cartea lui, ceva ce nu mai pune nimeni în aplicare?

Lingurița de cafea a lui Neil zăngăni în chiuvetă.

— Îmi pare rău, spuse el fără să-l privească pe Mike în ochi, dar suspiciunile tale par un soi de teorie a conspirației.

Și plecă, iar Mike rămase cu furnicile lui.

30

Mike se aplecă în față în scaun.

— Am avut o discuție interesantă cu Neil.

— Da, făcu Jamie, știu.

— Serios?

— Neil s-a dus direct la Arthur. Era îngrijorat de aiurelile tale despre naziști, iar chestia cu cartea lui Arthur a fost un truc inteligent, cu care l-ai păcălit ca să zică ceva important.

— Da, ai dreptate.

— Deci toți suntem naziști sub acoperire?

— N-am spus niciodată asta.

— Heil Hydra!

— Pari destul de dispusă să faci din chestia asta o glumă.

— Este o glumă, iar tu – cea mai însemnată parte a ei.

Jamie își flexă degetele. Cele de la mâna stângă trosniră.

— Sigur te simți bine?

— Îți jur că dacă mă mai întrebi o dată te plesnesc.

Mike ridică din umeri și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Vreau să fiu sigur că...

— Ar trebui să te plesnesc oricum, doar ca măsură preventivă.

Și, pășind peste mănunchiul de cabluri de alimentare, trecu pe lângă stația lui de lucru pentru a verifica buteliile cu azot lichid. Le verificase deja de două ori, deși fuseseră verificate și cu o zi în urmă.

Se întoarse la tabletă și frunzări următoarele zece pagini din *The History of What We Know*. Cartea oscila între informare și amuzament, fiind o lectură ușoară. Citise jumătate din ea, însă nu găsise nimic care ar fi putut inspira ideea portalului. Era discutabil ca Arthur să fi scos atât de clar în evidență ceva ce copiase, însă uneori oamenii fac și prostii.

Jamie se întoarse la stația ei de lucru. În trecere, lovi cu piciorul într-un conector de alimentare și scoase o înjurătură. Verifică monitorul.

— Buteliile sunt la fel?

— Da, oftă ea. N-are niciun sens.

— Mda, zise Mike. Aceeași concluzie am tras-o și noi ieri cât ai fost la clinică.

Jamie se apropie de stația lui, îl împinse cu cotul pentru a-și face loc și se aplecă deasupra terminalului ca să verifice ceva. Cămașa i se descheie, descoperind un decolteu adânc. Mike conștientiză dintr-odată cât de puțini nasturi avea cămașa aceea.

Jamie îi surprinse ochii și-i urmări privirea coborâtă spre pieptul ei.

— Nu care cumva să-ți vină vreo idee.

— Poftim?

— Nu suntem aici pentru tăvăleală.

— Poftim? spuse Mike tușind.

Tânăra trase de cămașă și mai încheie un nasture, cu o singură mână.

— Nu minți. Te-ai gândit la asta.

— Absolut deloc. Doar mi-ai zis seara trecută cât ești de neatrăgătoare.

— Ai abilități mentale deosebite și nu reușești să-ți dai seama când o fată face nazuri?

— De obicei mă prind. Dar pot înțelege și când este pe punctul să solicite un ordin de restricție. De altfel, mai mult asta înclinam să cred.

Jamie izbucni în râs.

— Dacă tot ai adus vorba..., spuse Mike. Mi-ai povestit ceva când eram la bar.

— Aaa, făcu femeia, după care se întoarse la cealaltă stație de lucru și se trânti pe scaun. Chiar mă-ntrebam când o să mă abordezi din nou cu treaba aia.

— Ai zis că ai parcurs toate liniile de cod în căutarea unei erori care ar fi putut provoca accidentul lui Bob.

— Poftim? făcu ea clipind repede.

— Codul pentru portal, spuse Mike făcând un gest spre inele. Îți amintești?

— Despre asta vrei să vorbim?

— Mai era și altceva?

— Cred că nu, răspunse Jamie ușor îngândurată.

— Deci în momentul ăla citiseși tot codul?

— Da. De aceea mă dusesem să beau ceva.

— Cum?

— M-am urcat în mașină, m-am îndreptat spre bar...

— Nu, cum ai reușit să parcurgi două milioane de linii de cod în treizeci și șase de ore?

Jamie deschise gura, apoi o închise și clătină din cap.

— Probabil m-ai înțeles greșit.

— Vrei să spui că n-ai parcurs întregul cod?

— Firește că l-am parcurs.

— Când? Fiindcă eu n-aș fi reușit în timpul ăsta, și-ți garantez că am o viteză de citire mai mare decât a oricărei persoane pe care o cunoști.

— Acum încerci să mă stârnești, zâmbi tânăra.

— Nu evita răspunsul.

— Pe bune, atât ai reținut din discuția noastră?

— Despre ce-ar trebui să vorbim? De ce i-ai pus motanului numele Spock?

Jamie clătină din cap.

— Ca să vezi cât de beată eram. Pe pisică o chema Isis. Părinții mei râdeau de mine pentru că era motan, iar Isis era nume de fată.

— Nu ocoli răspunsul. Ai citit sau nu toate liniile de cod?

— Știi că ești enervant? Pui întrebări al căror răspuns nu-ți este îngăduit să-l afli.

— Tehnic vorbind, caut să aflu detalii legate de performanțele tale profesionale.

— Asta nu-nseamnă că nu ești enervant.

— Sunt doar un tip care încearcă să-și facă treaba, zise Mike ridicând mâinile.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului și lovi ușor cu piciorul în podea, legănându-l dintr-o parte în alta.

— Care-i treaba cu tine?

— Ce vrei să spui?

— De ce insiști să pari „doar un tip obișnuit"? Cu memoria și IQ-ul tău, te numeri probabil printre cei mai inteligenți oameni de pe planetă.

— E un subiect ce poate fi dezbătut.

— Vezi? făcu Jamie izbind cu piciorul în podea și îndepărtându-și scaunul pe role de stația de lucru. La asta mă refeream, zise ea arătând cu degetul spre Mike. Știi că te numeri printre cei mai deștepți oameni de pe Pământ, dar nu iei în serios asta și încerci s-o ignori. Ai mai mult potențial decât oricare altul pe care l-am cunoscut în viața mea și ești profesor într-un biet orășel. De ce n-ai lucrat tot timpul pentru Magnus? La naiba, de ce nu ești *tu* șeful lui sau de ce nu conduci NASA, Laboratorul de Propulsie cu Jet sau mai știu eu ce?

— Nu mă interesează, explică el ridicând din umeri.

— Ăsta nu-i un răspuns serios.

— E destul de serios.

— Vrei din partea mea răspunsuri serioase, sau răspunsuri destul de serioase? întrebă Jamie cu ironie.

Mike oftă. Se întoarse și începu să studieze inelele. Luminile roșii de pe ambele părți ale portalului tot nu se sincronizau. Menținu monitorul în vederea periferică, dar niciunul dintre numerele sau caracterele de pe ecran nu pâlpâiau.

— Bine, spuse tânăra, după care își trase scaunul înapoi la stația de lucru și se răsuci spre terminal. Să nu spui că nu m-am oferit.

— Ai întâlnit vreodată un individ cu un IQ de top, dintre cei cu un coeficient enorm? Sau ai citit interviuri ori articole despre ei?

— Răspunde mai întâi la întrebarea mea.

— Încerc să răspund la întrebarea ta.

Jamie ridică din umeri.

— Te pun la socoteală?

— Sigur.

Ea își întoarse scaunul spre Mike și așeză glezna unui picior pe genunchiul celălalt.

— Patru sau cinci. Olaf are în jur de 165.

— Care este singurul lucru pe care îl au toți în comun?

— În afară de faptul că sunt cu adevărat inteligenți?

— Când am primit rezultatele testelor de inteligență – aveam treisprezece ani pe atunci –, am fost în al nouălea cer. E visul oricărui copil, nu? Să afli că ești deosebit... Harry Potter și Spider-Man la un loc.

— Și ce s-a-ntâmplat?

— Toți au început să mă trateze altfel. Ceilalți copii credeau deja că sunt sclipitor de inteligent, iar acum aveau dovezi că sunt ciudat. Profesorii fie își pierdeau încrederea când se aflau în preajma mea, fie îmi dădeau teme suplimentare și se enervau că reușeam să mă descurc.

Se uită prin inele spre Zona B. Lumina roșie pâlpâi din nou, ca un val de sânge ce mătură cu iuțeală nisipul. Își aminti ce zisese Sasha despre rană.

— M-am gândit să cercetez problema, continuă Mike, așa încât am căutat și am descoperit pe internet și alte persoane cu IQ ridicat. Pe atunci erau doar chestii elementare. Buletine de informare... CompuServe...

— Îmi aduc aminte.

— Dar cum eram inteligent, am găsit persoane. Mici comunități online de pe la începuturile netului. The Mega Society. Am vorbit cu oameni, am pus întrebări, în general am studiat fiecare persoană pe care am găsit-o cu un IQ peste 150. Și știi ce-am descoperit?

Jamie ridică din umeri.

— Aproape toți oamenii ăia aveau diverse probleme sociale. Probleme legate de relații, probleme emoționale, complexe de superioritate... Cu cât căutam mai mult, cu atât aspectele pe care le aflam erau mai grave. Majoritatea sunt izolați și singuri. Rata divorțului pare bună, până când îți dai seama cât de puțini dintre ei se căsătoresc vreodată. Una peste alta, e una dintre cele mai nefericite categorii de oameni.

— De ce?

— Pentru că ei știu că sunt diferiți. Conștientizează că sunt mai deștepți decât toți cei din jur, de obicei pe o rază de cincizeci-șaizeci de kilometri. Este ca și cum ți-ai petrece toată viața de doctorand blocat într-o grădiniță, obligat zi de zi să faci adunări de numere cu o singură cifră și să scrii alfabetul.

Femeia se lăsă pe spătarul scaunului, analizând ideea.

— Știam deja că memoria mă făcea diferit. Acum aveam dovezi destul de clare că voi fi nefericit tot restul vieții – și nici măcar nu începusem să mă bărbieresc. Așa că am decis să fiu normal.

— Cum?

— M-am hotărât să nu-mi mai hrănesc memoria. Citisem până atunci tot ce-mi picase în mână. Urmărisem o mulțime de emisiuni despre istorie și știință. Iar la treisprezece ani am renunțat. Nu i-am mai dat de lucru creierului. De-asta n-am mai participat la niciun test de inteligență. De-asta în facultate n-am studiat fizică, astrofizică, biochimie sau orice altceva similar. De-asta n-am acceptat să lucrez pentru Reggie. Nu vreau să știu cu cât sunt mai inteligent decât cei din jur. N-am dorit să-mi „extind potențialul" sau să folosesc întreaga „capacitate a intelectului meu fenomenal". Am decis să predau engleza de liceu, să-i ajut pe copii să intre la facultate, să regizez musicalul din toamnă și să duc o viață normală și fericită ca toți ceilalți.

Jamie zâmbi.

— În esență, îmi spui că ignoranța înseamnă fericire?

— Nici nu-ți închipui.

— Ești o persoană care ascunde multe, nu?

— N-am avut de ales.

— Despre ce musical vorbeai?

— *Little Mary Sunshine.*

— Pe bune?

— Da.

— E o chestie reală sau ai inventat-o?

— Este reală și nu costă mult. Am vrut să pun în scenă *Eu și regele,* dar e îngrozitor de scump.

— În anul doi am jucat în *Poveste din cartierul de vest.* Mama credea că mi-ar prinde bine să încerc ceva nou.

— Și cum a fost?

— Am urât treaba aia. Nu-mi stă în fire să mă prefac că sunt altcineva. Se uită o clipă la Mike. Ai învățat multe aici, nu-i așa?

El încuviință, concentrându-se din nou asupra inelelor.

— Multă fizică. Programare. Electronică.

— Da.

Lui Jamie îi dispăru zâmbetul.

— N-o să te mai poți întoarce la meseria de profesor, nu-i așa?

Mike se uită la monitor.

— Am trimis demisia acum două zile. Oricum ar fi trebuit să-mi reînnoiesc contractul.

— Așa, pur și simplu?

— Hrănirea furnicilor este o stradă cu sens unic. Nu pot uita nimic, așa încât nu pot să nu mă gândesc la asta. De aceea l-am refuzat ani la rând pe Reggie.

— Și totuși te-ai angajat la treaba asta.

— M-a cam păcălit, dar cum aș fi putut refuza? După cum spuneați toți, proiectul va schimba lumea.

— Și unde pleci după ce termini aici?

— Nu știu, zise Mike ridicând din umeri. O să-mi încerc norocul la NASA, la Laboratorul de Propulsie cu Jet sau la ceva asemănător.

Zâmbetul reveni pe chipul fetei.

— Mă bucur c-ai venit aici.

— Mulțumesc. Ți-am răspuns la întrebare?

— Cred că da, spuse ea îndreptându-se în scaun.

— Cum ai reușit să parcurgi codul atât de repede?

Jamie îi studie fața aproape un minut. Își îndreptă apoi privirea spre inele, după care se uită la ecranul computerului. Își mușcă buza, privi portalul, iar luminile se aprinseră în camera de comandă. Făcu ochii mari, însă doar pentru o clipă, deși umerii i se relaxau.

— Cred că așteptai de fapt răspuns la altă întrebare, pe care n-ar trebui s-o pui.

Mike oftă.

— E rândul meu, zise tânăra puțin mai tare. Cine plătește cina?

— Poftim?

— Cina, repetă ea. Cineva trebuie să plătească. Tu sau eu?

— De ce nu plătim nemțește?

Jamie clătină din cap.

— Pierzi din vedere un amănunt esențial. Dacă nu spun „întâi invită-mă la cină", este marea ta șansă să pari un gentleman.

El o privi uimit.

— Bine, fie, zise ea și scoase dintr-un buzunar al blugilor o monedă pe care o aruncă în aer.

— Alege.

— Cap.

Jamie prinse banul în aer și îl plesni pe dosul palmei.

— E seara ta norocoasă. Faci cinste cu cina.

— Aaa..., făcu tânărul și, abătându-și privirea, își mușcă buza.

— Ai ceva împotrivă?

Mike se uita la inele. Privi luminile. Apoi verifică datele de pe ecran. Încă nu se schimbaseră.

— Cum rămâne?

— Arthur ți-a sugerat toate astea?

— Poftim?

— Ai devenit mult mai prietenoasă față de mine de când l-am amenințat. (Parcurse o listă de posibile cuvinte și expresii.) Unii ar putea spune agresiv de prietenoasă.

Jamie îi studie chipul preț de o clipă.

— De fapt, întrebi politicos dacă Arthur m-a aruncat în brațele tale pentru a obține cooperarea ta?

— Credeam că am făcut o treabă destul de bună că nu m-am exprimat astfel.

— Nu ți-a trecut prin minte că n-ar putea fi nimic altceva decât o situație în care o femeie este atrasă firesc de un coleg, în parte din admirație, în parte ca urmare a unei dorințe sexuale?

— Sincer să fiu, nu m-am gândit la asta.

— Nu glumeai când vorbeai despre probleme sociale și de relații, nu-i așa?

— Se pare că nu.

Lumina din camera de comandă pâlpâi.

— Nu, nu m-a pus Arthur să mă apropii de tine. Inițiativa de a mă scoate la cină îmi aparține.

— Chiar să mă rogi, pe bune...

— Păi, e clar că, dacă aș fi așteptat să faci tu primul pas, aș fi murit de foame.

Amândoi începură să examineze monitoarele și să verifice inelele.

— E vreun loc în care ți-ar plăcea să mergi?

— Să merg?

— La cină.

— Măi să fie, credeam că nu mai întrebi.

31

Mike bătea cu degetele pe volan.

— Încotro o apuc?

— E ceva ce nu-ți place?

Tânărul ridică din umeri.

— Sunt multe specialități culinare pe care nu le-am încercat.

— Thailandeză? Italiană? Mexicană? Jamie se opri și se încruntă. Doar nu ești unul dintre cei care cred că Taco Bell este mâncare cu adevărat mexicană, nu-i așa?

— Am reușit să-mi dau seama singur de asta.

Ea se întinse pe scaunul pasagerului și ridică picioarele pe bord.

— Așadar, ce dorești?

— Suntem în San Diego. Presupun că există mâncare mexicană bună, nu?

— Chiar grozavă. Știu un loc mai puțin cunoscut, o bombă. O să-ți placă.

— Deci unde merg?

— Pe autostradă. Și o iei la stânga.

Mike trase de volan, schimbă benzile și vira exact când semaforul deveni galben. Jamie îi făcu semn către o rampă spre sud.

— Cât de departe mergem?

— O să te anunț.

El încuviință din cap și, pentru o clipă, merseră fără să scoată un cuvânt.

— Vrei să mai vorbim despre cod?

— Nu chiar, spuse Jamie.

Lui Mike îi trecură prin minte câteva zeci de variante de a continua conversația, suficient de multe pentru a obține noi informații despre portal. Subtilitatea dovedită în atâtea ocazii i-ar fi oferit posibilitatea să afle ceea ce Jamie omisese în discuțiile lor.

Pe de altă parte, putea încerca să nu-și mai bată deocamdată capul și să se bucure de seara petrecută în compania ei.

— Aici, îi făcu tânăra semn către altă rampă. Rămâi pe prima bandă.

— Bine.

— De ce Mike?

— Scuză-mă, dar nu înțeleg, zise bărbatul abătându-și privirea de la drum.

— Te cheamă Leland, nu?

— Da, oftă el.

— Probabil că unul dintre părinții tăi era beat când ți-a ales numele.

— E nume de familie. Bunicul și străbunicul erau amândoi Leland. Mama a insistat.

— Și cum ajungi de la Leland la Mike?

— N-ai cum.

— Ia-o din nou spre sud, spuse Jamie arătând un semn de circulație. Atunci de unde vine?

— De ce vorbim atât de mult despre mine?

— Pentru că aseară, la bar, am îndrugat vrute și nevrute, iar tu nu vrei să vorbești decât despre muncă. Prin urmare, de unde vine Mike?

— Reggie mi-a zis așa, în gimnaziu, la vreun an după ce ne-am întâlnit.

— Mike? E cea mai bună poreclă pe care a reușit să ți-o găsească?

— Este o poreclă pentru o poreclă.

— Acum sună cam obscen, rânji Jamie.

— E o prescurtare de la Mycroft. Mycroft Holmes.

— Are legătură cu Sherlock?

— E fratele lui mai mare. Mycroft a fost introdus în *Traducătorul de greacă*. În clasa a zecea a trebuit să citim șase dintre povestirile lui Arthur Conan Doyle pentru ora de engleză a domnului Jones. Cel mai plictisitor profesor din câți am cunoscut.

— Tot nu-nțeleg.

— Mycroft era mai bun decât Holmes. Mai inteligent, un observator mai bun, mai priceput la deducții. Dar n-a făcut niciodată nimic cu calitățile lui. Nu și le-a șlefuit sau dezvoltat – le-a folosit doar când și când, ca trucuri la party-uri. Întruchipa stinghereala care îl făcea întotdeauna pe Sherlock să se simtă frustrat.

— Deci Reggie te-a numit Mycroft?

— Toți îmi spuneau Mycroft. Toți cei care au fost cu mine în clasă ani la rând. Chiar și după ce am decis că nu vreau să mai fiu special, tot reușeam să obțin rezultate foarte bune. Se știa că nu mă forțam din cale-afară, ceea ce înrăutățea și mai mult situația. Colegii mei au citit povestirea aceea, așa încât m-au etichetat. La naiba, doi profesori și-au dat drumul la gură și m-au strigat în clasă folosind numele ăla.

— Aaa... Fără supărare, dar se pare că o mare parte din anii tăi de școală a fost cam nașpa.

Mike ridică din umeri.

— Pe-aici, zise Jamie văzând alt indicator rutier. Ieșirea spre est. Rampa face aproape un cerc complet.

Mike smuci volanul și mașina din spatele lor claxonă. Se uită în oglindă, iar celălalt șofer îl orbi cu farurile. Mașina acceleră și, depășindu-i, se pierdu pe autostradă.

— Deci toți îți spuneau Mycroft, reluă Jamie.

— Da. A continuat cam o săptămână, după care Reggie i-a pus capăt. A început să-mi zică Mike. Și cum e genul de om care te poate convinge să-i faci pe plac, trei săptămâni mai târziu toți mă strigau Mike.

— Așa, pur și simplu?

— Da, pur și simplu. A fost o dublă binecuvântare. Nu mai aveam treabă cu Mycroft, dar *nici* cu Leland.

— Urmează drumul cât ține curba.

— OK.

— Faci apoi la stânga, la semaforul de-acolo.

Bărbatul aruncă o privire peste umăr și bătu din nou ușor cu degetele în volan.

— Mi te-aș fi închipuit drept un individ care ar fi folosit un nume ca Leland în avantajul lui, mărturisi tânăra. Că-l aveai și ai fi făcut să pară grozav.

— Leland nu poate fi nicicând, sub nicio formă, un nume grozav. Îți spune cineva care a crescut în deceniul *Twin Peaks*.

— Așa a crezut lumea și despre Hugo. A apărut Hugo Weaving[1] și dintr-odată o sută de copii îi poartă numele.

— Serios?

— Nu știu. Poate. Aș boteza un copil Hugo.

Zona părea mai rezidențială, dar cu numeroase firme mici. Trecură de o cafenea, de o librărie și de un atelier auto mic.

— Acum pe unde o iau?

— Încă două străzi, pe urmă caută un loc de parcare.

— N-au parcare acolo?

— Ți-am zis că-i o bombă.

Mașina se opri la un semafor. În zonă mai erau o cafenea, un magazin pe colț și o spălătorie automată. În față

[1] Hugo Wallace Weaving (n. 1960), actor britanic cunoscut pentru rolurile interpretate în trilogiile *Matrix*, *Stăpânul Inelelor* și *Hobbitul* (n. red.).

se zăreau câteva baruri și restaurante, dincolo de o firmă ce se întindea dintr-o parte în cealaltă a străzii, în formă de tramvai.

— Pe-aici?

— E chiar acolo, în stânga. Dacă vezi un loc, nu ezita să parchezi.

Mike încetini puțin. Era aglomerat pe ambele părți ale străzii. Câteva mașini blocaseră căile de acces.

— De ce ne aflăm aici?

— Pentru că am impresia că n-ai avut parte niciodată de o mâncare mexicană ca lumea.

— Hai, pe bune. De ce suntem aici?

Jamie oftă.

— Iar începi?

— Scuză-mă, dar nu mi se pare în regulă.

— Cum așa?

Mike făcu la dreapta, pe o stradă laterală.

— Sunt aici de o săptămână, iar acum, dintr-odată, vrei să știi tot felul de detalii neînsemnate despre mine.

— Sunt de modă veche. Nu-mi place să mă culc cu străini.

— Plus atitudinea prietenoasă exagerată. Nu-mi inspiră încredere.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi, desfăcându-și centura de siguranță, Jamie îi cuprinse cu piciorul drept talia lui Mike. Mașina se opri zgâlțâindu-se când ea sări în poala lui, strecurându-se sub volan.

— Nu mai vorbi.

— Ești...

Fata se aplecă spre el și îl sărută. Apăsat. Vârful limbii ei se repezi să-i atingă limba. Îl prinse de încheieturi și, trăgându-i mâinile în sus, îi apăsă palmele pe sânii ei.

După aceea, la fel de repede, frecându-se de trupul lui, reveni pe scaunul din dreapta.

— Mai crezi că mă aflu aici doar pentru că m-a rugat Arthur să fiu prietenoasă cu tine?

— Nu, spuse Mike apăsând pedala de accelerație.

— Crezi că aș avea motive ascunse?

— Păi, nu aceleași pe care credeam că le ai în urmă cu un minut.

— Ți-e foame?

— Poftim?

— Mai vrei să luăm cina?

— Dacă răspund negativ, înseamnă că sunt superficial?

— În cazul ăsta, și eu sunt superficială, rânji Jamie.

32

Tot drumul înapoi spre campus nu scoaseră un cuvânt. Jamie gesticulă, arătând semnele de circulație, și se strădui să nu-l privească în ochi. Mike ocoli clădirea principală și parcă mașina în apropierea rulotelor.

Opri motorul.

— La mine sau la tine?

— La mine, răspunse Jamie. Nu vreau să-mi fac griji că ne-ar putea spiona Magnus.

— Nu cred că face verificări la întâmplare.

— Iar vorbește gura fără tine, zise ea zâmbind.

Păstrară distanța unul față de celălalt până se asigurară că nu se mai afla nimeni în preajma rulotelor. Apoi Jamie îl sărută pe Mike și-l trase de curea, în timp ce mâinile lui alunecau pe spatele ei, strecurându-se pe sub bluză. Se opriră doar cât tânăra bâjbâi după chei și, împleticindu-se, intrară în rulotă.

Motanul Glitch scoase un mieunat confuz, care se transformă într-un șuierat când trecură pe lângă bolul lui cu mâncare și se izbiră de masă. Dansă printre picioarele lor și se făcu nevăzut.

Inima lui Mike bătea cu atâta putere, încât își simțea pulsul zvâcnindu-i în degete și în tâmple. Îi sărută fetei gura, bărbia, obrajii și urechile.

Jamie își descheie iute bluza, după care îi trase cămașa lui peste cap. Se lipi de el și-l sărută apăsat. Era un sărut

plin de voluptate, de poftă, de disperare. Se luptară fiecare cu blugii celuilalt și se încurcară în draperia ce separa spațiul din rulotă.

Deplasându-se cu spatele, Mike se lovi de pat și căzu pe saltea. Tânăra nu renunță și se sui pe el. Arcurile scârțâiră sub greutatea lor, iar Glitch sări de pe pătură scoțând încă un șuierat.

Mike se rostogoli deasupra fetei și-i scoase ce mai rămăsese din îmbrăcăminte. În comparație cu pielea lui, a ei era mătăsoasă. Jamie era caldă și umedă și își încolăcise coapsele în jurul lui. Își apropie buzele de pieptul femeii, iar ea, gâfâind, îl strânse de păr.

În mod obișnuit în astfel de clipe, lui Mike i-ar fi fost foarte greu să se bucure de moment. Atât de mulți factori puteau declanșa amintiri și comparații, punând furnicile în acțiune. Nu de puține ori starea de spirit îi fusese afectată de un potop de imagini și de sunete ce-i invadau mintea.

Acum însă, din fericire, mintea îi era liniștită.

O jumătate de oră mai târziu, auzi o bufnitură. După câteva clipe, Glitch sări pe pat și își împinse capul în brațul lui Jamie. Mieună și, agitat, își plecă fruntea pe umărul ei.

— N-are nicio treabă, făcu Mike.

— E un pic pervers. Uneori mă urmărește când fac duș.

Jamie se răsuci sub el, iar Mike se strecură în spatele ei. O cuprinse în brațe. Glitch se așeză mai bine, uitându-se la ei.

— Vrea de mâncare?

— Așteaptă bunătățile. Ori de câte ori vin acasă târziu, îi dau câte un supliment de mâncare pentru pisici, Greenies sau ceva de genul ăsta. Are tabieturi.

— Îmi pare rău că i-am dat programul peste cap.

— Nu-i nimic, spuse ea și se ridică ținându-l de mâini. Nu mai aveam răbdare să aștept bunătățile *mele*.

— M-am prins.

Jamie chicoti şi-i trase braţele puţin mai strâns în jurul ei.

— Rămâi peste noapte?

— Vrei?

— Nu m-aş plânge.

— N-am dormi prea mult.

— Aaa, pe bune?

— Sincer.

— Eşti pregătit pentru încă o tură?

— Lasă-mă doar câteva minute să-mi trag sufletul.

— Nu sunt chiar atât de sigură că mai am dispoziţia necesară.

— Serios?

Tânăra se întoarse pe jumătate spre el, iar albul dinţilor îi sclipi în întuneric.

— Dacă eşti în stare, încearcă să mă faci să mă răzgândesc.

— Cred că aş găsi câteva argumente convingătoare.

— Să te văd.

Mike începu să-i acopere spatele cu sărutări, desfătându-se cu parfumul pielii ei. Tânăra suspină. Bărbatul se opri când ajunse la fese, după care îşi trecu vârfurile degetelor peste pielea netedă şi strălucitoare a umerilor, trasând linii de-a lungul şirei spinării.

Apoi se opri şi se încruntă.

— Jamie...

— Mmmmm...

Încă transpirată, femeia îşi încolăci picioarele în jurul coapsei lui stângi.

Mike o privea cu ochii pe jumătate închişi, în lumina slabă a încăperii.

— Nu-i nimic în neregulă cu spatele tău.

— E bine de ştiut. Ai avut vreo problemă cu partea din faţă?

— Nu, pe bune, unde-ţi sunt cicatricile?

Tânăra se răsuci zâmbind.

— Care?

Bărbatul puse o mână pe umărul ei și, cu blândețe, o răsuci din nou pe burtă, împingând-o în raza subțire de lumină ce se strecura printre jaluzelele rulotei. Își plimbă degetele pe spatele ei și-i examină pielea. Era perfectă. Avea linii de bronz abia vizibile care îi încadrau fesele și încă una de-a curmezișul spinării.

— Cicatricile tale. Mi-ai spus că spatele ți-e distrus.

Jamie se întoarse cu fața spre el.

— Poftim?

— Accidentul de motocicletă din liceu. Rochia îngrozitoare de la balul de absolvire. Ții minte când ți-ai cerut scuze pentru ieșirea nervoasă față de mine din cauză că te-am atins pe umeri?

Lui Jamie începu să-i piară zâmbetul. Scutură din cap.

— Ce tot zici acolo?

Mike se ridică în genunchi.

— Tu chiar vorbești serios? Nu-ți amintești că mi-ai povestit toate astea la bar?

Femeia se ridică în șezut și se sprijini de perete.

— La bar ți-am spus despre Tramp, apoi am flirtat aproape o oră. Am crezut că te-a speriat îndrăzneala mea și că de aceea ai fost cam rezervat.

— Și n-ai nicio cicatrice?

— Ai observat vreuna?

Furnicile începură să se agite.

Purtau imagini și sunete, făceau diverse asocieri. Jamie, în Washington, când o văzuse prima oară. Alte nouă femei în fața cărora se dezbrăcase ocazional (șapte iubite, două prietene față de care nu avusese nicio obligație). Jamie aplecându-se și expunând privirii pantalonii scurți pentru ciclism pe care îi purta sub blugi. Jamie la bar, vorbind despre moartea pisicii ei și accidentul de motocicletă. El ducându-și pisica, pe Jake, la eutanasiere. Mingea de

baseball. Jamie stând de cealaltă parte a celor trei inele, pregătindu-se să treacă prin ele, știind că ar putea păși spre moarte. Decesul mamei lui. Moartea lui Bob. Jamie stând în fața lui pe platformă, vie și nevătămată.

Mingea de baseball care nu mai era acolo.

Bob suferind de cancer din cauza expunerii îndelungate la radiații.

Jamie stând în fața lui fără nicio urmă de rană.

Vorbind la bar despre pisica ei.

Reluă în minte momentul în care traversase inelele. Trecuse cu bine, așa că abia studiase mișcarea. Nu în felul în care fusese obsedat de Bob. Derulă imaginile înainte și înapoi. Jamie în Washington. Prima dată când o văzuse în San Diego. În rulota ei. Imaginea inelelor. Cu mașina pe autostradă.

— La naiba! făcu Mike.

Furnicile purtau cuvintele rostite de Reggie mai deunăzi. Ceea ce ei știu, ceea ce ei nu știu și ceea ce ei nu știu că nu știu.

— Ce s-a-ntâmplat?

Mike o luă de mâini și o trase spre mijlocul saltelei. Tânăra se rostogoli pe genunchi și se lăsă în voia lui. O întoarse spre fereastră. Pielea ei strălucea în lumină.

Îi îndepărtă părul ce-i acoperea fața. Clătină din cap.

— La naiba! repetă bărbatul.

Jamie ridică brațele încercând să-și pipăie obrajii, nasul și fruntea.

— Ce este?

El se dădu jos din pat și începu să-și caute boxerii.

— Să nu mă-nțelegi greșit, dar nu ești femeia cu care credeam că fac dragoste.

33

— Vă rog să-mi spuneți ce-i atât de important încât a trebuit să mă-ntorc aici în miezul nopții, în loc să aflu mâine-dimineață, zise Arthur din ușa sălii de ședințe.

— Habar n-am, spuse Olaf.

Stătea la masă vizavi de Neil și de Sasha. Jamie se așezase pe un scaun într-un colț, îmbrăcată în pantaloni de trening și un tricou cu mâneci lungi. Mike se afla în capul mesei, aproape de ea. Se uită la Arthur preț de o clipă. Bărbatul în vârstă îi susținu privirea, aproape fixându-l. Era prima dată când Mike îl vedea fără cravată.

— Ei bine? întrebă directorul de proiect.

— Te-am așteptat, răspunse Mike.

— Câtă amabilitate... Monitorizează cineva portalul? întrebă el uitându-se în jur.

Jamie clătină din cap.

— Toate videocamerele sunt pornite.

— Cred că-i mai bine ca toți să audă în același timp discuția noastră, zise Mike.

Pentru o clipă, Arthur păru gata să izbucnească. Se uită la scaunul lui obișnuit, apoi îl trase pe cel de lângă Olaf.

Toți se uitau la Mike. El îi fixă cu privirea pe fiecare în parte. În mintea lui, exersase asta de aproape o oră, de când se dăduse jos din patul lui Jamie.

— Știu ce s-a întâmplat cu Bob. Și știu ce face portalul.

Cei din jurul mesei făcură ochii mari şi se foiră în scaune. Sasha se uită la Arthur. Arthur şi Olaf schimbară câteva cuvinte nerostite. Neil închise ochii şi oftă.

Jamie îl privea ţintă pe Mike. Era supărată că nu-i vorbea, dar înclina încă să creadă în bunele lui intenţii. Tânărul se întrebă dacă va gândi la fel şi după ce va fi terminat ceea ce avea de spus.

— Nu ştiu ce crezi că ai descoperit, zise Arthur, dar contractele noastre cu Magnus sunt foarte clare. Dacă sufli un cuvânt din ceea ce ai aflat...

Mike îi făcu semn să tacă.

— Nu ştiu *cum* funcţionează, reluă el. Ştiu doar că nu funcţionează aşa cum le-aţi explicat tuturor.

Arthur şi Sasha îi aruncară alte priviri neliniştite.

— Ce vrei să zici? întrebă Olaf foindu-se iarăşi în scaun.

Mike arătă cu mâna spre perete, în direcţia nivelului principal.

— Aţi presupus că aţi creat o punte care străpunge continuumul spaţio-temporal. Un pliu, cum îl numiţi voi. Călătorul păşeşte prin acest set de inele şi iese prin cel din Zona B.

Arthur aprobă din cap.

— E o modalitate simplă de a explica fenomenul, dar aşa este.

— Portalul ne permite să găsim un pliu adecvat în continuumul spaţio-temporal, preciză Olaf, pe care îl folosim pentru a deschide un tunel ce se extinde prin altă stare cuantică.

— Nu, îl contrazise Mike. Nu asta face.

Johansson îşi încrucişă braţele la piept.

— Dacă am dreptate – şi toate dovezile spun că am –, Portalul Albuquerque nu se extinde prin stări cuantice alternative. Se extinde *în* ele.

— Nu funcţionează aşa, zise Neil îndreptându-şi spatele.

— Ba da, insistă Mike.

— Nu, făcu Arthur, nu-i așa.

Sasha se uită încruntându-se la Mike.

— Despre ce naiba vorbești? Funcționează bine de peste un an.

— Repet, nu am prea multe cunoștințe de fizică pentru a explica fenomenul din punct de vedere tehnic, reluă Mike, apoi ridică mâinile și o deplasă pe cea din stânga spre cea din dreapta. E mai mult un experiment mental. Când deschidem portalul, subiectul *A* pășește prin inele într-o stare cuantică pe care o vom numi *X*. O realitate paralelă, să zicem, în lipsa unui termen mai bun. Subiectul *A* intră în această altă realitate și-l scoate pe *A-X*, sinele său alternativ, prin celelalte inele, în realitatea noastră.

Mike își lovi ușor mâna stângă de dreapta, care se îndepărtă, continuând traiectoria.

— Intră *A*, iese *A-X*.

— Nu, spuse Arthur scuturând din cap. E imposibil.

— Nu-i deloc imposibil.

— E o prostie, zise Olaf.

— Așa se întâmplă.

— Dovedește, spuse Arthur. Unde-s dovezile care-ți dau dreptate? Ai adus vreuna?

— Pe aproape toate, răspunse Mike.

— Încă una dintre foile tale de calcul mintal? întrebă Jamie. N-o să ai succes cu ele.

— Nu, sunt dovezi fizice. Chiar aici.

Arthur făcu un gest cu mâna spre masa goală.

— Unde?

Mike se uită la Jamie.

— Vrei, te rog, să-ți dai părul peste cap?

— De ce? făcu ea clipind.

— O să vezi imediat. Tot ce-ți cer este să-ți tragi părul de pe față.

Tânăra se uită la el, ridică o sprânceană, dar își strânse părul în coadă. Mike întinse mâna și-i atinse fruntea.

— Aici și aici, indică el. Vede cineva ceva?

Jamie ridică privirea, încercând să-și vadă fruntea.

— Începi să mă sperii.

— Nu văd nimic, zise Neil.

Olaf își dădu ochii peste cap.

— Ce-ar trebui să dovedească asta?

Mike trase adânc aer în piept.

— Cicatricile de la gulerul cervical au dispărut.

Jamie se dădu puțin înapoi.

— Poftim?

Arthur se încruntă și se înclină în față. Neil făcu la fel.

— Ar putea fi din cauza luminii, opină Sasha.

— Au dispărut, repetă Mike.

— Asta ar trebui să fie un soi de glumă, cum că aș fi avut un handicap? întrebă Jamie.

— Guler cervical, spuse el.

Ea clipi și deschise larg ochii.

— Cicatricile pot dispărea în timp, își exprimă și Olaf părerea.

— Au fost acolo acum patru zile, spuse Mike. Cicatricile nu dispar chiar atât de repede. Asta ar fi o dovadă.

Îi atinse umărul lui Jamie, făcându-i semn să se scoale de pe scaun.

— Vrei, te rog, să-ți ridici tricoul?

— Poftim? izbucni ea făcând ochii mari.

— Doar la spate.

Tânăra se aplecă spre Mike și-i șopti la ureche.

— N-am nimic pe dedesubt.

— Cu atât mai bine.

— Pe bune acum, ce treabă are spatele meu cu Bob?

— Ai încredere în mine.

— Norocul tău că ești drăguț.

Mike se uită la ceilalți.

— Știți că Jamie avea o problemă cu spatele, nu? Și din ce cauză.

Olaf strânse din umeri.

— Ce vrei să dovedești?

— Toți am fost atât de preocupați să cercetăm problemele în profunzime, încât nu le-am sesizat pe cele de la suprafață.

După care îi atinse brațul lui Jamie:

— Hai, până sus, dacă nu te superi.

Jamie prinse de tricou în dreptul omoplaților, apucându-l cu ambele mâini. Trase de el și îl ridică peste umeri, încrucișându-și brațele pe piept. Urmele de bronzare se iviră în lumina strălucitoare a sălii de ședințe. Mike observă cum se dilata pieptul lui Jamie și simți că îi crește pulsul.

O serie de suspine și de mormăituri se auziră dinspre membrii echipei. Sasha punctă reacția cu un „La naiba!".

— Cum așa? făcu Arthur holbându-se la spatele gol al femeii.

— Nu-i vorba doar despre cicatrici, completă Mike. Nici măcar nu s-a împotrivit prea mult când a fost vorba să-și ridice tricoul, nu? Vi se pare normal în cazul ei?

— Nu mai vorbi despre mine la persoana a treia, îl dojeni Jamie. Întotdeauna am fost un pic exhibiționistă. Ce mare scofală?

Neil se încruntă. Arthur își scoase ochelarii și își frecă tâmpla.

— Marea problemă este că Jamie pe care o știam nu ne-ar fi arătat nicicând spatele, pentru că era plin de răni.

— Asta ai zis în rulota mea.

Sasha ridică sprâncenele.

— În rulotă?

Mike ridică mâna spre ceilalți.

— Cine a fost Kevin Ulinn?

— Kev... of, Doamne...

Jamie se îmbujoră. Își roti umerii, iar tricoul i se lăsă în jos de la sine.

— De unde îl știi?

— Mi-ai povestit la bar despre el.

— Serios?

— Da. Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu știu, răspunse tânăra încruntându-se. Am fost împreună cam patru luni. Nici măcar n-a fost cine știe ce relație, doar sex adolescentin. Am ținut secret totul, fiindcă era cu trei ani mai mare decât mine. Am pierdut legătura cu el destul de repede după ce am pus capăt relației.

— Dacă este nevoie, dau un telefon sau două, dar cred că-ți putem dovedi că Kevin a murit într-un accident de motocicletă în urmă cu șaptesprezece ani. Fata cu care se întâlnea a fost rănită în același accident și s-a ales cu spatele plin de cicatrici. Numele ei era Jamie Parker, o majoretă din orașul învecinat.

— Nu, făcu Jamie clătinând din cap. Nu s-a întâmplat așa ceva.

Mike o prinse de mână și, după ce o strânse ușor, îi dădu drumul.

— Nu ți s-a întâmplat ție, accentuă el, dar s-a întâmplat aici.

— Aici? se auzi vocea lui Arthur ca un ecou.

— Aici. În această realitate. Jamie, continuă Mike uitându-se la toți, această Jamie este dintr-un alt univers.

— Cum așa?

— Am explicat deja asta, le aminti Mike. A ajuns aici prin portal.

— Nu sunt foarte sigură ce-ncerci să dovedești, dar acum încetează, spuse Jamie. Nu mai e deloc amuzant.

— Îmi pare rău, zise Mike.

— Ar putea fi un efect de reînnoire, interveni Olaf. Structura ei celulară...

— Portalul nu are nicio influență asupra nivelului celular, îl întrerupse Mike. Îmi repetați mereu asta.

— Trebuie să existe o altă...

— Așa s-a întâmplat cu Bob, îl opri Mike din nou. Bob, tipul pe care-l știam, a trecut prin inele și a împins afară o altă versiune de-a lui. O versiune dintr-o lume, dintr-o realitate în care, bănuiesc, lucrurile au mers foarte rău. Poate că acolo avea loc un război, unul nuclear. Oricum, se petrecuse ceva destul de grav încât să ajungă să fie îmbrăcat în zdrențe și să sufere de deshidratare și de pe urma unor expuneri prelungite la radiații. De aceea nu am găsit mingea de baseball. Acel Bob, Bob care a murit aici, nu a avut niciodată una.

Se uitară unii la alții. Se uitară la Jamie. Ea se uită la Mike și la toți cei din jur.

— N-ați creat o cale de acces, explică Mike, ci un imens joc de crochet interdimensional.

— Futu-i, făcu Sasha.

— Ipoteza ta legată de multivers are o hibă, pufni Olaf. De ce nu se-ntâmplă tot timpul? Dacă așa funcționează portalul, fiecare persoană care trece prin el ar trebui să facă schimb de locuri cu un sine alternativ. Toți am trecut prin portal, continuă el făcând semn spre cei din încăpere. Toți cei de aici ar trebui să fie dintr-un alt univers.

Mike își mută greutatea pe celălalt picior și numără până la cinci.

— Aici am vrut să ajung. Voi chiar sunteți dintr-un alt univers.

EROARE DE IDENTITATE

34

Olaf deschise gura, apoi o închise, pufnind din nou.

— Nu, făcu Neil. Nu, nu, nu...

Sasha se uită la Neil, la Arthur, apoi la Mike.

— Noi toți? Cum poți fi sigur de așa ceva?

— Pentru că ați trecut toți prin portal, spuse Mike. Așa cum a menționat Olaf, oricine a trecut prin portal a făcut schimb cu altcineva.

— E o prostie, interveni iarăși Johansson și, pentru o clipă, vocea păru să-i semene cu a lui Bogart. Am fost supuși la numeroase controale medicale.

— Analizele au urmărit să depisteze afecțiuni, continuă Mike. Atât și nimic mai mult. Însă n-au descoperit un aspect important, ceva pe care nu v-ați gândit să-l verificați.

— Ce anume?

Jamie îl privea calmă, însă cu ochii măriți de uimire.

— Boala, răspunse Mike. Fiecare dintre voi poartă diferite versiuni de gripă, răceală obișnuită și probabil alte chestii care nu v-au afectat niciodată. Și ați avut niveluri de rezistență distincte. De aceea s-au luat atâtea zile de concediu medical. Mai că aș fi tentat să afirm că asta a provocat ultimele temeri legate de gripă declanșate aici, în San Diego.

Olaf interveni, tăind cu un gest cuvintele din aer.

— Această interpretare prin prisma unui univers multiplu e o prostie. Un truc matematic, un amuzament și nimic mai mult.

— Am fi observat toate astea, zise Neil. Cum să fie înlocuit cineva fără ca restul să-și dea seama?

— Tu ai observat, spuse Mike. Toți ați observat. Doar că n-ați înțeles ceea ce ați văzut.

Arthur se încruntă.

— Când am ajuns aici, continuă Mike, cei mai mulți dintre voi ați recunoscut că aveți probleme de memorie. Arthur, mi-ai mărturisit că uitaseși data aniversării căsătoriei tale. Bob era confuz în privința rulotelor în care locuiau Jamie și Sasha. Olaf avea impresia că biroul lui se află pe partea cealaltă a coridorului.

— Biroul meu se află pe cealaltă parte a coridorului, interveni Olaf. A fost una dintre glumele stupide ale lui Bob.

— Am fost foarte ocupați, zise Jamie. Așa încât nu-i deloc surprinzător să uiți diverse lucruri.

— Doar că, de fapt, nimeni n-a uitat nimic, nu-i așa? spuse Mike și se uită la fiecare în parte. Niciunul dintre voi n-a avut goluri de memorie, doar că vă aminteați lucrurile altfel. Ceva din realitatea voastră nativă.

— Nu-mi amintesc nimic diferit, zise Sasha.

— Nici eu, încuviință Jamie.

— N-ar fi ceva diferit dacă s-ar potrivi cu experiențele avute. Însă experiențele respective nu se potrivesc întotdeauna cu faptele de aici, explică Mike, după care întoarse privirea spre Jamie. Când am fost la bar, mi-ai spus că ai avut în copilărie o pisică pe nume Spock.

— Nu, ți-am spus că pe pisica mea o chema Isis.

— Pe pisica *ta* o chema Isis, dar îmi amintesc de Spock pentru că tu nu ești Jamie cu care am vorbit la bar.

— Păi, stăteai chiar lângă mine.

— Nu eram eu. Era un alt eu dintr-o altă lume. Experiențele nu se potrivesc.

Își fixă privirea, pe rând, asupra tuturor. Sasha se uită în jur.

— Deci ăsta-i Universul-oglindă?

— Da, din punctul tău de vedere, zise Mike.

— Dar tu nu ești peste tot rău?

— Nu mai mult ca de obicei, cred..., spuse el ridicând din umeri. Nu știu cum crezi că ar trebui să fim.

Neil se concentrase asupra propriilor mâini.

— Insinuezi că sunt dintr-o altă dimensiune? Că nu sunt din lumea asta?

— Dacă are vreo importanță, răspunse Mike, Neil căruia i-ai luat locul nu era nici el de aici. Potrivit rapoartelor, Neil a efectuat prima trecere în ianuarie. A plecat de atunci.

— Nu neapărat, zise Arthur. Există șansa ca Neil original să fi revenit pe aceeași cale.

Mike clătină din cap.

— E vorba de milioane de realități potențiale. Miliarde. Șansele de a o nimeri pe aceeași sunt infime.

— De unde știi că nu-i aceeași realitate de fiecare dată?

— Fiindcă nu sunteți toți ca Bob. Dacă ați fi fost toți din același loc, ați fi fost toți de acolo. Și nu sunteți.

Neil își studia în continuare mâinile. Verigheta.

— Deci soția mea... femeia cu care împart patul de un an și jumătate... nu-i soția mea?

— Cam așa ceva, spuse Mike. Ea este aceeași persoană. Și probabil că aveți multe experiențe comune.

— Dar nu-i soția *mea*, insistă Neil. Nu-i femeia cu care m-am căsătorit. Ea s-a măritat cu un alt eu.

Mike nu zise nimic.

Arthur făcu ochii mari.

— Ben Miles.

Mike aprobă din cap.

— N-a avut o criză. El nu-și amintește de soția lui deoarece acel Ben care a ieșit din portal s-a căsătorit cu altcineva. Pentru el, soția lui este cu adevărat o persoană străină. O impostoare.

— L-au închis degeaba.

— O să discut cu Reggie mâine-dimineață. Îl scoatem de-acolo.

— Of, Doamne! făcu Neil. Mi-am înșelat soția.

— Ai înșelat-o cu ea, îi explică Sasha. Nu-i chiar așa rău, continuă ea frecându-și bărbia.

— Ba da, este.

Femeia îl măsură pe Mike din cap până-n picioare.

— Deci tu nu ești tipul cu care am flirtat în Washington?

— În mod sigur nu.

Ea se întoarse spre Arthur.

— Iar tu nu ești individul care m-a recrutat la DEF CON[1]?

Arthur își mută greutatea pe celălalt picior.

— Se pare că nu, deși îmi aduc aminte că te-am recrutat acolo.

— Asta nu pare să conteze prea mult, zise Sasha. Vreau să spun că toți funcționăm normal. Au trecut șase săptămâni de la ultima mea trecere și n-am avut nicio problemă. Oricum, n-am observat să existe vreuna.

Neil răsuci între degete o șuviță de păr de deasupra urechii.

— Cum puteți fi atât de liniștiți în privința asta?

— Trebuie să fim raționali, răspunse Arthur gânditor, și să considerăm că există un număr aproape infinit de realități potențiale, între care există diferențe neglijabile. Trecem prin portal și se produce o mică schimbare. Ceva care fie că trece neobservat, fie că nu-l luăm în seamă, ca un soi de greșeală neînsemnată. Data unei aniversări. Numele

[1] DEF CON, una dintre cele mai importante conferințe ale hackerilor. Se desfășoară anual în Las Vegas (n. red.).

unei pisici. Se uită la Olaf. Pe ce parte a coridorului se află biroul tău...

Johansson tăcu. Pur și simplu privea înlemnit dincolo de umărul lui Jamie. Mike nu știa sigur dacă încerca să-și reprime o explozie de furie sau era adâncit în gânduri.

— În cele din urmă, zise Mike, veți ajunge să conștientizați o diferență incontestabilă. Cineva va apărea dintr-o realitate mai divergentă.

— Cineva ca Bob, sugeră Jamie. Ca Miles. Sau ca mine.

— Tu nu ești un caz atât de extrem cum a fost Bob, o contrazise Mike, dar așa este.

Se gândi să o ia de mână, dar hotărî că n-ar trebui s-o facă. În aceste condiții, având în vedere prin câte trecuse, trebuia să fie alegerea ei.

— Și am fi știut chiar și despre Jamie dacă..., interveni Arthur uitându-se fix la masă. Iertați-mi, vă rog, grosolănia, dar se pare că voi doi ați dormit împreună – sau cam așa ceva.

— N-a dormit nimeni, spuse Jamie zâmbind ușor. Iar în clipa aceea credeam că-i altcineva.

Mike simți cum îi ard obrajii. Strânse din buze și încercă să depășească momentul. Sasha chicoti.

— Din punctul meu de vedere, continuă Arthur, s-ar putea să existe mai multe diferențe care n-au fost observate de ceilalți dintre noi pentru că nu s-au ivit contextele potrivite. În cazul tău, lipsa cicatricilor ar fi trecut multă vreme neobservată dacă cineva, mă rog, nu te-ar fi văzut... dezbrăcată.

Și fixă din nou masa cu privirea în timp ce rosti ultimul cuvânt.

— Sunt convinsă că, mai devreme sau mai târziu, aș fi purtat ceva care ar fi scos în evidență lipsa rănilor.

— Ferice de tine, zise Neil. Mi-am imaginat că te simți mai ușurată fiindcă nu s-a întâmplat nimic rău în timpul trecerii.

Sasha dădu afirmativ din cap.

— A fost puțin cam ciudat. Mă gândeam... Se uită la Mike și zâmbi. Ei bine, mă gândeam că voi doi v-ați culcat împreună în prima noapte.

Jamie ridică o sprânceană.

— Ai crezut că simțeam nevoia să mi-o pun cu cineva?

Începură toți să chicotească. Până și Neil schiță un zâmbet crispat.

— Părerea mea, reluă Mike, e că acesta ar putea fi unul dintre motivele pentru care ați fost tensionați. Limbajul vostru corporal este perceput eronat. De fiecare dată când cineva trecea prin portal, ajungea să fie înconjurat de oameni ale căror mișcări și gesturi păreau nepotrivite. La rândul lui, respectivul părea ciudat pentru ceilalți. Sunt aspecte mărunte, la nivel subliminal. Mi-ai mărturisit, continuă el uitându-se la Arthur, că jumătate din timp te simțeai de parcă ai fi fost înconjurat de străini. Într-un fel, aveai dreptate.

Se uitară unii la alții și se studiară reciproc.

Mike trase adânc aer în piept.

— Mi-am dat seama apoi și de altceva.

— Alte veşti proaste, făcu Neil oftând.

Mike își încrucișă brațele la piept, îl fixă cu privirea pe Arthur și numără până la cinci.

— De fapt, niciunul dintre voi nu știe cum funcționează portalul, nu-i așa?

Arthur inspiră profund și ridică mâna. Acum, că Mike îi avea pe toți în jurul lui, băgă de seamă cum mușchii fețelor își modificau forma odată cu mișcarea, cum buzele formau cuvinte care ieșeau rapid, dar fără grabă. Era o mișcare exersată, ceva pregătit dinainte și repetat.

Cineva interveni însă, întrerupându-l.

— Nu, spuse Olaf. Habar n-avem.

35

— Olaf, ai semnat o serie de...

— Renunță, Arthur, zise el. S-a terminat.

— Toți am fost de acord...

— S-a terminat, repetă Olaf. Și-a dat seama.

Arthur se forță să nu se uite la Mike.

— Și tu, și eu am fost de acord să nu...

— Tu și cu mine nu am fost de acord cu nimic, îl contrazise Johansson. Poate că are dreptate, continuă el fluturând o mână spre Mike, și nu sunt eu individul care a discutat cu tine ceva.

— Dar știi ce-am discutat.

— La naiba! făcu Sasha. Olaf are dreptate.

Preț de câteva clipe, se uitară unii la alții. Neil se juca neatent cu verigheta. Jamie îl strânse de mână pe Mike, după care îi dădu drumul, lăsându-se din nou pe spătarul scaunului.

Trecu încă un moment de tăcere.

— Prin urmare, spuse Mike, trebuie să fac în continuare presupuneri bazate pe câteva informații, sau este cineva dispus să-mi explice cum ați construit chestia asta?

Urmă un nou schimb de priviri, moment în care Olaf își drese glasul.

— Proiectul SETH a fost un dezastru. La orice nivel posibil. După ce ne-am păcălit ani întregi, am ajuns într-o stare de negare profundă, chiar și în urma eșecului primelor

două seturi de teste. După întâmplarea cu Tramp, știam că totul merge cât se poate de prost. Mai ales pentru mine și Arthur. Fără subvenții nu mai puteam continua cercetările. Aveam să fim, pentru tot restul carierelor noastre, idioții care au ucis un câine încercând să-l teleporteze. În cel mai bun caz, am fi ajuns să predăm fizică elementară într-un colegiu de stat.

Olaf se opri să-și frece șaua nasului.

— Eu am venit cu ideea portalului, în încercarea de a împiedica inevitabilul. Credeam că în felul ăsta mai câștigăm un an sau doi înainte să-și dea cineva seama că nu producem nimic. Destul de mult pentru a da cât de cât uitării episodul SETH.

Arthur își duse mâna la gură și tuși.

— În spatele portalului există o adevărată știință, zise el. Nu a fost o înșelătorie de la un capăt la altul. Ar fi fost nevoie de câteva decenii, poate de sute de ani, până să descoperim cum să procedăm.

— Era asemănător cu proiectul NASA privind propulsia *warp*, preciză Sasha. Ipotetic este posibil, însă pur și simplu nu știm cum să-l punem în practică.

— Dar funcționează, spuse Mike. Cum l-ați făcut?

Arthur și Olaf schimbară priviri.

— Ei bine?

— Ne-am îmbătat, răspunse Olaf.

— Poftim?

Arthur își scoase ochelarii. Căută o cravată pe care nu o purta, oftă și șterse lentilele de mâneca cămășii.

— Am reușit ca timp de paisprezece luni să-l ducem cu vorba pe Magnus, zise el. După aceea a cerut să vadă unele rezultate. Dovezi că făceam progrese. În caz contrar, nu mai era dispus să continue finanțarea. Iar noi nu aveam nimic. Construiserăm inelele, întregul sistem, dar fără ecuațiile care să pună totul în mișcare n-ar fi fost decât

un electromagnet foarte puternic şi foarte scump. Ajunseserăm la sfârşitul carierelor noastre. Olaf a venit la mine la birou şi ne-am pus fiecare câte un whisky dublu. Apoi încă un rând. Şi încă unul.

— După care am trimis pe cineva să ne mai aducă, completă Johansson.

— Pe mine, interveni Jamie.

— Tu erai? Nici măcar nu-mi amintesc.

— Aşa cred, însă e cam discutabil acum cine şi ce a făcut.

Olaf pufni.

Arthur se îndreptă în scaun şi se uită în jur.

— Cei mai mulţi dintre noi ne aflam acolo în momentul respectiv şi eram destul de cherchelişi. Am început să vorbim despre cum aveam să intrăm în istorie ca o şleahtă de trăsniţi. Poate ca nişte savanţi nebuni, în caz că am fi fost priviţi cu multă îngăduinţă. Şi ne aflam chiar în biroul meu. Cu colecţia mea de cărţi. Una dintre ele este un tratat al unui individ pe nume Aleksander Koturovic. Ediţie limitată. Nu cred să se fi tipărit mai mult de două-trei sute de exemplare, iar majoritatea au fost distruse. Am găsit-o într-un anticariat din Anglia când făceam cercetări pentru *The History of What We Know*.

Mike aşteptă o clipă ca el să continue. Toţi îl priveau fix pe Arthur. Olaf nu făcu nicio încercare de a continua firul povestirii.

— Spre sfârşitul anilor 1880, Koturovic desfăşurase numeroase cercetări în neurologie şi biochimie, dar se ocupase şi de fizică, matematică, câte puţin din toate. Un amator, mai exact. Jumătate dintre ideile sale erau extraordinare, chiar şi la standardele actuale. Cealaltă jumătate... Arthur îşi puse ochelarii înapoi pe nas. Nici măcar nu m-am deranjat să-l includ în cartea mea, ca să spun aşa.

— Era dus cu pluta, obsedat de sfârşitul lumii, interveni Sasha. Credea că într-o zi omenirea va forma un soi de

structură telepatică globală, un subconștient colectiv care va deschide o breșă dimensională între lumi. Iar monștrii din acele alte lumi vor veni să ne atace.

Mike se uită la ea.

— Ai citit cartea?

— Toți am citit-o, răspunse Jamie. De două-trei ori.

— Dacă ar fi trăit astăzi, zise Neil, ar fi apărut tot timpul pe History Channel, vorbind despre sirene și efectul de piramidă, despre Bigfoot și toate prostiile astea.

— Sau ar fi colaborat cu televiziunea SyFy pentru un film, spuse Sasha.

Arthur își drese glasul.

— Olaf a făcut un comentariu care mi-a amintit de tratat. Dar nu mai știu despre ce era vorba. Însă am luat volumul de pe raft și am citit câteva pasaje cu voce tare. O mare parte din lucrarea lui Koturovic se referă la teoria lui despre sfârșitul lumii, bazată pe un suport matematic consistent. Totul era o prostie, firește, și ne-am imaginat că peste vreo sută de ani se va povesti la fel și despre noi. Am ajuns la câteva pagini cu calcule de-ale lui, neprelucrate, pentru străpungerea barierelor dimensionale. M-am oprit asupra lor câteva minute, când Sasha a propus să-i folosim ecuațiile pentru a pune portalul în funcțiune.

— În momentul ăla aveam deja la bord trei-patru pahare, se justifică ea. Aparent, Koturovic abordase mai bine decât noi crearea unei breșe dimensionale.

— Eram beți, zise Olaf. Destul de beți încât să ni se pară firesc să încercăm, dar nu atât de mangă încât să n-o putem face.

— Am luat două sticle și am coborât la nivelul principal, spuse Jamie. Arthur a citit treizeci și șapte de pagini de ecuații, iar eu le-am introdus.

— Jamie tastează cel mai repede, zise Neil, apoi își scoase verigheta și începu s-o răsucească între degete. Mă rog, Jamie a noastră era cea mai rapidă.

Buzele femeii zvâcniră și, pentru o clipă, privirea îi coborî asupra mesei.

— Pe undeva, reluă Arthur, speram ca ecuațiile să distrugă sistemul. Să producă o supraîncărcare, un blocaj, un scurtcircuit, ceva. Asta era marea mea speranță, să ne alegem mai degrabă cu un eșec decât să ne facem de rușine. Jamie a introdus ecuațiile, am mai băut toți un ultim pahar și i-am dat drumul.

— Și a funcționat, spuse Mike.

— Da, încuviință Arthur. Nici până acum nu știm cum. Ne holbam la portal. A rămas deschis paisprezece secunde, până a sărit o siguranță.

— Am provocat o pană de curent, zise Neil. Curentul electric s-a întrerupt pe o rază de vreo opt sute de metri.

— În dimineața următoare nu mai eram siguri dacă s-a întâmplat cu adevărat sau nu, continuă Arthur, însă erau prea multe aspecte în privința cărora eram toți de acord. Așa încât am petrecut următoarele două zile înlocuind piesele arse și am încercat din nou. A funcționat. Ne-am înțeles să păstrăm secretul. Nu știam ce se petrecuse, ci doar că joburile noastre erau salvate. Cel puțin pentru o vreme. Eu l-am abordat pe Magnus, solicitându-i discreție totală. El a asistat la o încercare și a acceptat. După care am semnat toți acordurile de confidențialitate și asta a fost tot. O conspirație a tăcerii, adăugă el uitându-se în jur.

Jamie și Sasha aprobară din cap. Neil coborî privirea.

— În următoarele câteva luni am îmbunătățit partea tehnică, am eficientizat alimentarea cu energie și am dublat timpul. Apoi l-am triplat și, în cele din urmă, am ajuns în punctul în care ne aflăm acum.

Arthur își scoase din nou ochelarii și, amintindu-și că tot nu purta cravată, îi puse la loc.

— Dar încă nu știm de ce sau cum funcționează.

— Ați avut la dispoziție aproape trei ani să-l studiați, spuse Mike. Probabil ați înțeles unele chestii.

— Nu-i nimic de înțeles, zise Olaf. Ipotezele enunțate de Koturovic erau – sunt – niște aiureli. Chiar și pe vremea aia se spunea că sunt aiureli: energie psihică, bariere dimensionale, prădători alfa giganți... În cel mai bun caz, argumentele lui științifice sunt șubrede, iar o treime din ecuații nici măcar nu fuseseră finalizate. A publicat un volum de supoziții excentrice lipsite de orice raționament, în afara câtorva coincidențe matematice.

— Și totuși funcționează, insistă Mike.

Olaf reuși să schițeze un zâmbet amar.

— Funcționează, admise el dând din cap.

— De ce n-ați zis nimic? Să recunoașteți cinstit și să fi antrenat mai mulți oameni în efortul vostru...

Arthur trase adânc aer în piept și oftă.

— Din mândrie. Orgoliu. Eram convinși că vom reuși s-o scoatem la capăt, apoi ne-a fost prea rușine că eșuaserăm.

— Dintr-odată, de la statutul de inventatori ai Portalului Albuquerque am fi ajuns niște persoane mai puțin însemnate, spuse Olaf. Am fi fost doar indivizii care au pregătit terenul pentru ca altcineva să facă descoperirea.

— Și ce-i rău în asta? întrebă Mike.

— Nu publici prea des, nu-i așa? rânji Johansson.

— Am făcut întruna teste, sperând să aflăm câte ceva, zise Arthur. Olaf și cu mine am petrecut săptămâni întregi studiind tratatul și cercetând iar și iar fiecare trecere. În felul acesta am obținut materiale pentru a informa DARPA. În lipsă de altceva, speram ca o serie copleșitoare de teste reușite să abată atenția de la faptul că nu înțelegeam cum de aveau succes.

— Serios?

— Multe invenții au fost aduse la cunoștința publicului înainte să fi fost înțelese pe deplin, răspunse Neil. Trei sferturi din industria farmaceutică se bazează doar pe testări în masă ale unor compuși aleatorii pentru a observa efectele. Când Statele Unite au bombardat Hiroshima și Nagasaki, în lume erau mai puțin de două sute de oameni care înțelegeau toate descoperirile științifice și tehnologice ce stăteau la baza bombei atomice. Și niciunul nu era din Washington. Însă toți au înțeles rezultatul exploziei.

— Aproape că n-am făcut niciun progres, spuse Arthur. Lipsește ceva. Un element care pur și simplu ne depășește.

Mike ridică o sprânceană.

— Ce vrei să zici?

— Am o ipoteză, pe baza căreia vreau să scriu o altă carte, că unele idei pot apărea doar în anumite momente ale istoriei. Noi nu vedem soarele la fel cum îl vedeau vechii egipteni. Nu vedem cerul nopții așa cum îl vedeau vechii greci. Nu vedem oceanul la fel cum îl vedeau vikingii. Perspectivele științifice ale unei epoci determină modul în care oamenii percep mediul înconjurător suficient de mult încât societatea să treacă la un moment dat peste un anumit punct – este aproape imposibil să gândim la fel.

— Am auzit idei similare, spuse Mike.

— O paradigmă esențială s-a schimbat în cei o sută de ani și mai bine de când Koturovic și-a publicat teoriile, zise Arthur. Ceva despre modul în care vedem lumea. Și ne împiedică să înțelegem pe deplin ideile lui.

— Probabil n-a fost de prea mare ajutor faptul că, din când în când, unul dintre voi venea din portal cu priorități de cercetare puțin diferite, precizează Mike. Doar atât cât să abandonați diverse chestii și să creșteți numărul problemelor legate de memorie.

Arthur ridică din umeri.

— Totuși, continuă Mike, trei ani? Cum e posibil?

— Fermat a propus „ultima teoremă" în 1637, spuse Olaf. A fost nevoie de trei sute cincizeci de ani până să reușească cineva să o rezolve din nou. Era o mâzgălitură pe marginea unei pagini. Iar noi avem de-a face cu aproape nouă pagini de ecuații.

— Fără nicio susținere teoretică, adăugă Arthur. După cum am menționat, cea mai mare parte din munca lui Koturovic a fost distrusă. M-ar surprinde să mai fi rămas treizeci de exemplare din tratatul său. Nu există studii timpurii sau cercetări ori experimente ulterioare. Istoric vorbind, el aproape că nu există. A dispărut din Anglia, a reapărut pentru scurt timp în America și a murit în 1899.

— Noi aveam nevoie pur și simplu de mai mult timp, explică Jamie. Ne-am zis că în felul ăsta puteam face mai multe experimente, pentru a depista în cele din urmă un model. Și a înțelege cum funcționează ecuațiile.

Mike o privi pe femeie, iar furnicile scoaseră la suprafață și mai multe imagini. Unități de computere. Discuții despre cod. Pagini din diferite rapoarte.

— Johnny nu facilitează pur și simplu trecerile, spuse el. Le analizează. Nu ți-a luat prea mult timp să parcurgi liniile de cod, deoarece majoritatea funcțiilor lui n-au nicio legătură cu funcționarea portalului.

Jamie și Arthur încuviințară amândoi din cap.

Mai trecu o clipă.

— Acum știi totul, zise Arthur. Ce se întâmplă în continuare? Ai de gând să-i raportezi lui Magnus?

Mike clătină din cap.

— Cred că în clipa asta marea problemă este portalul însuși. Se uită la fiecare dintre ei. Nimeni n-ar trebui să mai treacă prin el și trebuie să vedem cum îl putem închide.

— Asta-i mai greu, spuse Olaf, deoarece în primul rând nu știm cum funcționează.

36

— Știu c-o să regret, dar pot să-ți pun o întrebare despre ea? zise Jamie.

Mike își dezlipi privirea de pe terminalul său.

— Despre *ea*?

— Cealaltă eu.

Supravegheau din nou portalul. Olaf se afla în Zona B. Sasha era cu ei, verificând pentru a noua oară cablurile și furtunurile, asigurându-se că nu rămăseseră conectate.

— Întreabă-mă, spuse Mike, dar nu știu dacă pot să-ți răspund.

— Poate reușesc eu, interveni Sasha în discuție.

— De ce i-a dat pisicii numele unui medic?

— Poftim? făcu Mike căscând.

Lucrau toți, permițându-și numai cinci ore pentru somn. El nu fusese prea surprins când Jamie preferase să doarmă singură în rulota ei.

— Spock, îi aminti ea. De ce o puștoaică și-ar numi pisica Spock?

— Am crezut că-i vorba despre personajul din *Star Trek*, nu despre medicul pediatru, răspunse Mike.

— Sunt sigură că despre personaj era vorba, zise Sasha. Tu... ea era o admiratoare înfocată a seriei originale.

Jamie se uită la Sasha, la Mike, apoi din nou la Sasha.

— Ce-i aia *Star Trek*?

Pe nivelul principal se făcu liniște.

— La naiba, faci mişto de mine! spuse Sasha.

— Poftim?

— „Spaţiul, ultima frontieră...", cită Mike. Căpitanul Kirk, domnul Spock, *Enterprise*...

Jamie clătină din cap.

— Să trecem peste asta, zise bărbatul. De unde ţi-a venit ideea cu Isis?

— *Misiunea: Pământ*. Mi-a plăcut când eram mică. I-am dat numele după cel al pisicii din serial.

— *Misiunea: Pământ*?

— Da, vechiul serial SF. Gary Seven... Isis... Înclină capul spre umărul stâng şi declamă: „Misiunea noastră este să ghidăm omenirea în secolul XXI..."

Uimit de cele auzite, Mike scutură şi el din cap.

Tânăra îl privi uluită.

— Robert Lansing, Teri Garr, Julie Newmar. A rulat timp de şase-şapte ani. Au făcut filme după el. Şi o continuare.

— Stai puţin, interveni Sasha încruntându-se. Vorbeşti despre *Misiunea: Pământ*, vechiul episod din *Star Trek*?

— Da! făcu Jamie pocnind din degete. Aşa-i. Mereu uit că a fost o continuare a serialului.

— Dar n-ai auzit niciodată de *Star Trek*?

— Nu, nu, nu. Acum mi-l amintesc. Era serialul ăla cu nava spaţială produs de Roddenberry pentru două sezoane înainte să-i ia locul *Misiunea: Pământ*.

— Deci fără căpitanul Picard? întrebă Sasha. *Deep Space Nine*? *Furia lui Khan*?

— *Furia lui Khan*, sigur că da, făcu Jamie îndreptându-se în scaun.

Sasha îşi puse pumnii în şolduri.

— Cum de ştii de *Furia lui Khan*, dar nu şi de *Star Trek*?

— A fost al doilea film *Misiunea: Pământ*, când au încercat să pună capăt Războaielor Eugenice. Ricardo Montalbán a revenit şi a jucat acelaşi personaj din serialul *Star Trek*.

A trebuit să-i vopsească părul în negru, să corespundă cu vechile episoade.

Un alt moment de tăcere se aşternu uşor peste nivelul principal.

— Universul din care vii e naşpa, spuse Sasha. Mă duc în cabină să verific din nou datele de bază.

Jamie se lăsă din nou în scaun şi oftă. Aruncă în sus, cu degetul mare, o monedă de 25 de cenţi, apoi o prinse şi o puse din nou pe degetul mare. O mai aruncă de două ori şi pufni.

— Probleme? întrebă Mike uitându-se la ea.

— Păi, da. Se pare că sunt blocată într-un univers paralel în care nu există *Misiunea: Pământ*.

— Şi asta-i tot?

Jamie îi aruncă o privire.

— Ce facem?

— Noi? făcu bărbatul înclinându-şi capul.

— Portalul nu merge! izbucni ea fluturând o mână spre inele. Alimentarea e oprită, bobinele sunt reci, nu există flux magnetic care să depăşească standardul rezidual. Nu putem închide portalul când totul arată că este deja închis.

Mike ridică din umeri.

— Şi totuşi...

— E deschis, încuviinţă Jamie. Nu ştiam de ce se deschide, iar acum încercăm să ne dăm seama de ce rămâne deschis, deşi habar n-avem ce produce fenomenul, adăugă ea arătând spre ecran.

— Şi? făcu bărbatul cercetându-i chipul.

— Şi singurul gând care-mi vine în minte este că nu-s suficient de deşteaptă ca să-mi dau seama, pe când ea probabil ar fi ştiut deja răspunsul.

— Ea?

Jamie lovi cu două degete moneda aruncată în aer şi o aruncă zornăind pe staţia ei de lucru.

— Cea care a avut o pisică pe nume Spock. Care ar fi trebuit să se afle aici. Cea... adevărată.

Mike ridică din umeri.

— Nu ești chiar atât de diferită.

— Nu prea știi să consolezi, nu-i așa? Trebuia doar să mă îmbrățișezi, poate să mă prinzi de fund și...

— Mă refer la diferențe privind aspectele importante, o întrerupse Mike. Jamie pe care am cunoscut-o eu, cea care a fost aici înaintea ta, putea fi ceva mai înverșunată. Credea probabil că accidentul de motocicletă a fost momentul hotărâtor pentru viața ei, că de aceea a ajuns să lucreze mai degrabă cu computere decât să facă, știu și eu, altceva. Cred că uneori regreta asta. Ca și cum ar fi fost forțată să urmeze o cale în loc să aibă posibilitatea de a alege.

— Da?

— Da. Dar tu n-ai trăit experiența accidentului. Și totuși ai ales computerele. Ai decis că folosirea creierului e cea mai bună cale pe care ai putea-o urma în viață. Pentru că așa ești tu.

Tânăra luă banul și îl aruncă din nou în sus.

— Îmi retrag cuvintele. Te pricepi la asta mai bine decât m-aș fi așteptat.

— Am și eu momentele mele.

— Vorbesc serios.

— Dacă te consolează, cred că ai putea fi nițel mai deșteaptă decât ea. Pari că înțelegi lucrurile mult mai repede.

— „Par că înțeleg..." Drăguț din partea ta.

Prinse moneda cu două degete și o aruncă spre el. Banul zbârnâi prin aer, îl lovi în braț și căzu zăngănind pe podea.

— De acord, zise Mike, am meritat asta.

Se aplecă ușor, ridică moneda și o vârî în buzunarul pantalonilor.

— Hei! făcu Jamie. E a mea. Dă-mi-o.

— Mi-ai dat-o mie.

— Am aruncat-o în tine.

— E același lucru.

— Nu tocmai.

— Nu așa o să obții o ciupitură de fund.

— Dacă trebuie să te plătesc pentru a mă pipăi pe fund, atunci cred că greșim amândoi.

Bărbatul scoase moneda și i-o aruncă. Jamie o prinse cu o mână și, așezând-o pe degetul mare, o azvârli iarăși în aer, prinzând-o din nou.

— Mike doarme singur în noaptea asta? întrebă ea adresându-se monedei, apoi uitându-se la el. Alege.

— În povestea asta există mai multe implicații decât aruncarea banului, nu-i așa?

— Nu știu. Să vedem ce spune moneda.

— În cazul ăsta, pajură.

— E clar, ești obsedat de funduri[1]. E bine de știut. Nu-ți pune prea mari speranțe.

Aruncă banul în aer, îl prinse din zbor și îl plesni pe dosul palmei.

— Deci pajură?

— Da, rămân la pajură.

— Folosești puterile extraordinare ale memoriei?

— Da, îmi permit să anticipez rezultatul înainte să dai cu banul.

— Deșteptule, făcu Jamie, după care se uită la monedă. Și hoț pe deasupra. Dă-mi-o înapoi.

— Poftim?

— Vei dormi singur. E falsă, zise ea arătându-i moneda.

— Falsă? întrebă Mike privind-o atent.

— New Amsterdam?

---

[1] Joc de cuvinte pornind de la expresia engleză *heads or tails* („cap sau pajură"), unde *tail* are și sensul de „fund" (n. tr.).

Mike se încruntă și întinse mâna. Jamie se apropie și-i puse banul în palmă, lăsându-și degetele să alunece pe degetele lui.

Moneda înfățișa conturul cunoscut al New Yorkului și al Statuii Libertății. Textul curbat era identic celui de pe toate monedele de 25 de cenți pe care le văzuse, doar că pe aceasta scria NEW AMSTERDAM.

— De unde o ai?

Tânăra zâmbi.

— Tocmai ai scos-o din buzunar, Domnule Memorie Fotografică.

— E una dintre monedele de 25 de cenți pe care le-am aruncat prin portal?

Jamie clătină din cap.

— E niște mărunțiș pe care-l am prin buzunar de câteva zile.

— Ai adus-o cu tine când ai trecut prin portal?

— Nu cred, făcu ea încruntându-se. Sunt aproape sigură că am primit-o ieri-dimineață la 7-Eleven.

Mike derulă în minte ultimele câteva minute. Când îl ridicase de pe podea, banul fusese cu fața în jos. Și pe el scria NEW YORK.

Când îl scosese să i-l arunce lui Jamie, se afla în vederea lui periferică. Degetele îi acopereau o parte din suprafață, iar lumina difuză de la nivelul principal făcea ca detaliile să fie greu de deslușit. Dar văzuse destul. Citi NEW YO aproape o zecime de secundă. Furnicile înaintară cu zece secvențe temporale până întrezări Statuia Libertății, în timp ce banul zbura răsucindu-se spre Jamie.

— Asta nu-i moneda pe care ți-am aruncat-o, spuse el.

— Ba da, asta e.

— Nu, clătină el din cap, nu e. Ți-am dat una de 25 de cenți cu NEW YORK.

— Asta-i moneda pe care mi-ai dat-o.

Mike se încruntă. Puse banul pe stația de lucru. Cu pajura în sus, astfel încât NEW AMSTERDAM era vizibil.

Își ridică privirea spre inele. Luminile roșii nu erau încă sincronizate. Ochii lui se îndreptară în jos, spre dungile de vopsea albă ce înconjurau platforma. Olaf nu reușise să deseneze o nouă zonă de siguranță, deoarece nu exista un câmp magnetic pe care să-l poată măsura.

Jamie întinse mâinile, cu palmele în sus.

— N-aveam cum s-o schimb. A fost tot timpul la vedere.

— Nu cred că ai schimbat-o.

Mike luă din nou moneda și se ridică.

— Cred că trebuie să părăsim nivelul principal.

— De ce vorbești în șoaptă?

— Pentru că sunt neliniștit și cred că trebuie să ne îndepărtăm de inele chiar în clipa asta.

Și, îndepărtându-se de stația lui de lucru, o trase pe Jamie de pe scaun.

Tânăra se uită la inele, apoi la linie, iar în cele din urmă la degetele lui care țineau strâns banul de 25 de cenți.

— Of, la naiba!

— Da.

În interiorul inelelor, Zona B pâlpâi. Sala de dincolo de portal deveni tot mai neclară. Lumina roșie continua să pulseze din cealaltă parte a inelelor.

Ajunseră la ușa mare. Bărbatul o deschise, după care o împinse cu putere în urma lor.

— Există vreo modalitate de dezactivare a cititorului de carduri?

— Nu știu.

— Așteaptă aici. Nu lăsa pe nimeni să intre.

Mike alergă la recepție.

— Hei, făcu Anne, care avea astăzi părul împletit într-o coadă impecabilă. Ce pot face pentru...

— Trebuie să scriem o atenționare. Chiar în clipa asta.

— Pot să confecționez ceva...

— Nu. Chiar acum.

Anne deschise două sertare. Dintr-unul scoase câteva markere, iar din celălalt, un plic cartonat pentru Priority Mail.

— Bandă adezivă?

Anne scotoci în al doilea sertar și scoase o rolă mare de scotch.

Mike desfăcu plicul de-a lungul lipiturilor. Îl îndreptă pe birou cu partea albă în sus și, cu un marker, scrise PERICOL. Sublinie cuvântul de trei ori, adăugând NU INTRAȚI.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Luă plicul și banda adezivă și alergă înapoi pe coridor. Acoperi cititorul de carduri cu afișul pe care-l făcuse și-l ținu în timp ce Jamie îl fixa cu bandă adezivă. Fata se lăsă pe spate, trase adânc aer în piept și strigă:

— Arthur!

Acesta apăru de pe coridor în timp ce ea termina de lipit scotch-ul.

— Ce..., începu bărbatul, dar se opri suflând din greu pentru a-și mai trage respirația.

— Avem probleme, zise Mike.

— Se mărește, spuse Jamie.

— Trebuie să izolăm cealaltă clădire, rosti Mike.

— Ce vreți să spuneți? Cum se măresc inelele?

— Nu inelele, interveni tânăra. Portalul.

— Portalul se află în interiorul inelelor, preciză Arthur.

— Nu mai e așa, continuă Jamie agățându-și de o mână rola de bandă adezivă și purtând-o ca pe o brățară.

Arthur clătină din cap.

— Imposibil. Trebuie să rămână în interiorul inelelor.

— De ce?

— Câmpul este generat în interiorul inelelor, deci poate numai... Ahhh, făcu Arthur şi amuţi.

— Da, zise Mike. Trebuie să-i găsim pe Olaf şi pe Neil. Să ne asigurăm că sunt blocate toate intrările spre nivelul principal şi spre Zona B.

— Cred că Olaf se află deja în Zona B, spuse Arthur. Voia să verifice datele înregistrate acolo.

Jamie se uită spre scări.

— Ce facem cu camera de comandă?

— Nu ştiu. Probabil e în siguranţă, zise Arthur şi privi spre uşa mare. În cazul în care câmpul se extinde la camera de comandă, ajunge şi aici pe coridor.

— De unde ştim că n-a ajuns deja?

Mike se uită la femeie.

— Deocamdată nu putem decât să sperăm.

37

Arthur întinse schițele tehnice pe masa din sala de ședințe.

Mike le cercetă cu atenție.

— Sunt planurile ambelor seturi de inele?

— Cele două seturi sunt identice, răspunse Sasha. Am folosit aceleași schițe pentru fiecare.

— Serios? întrebă Mike. Nu există mici secrete sau modificări ascunse?

Arthur clătină din cap.

— Poate că nu știm cum funcționează portalul din punct de vedere științific, însă partea tehnică de la baza lui este corectă.

Mike dădu din cap aprobator.

— Zona B a fost izolată?

— Am crezut că s-a ocupat Olaf, spuse Neil. Și el a fost acolo.

Olaf scutură din cap.

— N-am făcut-o.

— Suntem siguri că-i periculos? întrebă Sasha. Înlocuirile de monede sunt mai degrabă trucuri pentru party-uri, nu?

Mike se uită la ea.

— Chiar vrei să ajungi în locul de unde a venit Bob-cel-radioactiv?

— Nu.

— Atunci e destul de periculos.

— Cum poate să crească? întrebă Jamie. De două zile îmi bat capul cu inelele astea care funcţionează, deşi alimentarea e tăiată.

— Nu se poate, zise Neil. Asta-i chestia cu inelele – ele concentrează câmpurile.

— Dar aşa cum sunt, inelele nu fac nimic de felul ăsta, interveni Jamie.

— Staţi puţin, spuse Mike. Mai întâi măsurile de siguranţă, da?

— Da, încuviinţă Arthur după o clipă. Firește.

— Cine vrea să meargă să se asigure că Zona B este blocată?

— Mă duc eu, se oferi Sasha.

— Nu, interveni Neil, mă duc eu.

— Tu ar trebui să participi la discuţia asta, zise Arthur.

— Tot ce ştiu eu ştie şi Sasha. În plus, mi-ar prinde bine să mai ies puţin la aer.

— Ai vreo problemă?

— Nu. Nu mi-e rău. Doar că... Se uită la schiţe. Toate astea mă cam ameţesc. Puţin aer curat îmi va face bine.

— Bine, atunci.

— O să iau o bicicletă. Mă întorc în cel mult zece minute.

Neil ieşi pe coridor. O clipă mai târziu, sunetele de pe hol se modificară când uşa din faţă se deschise, apoi se închise.

Mike strânse pleoapele. Schiţele atrăgeau furnicile ca un picnic. Ele adăugară noile specificaţii de proiectare la modelul inelelor pe care şi-l construise în minte, completându-l cu detalii şi denumiri finale.

— Haideţi să nu mai căutăm explicaţii, propuse el. Deocamdată cred că suntem toţi de acord că treaba asta ne cam depăşeşte, OK?

— Totuși ne putem da seama, spuse Arthur. Nu există chestii care să nu poată fi cunoscute.

— Cu excepția acelora pe care omenirea nu trebuia să le cunoască, zise Jamie.

Arthur o săgetă cu privirea. Mike ridică o mână.

— Să lăsăm deoparte întrebarea *cum* funcționează și să răspundem la *de ce* crește.

— Și care-i diferența? întrebă Sasha. Nici asta nu știm.

— *Cum* funcționează ar putea să ne depășească, însă ar trebui să descoperim *de ce*. Ceva s-a schimbat. Există o nouă variabilă care provoacă toate astea.

— Logica e șubredă, comentă Olaf. Orice a făcut ca portalul să rămână deschis o perioadă atât de mare ar putea fi și cauza extinderii.

— Sunt totuși două probleme diferite, zise Jamie.

Johansson clătină din cap.

— Doar în aparență, deoarece par a fi două efecte separate – și nici nu știm care sunt cauzele. Se poate să fie același efect, care crește în forță sau în intensitate.

Mike ridică privirea, cuprinzând încăperea. Cei cinci stăteau în jurul mesei. El, Jamie și Olaf de o parte, Arthur și Sasha pe cealaltă parte. Lângă fiecare dintre ei mai era liber câte un scaun, plus cele de la capete. O imagine se înfiripă în mintea lui, din ziua în care intrase prima dată în sala de ședințe: echipa de la Portalul Albuquerque ocupa toate scaunele, cu excepția celui din capătul îndepărtat al mesei. Acela de sub ceasul ce ticăia la fiecare secundă.

Atunci era un singur scaun liber.

Arthur îl omisese pe Koturovic din cartea sa din cauza teoriilor bizare ale savantului.

— Cât timp a petrecut aici Ben Miles? întrebă el.

Arthur și Olaf schimbară o privire.

— Patru zile, spuse Arthur.

— Dar câtă vreme s-a aflat practic *aici*? Stătea într-una dintre rulote?

Sasha clătină din cap.

— Avea o cameră la un hotel din Mission Valley. Sheraton, cred.

— Deci nu s-a aflat aici mai mult timp?

— Stătea cam două zile, zise Johansson, cu o zi de călătorie într-o parte sau alta. În prima zi a stat pe aici cam o oră, doar să-i cunoască pe toți.

— În celelalte zile a petrecut cam opt-nouă ore aici, spuse Jamie, după care se uită spre Arthur. Nu cred că a venit în ultima zi.

Arthur clătină din cap.

— Am luat micul dejun împreună la hotelul la care locuia și am stat puțin de vorbă. Avea un zbor de dimineață de pe Lindbergh.

— Dacă are atâta importanță, băieții de la poartă au probabil înregistrate orele exacte când a venit și când a plecat, zise Sasha.

Furnicile reținură informația, însă Mike o înlătură.

— Cine a supravegheat testele de sincronizare?

Arthur ridică privirea de pe schițe.

— Teste de sincronizare?

— Când ați încercat să porniți portalul pe mod automat, a supravegheat cineva acțiunea?

Arthur, Jamie și Sasha își aruncară unul altuia câte o privire confuză.

— O întrebare simplă, spuse Mike. Când ați făcut testele, era cineva la nivelul principal sau în Zona B?

— Nu, răspunse Sasha. Pur și simplu urmăream înregistrările video a doua zi dimineață.

— Le derulam noaptea, pentru mai multă eficiență, explică Olaf. De altfel, erau teste automate.

— Și n-ați aflat niciodată de ce n-au funcționat.

Nu era o întrebare. Cercetă cu atenție reprezentarea grafică a inelelor.

— Ca să fim sinceri, zise Jamie, nici nu ne-am străduit prea mult.

— Am verificat codul tău pentru temporizator, spuse Mike. Nu avea nicio problemă.

— Mulțumesc.

— N-a funcționat din cauza modului în care interacționa cu altceva, interveni Arthur.

Mike clătină din cap.

— Nu temporizatorul a fost problema, ci portalul. Lipsea un element-cheie.

Sasha se încruntă și aruncă o privire peste schițe.

— Care?

— Oamenii. Portalul Albuquerque funcționează doar atunci când sunt oameni în jur.

— Din nou, logica e șubredă, zise Arthur. E ca și cum ai susține că frigiderul funcționează doar în bucătărie pentru că nu l-ai văzut niciodată funcționând în biroul meu.

— Atât doar că toți știm că frigiderul va funcționa în biroul tău, dar că nu poți deschide portalul dacă nu se află nimeni lângă el.

Sasha își puse pumnii în șolduri.

— Vrei să zici că portalul *știe* când sunt oameni în jur?

— Nu, tot așa cum o lanternă nu știe că ea conține baterii. Totuși, nu va funcționa dacă nu sunt oameni în preajmă. Nu e vorba de conștientizare, ci doar de mecanică. O barcă nu știe că se află pe apă, însă funcționează numai acolo, nu pe uscat.

— Ăsta-i un salt conceptual destul de important, spuse Jamie.

Mike se uită la Sasha, apoi la Arthur.

— Spuneai că Aleksander Koturovic avea o ipoteză privind inteligențele interconectate. Și că nu l-ai amintit în cartea ta din cauza ideilor lui nebunești.

— Nu chiar interconectate, zise Olaf. Era mai degrabă o chestie de masă critică a energiei mentale. O prostie.

— Avea legătură cu ecuațiile pe care le-ați folosit pentru portal?

Olaf cercetă atent schițele. Jamie și Sasha schimbară priviri.

— Da, răspunse Arthur. Toate lucrările lui se bazau pe aceleași idei.

— Deci ați reușit să puneți în funcțiune portalul programându-l pe baza unor ecuații care implică cumva niveluri de energie mentală, iar când nimeni nu este de față, portalul nu funcționează. Mai seamănă chestia asta cu un salt conceptual? întrebă el uitându-se la fiecare în parte.

Arthur își coborî privirea pe desene.

— Nu-i decât un scaun liber, spuse Mike arătând cu mâna. E doar pentru vizitatori, nu? Ai fost atât de secretos, încât n-ai avut niciodată angajați temporari sau personal suplimentar. Cu excepția unei zile mai neobișnuite, când și când, ca acelea cu Ben Miles, în preajma portalului s-au aflat întotdeauna cel mult șase dintre voi.

— Asta până a veni tu aici, zise Arthur.

— Exact, încuviință Mike. M-am aflat aici destul de mult timp și am ajutat portalul să atingă masa critică sau un anumit nivel. Așadar, în preajma lui se aflau mereu șapte oameni. Aruncă o privire spre fațada clădirii. Poate opt dacă recepția este suficient de aproape pentru a fi pusă la socoteală.

Olaf clătină din cap.

— E absurd. Nu există „energie mentală". Creierul emite semnale electrochimice slabe, care abia dacă ajung la câțiva centimetri depărtare.

— Dar poți obține tensiune înseriind surse slabe, spuse Sasha. Este electronică elementară.

— O grămadă de presupuneri aleatorii, bazate pe aiurelile unui nebun din perioada victoriană.

— Un nebun care s-a dovedit că are dreptate, îl contrazise Mike. Cel puțin în parte, continuă el lovind ușor schițele. Știm că o parte din ideile lui fac trimitere la alte dimensiuni. Iar asta ar explica de ce, după sosirea mea, ați pierdut controlul portalului.

Un zgomot puternic se auzi din afara sălii de ședințe. Sunetul creștea în intensitate și se estompa ritmic. Dacă ar fi venit din cealaltă direcție, Mike ar fi presupus că pe stradă treceau mașini care claxonau insistent.

Arthur își ridică sprâncenele, făcu ochii mari și își mută privirea de la Jamie la Sasha.

— Ce-i? întrebă Mike.

Directorul proiectului ieși în grabă pe coridor, cu Olaf la câțiva pași în spatele lui. Îi urmă Sasha, care-l dădu la o parte pe Mike. Jamie îl apucă de braț și-l trase după ea.

38

Sirenele se auzeau şi mai tare pe coridor. Luminile de alarmă erau pornite şi formau pete strălucitoare pe culoarul deja luminat.

Arthur era la recepţie, uitându-se peste umărul Annei. O pictogramă pâlpâia pe ecran.

— E-n Zona B, îi zise tânăra cu ochii măriţi de uimire.

Olaf şi Sasha trecură în fugă pe lângă recepţie şi ieşiră din clădire.

Mike se uită la Jamie:

— Ce se întâmplă?

— Scurgere de material periculos, răspunse ea. Lichid de răcire, gaz pentru sudură, material radioactiv. S-a întâmplat ceva naşpa şi suntem avertizaţi să nu ne apropiem de zona respectivă fără echipament de protecţie.

Se îndreptară spre ieşire şi, preţ de o clipă, o zăriră pe Sasha alergând pe alee spre rulote şi maşinuţele de golf. Se luară după ea. Johansson ajunsese deja la colţ, după care dispăru rapid din raza vizuală. Din copacii care mărgineau aleea, câteva crengi uriaşe se întindeau spre ei, bătute de vânt.

Sirenele se auzeau şi afară.

Făcură colţul în fugă şi se ciocniră de Sasha. Jamie îl prinse pe Mike, care era cât pe ce să cadă. Femeia mai vârstnică îşi recăpătă echilibrul şi arătă dincolo de porţiunea cu pietriş.

— Ce naiba? strigă ea încercând să se facă auzită în vântul care se întețea.

Îi urmară privirea, căutând în direcția în care arăta cu degetul.

Olaf străbătuse jumătate din porțiunea cu pietriș, pe urmă se oprise. Dincolo de el, Mike putu vedea cea mai mare parte din Zona B. Aceasta se cutremura. Foile de tablă ondulată care formau acoperișul unduiau și se îndoiau. Unul dintre luminatoarele în formă de cupolă se făcu țăndări. Pereții din bolțari se clătinau, trosnind din încheieturi.

Dintr-odată, Sasha își veni în fire și începu să alerge într-acolo. Mike și Jamie o urmară. Pietrișul le scrâșnea sub tălpi, dar după aceea intrară pe aleea de aprovizionare. Ajunseseră la o sută cincizeci de metri de clădire, la o sută treizeci, la o sută douăzeci.

De la distanța aceea, Mike întrezărea chiar mai multe fisuri în pereți. Ceea ce din depărtare îi păruseră a fi crăpături, din apropiere văzu că erau spărturi consistente. Încă una se formă în timp ce privea șocat, limpede și clară chiar și de la distanța aceea.

Furnicile negre scoaseră la suprafață câteva amintiri, însă furnicile roșii le copleșiră.

Olaf o prinse pe Sasha de braț când încercă să treacă pe lângă el.

— Așteaptă!

Femeia se smulse din strânsoare, dar Mike ajunsese destul de aproape încât să o poată înșfăca.

— Așteaptă, la naiba! mârâi Olaf.

— Neil e acolo! flutură ea brațul liber spre bicicleta aflată lângă ușă.

— Dar unde-i praful? întrebă Mike.

Sasha se opri, însă doar pentru o clipă. Geamătul acoperișului din metal ce se încovoia înăbuși mugetul vântului.

— Poftim?

— Ar trebui să fie praf, spuse el. De la bolțarii care se fărâmă.

Sasha se uită dincolo de el, după aceea lăsă capul pe spate și se uită în sus.

— La naiba! făcu ea.

Mike și Olaf ridicară și ei privirile. Nori străbăteau cerul. Fără grabă, însă mișcarea lor era evidentă. Se apropiau din toate direcțiile, deplasându-se după cum bătea vântul. Acesta sufla spre Zona B cu toată puterea.

Arthur și Anne îi ajunseră din urmă chiar în clipa în care acoperișul din Zona B se îndoi din nou. Un fragment se curbă sub presiunea unei greutăți invizibile. Bolțurile trosniră cu o detunătură ca de armă și porțiunea se prăbuși în interiorul clădirii. Încă două panouri se rupseră, făcându-se nevăzute, urmate apoi de altul. Mugetul înfundat al vântului deveni urlet.

— E uragan? întrebă Jamie.

— În California nu există uragane, zise Anne.

Din clădire se auzi un scrâșnet metalic. Se uitară în spate chiar în clipa în care ușa de securitate a Zonei B se prăbuși spre interior și dispăru. Nori de nisip și de frunze purtați de vânt năvăliră prin ancadrament. O clipă mai târziu, încă două panouri se rupseră din acoperiș și căzură înăuntru.

— Cred că ar trebui să ne dăm înapoi, spuse Arthur făcând câțiva pași și sprijinindu-se în baston.

— De acord, zise Mike.

— Dar ce-i cu Neil? întrebă Sasha.

Mike se uită la ea și clătină ușor din cap.

— Jumătate din clădire tocmai s-a năruit, spuse Olaf.

Mike se dădu câțiva pași în spate. Jamie îl urmă și, încercând să se facă auzită, se apropie de el și îi strigă la ureche:

— Ce s-a-ntâmplat?

Bărbatul deschise gura, dar în clipa aceea un tunet bubui deasupra lor. Toți se uitară în sus. Norii se îngrămădeau, acoperind soarele, iar pe fețele lor începură să cadă picături.

— Ce naiba se-ntâmplă?! strigă Sasha.

— Plouă, zise Johansson.

Era mai degrabă o constatare decât un răspuns. Părea confuz.

— Cred că-i o decompresiune, spuse Mike.

— Poftim?

— Întreaga clădire e aspirată în inele, explică el ridicându-și glasul în încercarea de a înăbuși vuietul înfundat. Totul e aspirat. În atmosferă se creează o zonă imensă de presiune scăzută, adăugă arătând spre cer, care schimbă vremea.

Vântul le răvășea părul și hainele. Arthur făcu alt pas înapoi. Mike și Jamie îl imitară. Anne se împletici urmându-i. Sasha și Olaf priveau insistent spre Zona B.

Vântul încetă brusc, de parcă ar fi fost deconectat un ventilator. Aerul deveni nemișcat. Ploaia continua să cadă, întunecând ușor pavajul.

Ruinele din Zona B încetară să se mai clatine. Prin crăpăturile din perete se revărsau praf de beton și sfărâmături. O porțiune de dimensiunea unei mașini mici se desprinse și căzu pe pământ, luând cu ea jumătate din litera verde „B". Un panou ce rezistase în acoperiș scârțâia, balansându-se într-o parte și în alta prins de ultimul lui bolț.

Pentru o clipă, priviră fix resturile clădirii, apoi Sasha se repezi înainte.

— Neil! strigă ea. Neil, ești bine?

Se îndreptară spre clădire. Anne rămase locului, holbându-se la ruine. Avea privirea inexpresivă a soldaților care au supraviețuit unui baraj de artilerie.

Sasha se opri la intrare și, învingându-și teama, dădu buzna înăuntru. Ceilalți rămaseră să aprecieze pagubele. Mike pipăi rămășițele balamalelor. Două dintre ele se rupseseră din ușă și atârnau libere. A treia era răsucită și agățată de bolț.

Jamie păși înăuntru.

— Toate cablajele au dispărut. Cablurile electrice sunt smulse din pereți.

Olaf lăsă capul pe spate.

— Au dispărut și luminile. La dracu', a dispărut aproape totul.

— Neil! strigă Sasha și vocea îi răsună în spațiul cavernos. Neil, unde naiba ești?

Arthur înaintă și se uită la o piesă căzută – era unul dintre rezistoare. Bătu în el ușor, de două ori, cu capătul bastonului. În betonul de dedesubt se zăreau scrijelituri.

Înaintară și mai mult. Doar elementele mai grele și mai solide reușiseră să reziste. Toate obiectele mici sau neprinse de ceva dispăruseră.

Inelele se înălțau în mijlocul spațiului pustiit. Petice de chiciură se formaseră pe rampa de oțel. Din ele se înălțau fuioare de aburi, când erau atinse de picăturile de ploaie ce cădeau pe rampă prin acoperișul distrus. Toate componentele de protecție, mai puțin una, fuseseră smulse, expunând bucle nesfârșite din sârmă de cupru. Câteva cabluri atârnau. Racordurile-furtunuri dispăruseră.

— Nu văd nimic, zise Arthur arătând spre inele. Mă refer la partea cealaltă a portalului. Nu cred că mai funcționează.

Prin inele se vedea peretele lateral al clădirii distruse. Mike făcu câțiva pași și privi din alt unghi. Imaginea era aceeași.

După ce dădu roată prin sală, Sasha li se alătură.

— Nu-l găsesc, îi anunță ea uitându-se uimită la inelele inutilizabile.

— Haideți să nu renunțăm încă, propuse Jamie și se uită la Mike. Crezi că el mai este pe-aici?

— Așa sper, răspunse Mike. Nu vreau să mă gândesc unde altundeva ar putea fi.

39

Nu-l găsiră pe Neil.

Arthur raportă la DARPA prăbuşirea clădirii. Nu menţionă nimic despre dispariţia lui Neil. Apoi Mike vorbi cu Reggie, încercând, pe cât posibil, să-l pună la curent cu evenimentele.

— Deci Ben nu-i nebun?

— Nu, spuse Mike, nu este. Dar nici Becky nu-i impostoare. Depinde din ce perspectivă priveşti.

Se aşeză pe scaun. Sprijini tableta pe masă, astfel încât cea mai mare parte din rulotă să fie vizibilă în spatele lui.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Faptul că a trecut prin Portalul Albuquerque l-a schimbat, zise Mike. Doar că nu aşa cum am crezut noi.

— S-a schimbat, dar nu-i nebun?

— Da. Acest Ben are amintiri şi experienţe uşor diferite.

— *Acest* Ben? Reggie se uită o clipă la el. Înţeleg că sunt câteva detalii pe care nu mi le-ai menţionat.

— Deocamdată pot să-ţi spun că sunt multe detalii. S-au produs unele... evenimente.

— Ei clonează oameni sau ceva de genul ăsta?

— Nu.

— Pe bune, totu-i în regulă acolo?

Mike evită să se uite spre ecran.

— E legat de îngrijorările tale.

— Mă îngrijorau mai multe aspecte.

— Au apărut unele complicații cu Portalul Albuquerque. Cu portalul în sine.

— Ce fel de complicații?

— Deocamdată prefer să nu-ți zic. Încă încercăm să le dăm de capăt.

— „Încercăm"?

— Da. Eu, Arthur și restul echipei.

Pe tabletă, Reggie se aplecă, apropiindu-se de ecran.

— Doar nu te-ai dus acolo ca să-mi dezvolți un sindrom Stockholm, nu-i așa?

— Drăguț.

— Răspunde la întrebare.

— Nu, n-am dezvoltat niciun sindrom.

— Ești în regulă? Nu ești stresat? Nu ești supus vreunei presiuni?

— Nu mai mult decât te-ai aștepta în situația prezentă.

— Deci ce se-ntâmplă?

— Nu cred că ți-aș putea oferi vreo explicație.

O încruntătură trecu peste fața lui Reggie și dispăru.

— De ce?

— Pentru că este complicat și pentru că te cunosc, răspunse Mike. Știu cum reacționezi. Mobilizarea mai multor oameni și micromanagementul nu vor ajuta cu nimic în momentul ăsta.

— Și tu crezi că aș face așa ceva.

Nu fusese o întrebare.

— Sunt convins că așa ai face.

— Și de ce n-aș face-o la urma urmei? Îmi spui că o clădire s-a dărâmat, că o grămadă de echipamente foarte scumpe au fost distruse, că unul dintre directorii mei adjuncți nu-i nebun, dar a fost transformat în altă persoană prin cine știe ce minune. Și că, în acest moment, reacția mea normală ar fi să nu mă implic.

— Fiindcă mi-ai zis să mă ocup de ce se întâmplă aici. Am grijă de asta, după care o să-ți povestesc totul. Așa cum am stabilit când m-ai angajat.

Se fixară din priviri unul pe celălalt, prin intermediul ecranului.

— Vreau să găsești o modalitate de a salva proiectul, spuse Reggie.

— Nu sunt sigur că mai este posibil în momentul ăsta.

— Ai răgaz până la sfârșitul săptămânii.

— Bine. Îți mulțumesc.

— Până atunci să faci bine să ai răspunsuri la foarte multe întrebări. Că de nu...

— Că de nu, ce?

Reggie nu zâmbea.

— Că de nu...

Se întinse spre tabletă și ecranul se întunecă.

În zona bucătăriei, Jamie oftă.

— Discuția asta ar fi putut decurge mai bine.

Mike răsuci tableta cu fața în jos.

— A decurs mai bine decât am crezut.

— Serios?

— În cel mai rău caz, zise el făcând semn spre tabletă, ar fi preluat controlul, ne-ar fi dat pe toți afară din campus și ar fi declanșat o investigație amănunțită.

— Nu poate face așa ceva.

— Cu legăturile lui? Ba bine că nu. Pun pariu că ar putea organiza un soi de „exercițiu de securitate" prin care să mobilizeze aici, într-o jumătate de oră, o sută de pușcași marini de la Camp Pendleton. Iar în aceste condiții n-am mai afla nicicând ce se întâmplă aici.

Jamie se încruntă.

— În concluzie, spuse Mike, avem răgaz până la sfârșitul săptămânii. Ar trebui să ne întoarcem la muncă.

— Da. Vrei să facem sex?

Bărbatul o privi.

— În clipa asta?

— Da.

— De ce?

— Pentru că a fost foarte plăcut de primele câteva dăți, indiferent cine te-ai dovedit a fi. Și pentru că așa putem amâna puțin examinarea înregistrărilor videocamerelor de supraveghere.

— Avem nevoie să facem treaba asta.

— Să știi că și eu am nevoi.

— Dacă vrei, va fi plăcerea mea să încerc să ți le satisfac. Ai încredere în mine. Dar acum trebuie să verificăm imaginile.

*

În mod obișnuit, înregistrările videocamerelor de supraveghere erau criptate, putând fi accesate doar din camera de comandă. Jamie era destul de sigură că ar fi putut scrie un *patch* care să-i permită accesarea lor din sala de ședințe, însă toți căzură de acord că nu merita osteneala. În cazul în care camera de comandă nu era sigură, sala de ședințe era și ea în pericol.

Arthur se lăsă în baston în spatele scaunului lui Jamie. Mike observă că gestul directorului trecuse de la o ușoară cochetărie la căutarea efectivă a unui sprijin.

— La naiba! făcu Sasha privind cu insistență nivelul principal. Avem o problemă serioasă cu gândacii.

— Prind curaj când nu-i nimeni în jur, zise Mike. Nu le-a luat prea mult timp.

Olaf se uită în jos pe fereastră.

— Cred că sunt vreo sută acolo jos.

Mike stătea lângă Sasha, uitându-se și el pe geam. Zeci și zeci de punctulețe se mișcau de-a lungul podelei ca niște fire de praf purtate de vânt.

— Probabil sunt mai mulți decât putem vedea. Mama obișnuia să spună că pentru fiecare curajos care iese la lumină există nouăzeci și nouă de lași.

Tânăra clătină din cap și se îndepărtă de fereastră.

— Nenorociții ăștia mici...

— Cum vreți să procedăm?

Jamie le aruncă o privire fugară din scaunul pe care se așezase.

— Derulăm înapoi? Începem din punctul culminant?

Erau trei pătrate cenușii, fiecare pe propriul ecran. Videocamerele de supraveghere din Zona B încetaseră la un moment dat să mai înregistreze. Două dintre ele cedaseră aproape simultan, iar a treia mai rezistase cincisprezece secunde.

Sasha își rezemă mâinile pe spătarul scaunului.

— Știm când a fost „punctul culminant"?

— Să începem cu treizeci de secunde înainte de pornirea alarmelor, propuse Arthur.

Jamie puse mâna pe trackball, roti bila, dădu clic-dreapta, o roti din nou și dădu iar clic. Degetele se întoarseră apoi la tastatură și începură să danseze pe ea. Cele trei pătrate se umplură cu imagini: Zona B din diferite unghiuri.

— Așa, zise femeia. Sunteți pregătiți?

Mike se retrase și găsi un loc din care să poată vedea toate cele trei ecrane.

— Bun așa.

Arthur aprobă din cap. Olaf își încrucișă brațele la piept. Sasha își mușcă buza.

Jamie atinse mouse-ul. Imaginile prinseră viață, deși singura mișcare reală era rotația constantă a luminii roșii

de avertizare. În colțul ecranului, marcajul temporal se derula cu repeziciune.

Videocamera 2 era îndreptată direct spre inele, prin care puteau vedea nivelul principal cu propria sa lumină intermitentă. Mike își aminti de unghiul din care văzuse prima dată trecerea lui Olaf.

Nu se întâmpla nimic. Din trei unghiuri diferite.

— Alarmele ar trebui să pornească dintr-o clipă în alta, spuse Arthur.

Pe videocamera 1 apăru o rază de lumină.

— Portalul, zise Mike. Neil face diverse verificări înainte să-l închidă.

Ochii Sashei se măriră, iar tânăra își duse mâna la gură, acoperind-o.

Jamie se întinse și atinse mouse-ul. Toate cele trei imagini încremeniră.

— Chiar vrem să urmărim asta?

Sasha închise ochii și mormăi ceva în palmă.

— I-o datorăm, spuse Arthur. A lucrat la acest proiect aproape la fel de mult ca tine. N-ar fi vrut să ne dăm bătuți.

— Cred că de fapt ar fi vrut să fie cu noi aici, zise Olaf.

Mike puse o mână pe umărul lui Jamie. Ea i-o atinse, strângând-o. Furnicile scoaseră la suprafață imaginea ultimei dăți când se aflaseră în formula aceasta. El. Ea. Arthur. Mâna lui pe umărul ei. Strigătul ei la adresa lui.

Le dădu furnicilor sarcina să se ocupe de altceva. Catalogare. Arhivare.

Jamie se întinse spre mouse.

Imaginile începură să se deruleze, iar videocamera 2 se întunecă, zărindu-se doar linii albe pâlpâitoare produse de electricitatea statică.

Arthur se aplecă în față.

— Ce s-a întâmplat?

Degetele lui Jamie dansau între tastatură și mouse. Imaginile se derulară de la început, apoi înaintară la un sfert din viteză. Nu se auzea nimic. Tastă ceva și imaginea de pe videocamera 2 se mări, umplând ecranul.

— Aici, spuse Olaf întinzându-se și aproape atingând ecranul. Vedeți?

— Ia mâna de-acolo! izbucni Sasha.

Aerul unduia. Era pâcla aceea familiară care apare vara din pricina caniculei, semn că Portalul Albuquerque era pe punctul de a se deschide. Însă aerul cețos se revărsă în jurul inelelor la cel puțin un metru și jumătate. Aproape acoperi ecranul.

Masa de aer se deplasă și ecranul se înnegri.

— La naiba! făcu Jamie.

Se întinse din nou spre mouse, însă Mike o opri. Mișcă mâna și arătă partea de jos a ecranului, unde se vedeau podeaua din beton și dungile de vopsea. Degetul îi alunecă în sus și descrise un cerc în jurul bazei rampei, vizibilă prin porțiunea întunecată. Un pic mai sus și urmări conturul vag al inelelor.

— Totul se află încă acolo, zise el.

Sasha întinse mâna.

— Alea sunt stele?

Erau mai bine de o sută. Limpezi și clare, ca fotografiile transmise de Hubble. Erau mai strălucitoare spre centrul inelelor.

Furnicile se agitau în mintea lui Mike, scoțând sute de imagini până să o găsească pe cea care trebuia.

— E emisfera nordică, spuse el.

— Ești sigur? făcu Olaf aruncându-i o privire.

Mike își lovi ușor tâmpla.

— Am privit de câteva ori cerul nopții.

— Deci acum portalul dă în spațiu? întrebă Jamie.

— Nu, răspunse Olaf. Vedeți? continuă el deplasându-și degetul pe suprafața ecranului.

Mike privi atent ecranul și văzu linia cenușie surprinsă de Johansson. Era ascunsă în zona neclară de la capătul spațiului. O zariște stearpă cu un sol cenușiu marcat de câteva stânci și dealuri joase.

— E Luna, zise Sasha.

— Nu se poate! exclamă Olaf. Portalul se deschide aici. Chiar aici.

Și arătă podeaua.

— Nici pomeneală, spuse Jamie clătinând din cap.

Ceva pâlpâi la marginea ecranului. La un sfert din viteză, liniile produse de electricitatea statică se vedeau ca niște bucăți de hârtie deplasându-se dinspre stațiile de lucru. Măriră imaginea din interiorul inelelor – în zona în care ar fi trebuit să se afle inelele – și acestea dispărură. O clipă mai târziu, de sub videocamera 2 apăru ceva roșu care se pierdu în spațiu.

Jamie clipi.

— Era...

— Extinctorul, completă Olaf. Cel din suportul principal, adăugă el arătând spre ecranul videocamerei 3.

Raza de lumină dispăru din toate imaginile.

— Ușa, zise Sasha. Era închisă când am ajuns acolo.

— Trântită probabil de presiunea aerului, spuse Mike.

Pe ecran, extinctorul se rostogoli peste peisajul steril și se opri la câțiva metri de portal. Mike se încruntă. Furnicile i se agitau bezmetice în minte.

Luminile din încăpere se puseră din nou în mișcare.

— E alarma, zise Arthur. Sistemele de avertizare interpretează asta ca scurgere de materiale periculoase.

Imaginile continuau să se deruleze încet înainte. Un alt extinctor zbură prin inele. Unul dintre scaune se deplasă în jurul stației de lucru și se rostogoli la baza rampei. Trecu

apoi peste ea și se năpusti în spațiul înstelat. Tuburi fluorescente se desprinseră de tavan și se făcură zob pe rampă sau pe platformă. Cioburile lor dispărură în spațiu.

O linie albă străbătu toate cele trei monitoare, venind de undeva din spatele videocamerei 2. Avea aspectul transcrierii grafice a unei unde sonore.

— Ce-i asta? întrebă Arthur aplecându-se pentru a se apropia mai mult. Electricitate statică?

— Poate fi un artefact digital, își dădu Jamie cu părerea. Câmpurile magnetice pot afecta videocamerele.

Mike chicoti înfundat. Jamie îi aruncă o privire scurtă.

— Ce-i?

— E un sul de hârtie igienică.

Linia albă descrise altă sinusoidă.

— E de la toaleta din spatele Zonei B, spuse el arătând înregistrarea de la videocamera 2, unde linia albă se întindea în spațiu. Urmărim treizeci de metri de hârtie igienică derulându-se cu încetinitorul.

Linia mai undui o vreme. Câteva secunde mai târziu dispăru, un fir pierdut în spațiu. Alte resturi de hârtie și obiecte străbătură ecranul, făcându-se rapid nevăzute. Un cablu alunecă pe podea ca un șarpe negru și pătrunse în inele.

O mișcare abia perceptibilă îi atrase privirea. Mike se concentră asupra ei.

— Acolo, zise el indicând videocamera 3.

Abia vizibilă, în colțul întunecat se zărea silueta unui bărbat. Părea să se apropie de peretele cu ușa.

— Se ține de conducte, spuse Sasha. De ce nu apucă pur și simplu mânerul ușii ca să iasă afară?

— Probabil curentul e prea puternic, zise Mike. Sau e prea speriat ca să-și dea drumul.

— Ca atunci când cei aflați în pericol să se înece îi trag pe salvamari după ei, spuse Jamie.

— Da, cam așa ceva.

Acum se deplasau stațiile de lucru, hârșâind pe podea. Cablurile lor se ridicară de pe planșeu, întinzându-se întruna și pierzând orice bucle. Celălalt scaun rulă și ieși prin spațiul deschis în portal. Se răsturnă pe solul cenușiu, ridicând nori de praf.

Furnicile se agitau. Mike se încruntă.

Olaf observă.

— Ce-i?

— Ar fi trebuit să se rostogolească mai mult. Cu impulsul ăla, ar fi trebuit să ajungă mult mai departe.

— Cum se-ntâmplă asta? întrebă Jamie. Decompresiunea explozivă nu se produce la nesfârșit, ca în filmele SF. De aceea este explozivă. Se produce dintr-odată, ca explozia unui balon.

— În mod normal, da, încuviință Mike, dar aici nu-i ceva normal. Este o gaură în spațiu. O intrare în spațiul cosmic chiar de aici, din atmosfera terestră.

Olaf dădu afirmativ din cap.

— Fiecare gram de aer de pe Pământ împinge obiectele acelea prin inele. Nu este ca spargerea unui balon cu apă, ci ca jetul de apă al unui furtun de pompieri.

Lumina se revărsă pe toate cele trei ecrane. Ceva imens picase din tavan, blocând pentru o clipă videocamera 1. Ricoșă din beton, alunecă de-a lungul podelei și se răsuci prin inele. Ateriză pe nisipul lunar.

— Panoul din acoperiș, zise Sasha.

Pe videocamera 3, Neil se mișca. Era ghemuit, dar se îndrepta spre obiectivul videocamerei. Picioarele îi intrară în cadrul videocamerei 1.

Videocamera 1 pâlpâi, se întunecă, se albi și încetă să mai funcționeze.

O butelie cu azot se rostogoli pe podea. Patru metri de furtun șfichiuiau la capătul ei, răsucindu-se în aer pentru

a se orienta spre inele. Butelia era prea mare pentru a trece prin ele, dar rulă, ricoşă o dată şi se opri pe solul prăfos din cealaltă parte.

Aerul spirala în vârtejuri subţiri ce dispăreau prin inele. Două cabluri se desprinseră dintr-o staţie de lucru, apoi al treilea, după care toată staţia se ridică în aer. Pe videocamera 2 puteau vedea echipamentele îngrămădindu-se pe suprafaţa prăfoasă. Alt panou izbi rampa de oţel şi se năpusti în neant. Câteva clipe mai târziu, o porţiune din acoperişul metalic reteză cablurile celeilalte staţii. Totul alunecă înainte şi dispăru. Ultima piesă metalică nici măcar nu atinse solul. Se curbă în aer şi ieşi prin inele.

Videocamera 2 încetă să mai funcţioneze. Fără vreo pâlpâire sau electricitate statică. Se întunecă brusc.

Neil încercă să se agaţe de unul dintre cablurile ce şfichiuiau ale staţiei de lucru, dar nu reuşi. Îşi pierdu echilibrul şi alunecă câţiva metri, străduindu-se să se prindă de suprafaţa din beton. La un sfert din viteză, ţipetele îi schimonoseau faţa.

Picioarele i se întunecară când atinseră partea inferioară a rampei. Era ca şi cum o umbră se întindea peste ele în sala luminoasă. Pe videocamera 3, dispărură în neant. El încerca să le scoată din întuneric, dar curenţii de aer care îl absorbeau îl forţau să le proptească de rampă. Neil ţipă din nou. Totul dură cincisprezece secunde în ralanti.

— Picioarele lui sunt în spaţiu, spuse Mike.

Videocamera 3 pâlpâi. În ultima sa imagine, Neil încerca să se întoarcă, să prindă ceva de care să se ţină. Apoi videocamera nu mai funcţionă.

40

Preț de o clipă, se uitară în gol la ecranele întunecate. Jamie își șterse obrajii. Sasha închise ochii.

— N-a suferit prea mult, zise Arthur, fără a fi însă prea convingător. Își scoase ochelarii și-i șterse de cravată. În timp ce făcea asta, o lacrimă se prelinse pe lentile. Derularea cu încetinitorul a făcut ca situația să pară mai gravă. A fost... Sunt sigur că totul s-a desfășurat rapid. Abia dacă a durat treizeci de secunde.

— Taci din gură, mormăi Sasha.

Nu se mai uitau unul la celălalt. Jamie roti trackballul și închise programele, lăsând pe monitoare doar imaginile de fundal. Sasha se lovea ușor cu capul de fereastră. Olaf privea fix la setul de inele rămase jos.

Un roi de furnici apăru în capul lui Mike, aducând sute de imagini din înregistrările pe care tocmai le urmărise și alte sute din memorie. Făcu grafice comparative și trase concluzii.

Analiză înregistrările și stabili prin deducție:

— Nu era Luna.

Ceilalți se întoarseră spre el. Jamie își șterse o ultimă lacrimă de pe față.

— Poftim?

— Locul în care s-a deschis portalul nu era Luna.

— Dar semăna al naibii de bine cu ea, spuse Sasha.

Mike clătină din cap.

— Luna este singura noastră referință pentru astfel de imagini – o lume fără viață și fără atmosferă. Însă atracția gravitațională nu corespundea.

Arthur își încreți o clipă fruntea.

— Pe Lună, începu el, toate obiectele ar fi trebuit să se deplaseze cam o sută de metri.

Mike aprobă din cap.

— Măcar cele ușoare... dar și cele mai grele ar fi trebuit să se deplaseze mai mult. Arătă ecranul. Asta a fost gravitația terestră – 1 *ge*. Totul se mișca puțin cam ciudat pentru că nu exista o rezistență a aerului.

— Și atunci a fost... ce? întrebă Sasha mutându-și privirea de la ecran la inele. O lume în care Pământul era doar o piatră în spațiu?

Bărbatul numără până la trei. Furnicile îi puneau la dispoziție cifre, ca niște mici animatoare prezente în ring la un eveniment sportiv.

— Nu, zise el. Mă rog, ceva asemănător.

Olaf se încruntă la el. Mike se întoarse spre Jamie.

— Pune, te rog, înregistrarea de pe videocamera 2. Marcajul temporal 13-11-20-3.

Tânăra tastă câteva comenzi.

— Cât de repede vrei să ruleze?

— Fă stop-cadru acolo.

Pe ecran apăru spațiul înstelat. Imaginea cețoasă a inelelor era vizibilă în spate, iar orizontul cenușiu, dincolo de ea. Extinctorul roșu și scaunul se aflau deja acolo, nemișcate. Primul panou al acoperișului se zărea difuz, în mișcare pe o parte, ca o roată.

— Afișare pe ecran complet?

Încă două clicuri și imaginea încremenită umplu ecranul. Mike se întinse și plimbă degetele în lungul unui afloriment în partea stângă a cadrului.

— Vedeți asta? Vedeți cât de dreaptă este?

Arthur miji ochii. Jamie mări imaginea de pe ecran și se uită fix la ea.

— OK, spuse Sasha.

Mike urmări cu degetele câteva linii verticale abia vizibile pe afloriment. Erau drepte și la distanțe egale.

— Vedeți? Este singurul punct în care ies cu adevărat în evidență. Lumina se reflectă perfect din panou.

— Ce vrei să demonstrezi? întrebă Olaf.

— Sunt bolțari. Rămășițe din peretele sudic al nivelului principal. Acolo – și arătă cu degetul o ușoară ondulare în nisipul cenușiu din spatele extinctorului – e peretele vestic.

— Ești sigur? interveni Arthur împingându-și ochelarii pe nas.

— Absolut, zise Mike lovindu-și ușor tâmpla. Se aliniază cu vederea normală prin portal. Am suprapus chiar imaginea cu treceri anterioare ca să fiu sigur.

— Futu-i! făcu Sasha și, uitându-se în jos la nivelul principal, clătină din cap.

— Dar n-are niciun sens, spuse Olaf. Dacă nivelul principal e acolo, și probabil un portal, asta înseamnă că noi lucram acolo.

— Poate că da, spuse Mike.

Jamie se lăsă pe spătarul scaunului, urmărind în continuare ecranul.

— Deci ce s-a întâmplat?

Mike numără de data asta până la patru.

— Acolo nu există nimic. Nici buruieni uscate, niciun semn de viață. Undeva între punerea în funcțiune a portalului și prezent, poate în ultimul an sau doi, ceva a șters orice urmă de viață de pe planetă. A aspirat până și atmosfera. Și a făcut-o rapid.

— Un război? întrebă Jamie. Se spune mereu că avem suficiente arme nucleare pentru a distruge lumea de mai bine de o sută de ori.

Sasha se încruntă.

— Putea chestia aia să ardă tot aerul?

Mike ridică din umeri.

— Pare o acțiune prea... totală, zise Arthur. Cu excepția cazului în care o bombă a lovit laboratorul exact în centru, ar trebui să vedem mai mult de atât.

— Există și o imagine de ansamblu, preciză Mike.

Se uitară toți la el, apoi își întoarseră privirile spre ecran.

— O imagine metaforică de data asta, continuă el fluturându-și mâna spre inelele de dincolo de fereastră. Când au avut loc toate astea în Zona B, aici nu s-a întâmplat nimic. Gura asta era normală. Ceea ce înseamnă că portalul s-a deschis doar dintr-o parte. Sau, cel puțin, cele două părți erau deschise spre două realități diferite.

Arthur strânse din buze. Ochii lui Jamie se măriră.

— Ceea ce înseamnă, continuă Mike, că tot nu știm cum funcționează.

— Sau că acum funcționează diferit, spuse Sasha.

Arthur clătină din cap.

— Nu s-a schimbat nimic altceva. De ce ar funcționa diferit?

— De ce ar fi deschis când nu există energie? întrebă ea. De unde naiba să știu?

Olaf se holbă la inelele de jos și se crispă. Făcu un pas spre stânga, apoi în spate.

— Doamne! murmură el.

Sasha își lipi capul de sticlă.

— Ce-i? Ce este?

— Portalul. Bărbatul se uită la Arthur, la Sasha și înapoi spre nivelul principal. Porcăria aia e tot deschisă.

— Nu este posibil, zise Arthur. Celelalte inele au fost distruse.

Toți se îndreptară spre fereastră, întinzându-și gâturile. Jamie și Arthur se traseră ușor într-o parte, împingându-se în ceilalți ca să vadă mai bine.

Inelele se înălțau nemișcate. De sus se vedea încă o jumătate de metru din platforma ce se întindea prin portal. Erau vizibile și secțiunea de bază și partea inferioară a unui al treilea inel ce se curbau în sus și în jurul platformei.

— Futu-i! făcu Sasha. Asta-nseamnă că acolo există o altă zonă B? În partea cealaltă?

Jamie se repezi înapoi pe scaun și începu să tasteze. Monitoarele se aprinseră cu noi imagini oferite de videocamere, arătând podeaua, stațiile de lucru și o vedere de sus, chiar de sub fereastră. Ultimul monitor le îngăduia să vadă încă o porțiune de vreo patru metri și jumătate prin inele.

Prin toate cele trei inele.

Prin gura deschisă, lumina roșie își revărsa strălucirea intermitentă peste pasarela și rampa unei zone B întregi, neavariate, cu dungi de vopsea albă ce marcau zona de siguranță.

— Dacă fiecare set de inele se deschide spre o altă realitate, murmură Arthur, s-ar putea ca treaba asta să se fi întâmplat mereu.

— Exact, încuviință Mike. Mă întreb câte anomalii am găsi dacă ne-am întoarce la înregistrările video și am compara ce a văzut o videocameră prin inele cu ceea ce a văzut altă videocameră în mod direct. Lucruri pe care probabil le-ați menționat ca mici erori de funcționare sau decalaje temporale.

— Părul tău roșcat, îi zise Olaf Sashei.

— La naiba! izbucni ea clipind de două ori și făcând ochii mari.

Mike se uită nedumerit când la unul, când la celălalt.

— Ai văzut-o vreodată pe Sasha cu părul roșcat?

Olaf încuviință din cap.

— Acum vreo șase luni. Tocmai schimbaserăm câteva plafoniere și efectuam un test fizic aleatoriu. Eu mă dusesem în Zona B, ea rămăsese aici. Avea părul roșu intens. Îmi aduc aminte că, în vreme ce aruncam mingea de la unul la altul, i-am spus că luminile îi dădeau părului o nuanță roșcată, iar ea a izbucnit în râs.

— Atunci nu mi-am amintit nici comentariile, nici alte amănunte, zise Sasha. Mai târziu am stat de vorbă față în față și am crezut că se gândise la altceva.

Întoarse din nou privirea la inele.

— Eu crezusem că ai fost neatentă, spuse Johansson.

— Există probabil și mai multe asemenea exemple, zise Mike. Uneori diferența era prea mică pentru a putea fi observată.

— Ce facem acum? întrebă Sasha. Mergem să ne salutăm pe noi înșine?

— Trebuie să închidem chestia asta, rosti Mike. Dacă se deschide spre realități aleatorii, este prea periculos s-o mai studiem. Poate reveni la lumea fără atmosferă. Sau mai rău.

— Nu cred, spuse Olaf. În trei ani de funcționare, este prima dată când s-a întâmplat așa ceva. Aș spune că șansele sunt mici.

— Trei ani de funcționare care, de fapt, nu fac în total nici măcar unsprezece ore, îl contrazise Mike după ce furnicile puseră cap la cap sute de rapoarte cronometrate. Șansele nu par chiar atât de mici când privești din perspectiva asta.

Pentru o clipă, toți se uitară unul la altul. Apoi își întoarseră privirile spre Arthur. După care, unul câte unul, își îndreptară atenția spre Mike. Mai întâi Jamie. Apoi Sasha, urmat de Arthur și de Olaf.

— Ce sugerezi? întrebă Arthur sprijinindu-se în baston.

Mike numără până la cinci, timp în care furnicile scoteau la suprafață imagini, sunete și predicții.

— Setul de inele din Zona B s-a închis după ce au fost avariate, zise el. Ar trebui să încercăm să facem şi aici la fel.

— Dar nu ştim de ce s-au închis, interveni Olaf. Încă nu ştim cum rămâne deschis portalul.

— Nu mă interesează să ştiu *de ce* sau *cum*, spuse Mike. Vreau doar să dezactivez chestia asta înainte să mai fie cineva ucis sau rănit.

Sasha îşi drese glasul şi bătu cu două degete în fereastră.

— Dar dacă l-am demonta pur şi simplu?

Arthur clipi.

— Poftim?

— Să-l desfacem în bucăţi, repetă ea. Dacă tot nu-l putem închide...

— Putem face asta? întrebă Mike.

— După fabricarea pieselor componente, construcţia efectivă a durat cam două luni. Am putea dezasambla inelele în maximum o zi sau două. La naiba, arătă ea spre inelele de jos, l-am putea demonta în componente mai mari pe care să le scoatem pe rând de pe nivelul principal. Apoi le facem bucăţi pe coridor sau aici.

— Şi dacă această zonă de... instabilitate se măreşte? întrebă Olaf. În clipa de faţă suntem relativ siguri că încă se află în jurul inelelor, dar ce se va întâmpla dacă începem să împrăştiem componentele inelului?

— În cazul ăsta, zise Arthur, ar trebui să procedăm invers. Adunăm totul la un loc şi micşorăm puţin zona. Dar cred că Sasha are dreptate. Pe baza dovezilor, dezasamblarea pare a fi cea mai bună modalitate de a colapsa pliul.

— Şi cum facem asta dacă-i periculos pentru oameni să se afle în preajma inelelor? întrebă Jamie.

— Riscăm, spuse Mike. Se uită la Arthur şi se simţi uşurat când bărbatul mai vârstnic încuviinţă din cap. Vom încerca să ne mişcăm repede, să intrăm cu obiective precise şi să ieşim.

— Trebuie să revedem specificațiile proiectului, îi zise Arthur Sashei. Să căutăm cea mai rapidă modalitate de a demonta piesele componente.

Tânăra se uita din nou la inele. Își întoarse privirea spre Arthur și trase adânc aer în piept.

— Da. Așa ar trebui. Pot să fac asta.

Mike se uită din nou pe fereastră. Pe podea, gândacii se agitau în toate direcțiile.

— Cam cât credeți că va dura?

Sasha și Arthur schimbară o privire, apoi se uitară la Olaf.

— Câteva ore, răspunse Arthur. Când l-am proiectat, nu ne-am gândit la o dezasamblare rapidă. Avem de depășit un inconvenient. Lovi de două ori cu bastonul în podea. N-o să fiu de mare folos în ceea ce privește munca fizică, dar cred că putem găsi câteva modalități pentru ca voi patru să vă mișcați rapid.

— Cinci, menționă Jamie. Am pus-o la socoteală și pe Anne.

— Nu are acces la nivelul principal..., începu Arthur, apoi clătină din cap. Scuzați-mă. Obiceiurile vechi. Totuși, n-ar trebui să ne asumăm asemenea riscuri. Ea nu este plătită pentru așa ceva.

— De fapt, niciunul dintre noi nu este, zise Sasha.

41

— Aveți tot ce vă trebuie? întrebă Arthur.

— Da, îl repezi Olaf. Îți repet a treia oară că avem tot ce ne trebuie.

Nu erau prea multe de luat. Mike rămase surprins de numărul mic de instrumente necesare pentru dezasamblarea inelelor. Câteva chei tubulare și șurubelnițe. Sasha îi echipase pe toți cu câte un set complet. Nu știau dacă uneltele de la nivelul principal se mai aflau acolo. Sau dacă se mai potriveau.

Anne se oferise să dea o mână de ajutor, iar Arthur și Jamie încă îi explicau ce se întâmplase la nivelul principal și ce trebuiau să facă. Nu-și schimbă hotărârea nici după prezentarea detaliată a situației. Apăruse în pantofi cu tocuri și în rochie, însă într-unul din sertarele biroului ei avea o pereche de încălțăminte pentru alergare. O imitase pe Jamie și își prinsese părul la spate. Rochia nu avea buzunare, așa încât Sasha îi legase la brâu o centură pentru scule.

Arthur urcă să-i privească din cabină. Cei cinci stăteau lângă ușa de sub lumina roșie intermitentă.

— Toată lumea e pregătită? întrebă Mike.

Toți aprobară din cap.

— Mai întâi partea dreaptă, spuse Sasha. Pe tricou avea imprimat un grup de zombi în uniformele Flotei Stelare, având deasupra sigla THE WALKING RED. Vom începe

cu bolțurile din punctele șase, șapte și opt. Eu le desfac pe cele din șase. Voi patru ar trebui să ajungeți la celelalte fără să urcați pe pasarelă. Asta va permite scoaterea plăcilor de protecție și accesul la bobine.

— Oare nu avem nevoie, știu și eu, de un cuvânt-cheie? întrebă Jamie.

Anne izbucni în râs. Până și Olaf rânji:

— Un ce?

Zâmbi și Jamie.

— Nu din alea, perverșilor. Un fel de parolă sau ceva ce am putea spune în caz că... Se uită la Mike. Mă rog, să putem dovedi cine suntem.

— Cred că dacă se întâmplă ceva, zise el, fie va fi foarte evident, fie nu va mai conta. Oricum, nu pentru ceea ce facem.

— Parola este Isis, propuse Sasha. Îți convine?

Jamie aprobă din cap.

Olaf rupse semnul de avertizare ce acoperea cititorul de carduri și trecu ecusonul de acces prin dreptul lui. Magneții scoaseră un țăcănit și ușa se deblocă. Pistoanele șuierară când traseră de ea s-o deschidă.

Singurul sunet sesizabil la nivelul principal era fâșâitul înfundat al luminilor de avertizare ce se roteau în carcasele lor. Furnicile se agitau purtând imagine după imagine și comparându-le cu felul în care arăta sala acum. Mike nu observa nimic schimbat.

— Nu văd nimic diferit, spuse Jamie.

Păși alături de Mike, cercetând încăperea. Anne îi urma îndeaproape, uitându-se peste tot cu ochii larg deschiși.

— Nici eu, zise bărbatul.

Sasha le făcu semn să se îndepărteze de ușă. Ocoliră o ladă de scule și ajunseră la nivelul principal. Ceva scrâșni sub talpa lui Jamie. Se uită în jos și ridică piciorul. Un gândac verde se îndepărtă târându-se pe picioarele din față.

— Sper că nimeni nu îndrăgește gândacii, spuse Mike.

Pe podeaua de la nivelul principal erau câteva sute care se agitau care încotro. Ieșeau de sub stațiile de lucru, lăzile de scule și rezistoarele supradimensionate. Unii se târau pe rampă și pe platformă. Când lumina roșie trecea peste ei deveneau negri, pentru ca apoi să redevină verzi.

— Gândaci nenorociți! izbucni Sasha. Vor supraviețui chiar și unei găuri în realitate.

Anne ridică o sprânceană.

— Ar trebui să fim bucuroși că nu sunt carnivori sau mai știu eu ce, zise Jamie. Gândaci zombi.

— Răspândești negativismul în univers, spuse Olaf.

— În multivers, îl corectă Mike.

— Și mai bine.

Un gândac se opri în fața lui Mike și a Annei. Își mișcă antenele în direcția lor. Vârfurile lor păreau să strălucească, asemenea unor fire din fibră optică. Se îndepărtă apoi cu repeziciune.

Evitând să calce pe gândaci, se îndreptară spre inele. Mike se uită să vadă dacă aerul unduia, însă totul părea în regulă.

Nu scăpa de senzația că inelele îi așteptau să se apropie.

*

Pe platforma lor, inelele se înălțau amenințător. Niciodată până atunci nu li se păruseră atât de mari. Sasha își aminti că le numeau guri, iar acum se gândea că stătea în fața unei uriașe guri căscate, din cupru și din oțel.

Puse un picior pe rampă și se opri. Mike se oferise să se ocupe el de bolțurile mari, dar cum era singurul inginer care mai rămăsese, insistase să rezolve ea problema. Sasha numără până la trei, sperând să nu aibă soarta lui Bob, și din doi pași rapizi urcă pe platformă.

Stătu acolo o clipă, simțind pe pielea ei dansul electricității statice. Lumina de avertizare din cealaltă zonă B o izbi în ochi și se uită prin portal în sala aceea.

— Credeți că... Neil o mai fi în viață undeva acolo? întrebă ea uitându-se în jos spre ceilalți.

— Nu te lăsa distrasă, zise Olaf.

— Ar putea să fie în viață.

— Ar putea să nu fie, spuse Mike. Și oricum nu contează, pentru că tot nu ar fi Neil al nostru.

— Cred că niciunul dintre noi nu mai este al „nostru", zise Jamie.

Sasha își desprinse privirile de la imaginea de după inele.

— OK, spuse ea, acolo și acolo.

Folosindu-și cheia tubulară, indică fiecăruia câte o piuliță hexagonală. Ea își fixă cheia pe una de mai sus și o răsuci de patru-cinci-șase ori. Sunetul o ducea mereu cu gândul la pârâitorile de Revelion. Întotdeauna. Chiar și când era mică și tatăl ei repara mașini. Îi dădea o cheie tubulară pe care fetița o învârtea în aer.

Asta-i amintirea mea, își zise ea. *Numai a mea. Deci încă sunt eu.*

Pe ultimul centimetru de filet, învârti piulița cu vârfurile degetelor. Apoi luă șaiba groasă și lăsă ambele piese să-i cadă în buzunar. Erau șanse mari ca inelele să nu mai fie reasamblate vreodată, însă cu greu putea scăpa de vechile obiceiuri.

Se uită în jos. Mike și Jamie aproape scoseseră bolțul șapte. Olaf îl avea pe opt, unul dintre cele mai dificile, care trebuia răsucit cu cheia până la capăt. Din partea cealaltă, Anne îl ținea nemișcat folosind mecanismul ei cu clichet.

În Zona B, soarele trecuse dinapoia unui nor gros în spatele unuia mai subțire, luminând ușor încăperea. Sasha înălță privirea și, pentru o clipă, crezu că cineva lăsase

jaluzelele ridicate la o fereastră, deoarece putea să vadă, direct prin cealaltă clădire, câmpul cu nisip și tufăriș din spatele ei. Deși acolo creșteau foarte puține plante, iar cele câteva pe care le văzuse erau uscate și cenușii. Se părea că în spatele Zonei B totul era mort de multă vreme.

Își dădu seama că Zona B nu avea ferestre. Cu siguranță, nu avea una panoramică prin care să ofere lumii exterioare o perspectivă asupra inelelor. Și-i trecu prin minte că imaginea se mutase la adevărata zonă B, ruina unei structuri pline de găuri ce se căscau și care avea să fie declarată drept clădire cu risc de îndată ce va fi inspectată de oficialități. Dar la fel de repede își dădu seama că inelele din Zona B nu mai funcționau și că se uita în altă parte. Într-un loc unde altceva distrusese cealaltă clădire, lăsând totuși inelele pe poziție.

În clipa aceea, dincolo de zidul dărăpănat se mișcă ceva. O siluetă înaltă și subțire, înfășurată într-o mantie zdrențuită. De sub o glugă ponosită răzbi strălucirea unor ochi.

Sasha văzu totul între două bătăi de inimă.

Apoi clipi, iar când deschise ochii, Zona B – acea zonă B intactă – îi umplu câmpul vizual. Privi în jos și o văzu pe Anne holbându-se la inele. *Prin* inele. Ochii îi erau căscați de uimire, iar gura, deschisă.

— Ai văzut asta? întrebă Sasha.

Fruntea Annei se încreți. Capul i se deplasă o dată în sus și în jos, ca și cum nu ar fi vrut să piardă momentul vorbind sau uitându-se în altă parte. Se uita atentă prin portal, vrând ca lumea în ruină să-i apară din nou.

Ochii Sashei reveniră la bolțurile ei... și clipi nedumerită. Piulița interioară era încă acolo. Cheia se răsucise în gol, însă Sasha fusese prea stresată ca să observe. De altfel i se păruse că ieșise prea ușor.

Sau observase totuși? Bolțul corespunzător din cealaltă parte a capacului din plastic dispăruse. Oare îl trăsese și continuase fără să-și dea seama? Nu-i venea să creadă că deja rezolvase două. Dar se lovi peste coapsă și simți piesele metalice.

Potrivi cheia deasupra bolțului, verifică să fie fixată bine și mișcă mânerul înainte și înapoi. Cheia se roti de două ori, după care rezistența slăbi și bolțul se desfăcu. Sasha apucă piulița între degetul mare și arătător, o desfăcu de pe filet și-i dădu drumul în buzunar.

Îi alunecă de-a lungul coapsei și se lovi cu zgomot de celălalt bolț. Păreau prea grele. Ceva nu era în regulă. Scoase totul din buzunar.

Avea trei piulițe hexagonale argintii, deși nu desfăcuse decât două. Se uită la bolțul pe care tocmai îl eliberase. Cel pe care credea că-l rezolvase deja.

Pe el era prinsă o piuliță argintie, iar în spatele acesteia văzu o șaibă.

Aerul vibră și Sasha își simți inima bătând puternic în piept, destul de tare încât să perceapă schimbarea. Firișoarele de păr de pe ceafă i se zbârliră.

Tânăra potrivi cheia deasupra bolțului. Trase de mâner, simți piulița cum se desface și cedează, auzi clichetul *clic-clic-clic* în timp ce rotea cheia înapoi pentru a trage din nou. Cheia se roti iar și iar, deplasând piulița pe filet, spre capătul bolțului. Îndepărtă cheia și scoase piulița cu degetele. Șaiba căzu, vibrând în lungul filetului.

În spatele șaibei era o altă piuliță argintie. Și încă o șaibă. Se uită în punctul corespunzător. Era din nou înșurubată.

— *De ce durează așa mult?*

Tresăriră toți când auziră vocea lui Arthur. Sasha ridică privirea spre cabină.

Sub ea și spre stânga, Jamie tuși.

— Nu știu cum e la voi, spuse ea, dar cred că am o problemă.

Sasha privi în jos.

— La dracu'! făcu ea. Cred că toți avem.

Jamie ridică ochii și privirile li se întâlniră.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Părul tău, răspunse Sasha. Și-a schimbat culoarea.

Olaf se uită la Jamie și se încruntă. Jamie prinse cu vârfurile degetelor o șuviță de păr și o trase în față.

— Serios? întrebă ea mijindu-și ochii.

— Da, zise Sasha.

— Nu, spuse Anne. Are aceeași culoare.

— Ba nu. E blond platinat.

— Întotdeauna a fost așa, zise Jamie. Întotdeauna.

Sasha clătină din cap.

— Te-ai schimbat. Se uită la Mike. Spune-i.

Mike strânse din buze.

— Jamie nu s-a schimbat, zise el.

— Ba da, s-a schimbat.

Sasha se opri și își fixă privirea dincolo de Mike. Lumina de avertizare încă se rotea la nivelul principal. Dar își schimbase culoarea. În loc de portocaliu-închis, era roșie ca un hidrant pentru stingerea incendiilor.

Se uită din nou la Jamie.

— Parola, spuse ea. E Spock, așa cum o cheamă pe pisica ta, nu?

Jamie nu răspunse. Nici Mike și nici Olaf. Anne se uită fix la ea.

— La naiba! făcu Sasha.

42

Se uitau la Sasha și la dunga albă strălucitoare care-i trecea prin păr. Mike îi auzise pe copii numind-o „Șuvița Rogue". Începea de deasupra ochiului stâng și se întindea peste cap.

Sasha se întoarse spre ei. Ochii îi erau larg deschiși, dar respira normal. Cercetă pe rând fața fiecăruia.

— O să fii bine? întrebă Mike după ce o lăsă un moment să-și vină în fire.

Femeia se concentră asupra lui.

— Da, sunt în regulă.

— Nu vreau să par insensibil, interveni Olaf uitându-se la ceilalți, dar cred că treaba asta e o dovadă în plus că n-ar trebui să petrecem prea mult timp aici. Și continuă făcând un gest spre bolțuri: Are cineva noroc cu chestiile astea? Le scot, însă imediat apar altele chiar sub ele.

— La fel am pățit și eu, spuse Jamie.

Anne aprobă din cap, dar privirea îi era din nou ațintită spre inele.

— Am scos trei, zise Sasha verificând de două ori.

— Cred că-i o trecere dintr-o parte în alta, preciză Mike. O suprapunere. Scoatem bolțuri de la fiecare versiune a portalului.

Vocea lui Arthur se auzi deasupra lor.

— *Deci nu-l putem demonta?*

— Poate nu în felul ăsta, spuse Sasha. Putem încerca din partea cealaltă. Ar putea fi un efect localizat.

Traversă platforma, iar ceilalți înconjurară rampa. Cheia Sashei alunecă pe piulița din punctul unsprezece și ea trase de mâner. Se dovedi a fi una dintre piulițele cele mai înțepenite, așa încât folosi cheia pe toată lungimea filetului. Piulița se deplasă încet până la capătul bolțului – bătu în ea pentru a o scoate din tubulară.

— Futu-i! izbucni ea.

O altă piuliță hexagonală ținea șaiba pe poziție.

— *Aceeași?*

Se uită în sus spre cabină și încuviință din cap.

— Ce altceva putem face? întrebă Mike. O altă modalitate de a le desface...

Sasha clătină din cap.

— Va trebui să le tăiem.

— E ceva sigur? întrebă Anne.

— Ar trebui să fie, zise Sasha, după care izbi cheia în carapacea alb-gălbuie. Nimic din toate astea nu trebuia să aibă protecție excesivă. E suficient să-i descurajezi pe oameni dacă cineva încearcă să se strecoare și să cerceteze tehnologia.

Jamie aruncă o privire în jur.

— Putem scoate cablurile? Sau siguranțele? Orice...

— Am făcut toate astea cu câteva zile în urmă, când portalul a rămas deschis prima dată, spuse Sasha. Am păstrat numai conexiunile cu computerul.

— *Fără ele nu vom mai avea nicio posibilitate să monitorizăm portalul. Va fi un element de decor.*

— Nu va schimba nimic, spuse Jamie. Oricum nu mai înregistrăm informații de câteva zile.

Mike se uită fix la sală. După aceea privi în stânga și în dreapta, întinzându-și capul pe după aparate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jamie

— Au dispărut gândacii.

Priviră în jur. Toate insectele verzi se făcuseră nevăzute.

— Probabil i-am speriat și au fugit, zise Olaf. Și ce-i cu asta?

Se uită din nou la podeaua pustie, apoi spre cabină.

— În caz că n-ai altă idee, i se adresă el lui Arthur, cred c-ar fi bine să plecăm de-aici și să ne regrupăm. N-ar trebui să stăm în preajma portalului.

— *De acord. Poate... ATENȚIE!*

Mike percepu o mișcare cu coada ochiului. O formă răschirată. Se deplasa cu viteză. Jamie și Sasha se întoarseră spre ea. Olaf și Anne făcură un salt înapoi.

Sărise de nicăieri, apărând din...

Apăruse din portal.

Aterizase pe podea lângă Jamie, cu un zgomot de spaghete sfărâmate, vreo douăsprezece pocnituri puternice succesive.

Silueta se ridică în timp ce Mike întoarse capul. Creatura era înaltă și zveltă, acoperită cu un veșmânt dintr-o bucată de piele gălbuie, ceva între tunică și mantie. Un umăr îi era mai ridicat decât celălalt, ca al unui cocoșat fără cocoașă. Ținea cu ambele mâini o suliță lungă și subțire. Furnicile scoaseră mai multe imagini, comparând-o cu o javelină sau poate cu un harpon. Mike le îndepărtă. Mâinile creaturii erau strălucitoare și cenușii, amintindu-i lui Mike de stridiile crude.

Avea picioarele desculțe și aceeași piele umed-cenușie. Unghiile groase și gălbui erau crăpate și ascuțite. Păreau sângerii în lumina roșiatică. Unghiile se încovoiau peste vârfurile degetelor ca niște gheare – sau poate copite.

Creatura arătă spre el și șuieră puternic și bolborosit, de parcă ar fi avut congestie pulmonară. Horcăiala cuiva furios, care se luptă cu ultima suflare. Pentru comparație,

furnicile negre prezentară o serie de fragmente sonore, cel mai faimos fiind din filmul *Predator*.

Cum arăta spre el dacă ținea lancea cu ambele mâini?

Făptura își roti brațul liber, se auzi un sunet ca de baston de baseball ce izbește în carne, și Jamie zbură cât colo. Ca urmare a mișcării, gluga îi căzu de pe cap și bucata de țesătură zdrențuită îi alunecă pe umeri.

Cu instinctele ascuțite de numeroasele bătăi din cantină și încăierări pe coridoare, Mike se repezi de îndată ce văzu brațul rotindu-se spre Jamie.

Pe măsură ce gluga arătării se lăsa pe spate, furnicile se năpusteau cu fotografii și imagini din filme, într-o încercare disperată de a găsi o situație sau o diformitate care să explice chipul creaturii. Cea mai apropiată de realitate era o colecție de pești de adâncime cu dinți translucizi și ochi lipsiți de viață. Și nici măcar aceia nu aduceau chiar atât de mult cu înfățișarea monstrului.

Avea trei ochi. Cel mai mare nu părea să aibă pleoape. Era doar o umflătură pe o parte a feței. Ceilalți doi, așezați unul deasupra celuilalt, erau mici și negri, ca ai unui păianjen. Nasul era format din două fante tăiate în pielea pământie.

Arthur scoase un sunet ce reverberă în microfon. Sasha strigă în gura mare „Futu-i!". Anne stătea înlemnită, holbându-se la creatură. Olaf, și el împietrit, reacționă abia după ce arătarea îl lovi cu sulița peste față, dezechilibrându-l și trimițându-l într-o parte cu pași împleticiți.

Creatura îl văzu pe Mike apropiindu-se și șuieră o serie de clicuri, ca niște bule ce ieșeau din gura cuiva care se înecă. Picioarele i se mișcară sub mantie și tălpile pocniră podeaua. Întinse brațele, iar cele două mâini din dreapta se îndoiră. Aveau unghii ca niște gheare.

Profesorul se uită la brațul suplimentar și înlemni.

Pocitania se repezi spre el.

Sasha apucă un scaun și-l roti într-un arc de cerc. Anne țipă. Rolele metalice izbiră craniul monstrului, care se clătină amețit. Sulița zăngăni pe podea. Șocul impactului o făcu pe Sasha să scape scaunul din mâini.

Arătarea se rostogoli pe burtă. Două dintre brațele sale se împinseră în podea, picioarele se mișcară pe sub mantie, iar șira spinării i se îndoi spre înapoi de parcă ar fi fost un contorsionist de circ, ridicându-i capul. Făcu trei pași rapizi spre Sasha mergând de-a bușilea, după care se sculă. Anne continua să fie împietrită, cu ochii fixați asupra monstrului.

— Hei! strigă Mike fluturându-și brațele. Aici!

Ochiul bulbucat se uită la el. Ceilalți doi rămaseră ațintiți asupra Sashei. Hidoșenia mârâi din nou, iar sunetul se înălță într-un muget ce răsună în toată încăperea.

Se îndreptă spre Sasha.

Mike atacă.

Creatura o lovi pe Sasha cu o mână. Tânăra făcu un salt înapoi și ridică brațul, brăzdat de patru tăieturi roșiatice. Făptura își continuă atacul lovind-o peste față cu dosul palmei și trântind-o la pământ.

În clipa aceea, Mike se izbi în monstru. Impactul semănă cu izbitura într-o sperietoare făcută din scânduri. Pocitania se clătină, se împiedică și căzu. Mike ajunse cu fața în mantia ei. Mirosea a praf, a piele tăbăcită și a transpirație.

Arătarea își întoarse capul și-l săgetă cu privirea. Scrâșni din dinți. Un cot îl izbi în coaste, apoi un altul. Mike se împinse în sus și dădu un pumn în timp ce creatura se întoarse. Pumnul o lovise în zona dinților și vârfurile îi sfâșiară pielea de pe articulații.

Monstrul își răsuci spre înapoi unul dintre brațe – *cum l-a îndoit în halul ăla?* – și-i prinse încheietura mâinii. Se roti apoi, ca să-l privească în față. De la distanța aceea îi simțea răsuflarea urât mirositoare și îi vedea strălucirea ochilor și solzii micuți ce-i acopereau pielea.

Încercă s-o lovească cu mâna liberă, însă creatura îl blocă. Unghiile îi sfâșiau pielea. A treia mână – *avea trei brațe!* – se repezi și-l prinse după ceafă. Degetele subțiri i se răsuciră în păr. Dinții se depărtară, fălcile ca ale unei capcane de urs se căscară larg și făptura îl trase la pământ. Pulsul lui Mike crescu, încheieturile îi sângerau, iar Jamie lovi cu un extinctor cotul hidoșeniei.

Ridică extinctorul și izbi din nou. Ceva se rupse în brațul făpturii, care scoase un urlet.

Îl azvârli pe Mike, care se lovi de picioarele unei stații de lucru. Monstrul se ghemui din nou pe patru membre, brațul suplimentar atârnând moale de umărul ridicat. Mârâi spre Jamie.

Femeia balansă stingătorul, pregătindu-se pentru o nouă lovitură, moment în care Anne ieși în sfârșit din paralizie. Panicată, o apucă pe Jamie de braț și rosti câteva silabe panicate, lipsite de coerență. Înotătorul pe cale să se înece îl trăgea după el pe salvamar.

Creatura se uită o clipă la cele două femei, apoi înaintă pe cele patru membre. Jamie reuși să o îndepărteze pe Anne și roti extinctorul.

Făptura se dădu înapoi și se cabră. Cilindrul roșu nu-și atinse ținta, iar momentul de inerție o dezechilibră pe Jamie. Extinctorul îi scăpă din mâini și cele două tinere rămaseră dezarmate în fața făpturii.

Capul acesteia se roti urmărind-o când pe una, când pe cealaltă, apoi unul dintre brațele ei se repezi înainte. O lovi pe Anne în piept, nimerind-o cu încheieturile degetelor în stern, și o propulsă spre îndărăt. O urmări cum se izbește de podea, pe urmă se îndreptă spre Jamie.

O cheie tubulară izbi monstrul în omoplat, apoi căzu pe podea zăngănind. Arătarea se întoarse și Mike o pocni peste față cu un monitor. Ecranul LCD se făcu țăndări odată

cu câțiva dinți. Bucăți de plastic și de smalț se împrăștiară pe planșeu.

Anne țipă din nou.

Mike ridică iarăși monitorul, însă creatura pară atacul, iar unul dintre picioarele sale se repezi să-l izbească în abdomen. Niciodată în viața lui nu fusese lovit atât de tare. Simți unghiile ascuțite sfâșiindu-i carnea, iar impactul îl aruncă pe spate. Se prinse de pântece. Era fierbinte și umed. Se spunea că rănile în burtă duceau la moarte în agonie.

Hidoșenia răcni din nou și clicurile sale reverberară din pereți.

Un alt muget acoperi monstrul. Încă unul. Și încă unul. La al doilea foc de armă se răsuci, la al treilea zbieră.

Arthur înaintă șchiopătând, ținând o armă cu ambele mâini. Era un pistol negru cu țeavă pătrată, nu rotundă. Apăsă din nou trăgaciul. Un glonț trecu prin mantia creaturii și izbi rampa de oțel, scânteind. Altul o făcu să tresară. Pocitania se îndreptă în grabă spre bărbat, acoperind distanța cu o viteză înspăimântătoare – iar Arthur trase, și trase, și trase.

Bestia se aruncă asupra lui, însă nu mai avea putere. O smucitură lipsită de vlagă a ghearelor îl rată și picioarele i se înmuiară. Arthur mai trase o dată, cu o singură mână și fără să mai țintească, dar de la distanța aceea cu greu ar fi putut rata. Mantia zvâcni și culisorul pistolului se deplasă înapoi și înțepeni.

Creatura scoase un geamăt slab, bolborosit, ce se stinse într-un horcăit. Rămase întinsă pe podea. Mâinile desfăcute se relaxară.

Arthur se uită o clipă la ea, apoi la pistol. După aceea făcu doi pași împleticiți la stânga și vomită.

43

Mike întoarse capul, încercând să vadă unde este Jamie. Era ghemuită lângă rampă, protejându-și capul cu brațele. Anne urla și plângea în timp ce se legăna pe jos, dar nu părea rănită. Olaf stătea aproape de baza portalului și-și pipăia grijuliu capul. Sasha zăcea întinsă lângă peretele din spate.

Mike își palpă abdomenul. Avea câteva tăieturi ce sângerau abundent, însă nu păreau să fie grave. Se ridică cu dificultate și câțiva stropi de sânge picurară pe podea. Își apăsă degetele ceva mai tare și numără până la cinci. Măruntaiele îl dureau, dar totul părea să fie în regulă.

Arthur vomită din nou, însă acum fu mai degrabă un icnet în gol. O dâră subțire de salivă i se scurgea de pe buze. Împleticindu-se, se aplecă să-și ia bastonul.

Jamie înălță capul și se uită în jur. Privirea i se opri pe trupul cu mantie.

— E mort?

Mike se apropie de ea cu pași nesiguri.

— Așa sper.

— Sângerezi.

— Cred că Sasha sângerează mai tare. Arthur!

Îi făcu semn bărbatului mai vârstnic, arătând-o pe Sasha.

Jamie îl sprijini pe Mike și-l ajută să meargă spre Sasha. Ocoliră scaunul căzut, fără a-și lua ochii de la creatura care

nu se mișcă. Mike văzu strălucind ceva pe jos – părea să fie sânge.

Strigătele Annei se auzeau mai slab, ca un plâns înăbușit. Se uita la făptura întinsă pe podea și tremura. Avea o privire sticloasă. Mormăia sunete la întâmplare, despre care părea să creadă că erau cuvinte.

Jamie și Mike ajunseră la Sasha în același moment cu Arthur. Jamie îl strânse ușor de brat pe profesor, după care îi dădu drumul, asigurându-se că își poate menține echilibrul, și se întoarse la Anne.

Sasha gemu, întinse un picior, apoi sări țipând.

— E în regulă, spuse Mike.

O ajută să se așeze. Antebratul îi era îmbibat de sânge. Cel puțin două tăieturi erau destul de adânci, până la mușchi.

Ochii tinerei scrutară împrejurimile.

— Unde-i?

Mike făcu semn din cap către monstru.

— L-a împușcat Arthur.

— Cum? făcu Sasha holbându-se la pistolul din mâna bătrânului. De unde naiba ai arma asta?

— Din sertarul din stânga-sus al biroului meu.

Mike se uită la pistol. Închizătorul rămăsese deschis, și știa ce însemna asta: că încărcătorul era gol. Furnicile scoaseră la suprafață o serie de imagini din filme și spectacole de televiziune și o secvență scurtă cu Tommy Lee Jones explicându-i lui Robert Downey, Jr., în *Legea e lege*, minunile armei de foc.

— Ții un Glock în birou?

— Firește. Sunt directorul unui proiect ultrasecret al Departamentului Apărării. Se uită la cadavru. A văzut cineva de unde a apărut?

— A ieșit din portal, răspunse Olaf.

Din tăietura de la obraz îi picura sânge pe piept. O vânătaie imensă i se întindea pe maxilar.

Jamie clătină din cap.

— Eram chiar acolo, zise ea. N-a ieşit nimic din portal.

— Cred că Olaf are dreptate, spuse Mike. Monstrul a ieşit din inele.

— Am văzut ceva acolo, zise Sasha. Cred că l-am văzut. Şi el m-a văzut.

Mike îi atinse braţul, iar ea ţipă.

— Scuze.

Femeia îşi îndoi mâna şi se schimonosi de durere. Pe obraji avea urme vagi de roşu şi de violet.

— O să supravieţuiesc?

— Cred că ai nevoie de copci, spuse Mike, totuşi nu arată prea rău. Medicul e de încredere? întrebă el ridicându-şi privirea spre Arthur.

— Ce vrei să spui?

— Poate păstra secretul în privinţa incidentului? Dacă a fost un atac, presupun că trebuie să raporteze la poliţie.

— Da... şi?

Mike făcu semn cu bărbia spre cadavrul creaturii.

— Vrei să explici asta poliţiştilor? Asta înainte de a declara că ai împuşcat-o şi ai omorât-o?

Arthur se uită la pistolul pe care-l ţinea în mână.

— Înţeleg. Se aplecă şi puse arma pe podea. Îl cunosc de multă vreme pe David. Cred că putem avea încredere în discreţia lui.

— Atunci hai s-o ducem pe Sasha la doctor.

— Da, zise ea, haideţi.

Obrajii i se împurpuraseră acum şi culoarea se întindea în lungul maxilarului. Tresări când o ajutară să se ridice şi îşi stăpâni un ţipăt când Arthur o prinse de mână fără să-şi dea seama.

— Şi tu, îi spuse el lui Olaf.

— Eu n-am nimic.

— Sângerezi îngrozitor, spuse Jamie.

— E doar o rană superficială. Sunt în regulă.

— Te-a izbit în cap destul de tare încât să te arunce vreo trei metri, zise Mike. Un medic trebuie să vadă dacă n-ai suferit o comoție. Probabil ar fi indicată o radiografie.

Jamie se întoarse împreună cu Anne. Secretara se liniștise și mergea cu brațele strângându-și umerii. Jamie privi cămașa și mâna însângerate ale lui Mike.

— Cu tine ce-i?

— Sunt bine. Arată mai rău decât este în realitate.

— Nu contează, poate fi o infecție, spuse Olaf.

— Da, o idee al naibii de fericită, mormăi Sasha.

Mike se uită la trusa de prim ajutor atașată de stația de lucru. Era destul de sigur că nu fusese completată după accidentul lui Bob. Mintea lui trecu în revistă imagini ale clădirii și alese alte trei truse.

— Poți să-mi aduci, te rog, o trusă de prim ajutor? se adresă el lui Jamie. Poate cea mare din bucătărie... Am de gând să folosesc toată apa oxigenată și unguentul antiseptic înainte să mă bandajez. După care o să iau ceva din antibioticele pe care o să le primească Sasha.

— Te-ai speriat de doctor?

— Nu. Mi-e frică să las chestia aia singură aici și să n-o mai găsim când ne întoarcem. Sau să te las cu ea cât timp mergem noi la doctor și după aceea *tu* să nu mai fii aici când ne întoarcem.

— Sunt destul de sigur că a murit, zise Arthur.

Mike se uită la el.

— Știi ce este?

— Nu, firește că nu.

— Atunci poate n-ar trebui să presupunem că-i moartă.

— Ai dreptate, făcu Arthur aprobând din cap.

Anne își înăbuși încă un hohot de plâns. Ochii îi erau fixați asupra pocitaniei.

— Vă rog, poate cineva să aducă naibii trusa de prim ajutor ca să putem pleca? spuse Sasha.

Jamie se făcu nevăzută prin birouri, târând-o pe Anne după ea, și se întoarse singură câteva minute mai târziu, cu o trusă din pânză roșie. Arthur, Sasha și Olaf așteptau la ușa cea mare. Ieșiră, iar ușa se închise bufnind în urma lor.

Mike își luă mâna de la abdomen. Era năclăită de sânge, dar sângerarea părea să se fi oprit. Își descheie primul nasture de la cămașă.

— Unde-i Anne?

— Am lăsat-o în bucătărie cu o cafea și o pastilă de Advil.

— E în regulă?

— Cred că are câteva vânătăi. Nimic vizibil.

— Se simte bine?

— Nu știu. O să te anunț după ce reușesc să-mi vin în fire. Jamie se ghemui la câțiva pași de creatură. Chiar crezi că mai poate fi în viață?

— Posibil.

Mike deschise ultimul nasture. O parte a cămășii i se desfăcu. Cealaltă îi rămase lipită de piele.

— A împușcat-o de vreo zece ori.

— Dar a nimerit-o doar de cinci.

— Știi, chestia asta poate fi enervantă.

— Mie-mi zici?

Scrâșni din dinți și scoase cămașa.

Jamie ridică un scaun și puse pe el trusa de prim ajutor. O deschise. Era supradimensionată, menită să reziste cutremurelor de pământ. Scoase câteva tampoane îmbibate cu alcool și o cutie de tifon.

— Te va ustura, îl avertiză tânăra.

— Bănuiam.

Folosi vreo șase tampoane ca să curețe sângele. De câteva ori, Mike se crispă de durere. Jamie aruncă tampoanele pe podea.

— Nu arată prea rău, îi spuse.

Abdomenul lui Mike avea trei răni și o zgârietură lungă, destul de profundă, care sângerase puțin.

— Cred că doar cea mare a străpuns pielea.

— Din fericire, zise Mike. Se uită din nou la cadavru. S-au întors gândacii.

Gândacii verzi ieșeau târându-se de sub aparatură, desenând cercuri mici pe podea. Antenele li se mișcau înainte și înapoi. Doi-trei se îndreptară grăbiți spre făptura moartă, dar se retraseră iute.

— Se pare că nici ei n-o plac, spuse Mike.

— Îi înțeleg, zise Jamie deschizând un pachet cu capsule cu gel pe care le înghiți fără apă.

— Și ei au un membru suplimentar.

— Cum?

— Gândacii au un picior în plus pe partea dreaptă. La fel ca arătarea asta.

— Pe bune?

Tânăra răsuci capacul unei sticluțe maronii și sigiliul se rupse.

— N-ai observat?

Jamie se uită la gândaci, apoi la cadavru.

— Nu stau să mă uit după gândaci. Lasă-te pe spate.

Mike își sprijini mâinile pe birou și ea îi turnă apă oxigenată pe abdomen. Lichidul sfârâi pe răni. Bărbatul trase aer în piept și izbi cu pumnul în birou.

— Ustură?

— Da.

Jamie îi mai turnă apă oxigenată. Tăieturile spumegară, fâsâind. Îi curăță pentru ultima oară rănile și alte câteva bule dansară pe pielea bărbatului.

— Aproape am terminat.

— E bine. Am pantalonii leoarcă.

— O să supraviețuiești.

— Mă furnică și alte părți ale corpului.

— Doar pentru că te ating eu.

— Ha-ha!

Femeia scoase capacul unui tub galben și stoarse unguent peste răni. Mike se pregătea să-l întindă, însă ea îi dădu peste degete, îndepărtându-i mâna. Desfăcu două pachete de tifon, le presă pe răni și-i spuse să le țină apăsate, până rupse leucoplast. Scotoci în trusă și găsi un bandaj pe care-l înfășură de patru ori în jurul abdomenului.

— Cred că-i suficient, zise Mike.

— Ești sigur?

— Tu cum te simți? Dihania aia te-a lovit destul de tare.

Jamie atinse ușor zona din spatele urechii.

— Am un cucui și niște dureri de coaste. N-o să mor.

— Serios?

— Am scăpat ieftin. Voi ați încasat-o zdravăn. Și acum... ce facem? întrebă ea arătând cadavrul.

— Ar trebui să-l închidem undeva. Să eliberăm, poate, unul dintre dulapurile pentru materiale periculoase?

Femeia se uită dincolo de Mike.

— Cel mai apropiat e ăla de acolo. Nu putem să-l supraveghem și în același timp să golim dulapul.

— Să-l legăm?

— Ăsta-i un laborator de fizica energiilor înalte. Slabe șanse să găsim vreo funie aici.

Mike fu străbătut de un fior.

— Precis n-ai nimic?

— M-a cam luat frigul.

— Pe bune?

— Am pierdut ceva sânge, pantalonii mi-s uzi și nu mai am cămașă. Da, mi-e frig.

— Nu putem lăsa creatura asta singură. Nici n-avem posibilitatea s-o încuiem. Și nu putem rămâne aici, continuă Jamie uitându-se spre inele.

El aprobă din cap.

— Așa încât trebuie să ne asigurăm că e moartă.

Jamie găsi în lada de scule două chei mari din oțel, solide și destul de grele, de vreo treizeci de centimetri lungime. Erau și câteva cuttere, însă aveau lamele prea scurte pentru a fi de vreun folos.

Se apropiară de cadavru. Avea sângele roșu-închis. Câțiva gândaci îi dădură târcoale, dar niciunul nu se apropie la mai puțin de câțiva centimetri, după care se îndepărtară în grabă.

Partea din spate a capului monstrului avea un cerc abia vizibil de păr negru-cenușiu. Pe alocuri, șuvițele erau aproape răsucite, iar în alte părți, subțiri și neregulate.

Mantia era din piele neprelucrată decolorată de soare. Nu era piele tăbăcită, ci bucăți de piele brută care fuseseră purtate și îndoite de atâtea ori, încât își păstraseră flexibilitatea. Unele nu aveau niciun fir de păr, însă altele erau acoperite cu petice de blană țepoasă. Totul era fixat laolaltă prin cusături largi făcute cu un șnur gros. Mike avu impresia că erau tendoane musculare uscate. Știa că amerindienii și alte culturi foloseau tendoane pentru șireturi și corzi de arc.

— Cred că-i un semn bun, spuse el îndreptând cheia spre gândacii care înconjurau cadavrul.

— Oare au de gând să-l mănânce?

— Habar n-am. Însă invadaseră locul ăsta până să apară monstrul, iar acum se întorc. Probabil știu că e mort.

— Asta înseamnă că am rezolvat problema?

Bărbatul clătină din cap.

— Trebuie să fim siguri.

Jamie se uită la cele două mâini drepte ce ieșeau de sub mantie. Una era cu palma în sus, cealaltă, cu palma în jos. Două dintre degetele lungi erau îndoite sub palma stângă.

— Vrei să-i iei pulsul?

— Ar trebui. Pentru început.

— Mi-ar fi plăcut să păstrez extinctorul.

— Vrei să te duci să-l iei?

— Nu.

— Sigur?

— Dacă mișcă, îi crăp țeasta cu cheia.

Mike se întinse peste balta de sânge și atinse încheietura stângă a creaturii. Ace fierbinți de durere îi scânteiară pe sub bandaje. Încercă să le ignore.

Pielea semăna cu argila umedă, dar simți sub vârfurile degetelor zeci de solzișori. Numără până la cinci. Corpul nu se mișcă, așa încât îi ridică mâna. Degetele îndoite se desfăcură și auzi foșnetul hainelor lui Jamie, care se încordase. Sprijini încheietura mâinii pe degetele sale și numără până la zece. Nimic. Nu simți puls, nici vreo bătaie regulată sau vreun tremur. Stropi de sânge rămași pe două dintre unghiile lungi picurară pe podea.

— Ei bine? întrebă Jamie.

Mike numără din nou până la zece. Monstrul nu avea puls.

— O să încerc să-l întorc.

— De ce?

— Ca să-l văd mai bine.

— Ești rănit. De ce nu mă lași pe mine?

— Pentru că eu sunt rănit și dacă mă atacă vreau ca o persoană sănătoasă să-i facă țeasta țăndări.

Tânăra reuși să zâmbească.

Cea mai ușoară modalitate de a întoarce trupul, decise Mike, era să apropie brațul unic de trunchi, apoi să rostogolească creatura din partea opusă. Își îndesă cheia în

buzunarul de la spate al blugilor, își vârî mâna în mantie până la cot și împinse. Articulația era mai flexibilă decât se aștepta. Materialul desprins al mantiei, pe jumătate lipit de podea din cauza sângelui, se făcu sul și urmă brațul.

Bărbatul își schimbă poziția picioarelor, se aplecă mai mult și împinse brațul spre corp. Degetele lăsau dâre prin balta de sânge, însă acesta, prelingându-se din răni, le umplea la loc. Mantia se întoarse și ea.

Mike coborî privirea și zbieră. Se îndreptă brusc, acele de durere din abdomen deveniră brice, și se izbi de Jamie. Ea văzu mantia și scoase un sunet care putea fi un geamăt puternic sau un strigăt înfundat. Își acoperi iute gura cu mâna liberă.

Mintea lui Mike era confuză. Furnicile comparau sute de fapte și de imagini. În prim-plan apărea întruna un alt detaliu legat de amerindieni, un precept din vechea școală.

Ei foloseau absolut fiecare bucățică din ceea ce vânaseră.

44

Găvanele ochilor erau jupuite. Mike nu știa dacă din cauza măștii uzate sau a unei excoriații. Una dintre găuri ajungea până la sprâncene. Gura și nările se vedeau clar, deși fuseseră turtite. Vedea până și pori și câteva tuleie pe obraji.

Jamie mai scoase un sunet, pe care-l înăbuși cu mâna, și sări înapoi.

— Ce-i chestia asta? șuieră ea.

Mike se ridică și făcu câțiva pași în jurul cadavrului. Balta de sânge continua să se lățească. Nu-i plăcea să se afle în preajma razei de acțiune a brațelor duble, dar se simțea tot mai sigur că monstrul era mort. Însă din cele mai multe filme de groază știa că încrederea marca momentul în care creatura se ridica și-l ucidea pe cel care-l împungea cu un băț.

Se uită la Jamie.

— Ești pregătită?

Ea strânse și mai tare cheia în mână. Buzele i se transformară într-o linie subțire, apoi încuviință din cap.

Mike se lăsă pe vine și se întinse spre mantie. Se cutremură când o atinse și încercă să se gândească la ea ca fiind o însăilătură de piei de animale. Simți corpul prin material și găsi umărul dublu. Puse palmele pe el și împinse. Creatura era grea.

Se propti în picioare și, neluând în seamă durerea din abdomen, se ridică. Capul se răsuci și ochiul bulbucat se uită la el. Aproape că se trase îndărăt, însă privirea era lipsită de viață. Pupila larg deschisă fixa peretele din spatele lui.

Profesorul ridică încă o dată și monstrul se întoarse pe spate. El se dezechilibră, alunecă și căzu în genunchi, în balta de sânge. Se dădu înapoi târându-se și lăsând urme lipicioase pe podea.

Unul dintre ochii mici era închis cu totul, celălalt, doar pe jumătate. Ochiul mare fixa tavanul. O duzină de dinți erau sparți. Din jumătate dintre ei se prelingea sânge negru.

Mike reperă cele cinci găuri pe care gloanțele le făcuseră în mantie. Toate erau înconjurate de sânge. Una era destul de sus, încât aproape că atinsese umărul ridicat, una la articulația dintre coapsă și șold și trei împrăștiate pe trunchi. Una dintre ele ar fi putut fi în inimă, însă creatura nu avea o înfățișare suficient de umanoidă încât să fie sigur de asta.

Se întrebă dacă nu era unul dintre prădătorii alfa ai lui Koturovic.

Scoase cheia, o ținu o clipă deasupra cadavrului, după care lovi una dintre rănile făcute de gloanțe.

Nimic.

Izbi din nou gaura însângerată. Împunse cu capătul ascuțit al cheii. O înfipse în corp până la una dintre celelalte răni.

Nimic.

Jamie se aplecă deasupra lui.

— Ce facem?

Bărbatul se uită spre inele.

— Trebuie să plecăm de-aici. Coborî privirea spre cadavru. Să scoatem și *chestia asta* afară. Ai cheile de la rulotele de rezervă?

— N-ar trebui să fie încuiate.

— Propun să mutăm monstrul într-o rulotă, să pornim aerul condiționat, apoi să chemăm pe cineva să ne scape de el.

— Știi pe cineva dispus să facă treaba asta?

— Cunosc pe cineva la DARPA și sunt convins că el știe foarte mulți oameni care ar face orice să pună mâinile pe făptura asta.

— Și cum îl mutăm?

— Îl apuc eu de capătul mai greu.

Jamie se uită la cadavru.

— Adică vrei să-l ating?

— Voiam să-mi spui din nou „Ești rănit!" și să te oferi să iei de capătul mai greu.

Tânăra își îndesă cheia în buzunar și se aplecă să apuce gleznele creaturii.

— Are pielea ca de pește.

— Mie mi se pare că aduce mai mult cu pielea de șarpe, zise Mike.

Încercă să găsească o modalitate de a ajunge sub umerii strâmbi ai cadavrului fără a-și murdări mâinile cu sânge. După o clipă, prinse zdravăn mantia cu ambele mâini.

— Ești gata?

— Așa cred.

Bărbatul ridică de mantie și Jamie de picioare. Genunchii creaturii se îndoiră în spate și umerii i se duseră neașteptat de mult în față. Gluga îi acoperi din nou fața. Corpul se ridică doar câțiva centimetri de la podea. Femeia se luptă să-i ridice gleznele mai sus, aproape de subsuori. Mike puse jos capătul lui și prinse mai mult din mantie. Parte din ea era lipicioasă de sânge.

Târâră făptura prin fața inelelor, până la ușa din spate. Mantia lăsa dâre de sânge pe beton. Jamie făcea pași mici

ca să nu se împiedice de țesătură. Evita să se uite la bucata de material în care fusese cusută fața.

Mike lovi bara de panică cu cotul și împinse ușa cu spatele. Tăieturile din abdomen îl ardeau. Bandajele se umeziseră.

Se chinuiră după aceea să coboare scara din spate. Mantia se agăță de colțul unei trepte și Mike aproape scăpă cadavrul din mâini. Pentru o clipă se clătină.

— Lasă-l jos, îi spuse Jamie. Oricum am nevoie de o pauză.

El aprobă din cap. Dădu drumul cadavrului și încercă să-și dezmorțească degetele. Efortul avea să fie imens când vor ridica din nou trupul inert, mai ales că se opriseră pe scară.

Jamie își scutură mâinile.

— Iar sângerezi.

Mike se uită în jos. Pete roșii presărau tifonul.

— Nu-i grav. Va rezista până reușim să-nchidem arătarea asta.

Se chinuiră să ridice din nou sluțenia. Se mișcară anevoie până la baza scării și porniră prin parc, îndreptându-se spre rulote. Mike le ochi în spatele rândului dublu și se îndreptă direct spre una dintre ele. Pietrișul scrâșni sub tălpile lor și mantia șuieră pe suprafața lui.

Jamie tresări și își întoarse privirea de la cadavru.

— Ce s-a întâmplat?

Tânăra lăsă capul în jos. Mantia-tunică alunecase, dezgolind pe jumătate coapsele creaturii. Picioarele erau aproape albe în lumina soarelui.

— Cred că-i hermafrodit sau așa ceva. Indiferent ce-o fi, n-are nimic pe dedesubt.

— Aaa...

— După ce terminăm, fac un duș și-mi frec bine pielea.

Mike se uită spre rulota lui.

— Și eu.

— Nu-ți face iluzii. Nu mă gândesc la un duș în doi.

— Nici eu.

— Nici n-ai idee, crede-mă, adăugă Jamie aruncând o privire spre coapsele palide și cutremurându-se.

— Nu-i câtuși de puțin sexy, încuviință Mike.

— Poate mai târziu. Când o să dispară chestia asta din fața ochilor mei și toată mizeria de pe tine. Și după ce o să golesc trei-patru pahare zdravene care să-mi șteargă memoria.

— Doar să-mi dai de știre.

Mai făcură câțiva pași împleticiți spre capătul șirului de rulote.

— Stai puțin, zise tânăra. Alunecă.

Mike deschise gura pentru a sugera să lase din nou cadavrul jos, însă mâinile nu-l mai dureau așa tare. Avea o priză mai bună sau poate că mantia se așezase într-o poziție mai potrivită pentru a prelua greutatea. Așa încât ținu de capătul lui și așteptă ca Jamie să-și găsească poziția.

Femeia ridică o gleznă, astfel încât s-o prindă între subsuoară și îndoitura brațului. Ceva trosni și ea făcu ochii mari.

— La naiba! Cred că i-am rupt piciorul.

— Probabil doar ai senzația asta. Haide! Aproape am ajuns.

Mai cărară cadavrul câțiva metri. Mike păși pe gazonul artificial și ocoliră colțul. Privind peste umăr, el văzu treptele ultimei rulote la doar câțiva metri distanță.

Jamie clătină din cap.

— E rupt. Îl simt.

— Ne ocupăm de asta mai târziu.

Mike se uită la clanța ușii, apoi la cadavru. Acum era atât de bine echilibrat, încât avea impresia că putea ține mantia cu o mână și cu cealaltă să deschidă ușa.

— Îl ţii? întrebă Jamie.

— Da, spuse el, însă rămase nemişcat.

— S-a întâmplat ceva?

— Este doar impresia mea, sau e mult mai uşor decât atunci când l-am luat?

— Aşa este. Credeam că mi se păruse numai mie.

El ridică braţele aproape fără efort. Cadavrul nu era la fel de uşor ca o cutie goală, dar nici cu mult mai greu.

— Lasă-l jos o clipă.

Coborî bucata de mantie pe care o ţinea cu ambele mâini. Jamie încercă să dea drumul picioarelor, care scoaseră un foşnet asemănător răsfoirii filelor uscate ale unor cărţi vechi. Solzi mici se scuturară de pe ele ca un praf, depunându-i-se tinerei pe mâini, pe braţe şi pe piept.

Piciorul stâng se rupse de la genunchi cu un zgomot de crengi frânte. Jamie ţipă. Bucăţi de piele şi de oase se risipiră purtate de vânt. Ea scăpă gamba şi aceasta lovi iarba artificială cu un sunet sec, ca un sac plin cu frunze.

Mike se aplecă şi trase de glugă. Ochiul bulbucat al creaturii dispăruse. Un crater uscat se căsca în capul monstrului. Şi cei doi ochi mici dispăruseră, lăsând găvanele ca nişte găuri de glonţ într-o bucată de carne ce se topea. Pielea cenuşie era strânsă în jurul nărilor, iar buzele dispăruseră.

— S-a mumificat, zise Jamie.

Gingiile se retrăgeau văzând cu ochii, dezgolind rădăcinile dinţilor ascuţiţi ca nişte ace. Şi mai mulţi solzi se desprinseră. Pometii îşi făceau loc prin piele. Degetele deveneau gheare ce se transformau în crengi noduroase.

Jamie ridică privirea.

— Să fie din cauza soarelui?

— A fost înfăşurată în mantie.

— Nu şi picioarele.

— Însă faţa a fost. Şi a dispărut la fel de mult ca picioarele, adăugă Mike arătând craniul acoperit cu piele.

— La naiba! făcu Jamie ștergându-și mâinile de jeanși, după care îngenunche și le frecă de gazonul artificial.

— Nu s-a întâmplat nimic până n-a murit. Cred că ești OK.

Ea se uită peste umăr, spre propria-i rulotă.

— Trebuie să mă duc să mă spăl.

Mike încuviință din cap.

— Îmi pare rău, strigă Jamie în timp ce alerga.

Descuie ușa, o deschise grăbită și se năpusti înăuntru. O clipă mai târziu, Mike auzi apa curgând și plescăituri.

Privi apoi cum cadavrul se scoroji și se descompuse, mișcându-și capul pentru a surprinde procesul din mai multe unghiuri. Mantia se mișca pe măsură ce corpul de sub ea se subția întruna. Furnicile scoaseră la suprafață documentare științifice din școala primară despre descompunere și imagini din copilărie cu frunze uscate ce se sfărâmau între dinții greblei.

Când apa încetă să mai curgă, din cadavru nu mai rămăseseră decât oasele.

45

Mike desfăcu mantia și privi scheletul. Gloria Barker, profesoara de biologie, avea în laborator o planșă cu scheletul uman, cu denumirile fiecărui os. Mike o văzuse de două ori. Mai mult decât suficient pentru a avea o bază de comparație.

Scheletul creaturii era mai mult sau mai puțin umanoid. Un os suplimentar îi străbătea spatele, neted și lat, de care era atașat cel de-al treilea braț. În față, sternul era ascuțit în loc să fie plat. Coastele erau asimetrice, mai puține pe partea cu brațul în plus. Genunchii și coatele constituiau un aranjament ciudat, deoarece articulațiile respective nu erau nici biaxiale, nici triaxiale. Avea un deget în plus la piciorul stâng, cel care se rupsese.

Examină craniul. Patruzeci și nouă de dinți, dintre care unsprezece rupți. Douăzeci și patru sus, douăzeci și cinci jos. Ochiul mare avea propriul găvan, dar se părea că cei doi ochi mici ocupau o singură orbită. Nu-și putea imagina cum evoluase o asemenea ființă.

Furnicile scoteau la iveală poze cu Bob, Bob cel din pustiu, și Mike se întrebă dacă monstrul se dezvoltase în mod natural.

Îl analiză în detaliu și puse furnicile să arhiveze materialul. Zeci și zeci de cadre, toate stocate împreună cu imagini ale creaturii în viață. Compararea lor îi oferi o mai bună

percepție asupra structurii musculare, dar nu un înțeles total.

Își ridică mâinile. Sângele de pe mantie se uscase și se desprindea ca niște fulgi. Pe degete, brațe sau corp nu-i rămăsese aproape deloc.

Mantia se desfăcuse. Exista și un alt petic mare cu un sfârc pe el, dar în rest nimic nu indica originea materialului. Poate doar acele două petice erau din piele umană. Sau poate că totul era de natură umană.

Cum puteau exista ființe cu înfățișare umană într-o lume ce permisese dezvoltarea unei asemenea făpturi?

Strânse mantia în jurul corpului cât putu mai bine. Se străduí să-i ascundă chipul între falduri, strânse totul și duse rămășițele în rulotă. Oasele nu cântăreau nici douăzeci de kilograme. Pe ele nu mai rămăsese pic de carne, însă Mike porni aerul condiționat pentru orice eventualitate.

Se îndreptă după aceea spre rulota lui Jamie. O găsi stând pe pat în lenjerie intimă, cu ochii închiși. Nu se ștersese după duș. O lăsă să-și savureze clipele de liniște. Știa cât de importante pot fi asemenea momente.

Își luă din rulotă o pereche de blugi și o cămașă, apoi se întoarse spre clădirea principală. Trusa de prim ajutor de lângă imprimanta lui Anne nu era la fel de bine dotată ca trusa cea mare. Avea mai multe tampoane de tifon și leucoplast, însă nu și bandaje. Aruncă o privire pe coridor, spre ușa ce ducea spre nivelul principal. Trebuia să se descurce doar cu leucoplast și câteva tampoane.

Trecând prin fața bucătăriei, o văzu pe Anne așezată la măsuță. Ținea în mâini o cană de cafea din care nu ieșea abur. Lângă încheietura mâinii erau trei cutii de Advil.

— Hei! făcu Mike. Ești bine?

Femeia privi dincolo de el, cu pupilele mărite.

— Da, sunt bine.

O echipă de furnici se agitau analizând amintiri din *Villette* și din discuția lui cu Reggie.

— Se pare că te-a lovit destul de tare.

— N-am nimic. Doar câteva vânătăi.

Ea clipi de două ori, își veni în fire și-l văzu fără cămașă și însângerat. Se uită la bandajele ce-i acopereau abdomenul.

— Dar tu? Ești bine?

— Așa cred. Trebuie doar să mă spăl și să-mi schimb pansamentele astea.

Anne deschise gura vrând să spună ceva, însă se răzgândi. Își îndreptă privirea înapoi spre perete, în direcția nivelului principal.

Pe tejghea se afla o cutie cu produse de patiserie proaspete. Mike se întrebă când fuseseră aduse. Împinse cutia fără s-o deschidă. Se simțea vlăguit și își dădu seama că pentru aproape o jumătate de oră funcționase exclusiv pe adrenalină. Se aștepta să se prăbușească dintr-o clipă-n alta.

Se îndreptă spre baie.

Se spălă pe mâini, se șterse cu câteva tampoane îmbibate cu alcool și desfăcu bandajul. Tifonul era înroșit. Culoarea roșie a sângelui părea liniștitoare. Aproape îmbucurătoare. Trase de leucoplast și pielea ce se întinse îi aminti că nu exista nimic vesel în situația prezentă. Fire de tifon se agățară de răni și Mike se crispă de durere în timp ce se desprinseră unul câte unul.

Se examină în oglindă. Pielea din jurul rănilor lucea de la unguentul aplicat de Jamie. Tăieturile erau umede, dar sângerarea părea să se fi oprit din nou. Dacă plăgile ar fi fost împroșcate cu sângele creaturii, acela dispăruse cu restul.

Doar câțiva milimetri lipsiseră pentru ca unghiile ca niște gheare să străpungă pielea, lăsându-i trei spintecături adânci. Intestinele i-ar fi ieșit afară, lărgind și mai mult

rănile. Dacă monstrul și-ar fi întins degetele de la picioare, lui Mike i s-ar fi împrăștiat mațele pe podea.

Pentru o clipă văzu camera ca prin ceață. Pereții se înclinară. Îl lovise șocul post-adrenalină. Își sprijini mâinile de chiuvetă și se forță să respire încet de câteva ori. Numără până la zece, apoi deschise trusa de prim ajutor. Înăuntru erau bandaje noi de tifon. Rola de leucoplast era mai subțire, așa încât îi trebuiră vreo șase bucăți ca să fixeze fiecare tampon.

Se uită înspre ușa de la baie, după care își desfăcu cureaua. Manșetele blugilor erau în continuare năclăite de sânge, ca și prohabul. În rest zări doar câteva pete. Se descălță și scoase jeanșii, aruncându-i cât colo. Câteva picături de sânge ajunseseră și pe boxeri. Creatura nu avea să fie singura care să umble astăzi fără nimic pe dedesubt.

Mike se privi în oglindă. Bandajul de tifon ce-i înfășura abdomenul strălucea în lumina băii. Părul îi era ciufulit. Șocul și pierderea de sânge, chiar și puțin, îl făceau să pară palid. Cu cearcăne sub ochi, transformarea era completă. Un Severus Snape foarte slăbit îi întorcea privirea din oglindă.

Clătină din cap și chicoti.

Șterse cureaua, o trecu prin găicile pantalonilor și îmbrăcă bluza curată. Adidașii îl strângeau, așa că le slăbi șireturile. Închise trusa de prim ajutor și aruncă la gunoi hainele însângerate.

Anne nu se mișcase de pe scaun. Încă ținea în mâini cafeaua rece. Când Mike intră în bucătărie, întoarse privirea spre el și zâmbi slab.

— Arăți mult mai bine.

— Mulțumesc. Mă și simt mult mai bine.

Mike puse pe bufet trusa de prim ajutor și desfăcu cutia de la patiserie. Camera se clătină, doar o clipă, din cauza efortului. Aruncă la coșul de gunoi panglica subțire ce

acoperise ambalajul și un gândac verde fugi din recipientul de plastic.

Cutia era plină cu gogoși, brioșe și alte produse. Mike observă două dintre dulciurile obișnuite. Luă un croasant cu ciocolată, dar puse ochii și pe celălalt, întrebându-se dacă ar putea mânca doi fără să i se facă rău.

— Vrei ceva? o întrebă pe Anne. Ar putea să te mai liniștească.

— Mă simt bine.

— Se pare că cineva a încurcat comanda, zise el lovind ușor în capacul cutiei. Dacă te răzgândești, se dublează totul.

— N-am făcut eu comanda, spuse Anne zâmbind din nou fără putere.

Mike mușcă din croasant, iar untul, zahărul și ciocolata i se topiră pe limbă. Și le imagină năvălind în sânge pentru a-l ajuta să-și revină și să-și liniștească organismul suprasolicitat. Se sprijini de perete, închise ochii și mai luă o îmbucătură.

În depărtare, ușa din față se auzi deschizându-se cu un șuierat. Pe coridor răsunară pași. Mike deschise ochii la timp pentru a o vedea pe Anne îndreptându-și poziția.

În ușă apăru Jamie. Părul îi era încă ud și tricoul avea pete umede. Îl îmbrăcase pe dos, iar cusăturile îi coborau de pe umeri pe brațe. Pe obraji i se vedeau dâre umede, care ieșeau în evidență pe fundalul pielii proaspăt spălate.

Ținea în brațe o bocceluță făcută dintr-un prosop, care se răsuci o clipă, după care se liniști. Mike întrezări o bucată de blană cafenie și o gheară groasă. Tânăra înaintă și puse bocceluța pe masă în fața Annei. Aceasta se dădu înapoi atât de speriată, încât Mike trebui să-și pună o mână pe umărul ei pentru a o împiedica să se răstoarne pe spate.

— Încă se răspândește, zise Jamie.

Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de masă. Bocceluța se foi și se mișcă.

Mike puse piesele cap la cap. Totuși, avea nevoie de o confirmare.

— Instabilitatea?

— Da.

— Cât de departe?

Bocceluța scheună, scuturându-se. Masa se clătină puțin. Prosopul lunecă și căzu, descoperind și mai multă blană.

— Destul de departe, spuse Jamie. Până la rulote. Ceea ce-nseamnă că acoperă cea mai mare parte din campus. Glitch a dispărut.

— A scăpat?

— A dispărut, repetă ea privind oriunde, dar nu la animalul de pe masă.

Maidanezul mic avea cel mult șapte kilograme și urechi blegi. Se uită curios la Mike și la Anne, hămăi de două ori spre femeie, pe urmă fu distras de ceașca de cafea de pe masă. Dădea agitat din coadă.

Mike trecu pe lângă Anne și se uită cu atenție la câine. Acesta ridică privirea spre el, apoi își lipi de masă nasul umed, care aspiră câteva firimituri rătăcite de mâncare.

— Mă îmbrăcam în rulotă, zise Jamie, iar Glitch era pe pat. Când m-am întors...

Scutură din cap și arătă cu bărbia spre câine.

Mike se întinse și luă în mână zgarda din nailon, căutând eticheta în formă de os. Știa deja ce scrie pe ea.

Jamie își sprijini capul de perete și încrucișă brațele deasupra capului.

— Salut, Tramp, murmură Mike.

GURA

46

Mike deschise ușa și o găsi pe Jamie pe coridor, sprijinită de perete. Își întorsese tricoul pe față și-și prinsese din nou părul la spate.

— Hei, spuse ea.

— Hei. Cum te simți?

— Acum, că am avut timp să mă gândesc? Chiar mai înspăimântată.

— Da, și eu la fel.

Privi înapoi spre sala de ședințe în timp ce ușa se închidea ușor pe brațul hidraulic. Olaf și Sasha îl cercetau pe Tramp. Amândoi păreau mai mult decât șocați de reapariția câinelui. Arthur stătea în capul mesei, sprijinindu-se în baston. Se uita la câine cu o privire inexpresivă.

Deși trecuseră câteva ore, Anne încă părea tulburată de șocul produs de atacul creaturii. Arthur chemă un taxi și o trimise acasă. Femeia tresări când directorul de proiect îi atinse brațul pentru a-și lua rămas-bun. Se uită lung la el, apoi urcă în mașină fără să scoată un cuvânt.

Jamie aruncă o privire asupra cărții pe care Mike o ținea în mână. Era groasă de vreun centimetru, cu coperte din pânză neagră și pagini zdrențuite.

— Koturovic?

— Da. Mi-a dat-o Arthur după ce s-au întors.

Tânăra se uită la abdomenul lui.

— Ți-ai schimbat bandajele?

— Da.

— Foarte bine. Eu am vomitat sub duș. De două ori. Și cred că mi-am dat jos un strat de piele.

— Te-ai simțit mai bine după aceea?

— Puțin mai bine.

Mike înclină capul, arătând spre ușa băii.

— Când m-am curățat, și eu am fost la un pas de a vomita.

— Ți-e foame?

— Am luat vreo două îmbucături de croasant până să apari cu... cu câinele.

— E Tramp. Am înțeles. Cred că ar fi o mare pierdere de timp să ne batem capul cu treaba asta.

— De acord.

— Mi-e foame de mor.

— Probabil ești la fel de sfârșită ca mine după... mă rog, după toate astea. Ai avut parte de mai multe șocuri decât mine.

Jamie ridică din umeri și schiță un zâmbet.

— Ce-i mai șocant – să fii spintecat de un monstru, sau să găsești un câine? Nu știu...

El aruncă o privire spre ușa sălii de ședințe. Era tentat să spună că Tramp le dădea cercetătorilor mai multe bătăi de cap decât pliul spațial sau făptura cu trei brațe. Nu știa dacă asta era amuzant sau tulburător. Probabil câte puțin din amândouă.

— Cum stă treaba? întrebă Jamie arătând din cap spre aceeași ușă.

— E înspăimântător și fantastic în același timp că Tramp s-a întors, nu mă-nțelege greșit, zise Mike cântărindu-și cuvintele. Dar ai dreptate. Ne distrage atenția de la problema principală. Ai citit asta, nu? continuă el ridicând cartea.

— Da.

— Cred că am găsit o groază de chestii.

Stomacul lui Jamie începu să chiorăie.

— Apropo de distragerea atenției...

— Îmi pare rău, spuse ea. Înainte să continuăm, lasă-mă să iau o gogoașă sau altceva. Cred că leșin dacă nu mănânc ceva în următoarele cinci minute.

Se îndreptară spre bucătărie și Jamie scotoci prin cutia de la patiserie.

— Două gogoși, zise ea și, scoțându-le, le înfășură într-un prosop de hârtie. Slavă Domnului că se mai fac greșeli!

— Nu-i o greșeală.

— Poftim?

— Nu le-a dublat Anne. E mai degrabă o trecere de dincolo, ca atunci când am încercat să scoatem bolțurile din carcasele inelului. Le-am putea numi „gogoși cuantice".

Jamie cercetă o clipă gogoașa, apoi ridică din umeri și mușcă din ea.

— Mor de foame. O să mă ocup de treaba asta dacă o să-mi mai crească un braț.

— Nu-i nicio magie – e doar dintr-un univers paralel. Uite, vezi? spuse bărbatul și deschise frigiderul.

Pe raftul de sus se afla mâncarea obișnuită a Annei, mărul și prânzul în caserolă Tupperware. Doar că pe raft stăteau cinci mere. Patru erau roșii, deși textul autocolantului de pe unul dintre ele era scris în germană. Mărul din spate era verde și textul de pe autocolantul lui era în japoneză.

— Grozav! În concluzie, dacă nu reușim să închidem portalul, vom fi sufocați de gogoși și de mere.

— Poate și de câini, zise Mike. Ar putea fi o problemă de autocorecție.

Jamie pufni în râs și închise frigiderul.

Nesolicitate, furnicile oferiră planul complexului și adăugară etichete pentru gogoși, frigider, dispariția lui Glitch și reapariția lui Tramp. Bărbatului îi trecu prin minte un

gând, așa încât adăugară și distanțele. Un cerc roșu înflori pe harta lui, având în mijloc inelele rămase.

O ultimă furnică se agită grăbită și puse o etichetă imediat în afara cercului. Mike se concentră asupra problemei și stabili un șir de marcaje temporale pornind de la inele, prin etichetă și până la o rulotă. Mai multe furnici dădură fuga să umple calea cu amintiri.

— Uau...

Tânăra mai luă o îmbucătură din gogoașă.

— Ce-i?

— Am folosit rulota ta și gogoșile ca să marchez zona afectată. O hartă care să indice la ce distanță de inele se schimbă realitatea.

Jamie arcui o sprânceană.

— Rulota mea?

— Din cauza lui Glitch și a lui Tramp. Cadavrul omului-insectă a început să se mumifice în momentul în care ne-am apropiat de marginea zonei. Și s-a descompus la câțiva metri de rulota ta.

— Serios?

Mike cercetă amplasarea și traseul imaginilor.

— Nu sunt sigur ce înseamnă asta. Ar putea să aibă oarece legătură cu inelele.

— Noi n-avem nicio treabă. Am ieșit toți din campus.

— Ești încă în viață. Și nu ești om-insectă.

— Mersi că ai observat.

El ridică din umeri.

Jamie își umplu imensa cană de cafea și se îndreptară din nou spre sala de ședințe. Tramp lătră spre ei și dădu din coadă când deschiseră ușa. La auzul lui, femeia reuși să-și ascundă în mare parte neliniștea.

Sasha și Olaf stăteau de o parte și de alta a mesei. Se aflau în capătul cel mai îndepărtat de ușă, cel mai îndepărtat de inele. Pe masă se aflau întinse scheme și modele matematice.

Arthur nu se clintise. Ținea în continuare palmele pe mânerul bastonului. Din spatele lentilelor, ochii lui îl fixau pe Tramp.

Sasha bătu cu degetul într-o schiță. Avea pe braț șase copci, iar bandajele păreau mult mai profesional prinse decât cele pe care Mike și le fixase pe abdomen cu leucoplast.

— Poate că se alimentează din câmpul magnetic al Pământului?

— Asta-i prostie science-fiction! izbucni Olaf.

Un șir de plasturi mici i se întindea de-a lungul obrazului, făcând ca o parte a feței să rămână rigidă în timp ce vorbea.

— Este ceea ce face un cablu electrodinamic, îi atrase atenția femeia.

— În cel mai bun caz, este o ipoteză științifică, în cel mai rău, este o prostie science-fiction.

Mike îi aștepta să termine și puse cartea pe masă, apoi numără până la cinci.

— Cred că avem o problemă. Una foarte mare.

Tramp sări la picioarele lui, lătră scurt și se învârti în jurul cozii. După care se lăsă jos și începu să dea din coadă, lovind piciorul mesei.

— Când se deschide, portalul ajunge într-unul dintre universurile „din apropiere", rosti Mike. Fiind, prin natura lor, mai apropiate de noi, ele sunt mai puțin divergente. De aceea ați reușit să depășiți momentul fără prea mari probleme odată ce ați schimbat universurile. Existau numai diferențe minore.

— Cu excepția lumii celuilalt Bob, interveni Olaf. Și a lumii moarte.

— Dar nici ele nu erau chiar atât de divergente, explică Mike ridicând un deget. Știm că această clădire a existat în ambele lumi. Știm că acolo au existat echipe care au

construit portaluri Albuquerque. Ceea ce înseamnă că au fost aproape paralele până acum un an sau doi.

— Apoi o lume a început un război, iar cealaltă a fost distrusă, spuse Arthur. Își sprijini bastonul de masă și scoase ochelarii. Mie îmi par oarecum divergente.

Mike clătină din cap.

— Nu – dacă ceea ce a provocat schimbările acelea a venit din afara Universului dat.

Toți se holbară la el.

— Despre ce naiba vorbești? făcu Olaf clătinând din cap.

— Koturovic, răspunse Mike întinzându-se și lovind ușor cartea. Anexa trei.

Sasha încuviință din cap.

— Acolo unde începe să vorbească despre toate chestiile alea de pe History Channel privind bariere dimensionale și sfârșitul lumii, nu?

— Toate chestiile din cauza cărora i s-a făcut vânt de la universitate, completă Olaf.

— Da, zise Mike, doar că nu sunt chiar atât de sigur că-i o nebunie. De fapt, foarte multe aspecte încep să capete sens dacă luăm în considerare toate teoriile lui. Trase spre el o bucată de hârtie și scoase un pix. Să ne închipuim că acesta este multiversul. Desenă un punct în partea de jos a foii, apoi o duzină de linii care ieșeau din el într-un evantai îngust. Dacă vreți, este mănunchiul nostru local de universuri. O mulțime de realități care s-au despărțit nu de multă vreme, în marea schemă a lucrurilor. Toate au în comun o bună parte din istorie. Suficient pentru ca cineva care trece dintr-un univers în altul să nu observe nici măcar schimbări majore. Gândiți-vă la linii ca la ramurile unui copac.

Aruncă o privire în jur. Toți păreau să-l urmărească – măcar pentru a-i face pe plac.

— Iar acum apare ceva cu o pereche de foarfeci sau unul dintre fierăstraiele alea circulare imense.

— O mașină de tuns gardul viu, interveni Sasha.

— O mașină de tuns gardul viu, continuă el dând din cap aprobator. Și începe să taie ramurile. Trasă o linie orizontală la jumătatea evantaiului. Portalul face ceea ce a făcut de la bun început – deschide o cale de acces spre altă ramură apropiată. Însă vedem universuri care au fost atinse de lamelele mașinii de tuns gardul. De aceea par diferite.

Olaf bătea darabana în masă. Își mișcă falca, iar partea bandajată a feței se mișcă odată cu ea.

— Și ce ar reprezenta o astfel de mașină în metafora ta inteligentă?

— Exact ce a spus Koturovic, răspunse Mike bătând din nou cu degetul în carte. Un fel de prădători super-alfa ce devorează totul. Ceva care va sparge barierele dimensionale, ne va vâna și va distruge omenirea. Un fel de roi interdimensional de lăcuste. El spunea că provin dintr-un univers din afara cosmosului nostru, însă dacă acceptăm că există universuri multiple, ce face ca al nostru să fie atât de special? Oare condițiile care îi atrag nu există și în toate celelalte realități?

Sasha își încrucișă brațele la piept.

— Deci tu zici că ceva... *a devorat* lumea-Lună?

— Probabil. Nu știu dacă-i adevărat, ci doar că se potrivește cu toate dovezile pe care le avem.

— Stai puțin..., interveni Jamie aruncând o privire spre nivelul principal, apoi spre rulote.

— Vrei să spui că există mai multe ființe ca omul-insectă? întrebă Sasha.

— Poate mult mai multe, răspunse Mike. Cred că inelele au făcut o gaură în bariera dimensională despre care vorbește Koturovic. Iar dacă el are întru totul dreptate, cu cât sunt mai mulți oameni în jurul găurii, cu atât ea se mărește.

— Și cu atât mai mulți oameni-insectă trec prin ea, concluzionă Jamie.

Arthur își scoase ochelarii și căută cravata pe care nu o purta.

— Ne aflăm în mijlocul unui oraș mare. Suntem într-o zonă relativ pustie, dar dacă instabilitatea continuă să crească...

— Exact, zise Mike. San Diego are o populație de câteva milioane, nu?

— Da, încuviință Arthur. Mai sunt Orange County, Baja, Anaheim, Los Angeles... vorbim de zece-douăzeci de milioane de oameni, în funcție de cât de departe ajunge.

— Și câți oameni-insectă ar putea trece? întrebă Sasha.

— Nu știu, zise Mike. Koturovic părea destul de sigur că prădătorii alfa ar putea distruge omenirea și se pare că în privința asta a avut dreptate.

Arthur lovi cu bastonul în podea.

— Creatura aceea era iute și puternică, dar nu-mi pot imagina ca sute de felul ei să facă față câtorva plutoane de pușcași marini de la Pendleton.

— Trebuie să-i opriți, spuse Olaf.

Sasha își muta privirea de la unul la celălalt.

— Poftim?

— Ultimele cuvinte ale lui Bob, zise Olaf uitându-se la ea și la Mike. Celălalt Bob. Era îngrozit de monștri. Spunea că trebuie să-i oprim.

Mike își mușcă buza și aprobă din cap.

— Cred că celălalt Bob venea dintr-o lume în care deja ajunseseră prădătorii alfa. Iar oamenii de-acolo s-au luptat cu tot ce-aveau. Dar n-a fost de-ajuns. Din câte știm, poate că este chiar lumea-Lună. Doar c-au terminat de devorat.

— Nu pot mânca totul, spuse Johansson. Este absolut... este imposibil.

Bastonul lui Arthur se legăna înainte și înapoi sub mâinile sale.

— Un roi mic de lăcuste poate rade un câmp în doar câteva ore. Unul mare poate mânca mai bine de un milion de tone pe zi. Presupun că nu este imposibil.

— Prefer să nu știu, zise Jamie.

— Rămânem la planul inițial, propuse Mike. Știm că portalul se prăbușește dacă inelele suferă pagube suficient de mari. Asta s-a întâmplat în Zona B.

— Dar nu le putem demonta, spuse Sasha.

— Exact, așa încât haideți să trecem la metode primitive. Dacă nu le putem demonta, haideți să le distrugem.

Arthur tresări. Sceptic, Olaf ridică o sprânceană.

— Nu sunt sigură că putem, zise Sasha. Inelele sunt destul de solide, chiar și fără ranforsarea asta din altă dimensiune. Carapacele sunt din polistiren de cincisprezece milimetri, iar inelele sunt din metal aproape compact. Cadru din oțel, bobine de cupru, placări cu plumb. Ridică din umeri și se crispă de durere când mișcă brațul. Am putea munci ore întregi la ele cu picamărele, fără măcar să reușim să ciobim cadrul.

— Atunci să le izbim cu ceva mai mare, spuse Jamie. Să intrăm în ele cu un camion.

— Repet, cadru din oțel, sublinie Sasha. Și oricum nu cred că putem aduce un camion la nivelul principal.

— Dar dacă le-am îngheța mai întâi cu azot lichid? întrebă Mike.

Arthur și Sasha clătinară amândoi din cap.

— Inelele sunt cufundate în azot lichid de fiecare dată când deschidem portalul, explică Arthur. Se va evapora cu mult înainte să fi produs vreo distrugere structurală.

— În cel mai bun caz, am putea sparge secțiunile cu carapace, spuse Sasha. După care ajungem iarăși la metalul solid.

— N-am putea construi o bombă artizanală? întrebă Jamie.

Sasha clătină iarăși din cap.

— Nu avem cu ce s-o construim.

— Nicio substanță chimică din depozit n-ar fi utilă? întrebă Mike.

Sasha ridică din umeri și se uită de la Mike la Arthur.

— Eu nu sunt chimistă. Nu știu dacă substanțele alea pot fi amestecate pentru a crea explozivi.

— Pudră de frișcă pentru cafea, propuse Jamie. Am văzut odată la televizor un documentar în care au folosit tipul ăsta de pudră pentru a face o bombă.

— N-ar fi suficient de puternică, zise Sasha. Și nu cred că avem pudră de frișcă.

— În plus, nu sunt convins că ar trebui să ne întoarcem acolo neînarmați, spuse Olaf. Ridică mâna și își atinse obrazul. Dacă numai una dintre creaturile alea ne-a făcut așa ceva, nici nu vreau să mă gândesc ce ar putea face câteva zeci.

— Mai am în birou un încărcător pentru pistol, zise Arthur. Iar acasă mai am o jumătate de cutie cu muniție.

— Deci avem nevoie de arme și de explozibili, concluzionă Mike. Lăsați-mă să dau un telefon.

47

— Să recapitulăm, spuse Reggie de pe ecranul tabletei. Ieri, jumătate din complex a fost distrus, dar totul era sub control. Astăzi, Neil Warry e mort.

— Suntem aproape siguri că a murit ieri, interveni Mike. Doar că împrejurările erau puțin mai greu de explicat.

Mike stătea la capătul parcului de rulote. Ținea tableta în așa fel încât Reggie să poată vedea ruinele din Zona B. Arthur se afla la câțiva metri, pe treptele rulotei lui Olaf, care stătea lângă el, cu brațele încrucișate la piept și gata să ofere sprijin în caz de nevoie.

Întoarse tableta și Reggie se încruntă la el.

— Prin urmare, după ce ai mărturisit toate astea, acum vreți să aruncați în aer cealaltă clădire. Și asta va rezolva problema?

— Nu clădirea, zise Mike. Doar ultimul set de inele de la nivelul principal.

— Ah, da. Inelele pe care am plătit cam un sfert de miliard de dolari doar în ultimul an.

— Miza e mai mare decât o linie bugetară, sublinie Mike.

Reggie scutură din cap.

— Lasă-mă o clipă să procesez totul.

— Ar fi mai bine dacă m-ai crede pe cuvânt.

— Îmi ceri cam mult în momentul ăsta.

Mike răsuci tableta de la clădirea în ruine și fixă ca fundal una dintre rulote.

— Știi că-mi spui mereu să am încredere în instinctul tău?

— Da.

— Ei bine, după tot ce s-a întâmplat aici, instinctul tău ar fi trebuit să sară în aer acum câteva ore. Așa încât trebuie să te bazezi pe mine. Sunt cel mai important om al tău de pe teren.

Se priviră fix unul pe celălalt prin intermediul ecranului. Reggie își așeză mâinile pe birou.

— Ce putem salva din toată treaba asta?

— De aici?

— Ce anume ai obținut? Fișiere, scheme, specificații de proiectare?

Mike îl privi în tăcere.

— Vorbești despre distrugerea întregului loc, explică Reggie, așa încât trebuie să ne gândim la reconstrucție.

— Nu-l putem reconstrui.

— De data asta va fi mult mai sigur. Renunțăm la echipa de amatori. Îl vom reface în Virginia sau în altă parte.

— Nu, serios îți spun, n-o putem face.

— Ba da. Chiar dacă ai doar informații parțiale, pot găsi suficienți oameni care să umple golurile.

— Ai auzit ceva din ce-am vorbit până acum? Despre ce se-ntâmplă cu oamenii care trec prin portal? Trebuie să-nchizi totul și să distrugi toată documentația. Îl aruncăm în aer, îl îngropăm și nu-l mai scoatem nicicând la suprafață.

Reggie clătină din cap. Lăsă bărbia în piept.

— Arthur e bine?

Mike dădu afirmativ din cap și făcu semn spre stânga.

— E cu Olaf. Vrei să discuți cu el?

— Nu. Va fi de acord cu tot ce mi-ai zis?

— Da. Ar folosi probabil cuvinte mai mari.

— Nu acum. Chiar nu-mi arde de chestii deștepte. Din ceea ce-mi spui, există o șansă ca azi să mi se încheie cariera dacă o dau în bară.

— Ți-am zis, e vorba despre o miză mai mare.

— Du-te dracului! Și ține-ți gura!

— Îmi pare rău.

Reggie bătea darabana pe birou. Mike își dădu seama că prietenul său era nervos.

— De acord, reluă el. Cunosc un colonel de la Pendleton. Cred că suntem destul de apropiați încât să facă treaba asta să ceară detalii mai târziu. Ar trebui să pot trimite acolo o echipă de geniști. Într-o oră, cel mult o oră și jumătate, ar ajunge la voi.

— S-ar putea să fim nevoiți să ne apărăm. Ar trebui să le spui să trimită cât mai mulți soldați.

— Niciodată să nu-i numești soldați pe pușcașii marini, zise Reggie.

— Credeam că nu trebuie să facem pe deșepții...

— Eu n-o fac pe deșteptul. Ridică mâinile de pe birou și se frecă la ochi. Cu ce să le spun că au de-a face?

Furnicile prezentară zeci de variante de răspuns.

— Zi-le că-i război. Că au șansa să lupte într-un război.

— Împotriva cui?

Mike număra până la trei.

— Sincer, n-o să mă crezi.

Reggie se încruntă din nou.

— Îmi pare rău, spuse Mike. O să-ți explic totul în detaliu, însă mai târziu. Eu, Jamie, Arthur... toți. Poți să ne interoghezi. Momentan subliniez importanța distrugerii inelelor.

— Nu pot cere mobilizarea unui pluton de pușcași marini fără mai multe amănunte.

— Îmi pare rău, repetă Mike.

— Știi cum sună asta, nu? Dacă nu te-aș cunoaște de aproape o viață, aș chema chiar acum Departamentul pentru Securitate Internă.

— Știu. Și e posibil să fii nevoit s-o faci dacă nu se rezolvă problema.

Reggie își apăsă din nou mâinile pe birou.

— Vorbeai mai deunăzi despre Ben. Despre motivul pentru care a fost afectat. E valabil pentru oricine a trecut prin portal, nu-i așa?

Mike se uită la Arthur și la Olaf. Se îndepărtă câțiva pași.

— Da, confirmă el. Toți cei care au trecut prin Portalul Albuquerque au fost înlocuiți cu câte un echivalent.

— Ceea ce-nseamnă că și eu.

— Și Kelli, asistenta ta.

Reggie tuși.

— Deci eu sunt din alt univers.

— La fel și ea. S-ar putea să fiți din același, de vreme ce ați trecut amândoi în cadrul aceluiași experiment.

Se așternu un lung moment de tăcere.

— Voiam să-ți zic după ce se termina toată tărășenia asta, spuse Mike. Mă gândeam că ar fi fost mai bine față în față. Poate la un pahar.

Bărbia lui Reggie se mișcă puțin în sus și în jos. Degetele i se încordară pe birou.

— Deci nu te cunosc.

Mike numără până la trei.

— Nu. Nu prea.

Reggie își analiză o clipă biroul, apoi se uită în jur. Privirea îi alunecă din nou spre ecran.

— Ei bine, tot ești un ticălos. Așa că nu te umfla prea mult în pene.

Mike zâmbi.

— Lasă-mă să discut cu niște cunoscuți, continuă Reggie. Cred că în nouăzeci de minute pot trimite acolo niște militari. O să le cer să se pună la dispoziția ta în orice privință, fără discuție.

— Ar fi fantastic.

— Nu-ți promit nimic.

— Orice ajutor e bine-venit, crede-mă. Asigură-te doar să știe că trebuie să arunce în aer ceva foarte solid. Să zicem un tanc, pentru mai multă siguranță. Probabil vor avea nevoie de temporizatoare sau de detonatoare de la distanță.

— O să te descurci? întrebă Reggie.

— Sincer? Furnicile scoteau la suprafață imagini ale omului-insectă, pasaje din cartea lui Koturovic și imagini din Portalul Albuquerque. Nu știu. Totul ar putea decurge foarte rău. Pentru toți.

— Iar eu îmi fac griji dacă o să mai am job în câteva zile.

— Dacă ești concediat, data viitoare plătesc eu cina.

— În cazul în care mă împinge cineva sub autobuz, o să te trag după mine. Și data viitoare o să te bat de n-o să știi ce-i cu tine.

— Să știi că sper realmente să mai pot exista ca să fiu bătut de nu mai știu ce-i cu mine.

Reggie își reprimă un răspuns.

— Ai grijă de tine, ticălosule.

Mike strânse din umeri.

— Încercăm să salvăm lumea. Iar asta presupune un anumit risc.

48

Jamie se sprijini de ghereta de pază.

— Ești în regulă?

Mike se întoarse și se uită la ea.

— De ce-ntrebi asta?

— Arthur mi-a spus că ai fost nevoit să-i zici lui Reggie că e dintr-un alt univers.

— Și-a dat seama singur. A făcut față situației.

Tânăra încuviință din cap.

— Toți cei cu sânge-rece fac față.

El se întoarse din nou spre drum.

Jamie aruncă în sus moneda de 25 de cenți.

— Crezi că te va învinovăți pentru ce s-a-ntâmplat?

— Sunt destul de convins. Trebuie să găsească un țap ispășitor. Arthur e prea faimos și au nevoie de serviciile sale. El poate să mă arate cu degetul, după care să mă protejeze de ce va fi mai rău.

— Va face așa ceva?

— Cred că s-a obișnuit s-o facă. Să mă protejeze.

Ea arcui o sprânceană.

— Așa reiese din discuțiile pe care le-am purtat împreună. Mă întreba mereu cum mă descurc, dacă fac față. Cred că Mike al lui e ceva mai fragil.

— Poate nu va trebui să învinovățească pe nimeni.

Mike strânse din umeri.

— Te-ai întâlnit cu consiliul?

— Bob avea gripă, nu mai ţii minte? Gripă din altă dimensiune.

— Doar verificam. Cum crezi că vor reacţiona când Reggie îi va anunţa că am dezactivat portalul şi că nu putem salva nimic pentru că am aruncat totul în aer ca să oprim o invazie de oameni-lăcustă veniţi dintr-o altă dimensiune?

Jamie schiţă un zâmbet.

— Deci eşti şomer acum. Fără liceu, fără DARPA.

— Da, aşa cred, chicoti Mike.

— S-ar putea să te angajeze Arthur.

— Ar fi grozav dacă nu ne-am afla în situaţia de a-i distruge munca de o viaţă.

Tânăra zâmbi şi aruncă din nou banul în sus.

— Ca să vezi, spuse Mike. Exact optzeci şi opt de minute.

Patru vehicule militare Humvee se auzeau în josul străzii. Toate erau vopsite în culori de camuflaj pentru deşert. În copilărie, Mike nu înţelesese niciodată scopul camuflajului. Chiar şi atunci, abilităţile sale de recunoaştere a tiparelor erau prea dezvoltate ca să poată fi indus în eroare.

Mijloacele de transport grele se îndreptară spre intrare şi se opriră în scrâşnet de roţi. Două dintre ele îi flancară pe Mike şi pe Jamie. Celelalte se opriră în faţa lor, blocând drumul spre nord.

Mike înţelese că putea fi o formaţie ofensivă sau una defensivă, în funcţie de ce parte te aflai.

Din fiecare maşină coborâră câte patru puşcaşi marini în echipament de luptă complet, cu vestă antiglonţ, cască şi o armă pregătită pentru tragere sau ridicată în sus. Ecusoanele de pe piept menţionau numele şi rangul. Mike simţi o ciudată strângere de inimă văzând că mulţi dintre ei păreau a fi doar puţin mai vârstnici decât elevii lui. Pe chipul lor se putea citi un amestec de hotărâre şi de confuzie în timp ce se uitau la el, la Jamie şi la clădirea banală din spatele lor.

— Credeam că vor veni mai mulți, șopti femeia.

— Așa am zis și eu.

Recunoașterea tiparelor intră în funcțiune de îndată ce un pușcaș marin înaintă. Un bărbat cam de vârsta lui Mike, având pe ecuson însemne de căpitan și numele Black. Se uită la Jamie, apoi la Mike.

— Domnul Erikson?

— Da, eu sunt.

Unul dintre tinerii de lângă vehicule tresări.

— Domnul Erikson?

Furnicile pregătiră nume, date și imagini. Un test despre Emily Dickinson notat cu 8+. Două conversații surprinse pe holuri și încă una la absolvire. Zâmbi abia perceptibil.

— Bună, Jim. Sau trebuie să-ți spun sergent Duncan?

Căpitanul aruncă o privire în spatele său.

— Îl cunoști pe omul acesta, sergent?

— E fostul meu profesor din liceu, domnule. Adică unul dintre ei. Și unul dintre cei mai deștepți oameni din câți am cunoscut.

Jamie zâmbi.

Ofițerul se încruntă.

— Profesor de liceu?

— Nu mai sunt.

— Și acum ce sunteți?

— Oarecum grăbit.

— Am înțeles, spuse căpitanul Black dând scurt din cap.

Făcu un gest în spatele lui, unde doi pușcași marini stăteau cu ranițe verzi-măslinii pe umeri. Unul era o femeie al cărei ecuson anunța că este fruntașul Weaver.

— Avem pachetul dumneavoastră, zise Black. Aveți vreun act de identitate?

— Scuză-mă, ce anume?

— Un act de identitate, domnule. Am primit ordin să iau legătura doar cu dumneavoastră.

Mike își scoase portofelul din buzunar, îl deschise și scoase permisul de conducere de Maine. Răsuci permisul în mână și i-l înmână căpitanului.

Acesta îl ridică și-l compară cu chipul lui Mike, privind când la el, când la permis.

— Părul pare altfel.

— Este o fotografie de permis de conducere. E de acum șase ani.

— Mă scuzați, domnule, spuse el făcând alt gest, pentru ca pușcașii cu ranițele să se apropie. Șeful dumneavoastră n-a fost prea clar cu privire la ceea ce încercați să faceți, așa că avem cinci încărcături de C4. Ar trebui să provoace un crater apreciabil cam oriunde vreți. Arătați-ne doar unde să le montăm.

Mike făcu un gest spre clădire.

— Înăuntru. Să sperăm că va merge repede.

Black aruncă o privire spre structura de beton, apoi se uită la oamenii lui.

— Clădirea e compromisă, domnule?

— Nu chiar.

— Am fost anunțați că s-ar putea să facem față unor forțe ostile.

— Așa este.

Pușcașii marini priviră în jur.

— Sunt undeva pe teren?

— E mai complicat.

Căpitanul inspiră adânc pe nas și strânse din buze.

— Poate reușiți să simplificați, domnule.

Mike numără până la trei.

— Înăuntru e o instalație. Un dispozitiv strict secret și foarte periculos. S-a produs o greșeală și trebuie distrus. Ar putea exista rebeli care să ne împiedice.

— Vom stabili un perimetru și...

— Nu, îl întrerupse Mike. Trebuie doar să păzim instalația în timp ce oamenii dumitale montează încărcăturile explozive.

Buzele lui Black îi deveniră o linie subțire pe față.

— Domnule, zise el, mi s-a ordonat să vă urmez sfatul, dar din punct de vedere tactic este mult mai bine dacă stabilim un perimetru pentru a fi avertizați din timp în privința unor eventuale atacuri.

— Înțeleg, căpitane. De aceea trebuie să vă instalați în interior și să păziți dispozitivul.

— Va fi mai clar după ce vom intra, interveni Jamie.

Black dădu rigid din cap și se întoarse spre pușcași. Făcu trei semne rapide cu mâna și aceștia se împărțiră în două echipe. Una rămase în spate, pe când cealaltă se îndreptă spre clădire.

— Conduceți-ne, domnule, doamnă, spuse el.

Porniră spre clădire, urmați de a doua echipă de pușcași.

— Rebeli? îi șopti ea lui Mike.

— Ce era să zic?

*

Arthur aștepta în hol împreună cu Olaf și cu Sasha. O sacoșă din pânză cu cel puțin douăsprezece cărți vechi se afla pe biroul de la recepție.

— M-am gândit că ar fi bine să iau cu mine câteva volume rare, spuse Arthur.

Pușcașii marini se împrăștiară pe la fiecare ușă și coridor, repetând de fiecare dată „Liber".

— N-ar trebui să avem probleme până ajungem în laborator, îi zise Mike lui Black.

Căpitanul se uită la el, dar nu făcu niciun gest pentru a-și chema oamenii.

— Unde-i Tramp? întrebă Jamie.

— L-am dus în rulota ta, răspunse Johansson. M-am gândit că e mai sigur să stea la adăpost în caz că lucrurile merg prost.

— Nu vă faceți griji, domnule, spuse Black. Vom ține situația sub control.

Olaf îi aruncă lui Mike o privire scurtă și îngrijorată.

— Ei știu ce se întâmplă?

— Încă nu.

Black strânse din nou din buze.

— Ce să știm?

— Echipamentul pe care trebuie să-l distrugeți, explică Mike, e puțin mai neobișnuit. Unii dintre oamenii dumitale l-ar putea găsi mai neliniștitor.

— Nu ne neliniștim noi cu una, cu două, domnule. Suntem pușcași marini.

Johansson își dădu ochii peste cap, fără a căuta totuși să-și ascundă gestul.

Black nu-l luă în seamă.

— Aș dori ca orice persoane care nu au ce căuta aici să aștepte fie în hol, fie în parcare, continuă el. Lucrăm cu explozibili și există un grad ridicat de periculozitate.

— Cred că te referi la mine. N-aș face decât să vă încurc, zise Arthur lovind bastonul de partea laterală a piciorului.

— Noi ceilalți avem cunoștințe tehnice legate de echipament, spuse Mike.

— Echipamentul pe care îl aruncăm în aer, zise Black.

— Da.

— Și am avea nevoie de cunoștințele dumneavoastră tehnice pentru că...

— Căpitane, e un echipament neobișnuit.

Buzele lui Black se subțiară din nou. Frustrarea și furia îi scânteiau în ochi.

— Foarte bine, spuse el, însă dacă văd ceva ce mi se pare periculos, dispăreți toți. Chiar și dumneavoastră, domnule.

Ultimele cuvinte îi fură adresate direct lui Mike, care încuviință dând din cap.

— O să iau și Glockul acela, adăugă Black și întinse mâna. Aș prefera să fim singurii înarmați.

— Suntem în aceeași echipă, zise Sasha.

— Da, doamnă. Iar o echipă bună trebuie să știe cine stă la prima bază și cine stă pe extrema stângă.

— Urăsc baseballul, bombăni ea.

Black chicoti scurt, însă nu-l slăbi din ochi pe Mike și nu-și clinti mâna.

Mike duse mâna la spate, scoase pistolul lui Arthur și i-l dădu căpitanului. Acesta i-l întinse lui Jim Duncan fără să se uite la el. Sergentul cercetă arma, care dispăru apoi într-unul dintre buzunarele supradimensionate de la coapsă. Tânărul înclină politicos din cap în direcția fostului său profesor.

Mike le făcu semn înspre coridor.

Doi pușcași marini o luară înainte: Duncan și un bărbat pe nume Chavez. După ei veneau încă doi, urmați de Black, Mike și de restul echipei de la portal. Weaver și celălalt pușcaș care căra explozibilul, un sergent pe nume Dylan, încheiau formația.

Se îndreptau spre ușa mare. Duncan încercă mânerul, aruncă o privire spre cititorul de carduri, apoi se uită la Mike.

— E blocată.

Mike se strecură printre cei din fața lui și întinse ecusonul spre cititor, la o lungime de braț.

— Circumstanțele ar putea părea cam ciudate înăuntru, îi avertiză el. Încercați să nu vă pierdeți cu firea.

Se auziră câteva chicoteli, iar unii schițară zâmbete macabre.

— Dacă există înăuntru luptători dușmani, vă rog să înțelegeți că sunt puternici și rapizi. E posibil să poarte măști ca să-și ascundă fețele. De asemenea, le plac atacurile prin surprindere, așa încât fiți cu ochii în patru.

Se auzi mișcare pe coridor. Zâmbetele dispărură, iar pușcașii marini se transformară dintr-o mică adunătură de tineri într-o grupă de profesioniști experimentați. Armele se ridicară câțiva centimetri. Respirația le deveni mai liniștită.

Mike își trecu ecusonul prin fața cititorului. Ușa se deschise și pușcașii se năpustiră pe nivelul principal. Zgomotele bocancilor părură surprinzător de înăbușite pe beton.

Se pregăti să-i urmeze, când simți o mână pe umăr.

— Lăsați-i un minut, domnule, spuse Black.

Mike numără secundele. Echipa se afla de unsprezece secunde la nivelul principal, când auzi o bubuitură metalică, asemănătoare unei tamponări ușoare de mașină. Se stârni agitație și desluși patru voci distincte. Una dintre ele înjura în spaniolă.

— Liber! strigă Duncan, însă vocea îi părea schimbată.

— Sergent! strigă Black.

Și el își dăduse seama.

— Este liber, domnule, zise Duncan, doar că... au avut dreptate.

Black se uită la Mike.

Intrară pe nivelul principal.

Trei lăzi de scule identice se aflau la câțiva metri de ușă. Părțile laterale erau umflate. Pe eticheta uneia dintre lăzi se vedeau șiruri de 1 și de 0 în loc de litere. Sertarul alteia se deschise brusc, revărsând siguranțe într-o cascadă de albastru și verde.

Duncan se îndreptă spre ei și arătă spre lada cu etichete binare.

— O să vi se pară o nebunie, spuse el, dar sunt destul de sigur că atunci când am intrat lada aceea nu era aici.

Schema de culori era inversată pe a patra ladă – margine neagră pe metal argintiu șlefuit. În timp ce treceau pe lângă ea, lada se cutremură și, cu un pocnet, mai apăru o umflătură. Sunetul reverberă în sala imensă. Olaf și Jamie țipară și făcură un pas înapoi.

— Așa a făcut și acum un minut, zise un pușcaș îndesat și musculos pe nume Costello.

Căra o armă mai mare decât ale celorlalți. În locul încărcătorului obișnuit avea o pungulița în culori de camuflaj fixată în fața trăgaciului.

— Futu-i, mormăi Sasha uitându-se urât spre lada de scule.

— La fel ca popcornul Jiffy Pop, spuse Mike.

— Da – doar să nu fim în preajma ei când explodează.

Privirea lui Jamie coborî pe partea laterală a lăzii.

— Se mai fabrică?

— Ce anume? Jiffy Pop?

— Da.

— Pe timpuri îl vedeam peste tot în Maine, zise sergentul Duncan.

Sasha pufni.

Ocoliră lăzile. Toți tresăriră când lada argintie se umflă din nou, de această dată într-o formă lungă și lată, conturul neclar al unei chei franceze.

Inelele se înălțau în mijlocul sălii. Focul Sfântului Elmo spirală pe circumferința unui inel, săltă apoi la celălalt și se repezi înapoi. Aerul din jur strălucea ca un pavaj înfierbântat. Inelele erau ca un punct perfect clar în mijlocul unei imagini uriașe cu dublă expunere.

Strălucirea se întindea de la un perete la celălalt și în sus spre tavan. Imaginea Zonei B se revărsa dincolo de inele, un miraj limpede, suspendat în aer, la fel ca imaginea

lumii moarte ce apăruse pe înregistrarea videocamerei de supraveghere. La doi metri mai încolo, imaginea se estompa într-o vedere tremurătoare a nivelului principal.

— Asta-i ceva nou, spuse Olaf.

— E un fel de iluzie? întrebă Black.

— Instabilitatea se extinde, răspunse Mike. Pliul crește.

De cealaltă parte a inelelor, Mike putea zări lumina de avertizare care pâlpâia în Zona B. Urmări patru pâlpâituri. La a treia, lumina deveni gălbuie, pentru ca la a patra să redevină roșie.

Sute de gândaci verzi strălucitori se agitau care încotro pe suprafața podelei. Desenau traiectorii în jurul stațiilor de lucru și pe lângă scaune. Se năpusteau de-a lungul cablurilor și furtunurilor întinse pe podea. Se retrăgeau din calea bocancilor, pentru a reveni în grabă, acoperind iarăși podeaua.

Un gândac se îndreptă grăbit spre ei și se opri la douăzeci de centimetri de piciorul lui Mike. Antenele i se agitau în aer. După aceea trecu în fugă prin fața lui și dispăru sub una dintre lăzile cu scule.

— Cred că te place, zise Jamie.

Se îndreptară către inele. Gândacii dispăreau din calea lor, îndepărtându-se grăbiți la fiecare pas făcut pe podea. Monitorul pe care Mike îl spărsese în capul creaturii era bucăți pe jos și pe stația de lucru. Unul dintre scaune era răsturnat, în timp ce geamănul său stătea alături. Picioarele lor erau încurcate ca niște degete încrucișate.

Cinci pușcași ocupară poziții în jurul inelelor, păstrând o distanță sigură. Privirile le alergau în toate direcțiile.

— Parc-ar fi una dintre mantiile de invizibilitate despre care ți-am povestit, spuse Costello adresându-se altui pușcaș.

— Se numește camuflaj optic, zise Mike.

— Nu-i vorba despre așa ceva aici, adăugă Olaf.

— Un fel de hologramă, spuse Weaver într-un fel ce păru mai mult o întrebare. Ca un... imens ecran de proiecție sau așa ceva.

— E o ușă, zise Duncan. Ca o gaură de vierme.

Pentru o clipă, Mike se simți mândru de fostul său elev.

— Nu treceți prin pliu, rosti el cu voce tare. Rămâneți de partea asta.

Weaver și Dylan își încetiniră suirea pe rampă.

— Ce se-ntâmplă dacă trecem dincolo? întrebă unul dintre pușcașii marini de lângă buteliile cu azot.

Ecusonul ei anunța că se numea Sann.

— Ai putea să mori, îi zise Mike. Sau să dispari.

— Nu poți să dispari dacă mergi doi metri, murmură Costello.

— E mai mult decât doi metri, sublinie Mike, după care își întoarse privirea spre Black. Îl puteți distruge?

Căpitanul se uită spre Weaver și Dylan, care făcură o grimasă în timp ce-și reprimară un zâmbet încrezător. Lăsară jos ranițele de pe umeri.

— Rapid sau tăcut? întrebă Dylan.

Mike se uită la ranițe.

— Există o variantă tăcută?

— Relativ vorbind, domnule, spuse Weaver ridicând din umeri.

— Atunci rapid. Cu cât rezolvăm mai repede, cu atât mai bine.

Femeia aprobă o dată din cap și cercetă din priviri nivelul principal.

— Trebuie să ferim altceva de pe aici?

Mike se întoarse, uitându-se la ceilalți. Jamie privi camera ce adăpostea supercomputerul ei personal. Olaf se uita fix la inele. Umerii i se gârboviră puțin.

Apoi întâlni privirea lui Mike și clătină din cap.

— Nu, îi zise Mike lui Weaver. Puteți pune la pământ tot ce-i aici, pentru mai multă siguranță.

— N-ar trebui să fie necesar, domnule. Se uită peste umăr și o descoperi pe Sasha. Dumneavoastră sunteți inginerul? Ce se află dedesubt?

Apoi continuă, lovind ușor cu degetele în una dintre carapacele din plastic.

—Putem scoate chestiile astea?

49

După trei minute, pușcașii marini acceptară faptul că bolțurile ce fixau tronsoanele de protecție nu puteau fi îndepărtate. Mai bine de douăsprezece piulițe din cupru stăteau pe platformă ca un mic monument închinat eforturilor lor. După aceea Dylan scoase din raniță o toporișcă și îndepărtă câteva tronsoane într-un mod direct. Avu nevoie de încă patru încercări până să-și dea seama că sub fiecare strat de tronsoane îndepărtat apărea altul.

Încărcăturile erau legături de câte șase pachete de culoare verde-închis prinse cu bandă adezivă. Erau lungi și de formă paralelipipedică și, dintr-un motiv inexplicabil, îl duceau pe Mike cu gândul la piesele de Jenga[1]. Furnicile etichetară fragmentele pe care le văzuse. Fiecare pachet cântărea 700 de grame, iar fiecare legătură avea peste patru kilograme. O bucată de plastic negru era atașată de fiecare legătură – detonatorul.

Sasha și Olaf le cerură să amplaseze toate încărcăturile pe primul inel. Folosiră punctele de îmbinare pentru a-i îndruma pe geniști. Treisprezece, paisprezece și cincisprezece aveau câte două încărcături. Pușcașii se mișcau repede. Mulaseră încărcăturile în jurul secțiunilor cu carapace

[1] Joc de îndemânare în care jucătorii scot pe rând câte o piesă dintr-un turn din cincizeci și patru de piese. Numele provine din cuvântul „a construi" în swahili (n. red.).

de parcă ar fi fost din argilă, fixându-le cu bandă adezivă, din care rupeau fâșii lungi pe care le înfășurau în jurul inelului. Primul rând fusese amplasat în câteva minute.

Weaver scoase un pachet de C4 de rezervă și-l deschise cu un cuțit. Rupse bucăți din plastilina albă dinăuntru pe care le îndesă în golurile din jurul încărcăturilor. Dylan se întinse, rupse o treime din pachet și făcu din el o bilă. Amândoi avură grijă să-și țină degetele departe de prag.

Ceilalți pușcași ocupară poziții în toată sala. Doi stăteau lângă ușa mare, iar alți doi supravegheau ușa din spate prin imaginea strălucitoare a Zonei B. Patru dintre ei se aflau în apropierea stațiilor de lucru, asigurând paza în cursul amplasării materialului exploziv. Black stătea în mijlocul lor. Chipul îi era inexpresiv, însă Mike îi urmări ochii, care scrutau agitați spațiul de dincolo de inele.

Ceilalți își roteau privirile, verificând peste tot. Expresiile li se modificau, trecând de la plictiseală la confuzie și, în cele din urmă, la o stare de neliniște. Câțiva se uitau spre inele. Toți țineau acum armele pregătite.

Gândacii se agitau printre picioarele lor. Costello încercă să-i calce, însă cei mai mulți îi evitau bocancii, desenând cercuri leneșe. Până și cei câțiva pe care îi nimerise se îndepărtară iute, încă în viață.

Jamie era la stația de lucru, pentru verificări finale. Țuguie buzele și clătină din cap. Toate valorile rămăseseră neschimbate.

— Cum le detonați? întrebă Mike.

— Cronometru cu telecomandă, spuse Dylan. L-am improvizat ca să satisfacă specificațiile primite de la șeful dumneavoastră.

— L-am improvizat..., interveni Weaver ca un ecou, rânjind.

Dylan scoase din vestă ceva asemănător unui pistol, dar fără țeavă.

— Îl armezi, apeși și... la revedere.

— La cât e fixat cronometrul?

— La cinci minute și jumătate.

— Cinci și jumătate? se auzi ca un ecou vocea lui Jamie, care-și ridicase ochii de pe monitor. E cam aleatoriu.

— De obicei detonăm manual, doamnă, zise Dylan. Cum spuneam, trebuie să aruncăm în aer chestiile astea simultan, cât se poate de repede și cu ce avem la îndemână.

Weaver se duse în cealaltă parte a platformei. Desfăcu o bucată de bandă adezivă și prinse altă încărcătură în punctul trei. Rupse încă o bucată de bandă pentru a o fixa.

Lumina de pe fața ei se schimbă. Sala se lumină. Ochii i se îndreptară spre stânga. Spre portal. Jumătate dintre pușcași se opriră să privească.

— Futu-i! izbucni Sasha de pe platformă. Vedeți și voi?

Cealaltă zonă B, cealaltă versiune a celeilalte clădiri, dispăruse. Prin inele se vedea o întindere vastă de nisip cenușiu, scăldată de razele unui soare în amurg. Se întindea pe mai bine de trei kilometri, cobora într-un canion și continua pe partea cealaltă. Mirosul uscat de praf și de nisip plutea prin inele.

— Eu văd, confirmă Mike.

Cu coada ochiului, îi zări pe Olaf și pe Weaver dând aprobator din cap.

— Ce mama mă-sii?! făcu Black.

Imaginea se întindea de la un perete la altul, dezvăluindu-le pușcașilor marini cealaltă lume. Șoapte și mormăieli străbătură nivelul principal.

Mike vedea kilometri întregi de petice de iarbă și de tufișuri uscate, dar nicio mișcare.

Observă niște dungi aproximative ce traversau peisajul, acolo unde nisipul acoperise obiecte. Furnicile scoaseră ultima imagine din această parte a portalului, inițiind recunoașterea modelului. Dispunerea Zonei B îi apăru în

minte, suprapusă peste deșert. Identifică și câteva clădiri în depărtare. Toate fuseseră distruse, nemairămânând din ele decât praf și pulbere de beton.

În timp ce privea, un tufiș se mișcă. Nu fusese însă o mișcare efectivă, ci o schimbare de perspectivă, deși el nu se mișcase – nici măcar nu clipise. Într-o clipită, tufișul se afla la câteva sute de metri de portal, iar în clipa următoare ajunse la opt metri și jumătate, după estimarea lui. Apoi Mike clipi și tufișul se retrase.

Mintea lui reluă imaginea lui Arthur îndoind o foaie de hârtie.

De cealaltă parte a portalului, distanța părea să fie un termen relativ.

Dylan lipi de inel următoarea încărcătură. De data asta, banda adezivă se roti mult mai repede în jurul ei. Sunetul scos de bandă când se desprindea de pe rolă era rapid și constant.

Sasha coborî rampa. La fiecare doi pași se uita în spate.

— N-o să dispară, spuse ea răsucind capătul benzii adezive și apăsându-l în încărcătură.

Jamie o privi pe când se îndreptau spre cealaltă parte a inelelor.

— Ce anume?

— Deșertul. Pustietatea. Cum vrei să-i zici.

Mike îi scrută chipul.

— Ai mai văzut imaginea asta?

— Azi-dimineață. Când am încercat să-l demontăm, spuse ea arătând cu bărbia spre inele.

— N-ai zis nimic.

— Acolo l-am văzut prima dată pe omul-insectă. Am crezut că am avut halucinații. A durat numai o secundă. Apoi ne-a atacat.

Banda adezivă scoase un zgomot prelung în vreme ce Weaver și Dylan înfășurau următoarea încărcătură amplasată între inele.

Căpitanul Black se uită la Sasha și la Mike.

— Om-insectă?

— V-am spus că poartă măști, zise Mike.

— Nu prea vă mai cred, spuse căpitanul, apoi continuă, făcând semn spre pustietate. Ce naiba se întâmplă aici?

— Cum zicea sergentul Duncan, este o poartă. Un pliu în spațiu.

— O poartă care duce... unde? Black se uită atent prin inele, după care întoarse privirea spre Mike și ceilalți. Să fie Afganistanul? Suntem la câțiva pași de Afganistan?

Banda adezivă șuieră, însă rola se terminase. Dylan mormăi și o aruncă. Weaver scotoci prin raniță ei, căutând altă rolă.

Și se opri.

— Ce naiba-i asta?

Toți îi urmăriră direcția privirii, prin portal.

La kilometri distanță, ceva apăruse pe partea îndepărtată a canionului. Mai multe creaturi. Un nor de praf se ridica în urma lor. Erau scunde și diforme, iar de la distanța aceea îl duceau pe Mike cu gândul la oameni călare pe crabi uriași. Membrele care atingeau pământul se ridicau și coborau, propulsând creaturile.

Se mișcau iute.

50

Mike făcu rapid trei paşi mari pe rampă, cu Black alături de el. Jamie, Olaf şi Sasha îi urmară îndeaproape. Se aflau lângă cei doi genişti care stăteau în continuare ghemuiţi pentru a amplasa următoarea încărcătură, însă rămăseseră pierduţi în contemplarea imaginii de neînchipuit.

— Sunt tot creaturile alea? întrebă Jamie.

Înclină capul spre un umăr, încercând să-şi focalizeze privirea peste distanţa imposibilă.

Furnicile scoaseră la suprafaţă imagini cu omul-insectă împotriva căruia luptaseră. Mike cercetă imaginile lui stând în patru labe şi-i studie modul în care i se îndoise şira spinării, înaintând de-a buşilea ca un centaur insectiform. Siluetele mici din depărtare aveau acelaşi profil. Membrele li se mişcau la fel. Numără şapte dintre ele care ţineau suliţe deasupra capului, însă norul de praf putea ascunde şi altele.

— Cred că sunt multe, rosti el. Pe puţin paisprezece, după numărătoarea mea. Ar mai putea fi ascunse vederii de norul de praf.

— Duncan! strigă Black. Ia o echipă şi pregătiţi o linie defensivă în spate.

— Da, domnule.

— Nu sunt în spate, zise Olaf. Sunt chiar acolo.

— Totuşi, îi văd, ripostă Black.

— Îi vezi, dar nu înțelegi, spuse Mike. Nu te uiți în spatele clădirii, căpitane. Te uiți printr-un pliu. Iar ei vin aici prin el.

Făcu un gest spre câmpul alburiu de aer încins care se întindea de-a lungul sălii.

— Ce naiba-i chestia asta?

— Ceva periculos ce trebuie distrus înainte ca mai multe asemenea creaturi să-și facă drum încoace.

Black se hotărî în câteva secunde.

— Asigurați sala! ordonă el. Dylan, Weaver, sunteți gata?

— Da, domnule, răspunseră amândoi într-un glas.

— Pușcași, încărcați și armați! strigă Duncan – dispăruse orice trăsătură a fostului elev. Mai avem probabil cincisprezece minute până ajung aici. Să-i primim cum se cuvine.

Cei patru din jurul portalului se așezară în genunchi și pregătiră armele. Ceilalți traseră câteva lăzi de scule pentru o acoperire suplimentară. Unul dintre ei arătă cu un deget spre rezervoarele imense.

— Ce sunt alea?

— Butelii cu azot lichid, zise Olaf. Încercați să nu trageți în ele.

— Sunt foarte reci?

— Foarte explozive.

Pușcașul trase o înjurătură pe înfundate și se mută câțiva pași mai încolo. Se ghemuiră în spatele stațiilor de lucru și al lăzilor de scule. O linie de apărare formată din puști îndreptate spre portal. Costello puse pe o ladă arma supradimensionată și desfăcu o crăcană la capătul țevii.

— Chiar speram că vor trimite mai mulți, îi șopti Jamie lui Mike.

— Poate ar trebui să plecați, spuse el. Nu mai aveți nimic de făcut.

— E proiectul nostru, zise Olaf.

— Plecați de aici, interveni Black. Acum e o situație de luptă. Măcar retrageți-vă la ușă.

Se uită la Mike și imediat la cei doi pușcași care fixau o încărcătură pe suprafața inelului.

Imaginea percepută prin inele se văluri, începoșându-se. Doar pentru o clipă apăru din nou Zona B. Apoi terenul gol din spatele rămășițelor Zonei B. După care se iviră iarăși întinderea pustie și creaturile pornite la atac.

— Doamne, făcu Dylan, ce-a fost asta?

— Pliul e instabil, spuse Mike. Celălalt capăt al tunelului oscilează între realități diferite.

Weaver se uită în sus la el.

— Poftim?

Black le aruncă o privire și cei doi pușcași se întoarseră la explozibilii lor.

— Futu-i, zise Sasha. Sunt pe partea asta a canionului. Când a pâlpâit, au făcut un salt de aproape un kilometru.

— Am terminat, spuse Dylan.

Weaver îndesă o ultimă bucată de plastilină în spațiul liber din spatele ultimei încărcături. Se ridicară.

— Să ne retragem, zise Black aruncând încă o privire spre creaturile ce se apropiau.

Acum se zăreau mai bine de douăzeci, iar în norul de praf se agitau și mai multe umbre.

— Domnule, vreau să părăsiți toți clădirea chiar în clipa asta.

Sasha sări jos de pe platformă. Mike deschise gura să spună ceva, însă percepu o schimbare în zona acoperită de vederea periferică. Pe cealaltă parte a inelelor, încărcătura de la mijloc nu mai exista. Bucățile de bandă adezivă dispăruseră. Pe carapace nu mai rămăsese nici măcar o urmă lipicioasă.

Jamie se pregătea să coboare, dar îi văzu fața.

— Ce s-a întâmplat?

— Probleme.

Se întoarse și îi urmări privirea. La fel făcu și Black.

— Fir-ar să fie! izbucni Weaver. Unde-a dispărut?

— Futu-i! spuse Sasha.

Căpitanul se holbă la Mike, apoi la fiecare în parte.

Mike se uită la Dylan și la Weaver.

— Vor fi suficiente două încărcături?

După ce se priviră unul pe altul, Weaver ridică din umeri.

— Așa ar trebui. Amplasate cum trebuie, patru kilograme și jumătate ar distruge tot peretele ăla... iar noi mai avem șaisprezece kilograme.

Mike se uită la Black.

— Dați-i drumul.

— După ce plecați de aici. Menținem poziția până ce...

— Avem timp să plecăm, izbucni Olaf. Aruncă în aer nenorocirea asta și haideți să mergem.

Zgomote de pași răsunară prin portal. Vuietul produs de o turmă. O învălmășeală se zărea la vreun kilometru distanță.

— Cinci minute, domnule! strigă Duncan.

Un bărbat sănătos putea străbate un kilometru în cinci minute. Mike nu știa cât de repede se putea deplasa un patruped, însă era convins că aveau să ajungă la ei în mai puțin de cinci minute.

— Am o încărcătură de rezervă, zise Weaver.

Căpitanul se uită la hoarda ce se apropia.

— Cât de repede o fixezi?

Femeia nu răspunse, ci scoase imediat explozibilul din raniță.

Black îl apucă pe Mike de umăr și-l împinse în josul rampei.

— Plecați toți acum, spuse el întinzându-se după Sasha.

Mike se împletici pe rampă și privirea i se îndreptă spre podea. Surprinse mișcarea pe beton. Privi trei secunde pentru a fi sigur. Abilitățile sale de recunoaștere a tiparelor erau foarte bune.

— Gândacii, zise el.

Black îi aruncă o privire peste umăr.

— Ce-i cu ei?

— Se îndepărtează de inele.

Dylan se uită în spate. Black se răsuci. Jamie și Olaf mai făcură câțiva pași pe rampă și cuprinseră cu privirea nivelul principal.

Gândacii verzi se zăreau între lăzile de scule și mobilier, dar se retrăseseră. Cei mai apropiați erau la aproape trei metri de baza rampei și continuau să se îndepărteze.

— Futu-i! repetă Sasha.

Un gândac se opri între stațiile de lucru și aplecă antenele spre inele. Vârfurile străluceau ca niște fire minuscule de fibră optică. Se mișcară înainte, înapoi, înainte, pe urmă gândacul se întoarse și se îndepărtă în fugă.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Black.

— Înseamnă că trebuie să acționăm acum, spuse Mike.

Căpitanul trase adânc aer în piept și încuviință din cap.

— Sergent, ai auzit.

— Da, domnule, replică Dylan.

În spatele lui, Weaver își strânse sculele și resturile, pe care le băgă în raniță. Se auzi un sunet ascuțit, între fluierat și șuierătură. Era sunetul produs de un obiect care se deplasa rapid prin aer.

Dylan se îndepărtă de inele. Păși de pe margine și se prăbuși în fața camarazilor săi. Trupul i se răsuci într-o parte, iar sulița care i se înfipsese în piept zăngăni izbindu-se de beton. Vesta blindată i se umflă în spate, împiedicând să iasă vârful lăncii.

Fulgerul altei arme albe țâșni prin inele. Lovi peretele din spate cu un pocnet și căzu pe podea. Următoarea îi sfâșie mâneca lui Olaf, după care se înfipse treizeci de centimetri într-o ladă de scule.

Mike o prinse pe Jamie și o trase în jos. Sasha se aruncă la podea. Olaf făcu un salt de pe platformă, aterizând cu grație în poziția ghemuit. Weaver se aruncă pe burtă și se rostogoli de pe platformă, aterizând peste Sasha.

Black se răsuci și o suliță îi străpunse brațul, înfigându-i-se în coaste. Douăzeci de centimetri din vârful ei îi sfâșiară uniforma în cealaltă parte a corpului, însângerând-o. Era cu țepi și însângerat. Genunchii i se îndoiră și se chinuia să-și mențină echilibrul cu o lance de un metru și jumătate atârnându-i de braț. Scuipă o gură de sânge, însă reuși să ordone:

— Aruncați-l în aer.

O a doua suliță îi trecu prin șold, spărgându-i osul. Răcni și se încovoie pe platformă. Lăncile îl împiedicară să cadă, ținându-l într-o poziție înclinată, care aproape că aducea cu o postură de yoga.

Sunetul pașilor cutremură sala. Zeci de lănci zburau prin inel și valul de căldură din jur, căzând ca ploaia.

Mike și Jamie se chirciră în colțul dintre rampă și pasarelă. Bărbatul se uită sub rampă și-i văzu pe Sasha, Olaf și Weaver în colțul opus. Johansson privea fix ceva de pe podea. Sulițele șuierau deasupra lor.

Încă trei pușcași muriră străpunși. Un al patrulea căzuse în spatele unei lăzi de scule și-și înăbușea strigătele în timp ce-și ținea brațul distrus și însângerat. Alți doi deschiseră focul. Unul dintre ei era Costello, cu imensa lui armă automată.

Sunetul reverbera din pereții din beton. Duncan strigă ceva, însă vorbele lui se pierdură în ecoul ca un tunet. În

mintea lui Mike, recunoașterea tiparului selectă cuvântul „ascuțit".

Zgomotul înfundat al pașilor se transformă într-un zăngănit de oțel când oamenii-insectă năvăliră prin portal și săriră de pe platformă. Black se prăvăli la podea în fața lui Mike și a lui Jamie, azvârlit din cale de invadatori. Bărbia și pieptul căpitanului erau întunecate de sângele pe care-l vărsase tușind în ultimele lui clipe.

Oamenii-insectă îi atacară pe pușcașii rămași. Mantiile li se răsfirau ca niște aripi, proiectând umbre prin sală. Unii aveau lănci. Alții întinseseră mâinile cu gheare. Toate cele trei mâini.

Rafale de gloanțe cu calibru mare îi loviră în plin salt. Unii se prăbușiră făcuți bucăți. Alții aterizară cu suficientă vlagă pentru a-și arunca sulițele în trăgători. Pe toată întinderea nivelului principal, mugetul armelor și urletul monștrilor își disputau întâietatea în sonoritate.

Costello doborî cinci creaturi, însă termină muniția. A șasea își înfipse sulița în gâtul lui. Vârful zimțat ieși printre omoplați, iar omul-insectă împinse trupul la podea. Smulse arma și se îndepărtă. Câteva clipe mai târziu, pușcașul își dădea duhul, bule de sânge scurgându-i-se din gură.

Podeaua era împroșcată de sânge întunecat. Pușcașii erau străpunși de sulițe și de gheare. Puținii supraviețuitori se retraseră. Mike numără cinci, printre care și Jim Duncan.

Weaver se ridică și luă arma. Înaintă și împușcă în spate trei oameni-insectă. Al patrulea se întoarse, însă primi în față trei rafale.

Olaf sări în spatele femeii. Sasha îl apucă, însă el îi respinse mâna. Făcu un salt pe după Weaver, îndreptându-se spre Dylan.

Duncan și ceilalți pușcași deschiseră foc încrucișat. Uciseră încă doi oameni-insectă. Însă arma unui pușcaș țăcăni în gol, iar un monstru se năpusti asupra lui. Se prăbușiră

într-o învălmășeală de mantii și de urlete. Un alt pușcaș, Sann, încercă să schimbe încărcătoarele. O lance i se înfipse în ochiul drept și ieși prin spatele craniului, sfărâmându-i casca.

Unul dintre oamenii-insectă smulse o suliță dintr-un cadavru și o aruncă spre Weaver. Îi străpunse abdomenul, iar pe Olaf îl lovi în umăr. Femeia reuși să omoare creatura cu încă două rafale, după care scăpă arma și se încovoie cu palmele pe burtă.

Johansson își înăbuși un țipăt. Sulița cu vârf ascuțit îi atârna de umăr ca tija unei marionete. Își agită brațele către corpul lui Dylan, întinzând degetele. Apoi altă suliță șuieră prin aer și îi străpunse pieptul. Cele două arme îl țineau în picioare, formând un trepied cu șira spinării.

Jamie duse palma la gură și țipă.

Weaver încercă să se miște. Cu greu reuși să-și schimbe poziția în lateral, ținându-și mâna lipită de abdomen. Sângele țâșnea abundent din rana corespondentă din spate. Îi îmbibă uniforma, curgând apoi pe podea. Palidă la față, se crispă din cauza durerii și căzu în genunchi în balta ce se formase. Umerii i se gârboviră, iar bărbia i se înfipse în piept.

Mike văzu totul. Furnicile efectuară reluări instantanee, stop-cadre și imagini asamblate pe care i le puseră la dispoziție în vederea analizei. Numărară morții și viii din ambele tabere. Douăzeci și doi de monștri uciși. Paisprezece pușcași. Toți rămași în memorie pe veci.

Mai erau în viață patru oameni-insectă. Doi dintre ei erau răniți. Îi urmăreau pe ultimii doi pușcași.

Trecuse mai puțin de un minut de când prima suliță îl străpunsese pe Dylan.

Black avea un pistol. Îl purta la șold, într-un toc. Nu-l scosese. Era la o jumătate de metru de mâna stângă a lui Mike.

De ce intenționase Olaf să ajungă la trupul lui Dylan? Ce voia? Arma pușcașului era pe platformă, unde o scăpase, chiar lângă...

Furnicile îi arătară imaginea din trei unghiuri diferite. O văzuse când prima lance își atinsese ținta, apoi când el o apucase pe Jamie de antebraț, și în sfârșit când săriseră pentru a se adăposti.

Arma lui Dylan era chiar lângă telecomanda pentru detonatoare. Mike se uită în sus prin oțelul expandat și deslușì cele două contururi la câțiva pași în spatele Sashei.

Răsunară trei gloanțe rapide, altă rafală, și unul dintre oamenii-insectă mugi. Altul căzu cu craniul făcut terci.

Lângă lăzile de scule, Jim Duncan urlă când o suliță îi străpunse umărul și-i intră în piept. Creatura răsuci lancea, sfâșiindu-l pe dinăuntru, însă fostul elev al lui Mike reuși să-și ridice pușca. Mantia omului-insectă se încreți, lovită de nouă gloanțe. Cei doi se prăbușiră împreună.

Mai rămăseseră doi oameni-insectă și un pușcaș marin. Potrivit numărătorii lui Mike, ultimul supraviețuitor era Banner, inițiala J. Conform ecusonului ei, era sergent și avea grupa sangvină O pozitiv.

Mike îi arătă lui Jamie telecomanda. Deschise larg degetele de două ori și rosti neauzit „Bum!". Jamie înțelese. El flutură apoi din mână spre Sasha. Mișcarea atrase privirea femeii și Mike îi repetă gestul simplu. Încuviință și ea din cap.

Undeva pe podeaua sălii, sergentul J. Banner trase două rafale și muri urlând.

Mai rămăseseră doi oameni-insectă, poate unul singur.

Mike își folosi degetele pentru a mima alergarea, arătă spre sine, apoi spre partea îndepărtată a nivelului principal. Avea să alerge spre butelii, departe de ușă. Femeile puteau să înșface telecomanda și să fugă.

Se întinse și scoase din toc pistolul lui Black. Era mai greu decât crezuse. Se răsuci, o sărută pe Jamie pe frunte și, dintr-un salt, se ridică în picioare.

Mai rămăseseră două creaturi. Una avea gluga trasă pe cap. Cealaltă îl fulgeră cu trei ochi strâmbi.

Niciuna nu schiță vreo mișcare ca să-l urmeze.

Mike auzi sunet de pași pe nisip. Ceva împinse spre el, prin aer, mirosul deșertului. Și odată cu acesta mai simți un miros.

Toți gândacii dispăruseră acum. Nu zărea niciunul, nicăieri. Fugiseră toți, urmând instrucțiunile primare din creierele lor nedezvoltate.

Mike se întoarse.

Prin portal venea altceva.

51

Furnicile munceau nebunește. Numărau, catalogau și cuantificau. Îi dădeau mai multe detalii decât ar fi vrut să știe.

Brațul creaturii se întinse în jurul primului inel. Avea șase degete ca niște cabluri, fiecare dintre ele cu câte șapte articulații. Se înfășurară complet, ca niște tentacule, în jurul inelului larg. Mâna se afla la capătul unui braț lung, plin de suturi. Mike numără două coate pe membrul acela.

O a doua mână se întinse și prinse partea opusă a portalului. Apoi a treia mână ieși din inele ca să apuce lângă cea dintâi.

Jamie se îndepărtă în grabă de rampă și aproape că se izbi de Mike. Sasha făcu la fel și ajunse în apropierea trupului străpuns al lui Olaf. Se îndepărtă, însă creatura de pe platformă îi reținu privirea.

— Ce dracu-i asta?!

Silueta slăbănoagă se târî prin portal. Era înaltă, cu prea multe articulații la brațe și la picioare. Mike văzu pe fiecare membru niște brasarde negre, zdrențuite. Îi trebui un moment până să identifice liniile ca fiind suturi. Văzu firele grosolane, iar furnicile scoaseră o imagine a mantiei omului-insectă.

Membrele nu i se îndoiau. Unduiau ca niște șerpi, căutând prăzi în lume, târând în urma lor un trunchi încovoiat.

Creatura se trase prin portal și se ridică pe platformă cât era de înaltă.

Fiecare picior era format din mai multe membre prinse laolaltă, cap la cap, pentru a forma unul singur, lung, și avea trei genunchi. Brațele fuseseră reconstruite în același fel, cu câte două coate ce duceau la un umăr umflat, acoperit de suturi. Un al treilea braț era cusut sub axila dreaptă a creaturii. Torsul arăta ca două corpuri așezate unul peste altul, cu altă linie de fire grosolane acolo unde șoldurile întâlneau umerii. Avea cinci sfârcuri și două ombilicuri. Mike nu putea fi sigur, dar i se păru că gâtul avea vertebre suplimentare. Capul îi părea minuscul pe un trup atât de mare.

Furnicile scoaseră diverse imagini anatomice, dar se blocară pe măsură ce datele contradictorii îi dădeau de înțeles lui Mike cât de imposibilă era creatura aceea. O astfel de arătare nu se putea deplasa. Nu putea trăi.

Ea se legănă o clipă pe platformă și se uită în jur. Respiră de câteva ori, lent și șuierător, după care scoase un clic, la fel ca omul-insectă din dimineața aceea. Apoi își întoarse fața spre ei.

Părea să fi fost cândva om. Buza superioară îi fusese tăiată într-o duzină de fâșii subțiri și semăna cu o mustață din tentacule cărnoase. Părul îi fusese smuls și doar cicatrici și cruste acopereau țeasta cheală. Una dintre nări fusese spintecată până la șaua nasului.

Ochiul drept nu mai exista. Două sfere ca niște mărgele se iveau din carnea vie a găvanului. Buzele i se întinseră într-un zâmbet ce dezveli dinții umani. Dinți obișnuiți, normali, pe o față de monstru.

Resturile croasantului pe care îl mâncase cu câteva ore în urmă se învârtejeau în stomacul lui Mike. Furnicile se agitau și se înfruntau în mintea lui, căutând un punct de referință. Unica parte stabilă, unica parte care nu se

străduia să găsească ceva logic în monstrul ilogic, era concentrată asupra detonatorului. Mike nu se uită la el. Nu voia să atragă atenția asupra lui.

Monstrul slăbănog privi în urmă și scoase un sunet ciudat, între râs nervos și lătrat. Prin portal intră altă creatură deformată, purtând mantie și înarmată cu o suliță. Apoi încă una. Și încă una.

Arătarea își concentră atenția asupra lui Mike și se aplecă în față. Cele două mâini drepte dădură drumul inelului. Se balansă pe brațul stâng și părăsi platforma. Aterizâ pe cadavrul lui Black și ceva trosni în corpul căpitanului.

În timp ce se îndepărta, încă doi oameni-insectă intrară prin portal.

Omul peticit se înălță amenințător deasupra lor. Mike văzuse expresia aceea la copii în cantină. Și la animale de companie, când era ora mesei. El culese pistolul din mâna lui Mike, ținu arma în degetele cu gheare lungi și o aruncă în stația de lucru.

Își mută după aceea privirea spre Jamie și Sasha. Adulmecă de două ori aerul din jurul lor, iar ceea ce-i mai rămăsese din nas se încreți. Se uită la trupul lui Olaf, proptit în sulițe, și trecu unul dintre degetele sale subțiri, ca de păianjen, peste scalpul mortului. Se îndreptă spre Weaver, o atinse și o examină, după aceea îi duse la tâmplă un deget îngherat și-i răsturnă corpul în balta de sânge din jur.

— Măi, măi, măi, zise.

Vorbea sâsâit și glasul păru filtrat de buzele tăiate, deși Mike nu era sigur dacă efectul se datora buzelor sau unei oarecare... prețiozități a vocii. O încercare de a suna corect și important. Vocea aspră lăsa impresia că arătarea nu vorbise – sau poate nu vorbise engleza – de mulți ani.

— Pare să fie o zi minunată.

Se îndreptă și își înfășură brațele în jurul pieptului. Capul i se lăsă pe spate și se uită la ei în lungul nasului

necrozat. Scoase câteva clicuri, asemenea oamenilor-insectă, de parcă ar fi revenit la un limbaj mai confortabil.

Una dintre creaturi scrâșni din dinți. Trei dintre cele de pe platformă se întoarseră spre inele. Sunetul de bandă adezivă sfâșiată umplu din nou nivelul principal. Cele patru încărcături se desprinseseră. Una dintre ele se rupse în două, iar omul-insectă adulmecă materialul expus. Împunse cu o gheară plastilina albă.

Omul peticit mai scoase un sunet și siluetele în mantii se făcură nevăzute prin portal cu explozibilii.

Telecomanda se afla în continuare pe platformă. Fusese lovită și îndepărtată din cale, astfel că acum era mai aproape de baza inelelor, însă părea întreagă. Și pușca lui Dylan fusese mișcată din loc, iar patul îi era destul de aproape de telecomandă, astfel încât, la o privire fugară, să poată părea un singur obiect.

Totuși, pe inele nu mai erau încărcături. Una dispăruse și patru fuseseră luate. Weaver nu avusese timp să monteze încărcătura de rezervă. Mike nu știa ce se întâmplase cu ea. Sau dacă avea montat un detonator. Văzuse cândva un scurt videoclip despre C4 și știa că are nevoie de un detonator. Focul sau gloanțele n-o puteau exploda. Poate că și omul peticit știa asta.

Mintea începu să-i caute scenarii și soluții posibile. Furnicile înșirară obstacole și avantaje. Patru oameni-insectă rămași în sală, gândi Mike, și făptura înaltă. Iar ei erau doar trei. Plus o grămadă de echipamente militare pe care nu știau să le folosească.

Reținu trei variante. Nu avea resurse pentru niciuna dintre ele.

Sasha se târî, încercând să li se alăture. Unul dintre oamenii-insectă îi dădu ocol, pentru a o flanca. Sângera din umărul ridicat. Mai făcu un pas în direcția lor, se întinse

şi smulse sulița din umărul lui Olaf. Cadavrul se înclină şi căzu cu zgomot la podea. Ochii îi erau pe jumătate deschişi.

Monstrul înalt se uită în jos la ei şi clipi din singurul ochi uman. Se deplasă în jurul lor. Se mişca aidoma unei caracatițe, fiecare membru încovoindu-se şi întinzându-se ritmic.

Mike se întoarse să-l privească. La fel făcură şi Jamie şi Sasha. Încercară să păstreze distanța față de creatura cusută din bucăți şi Mike lovi ceva cu călcâiul. Ajunseseră lângă trupul lui Black.

La mai puțin de trei metri de telecomandă.

— Ce norocos, sâsâi omul peticit printre buzele sfâşiate. Mai întâi să-l hrănim pe Marele Domn.

Se deplasă spre rampă, iar ei se retraseră din nou, mergând cu spatele către butelii. Creatura îi lăsă. Gura i se întinse într-o grimasă. Telecomanda dispăru din vederea periferică a lui Mike.

Apoi el clipi, iar când deschise pleoapele, lucrurile se schimbaseră.

Procesul de recunoaştere a tiparului interveni prompt. În copilărie se descurcase întotdeauna la jocul în care trebuia să depisteze diferențele dintre două imagini similare. Reuşea mereu să le rezolve în câteva secunde, mai repede decât ar fi putut scrie sau spune răspunsurile cu voce tare.

Avu nevoie de patru secunde să depisteze toate diferențele de pe nivelul principal. La stația de lucru, tapițeria unui scaun se schimbase din verde-închis în bleumarin. Cu coada ochiului, văzu că acum erau trei lăzi de scule negre. În partea îndepărtată a camerei, pe perete apăruse o a doua lumină de avertizare. Şi...

Numără câteva secunde în plus. Unul câte unul, ceilalți observară schimbările. Peticitul privea fix în spatele lor. Mike se uită peste umăr şi-l zări pe unul dintre oamenii-insectă studiind o a patra butelie cu azot care apăruse.

Sasha se uita la scaune. Omul-insectă ce-i dăduse ocol își întoarse capul spre butelie pentru a vedea ce-i captase atenția.

Jamie se uită la lumină, după care privirea îi alunecă spre...

— Uită-te la mine, îi șopti Mike.

Ea se întoarse și se uită la obrazul lui, apoi la ochiul lui stâng. Inspiră profund de trei ori pe nas și expirând șuierător în timp ce încerca să se controleze.

— Uită-te la lăzile de scule. Câte sunt?

— Ai văzut...

— Nu. Câte sunt?

Jamie înghiți un nod.

— Patru. Trei negre și cea argintie. Jamie clipi. Nu, stai. Acum e aurie. Cred că aurie cu margine neagră.

— Bine. Nu te uita la ea. Încearcă să-i spui și Sashei să nu-i dea atenție.

Jamie încuviință dând din cap și se deplasă imperceptibil spre Sasha.

Mike se forță să-l privească pe omul peticit. Acesta îl observă după o clipă și-i susținu privirea. Cei doi ochi mici erau doar puncte negre, însă ochiul uman se uita în jos la el. Pleoapa îi clipi lent, deliberat.

Bărbatul zărea inelele în vederea periferică. Nu chiar în coada ochiului, ci puțin mai sus, unde ar fi fost ora zece pe un ceas analogic. Monștrii nu priveau la inele când se produsese schimbarea. Nu o făceau nici acum. În mintea lor, inelul era singurul loc din care nu aveau să apară probleme.

La ora paisprezece de pe ceasul imaginar reapăruse o bucată de bandă adezivă. Era lată de opt centimetri și argintie pe albul-murdar al carcasei din plastic. Greu de observat printre piese de susținere, furtunuri și cabluri.

Mike putea să vadă încărcătura de C4 ieșind în relief între cele două inele.

52

Profesorul chemă furnicile. Toată viața le ținuse închise, permițându-le să iasă doar în grupuri. Acum avea nevoie de toate.

Mike trebuia să înceteze să mai fie Mycroft și să devină Sherlock.

Furnicile rânduiră numeroase imagini, sunete și date brute. Modelul la scară al nivelului principal crescu, se roti, se mări iar și iar, pentru a-i oferi diverse detalii.

Alte furnici scoaseră din nou secvența din *Legea e lege*, chiar dacă nu era tocmai relevantă. Mike analiză momente și imagini similare din filme și din viața reală. Era destul de sigur că avea tot ce-i trebuia.

— Același plan ca înainte, îi șopti lui Jamie.

— Poftim?

— Tu nu ești un prădător alfa, îi spuse Mike peticitului.

Creatura înaltă se întoarse dinspre Portalul Albuquerque și clipi de două ori.

— Pardon? zise ea.

Pe Mike îl surprinse din nou prețiozitatea expresiei. Oricine ar fi fost omul peticit înainte, probabil că avusese rang înalt.

— N-am înțeles.

Mike încercă să se ridice pe vârfuri, pentru a părea ceva mai înalt. Gesticulă spre omul-insectă de lângă stația de lucru.

— Nu ești un prădător alfa ca ei. Atunci ce ești?

Ochiul uman al peticitului se mișcă. Sprâncenele lipsite de păr se încruntară. Buzele spintecate se mișcară, formând cuvinte tăcute, incognoscibile. Lui Mike îi veni în minte imaginea unui pește.

Apoi vietatea scoase câteva sunete plescăite. O clipă profesorul crezu că se sufoca. Văzu aceeași speranță și în ochii lui Jamie.

După care chicotitul se transformă într-un râs în toată regula.

— Serafimii nu sunt prădători alfa. Pieptul său făcut din bucăți se umflă. Sunt șacalii ce așteaptă întoarcerea leului. Praful de dinaintea nesfârșitei furtuni de nisip. Ei sunt mareea ce se înalță înainte să apară talazul.

Recita cuvintele cu pauze și accente. Rang înalt și destulă infatuare, gândi Mike. Cadența îi amintea de bigoții care citeau din Biblie, deși nu recunoscu niciunul dintre pasaje.

— Așadar, ce ești?

Dihania deșirată desfăcu un deget lung și-l duse la buzele crăpate.

— Am fost om, răspunse după o clipă. Un familist care credea că înțelege lecțiile congregației sale. Acum sunt ca Enoh, înălțat să devin vocea Domnului meu și să mă refac în chip divin cu carnea lui Charles și Lucas, Howard și Timothy.

Degetul se deplasă în jos pe brațul opus, atingând fiecare porțiune dintre suturi.

Furnicile căutară o referință la numele respective, înșirate în diferite ordini, dar nu găsiră nimic. Mike încuviință din cap și numără până la șase. Nu întrerupse contactul vizual cu creatura.

— Încă o întrebare.

— Bineînțeles. Te rog să profiți cât mai mult de timpul rămas până la venirea Domnului meu.

Mike își fixă privirea asupra ochiului uman.

— Știi ce este propriocepția?

Omul peticit clipi în direcția lui. La fel făcură și Jamie și Sasha.

— E unul dintre puținii termeni neurologici pe care îi știu, recunoscu Mike după o clipă. Unul dintre acele simțuri suplimentare de care nu auzi prea des. Înseamnă să știi unde se află părțile corpului tău chiar și când nu le poți vedea. Ca atunci când poți duce mâna la buzunarul din spate fără să te uiți.

Creatura se înălță amenințătoare, iar Mike se îndepărtă cu trei pași repeziți. Însă menținu contactul vizual. Cu coada ochiului, o văzu pe Jamie încordându-se.

— În cazul meu, continuă el fixând în continuare ochii hidoșeniei, mă ajută pentru că eu îmi pot aminti și unde se află toate celelalte obiecte. Așa încât pot sta mult timp cu lumina stinsă. Nu trebuie să mă uit la obiectele din jur ca să știu unde se află. Pot și să țintesc în felul ăsta.

Se întinse înapoi fără să se uite, luă de pe stația de lucru pistolul lui Black și trase spre ținta din spatele lui.

Evenimentele își încetiniră desfășurarea pe măsură ce Mike absorbi toate detaliile posibile.

Reculul îi smuci încheietura mâinii, dar furnicile îi arătară diagrame și unghiuri și el ținti din nou.

Peticitul își mută privirea după prima împușcătură. Scoase un răcnet. Stropi de salivă îl împroșcară pe Mike în față când trase a doua oară. Îl auzi pe unul dintre oamenii-insectă – serafimi – șuierând în spatele lui.

Cel de lângă buteliile cu azot.

Jamie tresări la auzul focurilor de armă și făcu un salt înainte. Sasha era la câțiva pași în urma ei.

Creatura înaltă îl împinse pe Mike la a treia împușcătură. Trecu prin fața lui.

Singurul om-insectă de pe platformă ridică unul dintre braţe. Cel cu sulița. Pregătit s-o arunce, îi fixa pe rând pe Mike şi pe Jamie, alegând o ţintă. Mike auzi în spate un şuierat mai puternic. O adiere rece îl lovi în spinare. Se încordă şi se îndepărtă de butelii. Îndreptă pistolul spre serafimul de pe platformă.

Celălalt serafim de lângă staţia de lucru mai îndepărtată, cel cu braţul rănit, mârâi spre el. Se întinse după sulița ce-o străpunsese pe Sann, însă mişcările îi erau lente.

Jamie păşi pe rampă.

Mike mai făcu un pas şi apăsă trăgaciul de încă două ori. Primul glonţ perforă mantia şi-l lovi pe serafim în coapsă. Al doilea trecu prin mantie şi dispăru prin inele, în timp ce serafimul azvârli lancea.

Buteliile cu azot explodară.

Nu se simţi căldură, ci un suflu de aer îngheţat care-l izbi pe Mike de staţia de lucru îndepărtată, salvându-i astfel viaţa. Sulița ce zburase spre pieptul lui fu abătută puţin şi-l atinse în flanc, sub braţ. Forţa şi viteza loviturii îi zdrobiră osul. Coastele i se aprinseră de durere şi de fierbinţeală. Lancea îi spintecă haina, carnea şi muşchii.

O bucată de metal îl lovi puternic în spate, iar a doua îi crestă gamba.

Mai trecu o secundă. Bărbatul îşi simţea coastele de parcă sub piele ar fi avut sticlă sfărâmată. Îşi putea imagina aşchii de os desprinzându-se şi frecându-se între ele. Sângera. Braţul în care ţinea pistolul îi tremura. Nu ştia cum reuşise să nu-l scape.

Un frison îi străbătu trupul, ca şi cum ar fi intrat într-o apă rece. Putea fi din cauza aerului rece sau a pierderii de sânge. Nu era sigur.

Jamie zăcea răşchirată pe rampă. Mike nu văzu urme de sânge. Aşteptă încă o secundă şi o văzu că respiră. Nu o

zări nicăieri pe Sasha și bănui că fusese doborâtă pe cealaltă parte a rampei.

Serafimul de pe platformă se ridică în patru labe. Sângele negru i se scurgea dintr-o tăietură în partea laterală a corpului. Ochiul mare îi era o alveolă umedă. Cei doi mai mici se uitară la el, apoi în jos spre Jamie. Gura i se deschise, dezvelindu-i mulțimea de colți înguști.

Mike ridică brațul în care ținea pistolul și trase de două ori. Explozia încă îi răsuna în urechi, așa încât detunăturile se auziră înfundat și neclar. Ambele gloanțe loviră arătarea în tors, dar fără să atingă o zonă vitală. Creatura mai scoase un clic mârâit și se ghemui mai mult. Îi amintea lui Mike de un câine pregătindu-se de atac.

Apoi un braț se frânse sub el și se prăbuși pe platformă. Mantia se răsfiră în jurul său și rămase nemișcată.

Cel puțin doi serafimi muriseră. Poate trei.

Mike își lăsă greutatea pe stația de lucru și încercă să-și recapete echilibrul. Genunchii îi tremurau. Părea că deveniseră niște articulații sferice, iar corpul lui avea nevoie de timp pentru a-și da seama cum funcționau. Și șoldurile îi păreau desprinse de restul trupului. Partea laterală o simțea foarte umedă, deși nu era chiar așa dureroasă și era destul de sigur că avea să intre în stare de șoc.

Vederea i se înnegură. Crezu că își pierde cunoștința, apoi își dădu seama că era o umbră.

Omul peticit se înălța amenințător, mârâind ceva. Mike nu desluși nimic și-i era imposibil să citească de pe buzele sfâșiate. Bucata de metal curbată, de dimensiunea unui Kindle, înfiptă în umăr avea pe ea o parte dintr-o etichetă verde de avertizare. De-a lungul umărului, șase suturi se rupseseră. Îi dispăruseră trei degete de la mâna suplimentară, iar întregul membru îi scânteia, acoperit de chiciură.

Se întinse și-i apucă arma. Degetele lungi i se înfășurară de două ori în jurul bicepsului. Mike simți prin mânecă

nodurile cusăturilor. Peticitul smuci brusc şi durerea arzătoare din flancul bărbatului explodă. Degetele îi scăpară pistolul.

Cu coada ochiului, o văzu pe Jamie sărind peste serafimul mort de pe platformă şi înşfăcând telecomanda. Manipulă o clipă comenzile şi apăsă cu forţă, apoi din nou. Mike se crispă. Femeia apăsă din nou telecomanda şi ceva ţăcăni. Pe încărcătura pe jumătate ascunsă licări o lumină.

Peticitul mârâi din nou şi-i dădu drumul lui Mike. Un junghi incredibil de dureros îi străbătu coastele. Tăietura de la picior îl ardea. Bandajele înfăşurate peste abdomenul rănit se simţeau calde şi umede. Se sprijini de staţia de lucru, străduindu-se să rămână în picioare.

Creatura deşirată se îndreptă spre inele.

Unul dintre serafimii supravieţuitori apăru târându-se de după staţia de lucru. Gluga mantiei îi era ferfeniţită şi din craniu îi ieşea o bucată de metal. Pe faţă îi curgea sânge negru. Peticitul mârâi şi clicăi în direcţia lui, iar serafimul încercă să-l urmeze.

Jamie îi văzu venind. Puse telecomanda sub braţ şi ridică arma lui Dylan, luptându-se o clipă cu greutatea ei.

Serafimul ridică ghearele şi mârâi. Tălpile îi răsunară pe rampă. Peticitul mai făcu un pas mare spre femeie.

Jamie se uită la ei, apoi la Mike.

După care se întoarse şi se năpusti prin portal.

PUSTIUL DE LA CAPĂTUL TUTUROR LUCRURILOR

53

Jamie ateriză cu picioarele pe nisipul zgrunțuros și se împletici. Trecuse prin portal de vreo patruzeci de ori, dar întotdeauna fusese aceeași experiență – era ca o trecere dintr-o cameră în alta pe platforma de oțel. Dacă nu ținea cont de alte puncte de referință, părea aproape firesc.

Acum era în exterior.

În exteriorul a ceea ce rămăsese din Zona B.

O luă la fugă și alergă aproape un minut. Simțea adrenalina pompând. Nu știa dacă peticitul avea să vină după ea. Se strădui să înainteze pe nisip până când bătăile inimii îi încetiniră.

Deșertul se întindea în fața ei – nisip cât vedea cu ochii, presărat de bolovani și de petice de iarbă ofilită. La câțiva metri era un fel de tufiș ce nu părea să fi văzut apă de zece ani.

Deasupra, soarele atârna pe cer ca un tăciune aproape stins. Știa că *atârnat* era cuvântul potrivit. Soarele acesta era obosit, aproape epuizat, secătuit de toată forța și puterea lui. Era roșu și lipsit de strălucire, nu avea galbenul strident cu care era ea obișnuită.

Se uită în spate și zări pliul, o gaură în aer, încețoșată pe contur.

Imediat dincolo de el putea zări conturul unui set de inele ce se înălțau pe nisip și sfărâmături de beton. Jamie

înțelese că platforma putea fi încă acolo, la vreo jumătate de metru sub suprafața acelui deșert ciudat.

Rămase locului o clipă, încercând să se concentreze asupra marginii fisurii, ignorând inelele, însă ochii continuau să i se abată. Era ca și cum ar fi încercat să focuseze asupra unei părți dintr-o iluzie optică. Partea la care se uita se stabiliza, dar totul din jur se încețoșa și se rotea mai repede.

De cealaltă parte a pliului încă putea să vadă o porțiune întinsă din nivelul principal. Omul-insectă mort zăcea pe platformă. Dincolo de el se zăreau stațiile de lucru și podeaua din beton, pușcașii morți, cadavrul străpuns al lui Olaf și o grămadă de lăzi de scule.

Și serafimul ce se târa pe rampă.

Și omul peticit care o săgeta cu privirea.

Jamie se îndepărtă de gaură. Nisipul scrâșni sub tălpile ei. Nu părea în regulă. Era prea aspru și prea cenușiu.

Se întoarse și mai alergă câțiva metri.

În depărtare, să fi fost trei kilometri, putea zări camionul din spatele Zonei B. Ea și Bob merseseră o dată acolo în drumeție, pentru a privi de sus clădirile de birouri și depozitele din zonă. Bob insistase că una dintre construcții aparținea unui grup guvernamental anonim care avea ca atribuție monitorizarea activității lor.

În apropierea camionului se vedeau patru puncte. Oamenii-insectă cu încărcăturile de C4. Nu putea fi sigură de la distanța aceea, însă avu impresia că se îndreptau în cealaltă direcție.

Aerul îi mângâie fața și mâinile. Își dădu seama că până în momentul acela nu simțise nicio adiere, aerul părând la fel de lipsit de viață ca deșertul. Nicio briză, nici cea mai mică diferență de temperatură.

Auzi un mormăit în spate și se răsuci.

Sasha se ridică din nisip și se îndepărtă de pliu în patru labe. Scuipă o gură de țărână și păși nesigur pe suprafața deșertului. În mâini ținea strâns arma unui pușcaș.

Apoi ridică privirea și se holbă la Jamie.

— Slavă Domnului! spuse ea.

Se apropie împleticindu-se. Pentru o clipă, căzură una în brațele celeilalte.

Jamie o depărtă după aceea puțin, ca s-o privească.

— Ești bine?

Sasha aprobă din cap și își frecă maxilarul.

— Nu știam că va arunca buteliile în aer.

— Nici eu.

— Am fost lovită de un știuț. Noroc că nu mi-a rupt falca.

— De ce-ai venit după mine?

— Nu erau prea multe opțiuni, răspunse Sasha uitându-se peste umăr. După ce-ai plecat, slăbănogul ăla imens a pornit după mine. Privi în jur, la întinderea pustie. Futu-i...

— Nu acum.

— Și nu aici, încuviință Sasha. Ridică ochii spre soarele stins. Ultimele zile ale lui Krypton. Unde dracu' suntem?

Era o pustietate aridă ce se întindea cât vedeai cu ochii. La orizont se zăreau dealuri și munți, dar până și aceia păreau lipsiți de viață. Singurele culori vii erau portalul în spațiu și tricoul WALKING RED al Sashei.

— Cred..., zise Jamie, cred că așa arată lumea fără noi.

— Lumea fără oameni?

— Lumea fără nimic. Cred că Mike avea dreptate. Totul a fost devorat. Totul, adăugă ea arătând soarele.

Sasha clătină din cap.

— Ai setat explozibilul?

— Așa cred. Nu putem rămâne aici. N-avem prea mult timp la dispoziție.

— Da, dar ce facem... Rahat! Se uită dincolo de Jamie, în direcția canionului. Ăia sunt oamenii-insectă?

— Probabil.

— Trebuie să plecăm înainte ca ei...

Aerul undui din nou. Se întoarseră amândouă.

Omul-insectă rănit se târa spre ele în patru labe. Se opri, trase adânc aer în piept și se sculă în două picioare. Capul i se înclina înainte și înapoi, uitându-se când la una, când la cealaltă.

Mârâi și își arătă colții numeroși.

Jamie se retrase, împleticindu-se în nisip. Apoi își dădu seama că avea în mână o greutate – puşca.

O ridică din nou. Nu era sigură de ce nu trăsese înainte și se întrebă dacă nu cumva rămăsese fără gloanțe. Sau poate exista vreo piedică de siguranță. Oare puștile aveau piedici de siguranță?

Se întrebă dacă omul-insectă avea să fie intimidat de armă.

Nu părea îngrijorat. Continuă să înainteze prin nisip în direcția lor, flexându-și ghearele. Sporovăia în silabele plescăite și clicăite ale celeilalte limbi, iar ceva din ritmul sunetelor făcea să pară o rugăciune sau un psalm.

Jamie agită arma.

— Stai pe loc! strigă ea. Nu te apropia.

Pașii creaturii ridicau fuioare de praf din solul arid. Mantia plutea în jurul corpului. Tânăra vedea cusăturile grosolane.

Jamie apăsă trăgaciul. Părea însă înțepenit, de parcă s-ar fi blocat. Mai făcu un pas în spate. Cu coada ochiului, o văzu pe Sasha făcând la fel.

Se uită în jos și întoarse arma. În lumina slabă, văzu pe lateral o pârghie metalică. O linie ce trecea prin ea arăta spre cuvântul SIGURANȚĂ. O împinse cu degetul mare

și linia se roti cu nouăzeci de grade, în dreptul cuvântului SEMI.

Apăsă iarăși pe trăgaci și de data asta pușca bubui. Îi zvâcni în mâini și un glonț lovi nisipul în fața omului-insectă. Acesta sări în spate, săgetând-o cu privirea.

Rugăciunile monotone încetară. Creatura porni din nou, încet, spre Jamie.

Ea ridică arma și apăsă pe trăgaci. Alt glonț atinse pământul la vreo treizeci de centimetri de făptură.

Omul-insectă o ignoră.

Jamie știa că există o modalitate de a trage mai multe gloanțe, dar nu îndrăznea să coboare privirea pentru a studia arma.

Un răget străpunse liniștea. Sasha ridicase arma ei și trase succesiv două rafale de câte trei gloanțe. Proiectilele mușcară nisipul, apoi sfâșiară mantia din piele. Omul-insectă se răsuci și se împletici. Brațele i se agitară prin aer, zvâcnind spre femei, deși se afla la cinci metri de ele.

Sasha apăsă trăgaciul până când goli încărcătorul.

Pocitania se clătină un moment și se prăbuși aproape fără zgomot pe spate. Degetele îi zvâcniră, iar falca se încleștă. Omul-insectă rămase nemișcat.

Sasha se holbă la cadavru. Își ținu pușca îndreptată spre el și respiră adânc, șuierător, de cinci ori. Clipi de două ori.

Jamie își înăbuși impulsul de a țipa.

Urlă însă altcineva. Era un sunet îndepărtat, străin, atenuat de întinderea deșertului. Strigătul nu se rostogolea pe suprafața nisipului, cât mai degrabă aluneca pe ea, lipit aproape de sol.

Oamenii-insectă se întorceau dinspre canion. Toți se lăsaseră în patru labe și alergau agitându-și în aer brațele suplimentare înarmate cu sulițe lungi.

Semănau cu niște centauri deformați, dar se deplasau ca niște gândaci. Ca niște gândaci uriași.

Jamie aruncă o privire spre Sasha.

— Mai ai gloanțe?

— Nu cred.

— A durut?

— Da, chicoti Sasha, cred că l-am omorât.

— Nu, spuse Jamie, pe *tine* te-a durut? Brațul.

— Despre ce vorbești?

Amândouă se uitară în jos la mâinile neacoperite ale Sashei.

Jamie simți un fior pe șira spinării.

— Ce s-a întâmplat cu suturile tale?

— Cu ce?

Se uită spre pliul din spațiu.

— De unde ai luat pușca?

— Poftim?

— De unde ai luat-o?

Sasha ridică din umeri.

— De la... nu știu cum îl cheamă... de la un genist. Era pe platformă, așa că am înhățat-o înainte să plonjez încoace.

— Nu, zise Jamie clătinând din cap, eu am înșfăcat-o pe aia de pe platformă.

Se holbară pentru o clipă una la cealaltă. Ochii le căzură pe armele identice pe care le țineau.

— Futu-i! făcu Sasha. Nu din nou.

Făpturile-insectă urlară în depărtare. Sunetul o duse pe Jamie cu gândul la oameni flămânzi sau la animale hămesite. Nu era un strigăt care să dea de înțeles că ar fi fost dispuse să ia prizonieri.

Dacă ea calculase corect, oamenii-insectă făcuseră aproape cinci minute până la canion. Iar la întoarcere se mișcau mult mai repede. Doi dintre ei își foloseau brațele suplimentare pentru a-și agita sulițele în aer. Ceilalți le țineau aproape de umeri.

— Chiar *trebuie* s-o ştergem de-aici, spuse Jamie.

— Unde?

— Înapoi prin portal. Jamie îşi îndreptă spre cadavru puşca descărcată, apoi spre creaturile ce se apropiau. E mai sigur acolo şi nu cred să avem la dispoziţie mai mult de două-trei minute până să detoneze explozibilii.

Făcu câţiva paşi spre gaura ce licărea.

Sasha nu o urmă.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu sunt deja acolo.

— Poftim? Jamie se uită prin pliu. Da, ea este acolo, dar tu eşti aici. Iar acum noi trebuie să mergem acolo.

— Dar dacă eu o să... Sasha flutură pistolul-mitralieră spre gaura din spaţiu. Dacă noi o să anulăm totul sau ceva de genul ăsta?

Jamie se opri.

— N-o vei face.

— De unde ştii?

— Va fi ca în cazul merelor, lăzilor de scule sau al gogoşilor. Vor fi pur şi simplu mai multe exemplare din persoana ta.

— La naiba!

Oamenii-insectă răcniră din nou, însă acum tonul era diferit. Optimist. Părea aproape... fericit.

Se opriseră la jumătatea întinderii deşertului şi se părea că se aruncau ei înşişi la pământ. Plecându-şi capetele. Îngenunchind. Braţele li se întinseră spre Jamie şi Sasha.

Spre ceva de dincolo de ele.

Jamie se uită în spatele lor ca să verifice dacă omul peticit ieşise prin portal. Însă nisipul grosolan din faţa inelelor era pustiu, la fel şi platforma de oţel din cealaltă parte.

Sasha aruncă o privire înapoi spre oamenii-insectă, întinşi în continuare pe pământ, după care făcu câţiva paşi spre dreapta, în nisip. Alţi paşi o purtară peste şirul de bolţari ce alcătuiseră zidul din Zona B, oferindu-i o imagine

clară a pustiului ce se întindea dincolo de pliu. Nimic altceva decât petice de iarbă uscată...

— Doamne Dumnezeule! șopti ea.

Jamie înaintă încet peste nisip, ca să vadă ce ascunsese pliul.

Ceva se mișca prin văzduh. La început se gândi că era un avion; dar își dădu seama că era imposibil chiar și în condițiile distanțelor ciudate ale deșertului. Era prea departe. Prea mare.

Și era viu.

54

La prima vedere, îi amintea lui Jamie de un documentar despre balena-cu-cocoașă în care uriașele mamifere alunecau spre camera de filmat. Chiar văzute din față, transmiteau impresia de masă și de mărime. Iar chipurile lor erau întotdeauna pașnice, aproape zâmbitoare.

Ceea ce venea prin văzduh spre cele două femei transmitea aceeași impresie de masă, dar și de ostilitate. De pericol. Furia emana din el asemenea căldurii. În locul unui zâmbet de balenă, fața îi era acoperită cu blană groasă sau cu un fel de coamă, neclară din cauza distanței.

Ființa uriașă se deplasa folosindu-și aripile. Bucăți enorme de carne întinse pe o structură osoasă – membrele unui liliac la o scară absurdă. Jamie văzuse asemenea aripi în *Urzeala tronurilor*, dar până și acelea păreau mici prin comparație.

Când aripile enorme băteau, nori de praf și de nisip se împrăștiau peste deșert. Un copac scheletic fu despicat de suflu, iar resturile se rotiră în aer și se împrăștiară în spatele creaturii.

Asta o ajută pe Jamie să-și facă o idee asupra dimensiunii monstrului. Se afla la șapte-opt kilometri depărtare. Orice ar fi fost, era mai mare decât un jumbo-jet. Era *imens*.

— Prădători alfa, șopti Sasha palidă la față.

Venea spre ele. Spre pliul din spațiu.

În depărtare, oamenii-insectă se tânguiau și strigau.

— Hai să plecăm de-aici, zise Jamie.

Sasha nu se clinti.

— Hei!

Buzele Sashei se întredeschiseră moi. Scăpă pușca din mână și se clătină spre înainte. Ochii i se căscară și mai mult, privind făptura înaripată. Una dintre vinișoarele ce-i străbăteau albul ochiului se umflă și se sparse. Roșul se împrăștie pe suprafața albă.

Aripile de dragon coborâră iarăși. De data aceasta, Jamie simți mișcarea aerului. Nisip și praf de beton de la dărâmături îi biciuiră fața și brațele. Creatura deja redusese distanța cu o treime.

— Sasha! strigă Jamie apucând-o de brațul moale și trăgând-o către ea.

Cele două tinere se împleticiră în nisip și căzură. Sasha se rostogoli câțiva pași în josul unei dune mici și arătarea dispăru în spatele lor.

Se eliberă din strânsoarea lui Jamie.

— Ai auzit? întrebă ea. Ai auzit și tu?

— Ce s-aud?

Sasha se uită peste umăr la monstrul din văzduh, apoi își mută privirea la fel de repede. Ochiul îi era injectat de sânge.

— Îi este foame, spuse ea. La dracu', a vorbit. E atât de flămândă...

— *A vorbit?*

Sasha își apăsă palma peste ochiul congestionat.

— Îi este foarte foame, repetă ea.

Auzeau zgomotul aripilor uriașe, care băteau aerul ca niște tobe. Vântul era constant acum. Jamie trebui să mijească ochii pentru a-i feri de praf și de nisip.

— Trebuie să mergem, zise ea. Trase cureaua și puse pușca pe umăr. Era aproape sigură că mai avea gloanțe. Trebuie să mergem înainte să explodeze bomba.

Sasha se lăsă ridicată în picioare.

— Da, spuse ea închizând ochii și ferindu-se de pietricelele ridicate de suflu. Da, haide.

Traversară încet întinderea pustie, întorcându-se spre zidul distrus din Zona B. Nisipul îngropase deja jumătate din omul-insectă mort, iar vântul continua să arunce peste el și mai multă țărână. Dincolo de cadavru, la nici zece metri distanță, Sasha văzu strălucirea pliului din jurul inelelor.

Altă rafală de vânt cu nisip le opri din drum când monstrul de pe cer bătu din nou din aripi și produse un vârtej de moloz. Își feriră ochii și se aplecară una spre cealaltă.

Când ridicară capetele, prădătorul alfa acoperise cerul în fața lor. Era la mai puțin de un kilometru și jumătate. Avea probabil o anvergură a aripilor de trei sute de metri. Aripile i se ridicau lent în sus, asemenea cuiva care se întinde dimineața în pat.

Partea anterioară a creaturii, despre care Jamie crezuse că era fața, avea un mănunchi de tentacule ce se întindeau și se răsuceau într-un dans continuu. Cele mai multe păreau să aibă cincisprezece metri lungime, însă vreo șase dădeau impresia că sunt de trei-patru ori mai lungi. Două dintre cele lungi lăsau urme adânci în nisip în timp ce vietatea înainta prin aer.

Sub fiecare aripă, Jamie zări picioare subțiri, sau poate erau brațe, strâns lipite de trup, așa cum țin păsările de pradă picioarele în timpul zborului. Încovoiate și lipite de corpul gigantic, îi aminteau de un Tyrannosaurus rex, cu brațele lui mici.

Aripile atinseră punctul maxim de înălțime, pe urmă se lăsară din nou.

Rafala puternică de curent despică deșertul în jurul lui Jamie și al Sashei. Se prinseră din nou una de alta și închiseră ochii. Nisipul le sfâșie hainele și pielea și li se prinse în

păr. Jamie se dezechilibră și făcu un pas în spate, târând-o pe Sasha după ea. Apoi mai făcu un pas. Și încă unul.

Pământul îi fugi de sub tălpi. Mâna îi alunecă pe brațul Sashei. Se țineau de încheieturi, de mâini, de degete, apoi își dădură drumul. Jamie riscă să deschidă ochii și o văzu pe Sasha rostogolindu-se pe nisip. Vântul le luase pe amândouă pe sus.

Iar în acea jumătate de secundă ceva ocultă soarele.

Prădătorul alfa trecea pe deasupra lor. Era interminabil, asemenea marfarelor ce hodorogeau în miez de noapte pe lângă apartamentul în care locuise Jamie după facultate. Când dădu să închidă ochii pentru a-i feri de vârtejul de praf, zări unul dintre tentacule brăzdând nisipul. Era ca un trunchi de copac din carne și mușchi.

Apoi furtuna de nisip o trânti într-o dună și vântul se năpusti asupra ei. Rămase fără aer, iar gura i se umplu de țărână, care, amestecându-se cu saliva, se transformă în clisă. Încercă să o scuipe printre respirații șuierătoare.

Jamie își acoperi gura și nasul. Simți cum nisipul se adună în jurul ei. Duna alunecă, amenințând să-i îngroape șoldurile și picioarele. Îi intră în blugi și în tenișii. Scuturâ nisipul, care i se adună în poală. Cu ochii închiși, încercă să se ridice, însă greutatea nisipului și vântul o culcară din nou la pământ.

Inima începu să-i bată nebunește. Se forță iarăși să se ridice și de data asta reuși. Vântul se domoli. Rafala de nisip se transformă într-un răpăit pe hainele și pielea ei.

Își șterse nisipul de pe gene și riscă să deschidă ochii.

Creatura de pe cer trecu mugind. Coada lungă i se legăna într-o parte și alta în văzduh. Aripile coborâră din nou, înălțând încă un val de nisip, însă ajunsese deja destul de departe, încât pe Jamie o atinseră numai câteva fire de nisip, ca într-o zi vântoasă la plajă.

Se uită după Sasha. Nici urmă de ea. Trase adânc aer în piept, pregătindu-se să strige, dar se opri. Dacă prin preajmă erau mai mulți oameni-insectă? Aruncă o privire peste umăr. Dacă atrăgea atenția prădătorului alfa?

Îi trecu prin minte imaginea tentaculului ce se târa pe nisip. Îl văzu descoperind-o pe Sasha pe jumătate îngropată în nisip, înfășurându-se în jurul ei, ridicând-o...

— Sasha!

Strigătul se pierdu pe întinderea pustie. Nu se auzi niciun ecou. Jamie privi în jur și strigă din nou.

Ceva roșu aprins ieși din nisip la vreo zece metri de ea. Sasha se ridică în patru labe și tuși, scuipând nisip, apoi se așeză pe călcâie.

Jamie se clătină, apropiindu-se de ea.

— Of, Doamne, zise. Am crezut că te-a mâncat.

— Eu am crezut că te-a înșfăcat. Probabil că nenorocitul ăla de tentacul a trecut chiar printre noi.

Jamie o ajută să se ridice în picioare.

— Ești gata să plecăm de-aici?

— La naiba, sigur că da.

Jamie se uită în spatele ei și văzu deșertul unduindu-se pe zeci de kilometri. Se întoarse și-l văzu pe prădătorul alfa îndepărtându-se. Norii de nisip și de praf ridicați în urma lui ascundeau acum canionul. Căută urmele creaturii în sens invers, dar nu reuși să descopere rămășițele din Zona B. Sau cadavrul omului-insectă. Sau tremurul din aer.

Chiar și fără inele, se părea că tremurul era vizibil într-o singură direcție.

Sasha își șterse ultimele fire de nisip din ochi.

— Futu-i! făcu ea. Unde-i portalul?

55

Chiar și din unghiul lui, Mike o văzu pe Jamie împleticindu-se în nisip de cealaltă parte a portalului și îndepărtându-se. Făcu un pas spre dreapta, dar ea dispăruse deja.

Numără cinci minute și douăzeci și două de secunde până când încărcătura avea să explodeze. Își creă un cronometru mental cu numărătoare inversă pe care îl lăsă în grija furnicilor.

Omul peticit se uită cu ură prin inele, căutând-o o clipă pe Jamie, apoi se aplecă și-l împunse pe serafim. Își trecu degetele peste el, căutând semne de viață. Oftă și își ridică umerii încovoiați.

Mike se gândi să ajungă la pistolul de pe podea, însă renunță la idee. Nu era indicat să facă mișcări bruște. Îi luă câteva clipe până să-și găsească echilibrul. Tăietura din lateral era mai lungă de o palmă, totuși nu credea că se afla în pericol să-și piardă cunoștința ori să i se facă mai rău. Putea încă să se miște.

Serafimul cu bucata de metal în cap sui iute pe rampă și pe platformă. Și trecu prin portal fără ezitare. Mike îl văzu străbătând deșertul pe urmele lui Jamie. O auzi strigând în depărtare.

Peticitul continua să se uite în inele. Pe partea îndepărtată a rampei, ascunsă privirii creaturii, Sasha zăcea la pământ. Fusese aruncată de suflul exploziei. Mike zări o mică tăietură sub urechea ei și alta în partea laterală a

gâtului. Suturile îi sângerau, dar nu foarte mult. Numără până la patru și-i văzu pieptul ridicându-se într-o respirație lentă, constantă.

Bărbatul respiră adânc de câteva ori. Aerul avea un gust ciudat.

Se forță să se îndepărteze de stația de lucru și simți săgeți de durere sfâșiindu-i coastele. Temperatura din încăpere scăzuse deja cu zece grade. Azotul absorbea căldura. Ceea ce însemna și că înlocuia oxigenul din cameră.

Se chinui să se miște. Încercarea lui de a fugi era mai degrabă o împleticire controlată. De fiecare dată când își mișca piciorul drept, un junghi îl împungea în coaste, dezechilibrându-l. Era convins că Arthur l-ar fi întrecut. Se uită înapoi. Răsucirea gâtului și a umerilor îi trimise junghiuri în coaste.

Omul peticit veni după el cu pași mari, rotindu-și picioarele asemenea unui personaj dintr-un vechi desen animat. Își flexa brațul pe jumătate înghețat.

Unde era celălalt serafim? De fapt, mai era vreunul? Sau nu rămăsese decât peticitul?

Mike șchiopătă spre ușă, apoi se întoarse printre lăzile de scule. Cea neagră pocni din nou în timp ce trecu pe lângă ea. Un nit plesni și peretele lateral ieși puțin în afară.

Dincolo de lada aceea se afla sergentul Jim Duncan. Corpul îi era pe jumătate acoperit de serafimul pe care îl ucisese înainte de a muri. În cădere, cadavrul monstrului îi îndepărtase arma pușcașului.

Mike se lăsă în genunchi și înlătură de pe trăgaci degetul rece al lui Duncan. Smuci de pușcă. O curea o ținea prinsă de brațul tânărului într-un mod care, în alte circumstanțe, ar fi fost probabil foarte eficient.

Auzi zgomote în spate. Lipăitul unei tălpi desculțe pe beton. Țăcănitul unor unghii mult prea lungi de la degetele

de la picioare. Scârțâitul rolelor unei lăzi de scule date la o parte.

Trase din nou de armă. Cureaua se mișcă, se răsuci, dar nu se desprinse. Furnicile desenară cureaua, studiară trupul, trasară linii de tensiune. Degetul lui Mike se repezi să apese o clemă și pușca ajunse în mâinile sale.

Se rostogoli, făcând rănile să-i reamintească de existența lor, și trase o rafală în mâna ce se întindea spre el. Peticitul mârâi. Îi dispăruseră două degete. Un altul se legăna în trei cusături.

Profesorul încercă să imite poziția de tragere a pușcașilor marini când erau întinși la pământ și apăsă iar trăgaciul. Trase la întâmplare jumătate din gloanțe. Trei atinseră superficial creatura. Două dintre acelea loviră suturile care o țineau legată. Celelalte o împinseră înapoi câțiva pași.

După a șasea rafală, arma țăcăni în gol.

Sângele se scurgea din cinci-șase răni ale omului peticit, însă acesta nu părea să observe niciuna dintre ele. Un singur deget se ridică și se mișcă dintr-o parte în alta. Arătarea scoase un soi de cloncănit, sunetul unui profesor dezamăgit.

Un vuiet veni dinspre inele. În spatele peticitului, un val de nisip se năpusti prin portal, răpăind pe platformă, podea și cadavre.

Omul peticit înlemni. Ochii i se măriră, chiar și cei mici. Buzele crăpate începură să-i tremure, încovoindu-se la colțuri.

— În sfârșit, șopti el. Domnul meu a sosit.

Dincolo de șuierul vântului, Mike mai auzi ceva. Un sunet monoton, ca de valuri, ca o rafală de aer bătând într-un zmeu sau un drapel imens. Pe măsură ce sunetul se amplifica, vântul se înteția.

Peticitul se întoarse spre inele și Sasha îl izbi cu patul armei în falcă, răsucindu-i capul. Hidoșenia își reveni, însă

tânăra îl lovi din nou. De data asta, câțiva dinți zornăiră, lovind lada de scule.

Mike se forță să se ridice în picioare.

Sasha încercă să-și ia avânt pentru a treia lovitură, dar peticitul o înhăță de braț, strângând linia de suturi și bandaje. Ea țipă și dădu drumul puștii. Făptura o apucă de gât, înfigându-și unghiile neregulate în carnea ei.

Mike înșfăcă de țeavă arma descărcată și, balansând-o ca pe un baston de baseball, îl izbi pe peticit în ceafă. Ignorând durerea pe care o resimți în coaste, ridică iarăși ciomagul improvizat pentru a ataca din nou.

Omul peticit se clătină. Sasha căzu la pământ, ducându-și mâinile la gât. Degetele i se înroșiră.

Monstrul se întoarse spre Mike. Ochiul lui uman era dilatat.

— Iertare voi cere Domnului meu, mormăi el, căci n-are mâncare vrednică pentru sosirea lui. Nu ești demn să i te alături.

Mike îl lovi în față cu patul armei. Creatura dădu înapoi și, împleticindu-se, se prăbuși peste lada de scule și căzu apoi la pământ, răsturnând peste ea lada din oțel, din care se revărsă o ploaie de siguranțe.

Rămase nemișcată, însă respira.

Sasha abia mai sufla. Mike aruncă arma descărcată și îngenunche lângă ea.

— Ți-a retezat vreo arteră? Ai probleme cu traheea?

— Nu pot respira, horcăi ea.

— E din cauza azotului din aer. Încearcă să te liniștești. Îi atinse degetele. Lasă-mă să văd.

Tânăra scutură din cap, ferindu-se.

— Simți pulsul la mână? Dacă ți-a tăiat carotida, ar trebui să simți ca și cum ai bloca un furtun.

Ea scutură iarăși din cap, însă mai puțin ezitantă.

— Ai încredere în mine. Lasă-mă să văd, insistă Mike.

Sasha închise ochii și îndepărtă degetele de gât. Erau năclăite de sânge, din care mare parte curgea pătându-i gulerul cămășii.

Avea totuși un flux regulat, nu pulsa.

— O să te faci bine. Arată mult mai rău decât e-n realitate. Haide, spuse bărbatul ridicând-o în picioare.

Tânăra apăsă o mână pe gât, iar cu cealaltă arătă spre omul peticit.

— Ce-i cu Frankenstein?

— De ce nu l-ai împușcat, pur și simplu?

— Pentru că, spre deosebire de niște nenorociți care se cred genii, nu pot să trag în direcția unuia dintre prietenii mei.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

— Deci acum suntem prieteni?

— Hai, valea! Ce facem cu el?

— Deocamdată nimic. Încărcătura explodează peste patru minute și nouă secunde.

Mike se îndreptă șchiopătând spre portal. Noul val de adrenalină și de endorfine îl ajuta să-și ascundă durerea.

Sasha aruncă o privire spre peticit, ridică pușca și se duse pe urmele lui Mike.

— Nu-i suficient. Nu va distruge portalul.

— Știu. Dar mai întâi trebuie s-o aducem pe Jamie.

— Cum?

El se aplecă și înșfăcă un furtun cu azot. Explozia îl aruncase în mare în zona cea mai îndepărtată a încăperii, însă flanșa grea care îl conectase la inele rămăsese lângă rampă. Se ridică și trase mai mult de el. Capătul îndepărtat era sfâșiat de explozie, dar tot avea vreo doisprezece metri.

— Mă duc după ea.

Sasha privi nisipul ce se învârtejea în pustiu. Vânturile din cealaltă parte a portalului nu aveau forța unui uragan,

dar nici nu păreau cu mult mai slabe. Ea citise povești despre furtuni de nisip care rupseseră oameni în bucăți și se întrebă cât de adevărate erau.

Apoi lumina deșertului se schimbă. Sasha se uită în sus prin ceața tremurătoare ce înconjura inelele și văzu ceva întunecat care acoperea cerul. Putea fi un nor, însă părea prea solid și se mișca prea repede. Dincolo de vuietul vântului, i se păru că aude ceva, un fel de murmur, și era...

— Ia ăsta, zise Mike și-i îndesă în mâini capătul furtunului cel mai apropiat de flanșă.

— De ce? făcu ea clipind și uitându-se nedumerită.

— Am de gând să desfășor furtunul prin portal.

Arătă nisipul ce se învolbura. Părea că începe să se domolească, dar nu putea fi sigur.

— Sper doar să se comporte ca o coardă de salvare, oferindu-mi un punct de reper. Poate va ajuta și să menținem portalul deschis. Să nu treacă spre altă realitate.

— Și dacă se schimbă?

— Atunci probabil că vom ajunge în altă parte.

Lângă rampă erau cinci pușcași morți. Niciunul dintre ei nu avea arme de mână. Mike nu credea că s-ar putea descurca cu o pușcă. Furnicile înregistraseră suficiente imagini de referință ca el să poată schimba încărcătorul pistolului lui Black, însă pistolul era la vreo doi metri spre dreapta, cadavrul lui Black se afla în stânga, iar Mike nu dispunea de timp să scotocească după încărcătoare.

Inspiră adânc. Aerul din apropierea inelelor mirosea a uscăciune și a moarte, dar avea mai mult oxigen. Mai inspiră o dată și își limpezi mintea. Nu-și dăduse seama că fusese confuz.

— Trei minute și patruzeci de secunde. Dacă nu mă-ntorc în două minute, ar trebui să fugi în parcare. Poate chiar mai departe.

— Te aștept aici, zise Sasha dând hotărâtă din cap, după care înfășură o mână în jurul furtunului, ținând pușca în cealaltă. Dă-i drumul.

Mike adună sub braț o buclă largă din furtun. Făcu rapid trei pași în susul rampei și mai inspiră o dată. Nisipul se revărsa prin inele, cernându-se prin oțelul expandat al platformei. Simțea pe limbă gust de praf și de beton.

Pași prin portal.

56

Mike se împletici prin nisip. Terenul era cu vreo jumătate de metru mai înalt în partea asta. Vântul îngropa inelele.

Înaintă fără să fugă. Nu avea nici timp, nici putere să cadă și să se ridice întruna. Când va avea motiv să alerge, o va face.

Furtunul se întindea în spatele lui. Erau vreo doi metri și jumătate între el și Sasha, aflată în pragul inelelor. Avea la dispoziție cel mult zece metri din pustietate, în funcție de cât se întindea furtunul.

Procesul de identificare a tiparelor se declanșă la patru metri de inele. Mike plimbă privirea peste o serie de creste și cute din nisip. Furnicile pregătiră modele și extrapolări bazate pe direcția vântului și acumulări de nisip. Un trup era îngropat la doar câțiva centimetri dedesubt.

Avea trei brațe. Se gândi că ar putea fi pușca luată de Jamie, însă toate cele trei membre erau strâmbe. Și corpul era prea lung.

Merse mai departe. Vântul se mai domolea, dar vizibilitatea era în continuare redusă. Pustiul fusese golit de orice urmă de culoare. De orice urmă de viață.

Zece metri de furtun se terminară foarte repede. Bărbatul se uită înapoi spre inele, apoi scrută deșertul. Furtuna de nisip se rostogolea spre orizont, totuși suficient de densă încât să ascundă canionul.

Ceva se mișcă. O umbră sus pe cer. Încercă să reconstruiască frântura pe care o zărise, însă furnicile continuau să facă bucăți imaginile. Nimic nu putea avea aripi atât de mari.

— Jamie!

Numără până la trei și strigă din nou. Pustiul îi înghiți chemarea fără niciun ecou.

O pereche de furnici negre îi arătară cronometrul. Trei minute și treisprezece secunde.

Dădu drumul capătului sfâșiat al furtunului și continuă să meargă. Când o văzuse ultima oară pe Jamie, se îndrepta spre stânga, așa încât o luă și el în aceeași direcție. Furnicile îi urmăriră pașii, unghiurile de deplasare și direcția. Puținele repere erau cartografiate și catalogate.

Soarele nu se afla la locul lui. Era prea sus pe cer pentru o după-amiază târzie. Și prea departe spre sud. Nu se putea baza pe el pentru stabilirea direcției.

Înainta greu pe nisip. Jamie purtase o cămașă albă și blugi decolorați. Nu o combinație ideală pentru a ieși în evidență pe suprafața deșertului, însă Mike era destul de sigur că aceleași abilități mentale care-l ajutau să perceapă camuflajul aveau să-i faciliteze și depistarea tinerei.

În depărtare se vedeau turbioane de praf de mărimea unor tornade. Furnicile se concentrară asupra unor linii și umbre din apropierea meandrelor desenate de vânt și de nisip. Simți o strângere de inimă la gândul că ar putea s-o găsească prea departe pentru a reuși să se întoarcă la inele în timp util. Apoi își dădu seama că siluetele erau prea numeroase.

Unsprezece serafimi se distingeau în depărtare, aproape perfect camuflați de mantiile lor. Unii în picioare, alții părând să îngenuncheze. Își țineau mâinile ridicate spre cer, în direcția furtunii de nisip ce tocmai trecea pe deasupra lor. Nu se uitau spre Mike. Vântul se mai domoli

puțin și observă că în spatele acelora mai erau douăsprezece creaturi.

Furnicile reluară momente cu serafimi gonind peste întinderea de nisip când atacaseră portalul.

— Jamie! strigă Mike din nou.

Întoarse capul, dar nu văzu nimic.

Se puse iarăși în mișcare.

Trecu un minut. Era la vreo treizeci și cinci de metri de capătul furtunului, la patruzeci și cinci de pragul inelelor. Suprapuse harta simplă a deșertului peste amintirile legate de zona campusului din jurul portalului. Se îndrepta spre nord-nord-est. Se afla pe locul unde, în lumea sa, se afla o veche cale de acces est-vest, cât o alee.

Schimbă direcția spre nord. Jamie nu trecuse înapoi prin câmpul lui vizual, așa încât mersese probabil mai departe într-acolo. Își croi drum peste o dună și-i strigă iarăși numele de două ori. Înaintă timp de treizeci de secunde. Pe ceas mai erau un minut și patruzeci și opt de secunde.

Abia cât să ajungă înapoi la portal.

— Jamie! strigă el din nou.

— Mike?

Se răsuci. Femeia pășea anevoie peste o dună, alături de altcineva. O persoană înaltă, cu o cămașă roșu strălucitor și păr negru care avea o șuviță albă.

Furnicile petrecură câteva secunde schițând ipoteze. Modalități prin care Sasha ar fi putut ajunge în deșert și s-o găsească pe Jamie fără ca Mike s-o audă sau s-o vadă. Tânăra ridică privirea și el constată că nu avea suturi pe brat și nici urme pe gât. Ochiul drept îi era injectat.

Doi croasanți cu ciocolată identici. *Gogoși cuantice.*

Îndepărtă furnicile și, cu pași mari, traversă întinderea pustie pentru a le ieși în întâmpinare. Ele veneau de departe, din spatele portalului, de parcă s-ar fi deplasat într-un cerc larg.

— Ce faci aici? strigă Jamie.

— Te căutam.

— N-a explodat bomba?

— Mai avem cam un minut și jumătate.

— Ai resetat-o?

— Poftim?

— Nu reușim să găsim portalul, spuse cealaltă Sasha.

Furnicile scoaseră harta și o redară în trei dimensiuni. Mike se uită peste umăr. Inelele se aflau la cincizeci și opt de metri distanță, printre rămășițele îngropate sub nisip ale Zonei B. Carcasele alburii se confundau cu deșertul, iar tremurul din aer nu era vizibil din direcția asta. Dacă n-ar fi știut unde să se uite, n-ar fi reușit să descopere iarăși locul.

— Pe aici, zise el.

Se întoarseră, iar furnicile din capul lui o luară razna. Forma de pe cer se întorcea, înălțându-se din spatele furtunii de nisip. Era ca și când ar fi urmărit un jumbo-jet, ceva care trebuia să mai străbată câțiva kilometri pentru a schimba direcția de zbor. Aripile i se repeziră în jos, măturând partea îndepărtată a canionului.

Mike evaluă dimensiunile, tentaculele și aripile, ajungând la concluzia că așa ceva era imposibil. Furnicile se agitară energic, dar nu stabiliră nicio comparație, nimic să poată explica existența monstrului.

Apăreau tot mai multe furnici, pe care însă Mike le îndepărtă. Cele care contau aveau în grijă cronometrul. Un minut și treisprezece secunde. Pierduse șapte secunde privind uluit cum se rotea făptura aia pe cer.

Serafimii păreau să strige și să ovaționeze arătarea, chiar dacă vântul stârnit de trecerea ei îi arunca în aer sau îi trântea la pământ.

Praful de dinaintea nesfârșitei furtuni de nisip, spusese peticitul. *Sunt mareea ce se înalță înainte să apară talazul.*

Urmări traiectoria prădătorului alfa. Se ducea înapoi spre portal. Direct acolo.

— Cred că ar trebui să ne mișcăm, spuse Sasha.

Mike arătă din nou direcția și fugiră spre portal. Era timpul să fugă. Dar picioarele li se afundau în nisip și se trăgeau unul pe altul.

Bărbatul făcu un pas și tremurul apăru în aer ca și cum ar fi trecut pe după un colț și l-ar fi găsit. În exterior, fără pereți și un plafon care să-i împiedice vederea, era clar cât de mult se accentuase fisura. Pâcla produsă de căldură se ridicase aproape cincisprezece metri în aer și se întinsese treizeci de metri de la un capăt la celălalt.

Destul de mare pentru ca monstrul de pe cer să-și croiască drum prin portal.

Găsiră furtunul aproape acoperit de nisip. Mike se împiedică de bolțarii îngropați, iar partea laterală a corpului îl fulgeră, arzător și umed. Femeile îl traseră după ele și se îndreptară spre inele.

Douăzeci și opt de secunde.

Abia parcurseră cei câțiva metri de la omul-insectă mort până la pliul din spațiu. Aerul care sosea prin el era înghețat.

— Haideți repede, zise Mike. Există o singură încărcătură, îndeajuns încât să ne omoare dacă suntem prea aproape. Fugiți cât mai departe.

Trecură prin portal.

Platforma din oțel zăngăni sub tălpile lor. Îi cuprinse un val de frig. Ocoliră cadavrul omului-insectă și, clătinându-se, coborâră rampa.

Sasha – Sasha de la baza rampei, cu gâtul însângerat și brațul bandajat – își roti arma. Sasha-cea-cu-ochiul-injectat ridică mâinile.

— Hopa!

— Futu-i! spuse Sasha.

— Nu-i momentul, strigă Mike. Hai!

— Poftim? Abia a trecut un minut.

Mike se opri brusc și aproape căzu. Jamie îl prinse de braț.

— Poftim?

— Cel mult un minut, zise Sasha care avea pușca și era bandajată.

Furnicile se împrăștiară. Distanța relativă. Tufișurile și serafimii deplasându-se înainte și înapoi prin pustiu. Ridică privirea spre încărcătură și se uită la Jamie.

— Cât timp ați stat acolo?

— Poate zece minute, răspunse Jamie.

Sasha-cea-cu-ochiul-injectat aprobă din cap.

— Cam așa ceva.

— Bine atunci, spuse Mike. Mai avem vreo două minute ca să salvăm lumea.

— La naiba! exclamă Sasha-bandajata. S-a dus.

Se uitară toți încotro arăta femeia. Carapacea din plastic ciopârțită de Dylan cu toporișca reapăruse. Era intactă și netedă. Încărcătura de C4 dispăruse.

— Cred că-i în interiorul carapacei, zise Sasha-cea-cu-ochiul-injectat.

Mike închise ochii. Partea laterală a cămășii îi era leoarcă. Aerul era viciat de azot. Furnicile se agitau, roșii și negre, purtând date, fragmente și idei. Ce declanșa transferul de elemente dintr-o parte în alta? Elementele în sine? Anumite acțiuni, temperaturi sau...

Sau ce spusese Koturovic că ar putea ajuta la dărâmarea barierelor?

— Noi suntem cauza, i se adresă el lui Jamie. Cu cât suntem mai mulți aici, mai aproape de portal, cu atât sunt mai multe rezultate posibile. Un potențial sporit. Cu cât potențialul crește, cu atât se intensifică procesul de trecere

dintr-o parte în alta. Noi facem ca realitatea să basculeze buclele temporale.

— Poftim?

— Așa am făcut să apară bolțuri suplimentare și am adus înapoi una dintre încărcături, când ne-am apropiat toți prea mult. De aceea au apărut mai multe lăzi de scule când au ajuns aici pușcașii marini și totul s-a liniștit după ce ei au fost uciși. Haideți să ne apropiem, adăugă el pășind pe rampă.

Sasha-bandajata ridică sprâncenele.

— Să ne apropiem?

Jamie se uită pe lângă bărbat. Prădătorul alfa își încheiase virajul imens și se îndrepta iarăși spre ei. Era deasupra canionului, la vreo trei kilometri distanță.

Însă timpul se scurgea mai repede acolo.

Jamie urcă pe rampă. La fel făcură și cele două Sasha.

Mike căută din priviri o pulsație sau o schimbare. Clipi o dată, de două ori. Când deschise ochii a doua oară, pușca lui Dylan și telecomanda se aflau din nou pe platformă.

— Ce facem? întrebă Sasha-cea-cu-ochiul-injectat uitându-se peste întinderea pustiei.

Prădătorul alfa se apropia.

— Căutăm gogoși cuantice, zise Mike.

Inelele pâlpâiră. Carapacele dispărură din nou. Un minut și douăzeci și una de secunde. Fuseseră trei în apropierea inelelor când reapăruse prima încărcătură, iar acum erau patru. Viteza schimbării trebuia să fie mai mare. Doar dacă nu cumva ambele Sasha erau considerate o singură conștiință. Sau...

În apropierea inelelor fuseseră *patru* oameni când revenise încărcătura.

Mike se uită prin sală, apoi la Sasha-bandajata.

— L-ai ucis pe Frankenstein?

Ea scutură din cap.

— Doar ce stăteam...

— Trageți-l aici. Avem nevoie de mai multe minți. De un potențial mărit.

Cele două Sasha dădură fuga și-l târâră pe omul peticit. Creatura slăbănoagă lăsă pe podea urme de sânge negru. Mike zări pe cap trei umflături și contuzii de dimensiuni apreciabile cauzate de loviturile primite cu patul armei.

— El a fost om, le spuse femeilor. Sunt convins că are în continuare creier uman. Suficient cât să conteze, cel puțin în ecuațiile lui Koturovic. Cu cât sunt mai multe minți, cu atât este mai puternică fisura și cu atât mai intensă trecerea de elemente dintr-o parte în alta.

Târâră pe rampă corpul contorsionat. Câteva cusături se desprinseră în timp ce-l trăgeau anevoie peste oțelul expandat. Degetele de la o mână zvâcniră și pleoapa ochiului uman tremură.

— Cred că se trezește, zise Sasha-cea-cu-ochiul-injectat.

Cincizeci și trei de secunde.

Mike întoarse capul și cârlige de durere îl săgetară în coaste. Prădătorul alfa acoperea cerul din pustiu. Îi separa mai puțin de un kilometru și jumătate.

Tentaculele i se deschiseră ca o floare verde. Mike zări ochi chihlimbarii imenși, fiecare cu diametrul de aproape șase metri.

Apoi inelele unduiră în vederea lui periferică.

— Înapoi! le strigă el. Dați-vă repede în spate.

Săriră peste peticit și coborâră de pe rampă. Coastele și abdomenul lui Mike ardeau din cauza durerii, stârnite de șocul aterizării. Jamie îl prinse și trase de el.

Primul inel devenise argintiu și cu suprafață neregulată.

— Ce..., făcu Jamie.

Era bandă. Bandă adezivă. Întregul inel era înfășurat în bandă adezivă.

Banda fixa încărcături de C4. Zeci de încărcături. Erau de două, de trei sau chiar de patru ori mai multe în fiecare punct al inelului. Toate aveau detonatoare improvizate. La cel puțin patru cincimi dintre ele, detonatorul lucea roșiatic.

Amplasate cum trebuie, patru kilograme și jumătate ar distruge tot peretele ăla.

Făcând o estimare conservatoare, Mike ajunse la concluzia că pe inelul din față fuseseră amplasate aproape patru sute de kilograme de C4.

57

— Nu cred! făcu Sasha de lângă Mike.

Patruzeci și două de secunde.

— Du-te! spuse el. Trebuie să plecăm acum.

Trase de Sasha-bandajata. Femeia dădu drumul puștii, îi trecu brațul pe după umerii ei și, târându-l, străbătură încăperea. Pe Mike îl sfâșia o durere care parcă îi zgâria oasele.

Jamie se repezi înainte și el auzi deschizându-se, cu un pocnet, încuietorile magnetice ale ușii mari.

Cealaltă Sasha, cea cu ochiul injectat, încuviință scurt din cap și-i trase celălalt braț pe după umărul ei. Bărbatul gemu când oasele i se întinseră și junghiurile săgetară și mai profund.

Trecură în fugă prin cameră, iar Mike aruncă o privire înapoi, spre omul peticit. Acesta ridică o mână asemenea unei gheare și se rostogoli pe rampă, aruncându-i o privire dușmănoasă.

Alergară pe coridor, spre intrarea din față.

— Unde mergem? strigă Jamie.

— Afară, zise Mike. Aerul de pe coridor era cald și umed, dar îi umplea plămânii. La baza scării.

Se repezi înainte cu pași mari și, împingând, deschise una dintre ușile de sticlă. Cele două Sasha îl purtară pe Mike pe lângă recepție, ajutându-l să iasă și să coboare treptele din beton. Se îndreptară spre parcare.

— Nu, acolo! răcni bărbatul răsucindu-se și arătând aleea ce ducea la rulote.

— Trebuie să ne îndepărtăm, spuse Sasha-bandajata. Sunt prea multe...

Mike renunță la sprijinul lor, ignoră cuțitele ce-i sfârtecau flancul corpului și, împleticindu-se, înaintă cam un metru pe alee. Se opri în fața palierului și se lăsă în genunchi.

— Aici.

Jamie alergă până la el. La fel făcură și cele două Sasha.

— Ești sigur? întrebă Jamie lăsându-se pe vine.

Bărbatul se întinse și lovi cu mâna în peretele de lângă ei.

— Între peretele ăsta și fundație sunt aproximativ douăzeci de metri de beton care ne despart de...

Pământul vui.

Ușile din sticlă și geamurile se făcură țăndări sub presiunea unui val de foc. Ceva izbi balustrada de deasupra lor și bucăți din recepție aterizară în buruienile crescute în exces. Aerul le pârjoli ochii, buzele și plămânii, după care dispăru cu totul, tăindu-le răsuflarea. Nori negri se învârtejeau în jurul lor făcând lumea nevăzută – ei urlară, iar flăcările se abătură peste capetele lor și prin părțile laterale ale scării.

Trei bolțari se izbiră de alee, în apropierea lui Jamie. O bucată de armătură se prăbuși la pământ, nu departe de Mike. Ceea ce părea să fie o grindă zbură pe deasupra vegetației și, după ce reteză șase copaci, lovi pământul suficient de tare încât să-l facă să se cutremure. O ploaie de praf și de pietriș căzu peste ei. O piuliță hexagonală argintie supradimensionată izbi pământul în apropierea uneia dintre cele două Sasha.

Zgomotul copleșitor se transformă în tunete și alarme stridente de mașini. O fisură sfâșie peretele de lângă ei.

Balustrada se înclină și se prăbuși. Alunecă în lungul peretelui și se prăvăli peste ei.

Vuietul și norii se domoliră. Mike încercă să-și scuture capul și se lovi de unul dintre montanții balustradei.

— A, da, mormăi Sasha-cea-cu-ochiul-injectat, ești un geniu.

Avea în păr praf și bucăți de pietriș. O mânecă a tricoului i se rupsese și îi aluneca pe braț. O zgârietură mare îi sângera pe umăr.

— Toată lumea e bine? întrebă Mike frecându-și tâmpla.

— Așa cred, răspunse Jamie.

Fața avea dungi de funingine și părul îi era pârlit la vârfuri.

— Mi-am prins piciorul sub balustradă, zise Sasha – Sasha-bandajata. Ar putea fi scrântit. Îmi zvâcnește.

Încet, Mike se strecură de sub balustradă, stârnind acele, cârligele și lamelele din torsul lui, care se răsuciră și înțepară. Simțea din nou umezeala sângelui. Jamie și Sasha-cea-cu-ochiul-injectat se eliberaseră deja dintre dărâmături și-i săriră în ajutor.

Împinseră balustrada suficient de mult ca Sasha-bandajata să-și scoată piciorul. Glezna îi preluase o mare parte din greutate. Deja i se umfla. Sasha-cea-cu-ochiul-injectat înaintă pentru a-i veni în ajutor, însă privirile li se întâlniră și amândouă rămaseră împietrite. Preferă să-l ajute pe Mike. Jamie îi oferi Sashei-bandajata un umăr de care să se sprijine. Se îndepărtară anevoie de scări, apoi se întoarseră să vadă mai bine dezastrul.

O structură din oțel înnegrit se înălța în locul zidurilor din beton. Etajul superior al clădirii dispăruse. Nu era clar dacă se surpase peste nivelul principal sau fusese aruncat în aer. O pâclă de praf și de cenușă se întindea peste parcare și ghereta de pază. Mike observă că aceasta rămăsese fără ferestre.

Aproape orice parte din complex care putea să ardă era cuprinsă de flăcări. Imaginea era deprimantă. O coloană de fum negru se înălța spre cer, avertizând toate unitățile de pompieri de pe o rază de câțiva kilometri că vor fi solicitate.

— Ei bine, zise Mike, a fost tulburător.

Sasha de lângă Jamie ridică sprâncenele în direcția lui.

— Care parte?

Bărbatul strânse din umeri.

— Cea mai mare parte.

— Cea mai mare parte? repetă Jamie.

— Futu-i! izbucniră la unison cele două Sasha.

Se priviră una pe alta și rânjiră.

Atenția celei de lângă Jamie se îndreptă spre ceva.

— Arthur!

Bărbatul zăcea lângă o mașină cu geamurile sparte. Praful și pietrișul îl transformaseră într-o fantomă monocromă. Nu se clinti când îl strigă din nou.

Sasha care era cu Mike – cea cu ochiul injectat – alergă spre el. Jamie aruncă o privire către Sasha, care încuviință cu un gest al capului, pe urmă sprintă și ea prin parcare. Răniții se sprijineau unul pe celălalt.

— Respiră! le strigă celorlalți Sasha-cea-cu-ochiul-injectat. Probabil a fost la limita suflului exploziei.

— Încearcă să nu-l miști, spuse Mike. Dacă respiră și are puls bun, lasă-l deocamdată în pace.

— Trebuie să chemăm o ambulanță, zise Jamie.

Mike se uită la clădirea cuprinsă de flăcări și la coloana de fum ce se înălța la mai bine de șaizeci de metri.

— Cred că e pe drum, spuse el.

Un incendiu mai mic îi atrase privirea. Se duse într-acolo cu Sasha cea bandajată, care acum șchiopăta. Tânăra se echilibră într-un picior, în timp ce el merse chircit. Se crispă de durere, reprimându-și un urlet. Își simțea coastele de parc-ar fi fost fărâmate, măcinându-i nervii între ele ori la

fiecare mișcare. Nu era sigur că va reuși să-și mai revină vreodată la normal.

Părea că sacoșa din pânză înăbușise cea mai mare parte a flăcărilor. Trei dintre cărțile vechi fuseseră aruncate de explozie și alcătuiseră un șir de focuri mici ce ducea până la sacoșă. Mike îndepărtă cartea cea mai apropiată și trase sacoșa spre el.

— Ce-s astea? întrebă Jamie.

— Cărțile lui.

O ridică pe cea de deasupra, cu grijă, să nu fie tăciuni care să izbucnească în flăcări în prezența unui volum mai mare de aer. Pânza fumega puțin, dar celelalte volume păreau intacte.

A treia carte era legată în piele și avea o formă ciudată. Era prea groasă și mai îngustă în comparație cu o carte modernă. Pe cotorul învelit în pânză fuseseră imprimate, cu cerneală neagră ce se estompase intrând în material, inițialele *A.K.*

Arthur tuși. Sasha-cea-cu-ochiul-injectat îngenunche și-i șopti ceva lui Mike. El murmură un răspuns, după care tuși din nou și tăcu.

— Poate vorbi, zise ea. E bine, nu?

— Cred că da, încuviință Mike. Ce-a zis?

— Să am grijă la moloz.

— Nițel cam târziu, interveni Sasha-bandajata. N-ar trebui să-l acoperim cu o pătură sau cu altceva?

— Tocmai voiam să propun și eu asta, spuse Sasha-cea-cu-ochiul-injectat.

Mike se uită la mașinile distruse din parcare.

— Are cineva în portbagaj așa ceva? O pătură sau un prosop? Chiar și o haină de rezervă...

— Am un prosop pentru plajă, zise Jamie. Nu l-am folosit de câțiva ani, dar ar trebui să fie în stare bună.

— Nu cred să existe așa ceva în mașina lui Jamie, spuse Mike.

— Aha! făcu ea. Bună observație.

— S-ar putea să am un hanorac, ziseră ambele Sasha.

— Dacă nu te-ai plictisit deja de el..., le ironiză Jamie.

— Du-te dracului! răspunseră ele într-un glas.

Și, uitându-se una la cealaltă, râniră din nou mulțumite. Cea de lângă Arthur se duse în parcare și găsi o mașină cu trei geamuri sparte.

Mike încercă să ridice sacoșa, însă coastele îl dureau prea rău.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Jamie.

— Rămâi cu Arthur, spuse el clătinând din cap.

Luă tratatul lui Koturovic, pe urmă, schimonosindu-se de durere, se ridică rezemându-se de teancul de cărți. Sasha sări peste ele și se sprijiniră reciproc suficient pentru ca Mike să reușească să stea drept.

— Aud sirene, zise el.

— Și eu, spuse Sasha înălțând privirea.

O adiere de vânt mătură parcarea, purtând cu ea o parte din fum. Mirosea a curat și a viu. Mike urmări cum se răsuceau norii ce înconjurau clădirea. Erau grămezi de moloz, dar nivelul principal se putea reconstrui destul de ușor...

— La naiba! făcu el.

— Of, futui! izbucni Sasha-bandajata.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jamie întinzând gâtul să vadă din locul în care se ghemuise în apropierea lui Arthur.

Apoi adierea îndepărtă ultimul fuior de fum și ea căscă ochii de uimire.

În mijlocul molozului, înconjurate de flăcări și de fum, se înălțau inelele Portalului Albuquerque.

SHERLOCK

58

Sasha-bandajata dădu drumul unui şir de imprecaţii.

— Cum? făcu Jamie. Cum mai poate fi întreg?

Sasha-cea-cu-ochiul-injectat se întoarse de la maşină cu un hanorac bleumarin cu care îi acoperi pieptul şi braţele lui Arthur. Apoi văzu la ce se holbau toţi şi dădu drumul propriei ei liste de înjurături.

Mike se uita uluit la inele. Vântul alungase fumul, dar inelele erau adânc îngropate în dărâmături. Trecu aproape un minut până să-şi formeze o imagine completă.

— Sunt nefuncţionale, zise el. Portalul s-a închis. S-a terminat.

— Poftim? făcu Sasha-bandajata întorcându-se şchiopătând ca să-l privească. Eşti sigur?

— Da. Întinse braţul stâng şi schiţă conturul inelelor. Sunt doar două inele. Nimic în partea cealaltă. Portalul e ca acela din Zona B. L-am distrus suficient încât să se închidă.

— Dar cum de mai sunt în picioare? se miră Sasha-cea-cu-ochiul-injectat. Explozia ar fi trebuit să le facă bucăţi.

— Cine ştie? spuse Mike ţuguindu-şi buzele. Fiind loc deschis, poate că o parte din suflul exploziei s-a propagat în deşert. Suficient încât să nu distrugă totul aici.

— Inclusiv pe noi, spuse Jamie. Se uită peste umăr, în direcţia dinspre care se auzeau sirenele. Au venit pompierii. Şi poliţiştii.

— Și ambulanțele, zise Mike ridicându-și brațul teafăr și îndreptându-l spre Arthur, care era întins la pământ.

*

Paramedicul avea capul ras recent. Mike se uitase, vreo zece minute, la perii foarte fini și moi ce începuseră să răsară, în timp ce bărbatul îi oblojea rana din dreptul coastelor. Se crispă când îi scoase pansamentele pline de țărână.

Paramedicul ridică privirea.

— Doare așa tare?

— Da, încă doare...

— O schijă metalică ți-a provocat rana?

— Mai mult ca sigur.

— Dar ce-i cu tăieturile astea pe abdomen?

— Nu-i mare lucru... M-am încăierat cu un câine azi-dimineață.

— Vrei să faci plângere?

— Mă descurc eu..., icni Mike în timp ce bandajele îi acopereau din nou coastele.

Paramedicul clătină din cap.

— Ai avut o zi de tot rahatul.

— Mie-mi spui...

— Trebuie să le îngrijești însă ca lumea. Ai nevoie de copci. Și de radiografii, să te asiguri că nu ai vreun volet costal.

— Un ce?

— Traumatism toracic. Fractura multiplă a unei coaste, ceea ce face ca un fragment osos să poată provoca leziuni pulmonare sau mai știu eu ce.

— Grozav! Deocamdată doar bandajează-mi coastele.

— Nimeni nu mai procedează așa, explică medicul. Riscul apariției pneumoniei e prea mare din cauza limitării respirației.

— Pe bune?

— Da.

— Am înțeles. Vreau doar să mă asigur că totul e-n regulă aici. Îți promit că până la sfârșitul zilei o să ajung la un spital.

La câțiva metri distanță, ambulanța în care se afla Arthur închise ușile și porni sirenele. Bărbatul avea comoție, un braț rupt, zeci de zgârieturi și de tăieturi de la resturile purtate de suflul exploziei, însă ceilalți paramedici păreau convinși că va scăpa cu viață. Ambulanța ieși pe poartă și se strecură prin baricada poliției.

Paramedicul lui Mike îl bătu ușor pe braț.

— Asta-i tot ce pot face. Încearcă să nu iei aspirină... Ai pierdut destul de mult sânge. Trebuie să bei multe lichide. Fără alcool. Ia-o mai ușurel până îți faci radiografia.

Mike încuviință din cap, își strânse cămașa și se îndreptă anevoie spre Jamie și Sasha-cea-cu-ochiul-injectat. Se uitau la tulumba cu care pompierii stingeau incendiul. Jamie avea sub braț teancul de cărți.

— Toți sunt bine?

— Destul de bine, răspunse Jamie. Dar tu? continuă ea privindu-i bandajele.

— N-o să mor. În rest? făcu el semn înspre clădire.

Jamie clătină din cap.

— Nimic. Niciun semn de viață.

— Au... au găsit ceva?

— Pe Frankenstein? rânji Sasha-cea-cu-ochiul-injectat. Mâneca ruptă îi dispăruse, iar peste umăr avea fixată o bucată de tifon. Era în apropierea câtorva sute de kilograme de C4.

— Dar era chiar lângă inele, care au rămas pe poziție, spuse Mike.

— N-a supraviețuit.

— La fel n-a mai rămas nimic din Olaf sau din vreun pușcaș marin, zise Jamie. Pompierul cu care am discutat e de părere că mai avem de așteptat pentru începerea căutărilor. Vor căuta... resturi după ce se va stinge incendiul. Ar putea dura ceva vreme.

Sasha-bandajata apăru șchiopătând cu o legătură albă în jurul gleznei.

— O ușoară entorsă, spuse ea. Medicul crede că m-am plâns ca un copil.

Jamie își mută privirea de la o Sasha la cealaltă, apoi se asigură că nu se afla nimeni în apropiere.

— A întrebat cineva de... voi?

— Le-am zis că suntem gemene, chicoti Sasha-cea-cu-ochiul-injectat.

— Și eu la fel, spuse cealaltă.

— Gemene cu același nume? întrebă Mike.

Cele două femei se uitară una la alta.

— Credeam c-o să dai un nume fals, zise Sasha-cea-cu-ochiul-injectat.

— De ce eu? M-am gândit c-o să faci tu asta.

Mike ridică mâna.

— Trebuie să lămurim câteva lucruri pentru a nu apărea suspiciuni.

— De acum înainte ești Dasha, spuse Jamie arătând spre Sasha-cea-cu-ochiul-injectat. *D* pentru că ai fost cu mine în deșert.

— Dasha? replicară cele două Sasha ca un ecou.

— Doar pentru moment, zise Mike.

— Pare un nume de star porno, spuse Dasha.

— Vedete porno gemene, completă Sasha.

— De ce trebuie să-mi schimb eu numele? întrebă Dasha.

— Serios? făcu Mike aruncându-le Privirea. Temporar. Obișnuiește-te cu el. Gândește-te că ar fi subiectul unui episod din *Star Trek* sau ceva de genul ăsta.

Un zâmbet ușor se înfiripă pe chipurile celor două.

— Ah, futu-i! izbucni Dasha. Eu sunt Thomas Riker[1].

— Tu ești, zise Sasha. Din cap până-n picioare.

— Înainte să se alăture rezistenței Maquis.

— Poate.

— Nu, niciun „poate".

— Apropo de întrebări incomode, interveni Jamie, cred că ți-a venit șeful.

Se întoarseră spre poartă. Doi indivizi în costume negre, un bărbat și o femeie, stăteau lângă o mașină sport neagră și strălucitoare care se strecurase prin același loc pe unde ieșise ambulanța. Discutau fără a-i lua în seamă pe polițiști și pe pompieri.

Bărbatul era înalt și lat în umeri. Avea păr îngrijit, dat pe spate și lucios. Ochelarii fumurii ar fi fost mai potriviți pentru plajă decât la costum. Ridică de două ori din umeri și își aranjă gulerul. Mike era aproape sigur că nici măcar nu-și conștientizase gestul. Arăta mai degrabă obișnuit să poarte blugi și tricou.

Femeia părea să fie arabă sau poate indiancă. Părul negru era tuns scurt, iar nasul vulturesc semăna cu al lui Mike. Purta ochelari cu rame argintii care s-ar fi potrivit cu cei ai lui Arthur. Chiar dacă tipul lat în umeri nu s-ar fi aflat lângă ea, tot ar fi lăsat impresia că e mărunțică. Cravata din mătase avea nod Windsor simplu.

Bărbatul scoase din buzunar un telefon verde strălucitor și făcu câțiva pași spre clădire, transmițând cuiva informații.

— De când conduc agenții federali mașini Tesla? întrebă Sasha.

---

[1] William Thomas Riker, personaj fictiv din universul Star Trek, ofițer secund al navei USS Enterprise, apoi comandant al USS Titan (n. red.).

— Păi, nu plătim taxe? rânji Dasha.

— Nu cred că sunt de la DARPA, spuse Mike.

— Atunci cine sunt?

— Încă nu sunt sigur, răspunse el cercetându-i pe cei doi nou-veniți.

Un polițist se apropie de Jamie cu un carnețel. Ea aprobă din cap spre Mike și ei doi se îndepărtară. Femeia în costum își aranjă ținuta și porni spre profesor. Doi ofițeri de poliție din interiorul perimetrului priveau clădirea din care încă ieșea fum, se încruntară când o văzură pe femeie, iar unul dintre ei murmură ceva ce lui Mike îi păru a fi o înjurătură.

El îi ieși în întâmpinare.

— Bună, o salută când femeia se opri în fața lui.

— Ai fost acolo înainte de explozie? îl întrebă ea arătând clădirea.

Mike încuviință din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu cred că am voie să fac declarații. Nu fără verificarea unor autorizații. Sunteți de la Departamentul Apărării?

Femeia clătină din cap. În spatele ei, bărbatul ocolea baricadele pentru a se apropia de clădire. Continua să vorbească la telefon.

Mike își aminti de Forrester, medicul legist obsedat de oamenii care ajung în saci negri.

— Securitatea Internă?

— Nu. Facem parte dintr-o companie ce-și are sediul în afara Los Angelesului. În ultimele luni, echipamentele noastre au fost afectate de niște interferențe de slabă intensitate. Situația s-a înrăutățit, iar în cele din urmă am depistat că sursa se află aici, adăugă ea făcând semn cu capul spre ruinele clădirii.

— Nu-i posibil așa ceva. Nu am emis semnale care să poată fi înregistrate în Los Angeles.

— Avem echipamente destul de specializate.

— Sunt aproape două sute zece kilometri. De la distanța asta, San Diego abia dacă poate afecta Palomar cu o ușoară poluare.

Femeia zâmbi.

Mike se uită din nou la ea. La croiala costumului. La butoni. La cusături. Furnicile oferiră o serie de imagini. Atât bărbatul, cât și femeia purtau costume de-a gata, deloc modificate. Mai văzuse sacoul bărbatului, în urmă cu două săptămâni, când mersese cu Bob la Target. Se duseseră să cumpere un minifrigider și trecuseră pe lângă un magazin de confecții pentru bărbați în fața căruia se afla un stativ cu costume.

— De la ce agenție ziceai că sunteți?

Femeia își încrucișă brațele la piept și zâmbi. Însă nu avea o expresie prietenoasă.

— N-am precizat că am fi reprezentanți ai Guvernului.

— Bună treabă, spuse bărbatul apropiindu-se din spatele lui Mike și arătându-i femeii telefonul verde strălucitor. Tocmai am aflat. Am ajuns de unde am plecat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Mike. Cum adică „am ajuns de unde am plecat"?

Celălalt îl bătu pe umăr și coastele îi pulsară de durere.

— Asta înseamnă că tocmai ai salvat lumea, omule. Un sentiment grozav, nu-i așa?

Încuviință din cap în direcția femeii, apoi se îndreptă din nou spre clădire, făcând fotografii cu telefonul.

Mike și femeia se uitară pentru o clipă unul la altul.

— Îmi pare rău pentru ceea ce vi s-a întâmplat, zise ea.

— Au murit nouăsprezece oameni.

Furnicile se învălmășeau în mintea lui Mike. Șaisprezece pușcași marini, printre care Black, Weaver și fostul său elev, Duncan. Olaf. Neil. Bob.

— Îmi pare rău, repetă necunoscuta.

— Deci cine sunteți? insistă profesorul.

— Nu cred c-ai auzit de noi. Dar suntem oarecum subvenționați de guvern. Ce-mi poți spune?

— Pardon?

— Făceați aici niște experimente dimensionale, nu-i așa? Pornind de la lucrările unui savant nebun din perioada victoriană.

Mike se încruntă.

— De unde știi?

— Am fost de câteva ori martoră la astfel de experimente. Și totul se desfășoară cam la fel.

— Sper că glumești...

— Aș vrea eu. Ce-ai sesizat înainte să sară totul în aer?

El încercă să-i descifreze expresia.

— Nu sunt sigur că m-ai crede.

— Ai putea fi surprins. Se uită spre clădire. Dă-mi voie să te întreb un lucru. Ați avut probleme cu gândacii?

— Da, făcu Mike ridicând sprâncenele.

— Gândaci verzi, cu un picior suplimentar?

— I-ai mai văzut.

Femeia dădu aprobator din cap.

— Pe ei și ceea ce vine după ei. Se uită dincolo de el, spre clădire. Repet... Îmi pare foarte rău.

Urmă un moment de tăcere.

— Cine ești?

— M-am străduit mult să citesc dosarele de personal, zise necunoscuta neluându-l în seamă. Știu totul despre tine, Leland Erikson, care preferă să i se spună Mike. Arătă din bărbie spre Sasha și Dasha. Dar nu știam că au angajat gemene.

— Da, au angajat.

Femeia strânse din buze.

— E ceva nou, spuse ea după o clipă. Ești sigur că nu-i un dublu malefic sau mai știu eu ce?

— Da, destul de sigur.

— Atunci cred că aș putea da o mână de ajutor în clarificarea problemei. Că sunt pur și simplu gemene care au lucrat aici dintotdeauna.

— Mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Măcar atât să facem și noi.

Jeturile de apă aruncate de furtunuri desprinseră din zid doi bolțari, care se sfărâmară de podeaua din beton. Potrivit diagramei interne a lui Mike, căzuseră chiar în locul unde se aflaseră lăzile de scule.

— Deci, zise el, care-i rolul acestei discuții?

Femeia făcu un semn cu capul spre bărbatul lat în spate.

— Cum spune Roger, e vorba despre salvarea lumii.

— Chiar trăiești din prevenirea invaziilor extraterestre din alte dimensiuni?

— Când și când. În cea mai mare parte, treaba mea ține mai mult de cercetarea istorică. Și de ceva hacking.

— Pare interesant.

— Nici n-ai idee.

Un pompier se apropie și stătu puțin de vorbă cu Jamie și cu cele două gemene. Sasha și Dasha se relaxară. Jamie zâmbi. Îi aruncă o privire lui Mike, evaluă conversația pe care o avea cu indianca și-i făcu semn spre aleea ce ducea la rulote. El încuviință din cap. Tânăra îi răspunse la fel și plecă însoțită de cele două femei identice.

— Deci, zise indianca în timp ce Jamie se îndepărta, nu mai ești profesor de engleză. Acum câteva zile s-a dat anunț pentru ocuparea unui post. Ai de gând să lucrezi pentru prietenul tău, la DARPA?

— Mă cam îndoiesc.

— Rămâi fără job. Mi se pare că nici n-ai unde să stai.

— Ce urmărești, de fapt, cu chestia asta?

Femeia își înclină capul într-o parte și-l privi fix o clipă. Apoi scoase din buzunar un telefon verde strălucitor. Degetele începură să i se miște pe ecranul telefonului.

— Avem un post vacant. Două, dacă vrei să-ți aduci și prietena. Putem oricând să apelăm la serviciile altcuiva cu abilități în IT, fiindcă m-am săturat să fac eu totul.

— Post vacant?

— Da.

— Și ce presupune?

— Deocamdată nu-ți pot spune nimic. Dar știi ce?

Se întoarse și se îndreptă spre Tesla.

Mike păși repede în urma ei încercând să țină pasul, deși coastele îl ardeau întruna.

— Ce?

— Chestia asta nu te va lăsa să închizi un ochi toată noaptea, răspunse ea. Te va măcina. Așa am pățit și eu. Și Roger. Și alții ca noi. Am găsit indicii. Am văzut diverse lucruri. Și am vrut să aflăm mai multe. *Trebuia* să știm mai multe. La fel cum și *tu* simți nevoia să știi mai multe.

— Cine spune asta?

— Eu. Acum, că ai văzut ce se află dincolo, nu poți decât fie să negi profund totul, fie să afli celelalte răspunsuri. E nasol, știu, dar asta-i treaba.

Profesorul simți cum îi zvâcnesc colțurile gurii.

— Nu sunt făcut să neg.

— Exact. Ai aici un număr, continuă ea întinzându-i telefonul. Gândește-te și sună-ne. Ai o săptămână la dispoziție.

Mike luă aparatul din mâna ei.

— Și ce se va întâmpla după aceea?

— Numărul va fi desființat, iar telefonul transformat într-un prespapier. Nu vei mai primi răspunsuri și-ți va fugi somnul.

Bărbatul, Roger, se întoarse dinspre clădire și ajunse la mașină. Își bagă telefonul în buzunarul hainei și deschise portiera șoferului.

— O săptămână, zise femeia deschizându-și portiera. Nu uita.

Tesla făcu un viraj strâns în interiorul cercului vehiculelor de urgență, se strecură printre două baricade și porni pe stradă.

59

Aleea spre rulote era curată, dar ascunsă de fumul care venea dinspre clădirea principală și de vegetația crescută în exces. Mike parcurse pe jos drumul lung. Simțea un junghi în coaste, însă avea să reziste.

În timp ce mergea, încercă să strecoare telefonul verde în buzunarul de la spate, dar își simți din nou coastele arzând când întinse brațul înapoi și în sus. Renunță și-l băgă în buzunarul din față. Era cam incomod acolo, însă putea ajunge la el destul de repede.

Nu Mycroft avea să sune la numărul acela. Ci Sherlock. Într-adevăr, dacă Mike avea să fie de acum Sherlock, va suna la numărul pe care îl văzuse când Roger își ridicase smartphone-ul după ce vorbise cu șeful lui. Furnicile prezentară o imagine a ecranului cu APEL ÎNCHEIAT și numărul 323 de la NATE. Se aștepta să poarte o conversație interesantă.

Prima rulotă, a lui Olaf, era o carcasă arsă și udă. Nici a lui Bob nu arăta cu mult mai bine. În jur erau bălți de apă ce se infiltra în stratul de pietriș.

Rulota lui rămăsese fără acoperiș și o parte dintr-un perete. O deschidere suficient de mare pentru a arde totul. Salteaua dispăruse. La fel și tableta de la Reggie. Își pierduse și hainele, și ranița. Și toate rapoartele despre portal.

Cel puțin toate copiile pe hârtie.

Gazonul artificial dintre rulote arsese pe alocuri, iar în alte părți se topise. Apa de la furtunurile de incendiu băltea la suprafața lui. Într-o singură zi, peluza se transformase în mlaștină.

Rulota lui Jamie rămăsese fără geamuri din cauza suflului exploziei și avea câteva pete întunecate acolo unde căldura decolorase vopseaua. A Sashei avea pereții înnegriți și geamurile sparte, dar în general părea intactă. Rulota cu scheletul serafimului, cea mai îndepărtată de clădirea principală, părea în regulă.

Jamie ieși din rulotă și ceva țâșni pe lângă gleznele ei. Cu limba scoasă, Tramp alergă pe pietriș și descrise cercuri în jurul lui Mike.

— E bine?

— Da. Ieșise, dar stătea leoarcă sub remorca mea. Tocmai l-am uscat.

— Aha, făcu Mike apropiindu-se, iar Tramp țopăi în jurul lui.

— Obișnuia să se ducă acolo... știi, înainte să i se întâmple ceva.

Mike dădu aprobator din cap.

— Cred că tocmai mi s-a oferit un job.

— De către indiancă?

— Da. Și ție.

— Cool. Ce să facem?

— Putem vorbi mai târziu despre asta, dar cred că te va interesa.

— Pe bune?

— Da. Am de gând să accept.

— Așa, pur și simplu?

— Așa, pur și simplu. Totul e-n regulă aici? continuă el făcând semn din cap spre rulotele arse.

— E grozav. Și știi de ce?

— De ce?

Tânăra îi făcu semn să intre înăuntru.

— Îmi place turnura asta, zâmbi Mike.

— Te rog. Nu vreau să te aud plângându-te de coaste în timp ce eu încerc să te folosesc pentru nevoile mele imunde.

Bărbatul izbucni în râs și se crispă de durere când își simți coastele întinzându-se și contractându-se. Jamie îl ajută să urce treptele în rulotă.

Pe jos erau o mulțime de cioburi, dar și câteva porțiuni curate. Existau și bălți de apă, însă componentele calculatorului nu păreau să fie afectate.

— Ce trebuie să văd?

Radiind de fericire, Jamie îi arătă ceva în spatele lui.

La început, Mike nu-și dădu seama. Erau atât de multe diferențe, încât avu nevoie de aproape patru secunde ca să izoleze ghemul de blană de pe raft. Glitch căscă, dezvelindu-și colții albi, își întinse labele, apoi își schimbă poziția.

— Băga-mi-aș! făcu Mike.

Ea izbucni în râs.

— De acum nu mai ești profesor. Poți să-njuri.

— Ăsta sunt, așa că obișnuiește-te.

— Așadar, dacă portalul e închis și amândoi se află aici, spuse ea, asta înseamnă că-i... pentru totdeauna?

— Așa cred.

— Și Sasha – adică Sashele?

— Da, rânji el. Asta va fi un pic mai ciudat pentru ele. Pentru ea.

— Și noi?

— Noi?

Ea îl cuprinse cu brațele, atentă să nu-i apese coastele.

— Ce se va-ntâmpla cu noi?

— Ce vrei să spui?

Cocoțat pe raft, Glitch îi aruncă o privire intrusului canin. Tramp țopăia înainte și înapoi pe suprafața podelei,

nerăbdător să-și vadă mai îndeaproape noul prieten de joacă. Motanul șuieră spre el.

— Nu ești Mike de care m-am îndrăgostit, zise Jamie. Iar eu nu sunt femeia de care te-ai îndrăgostit. În condițiile astea, va mai fi ceva între noi doi?

— Eu așa sper.

— De unde știu că ai aceleași obiceiuri care m-au atras? Același râs? Aceeași tendință agasantă de a debita tot felul de informații?

— Sunt agasant în orice realitate. Pe bune.

Ea izbucni în râs.

— Cel mai important indiciu, firește, este croasantul cu ciocolată.

Jamie ridică privirea spre el.

— Bine, îmi retrag cuvintele. M-ai pierdut.

— Au început să aducă croasanți pentru mine a doua zi după ce ai trecut prin portal. Dar ai comandat cu o zi înainte.

— Da, și?

— Deci a comandat și ea. Cealaltă tu.

Un zâmbet ușor se întinse pe fața ei, în timp ce brațele îl strângeau mai tare. El se schimonosi din cauza durerii.

— Domnule Erikson, vrei să spui că m-aș îndrăgosti de tine în orice realitate posibilă?

— Cert este că există multe asemănări.

Tramp lătră din nou, iar Glitch răsturnă o carte pe care o trimise înspre cățel. Acesta hămăi drept răspuns și mai țopăi de câteva ori.

— Și acum ce facem? întrebă Jamie.

El o sărută pe frunte.

— Salvăm ceea ce putem. Mergem să vedem ce-i cu Arthur, apoi...

— Apoi?

— Continuăm să ne cunoaștem unul pe celălalt.

POSTFAȚĂ

Așa cum se întâmplă uneori, am avut cartea aceasta mulți ani în minte.

Când eram în primul an de facultate, la un curs de scriere creativă am scris o povestire numită „Portalul Albuquerque", în care am abordat câteva dintre ideile prezentate aici, dar cu mult mai puține personaje și cu mult mai puțin talent. Inutil să spun că nu s-a ridicat la înălțimea gusturilor „literare" ale profesorului și, deși nu am fost de acord cu multe dintre părerile sale, am rămas cu un gust amar, ceea ce m-a făcut să renunț la povestirea respectivă.

Prin 2006 am regăsit-o și, având mai multă experiență, mi-am dat seama că ar putea deveni un roman. Am muncit puțin la ea și am ajuns la vreo 30 000 de cuvinte dintr-o carte pe care mă gândisem s-o intitulez *Mouth* (*Gura*). Moment în care s-au întâmplat câteva lucruri care au făcut ca *Mouth* să fie lăsată deoparte, ca să pot lucra la o idee pe care o avusesem despre niște supereroi care luptau împotriva unor zombi apocaliptici.

Fac acum un salt în timp, până în decembrie 2012. Minunata mea doamnă și cu mine ne întorceam acasă de la o mică petrecere de Crăciun și-i solicitam părerea în legătură cu unele idei pentru o posibilă continuare a unei cărți destul de apreciate pe care o scrisesem – *14*. Și m-a surprins faptul că numeroase elemente din *Mouth* se potriveau cu unele chestii din cartea aceea, cele două volume putând

merge destul de bine împreună. Totuși, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai tare credeam că ar fi mai potrivită ca poveste paralelă – mai degrabă ca un univers comun decât ca o continuare a aceleiași povești.

Și asta m-a făcut să ajung la San Diego Comic-Con, unde am băut un păhărel cu câțiva tipi de la Crown, care m-au întrebat ce aveam de gând să fac în continuare.

Am muncit mult la cartea asta – și, ca întotdeauna, există câteva persoane care merită mulțumiri deosebite pentru ajutorul lor. Dacă descoperiți pe undeva vreo greșeală, ea îmi aparține mie, care am tot deformat datele, și nu lor, care m-ar fi îndrumat greșit. Fără a prefera o ordine anume...

Mary a răspuns nenumăratelor întrebări despre traume, răni, cancere, necropsii, cauze ale morții și multe altele.

Tatăl meu, care a fost consultant în radioprotecție, mi-a explicat unele pericole ce apar în timpul lucrului cu materiale radioactive și diferitele leziuni și efecte pe care le pot avea radiațiile asupra organismului uman. De pildă, dacă v-ați deplasa printr-o zonă afectată de un război nuclear.

Tansey mi-a vorbit despre tipurile de testări la care sunt supuse tehnologiile înainte de a fi lansate pe piață.

A existat o întreagă intrigă secundară creată în jurul alergării de rezistență. A dispărut din mai multe motive, însă SukGin m-a ajutat foarte mult, așa că merită în continuare mulțumirile mele.

Misiunea: Pământ a fost unul dintre episoadele mele preferate din *Star Trek: Seria originală*. M-am simțit extrem de inteligent prin faptul că am stabilit o legătură între Gary Seven și toți ceilalți și începutul vieții lui Khan Noonien Singh, până când am aflat (pe la a treia ciornă) că Greg Cox făcuse deja asta în romanul său în două părți *The Eugenics Wars*.

David, C.D. și John au citit o versiune inițială a acestei cărți și au indicat câteva locuri în care mă descurcasem

bine și alte câteva în care o cam dădusem în bară. Craig m-a lăsat să divaghez pe tema respectivă preț de câteva ore atunci când s-a aflat în Los Angeles pentru lansarea cărții sale.

O vreme ne-am străduit să găsim un titlu, așa încât într-o zi le-am oferit mai multe opțiuni admiratorilor de pe pagina mea de Facebook. Le mulțumesc tuturor celor care și-au exprimat opinia.

Agentul meu literar David mi-a adresat și el multe critici prețioase, oferindu-mi și unele sugestii foarte bune, și am ajuns să discutăm o serie de idei pe parcursul multor convorbiri telefonice lungi.

Redactorul meu Julian a îndurat o versiune mult mai anemică a acestui manuscris, după care m-a ajutat să o demontez și să o remodelez, astfel încât a rezultat în cele din urmă cartea pe care o ții acum în mână. Este incredibil de perspicace și de răbdător.

În fine, mii de mulțumiri, ca întotdeauna, minunatei mele doamne Colleen, care mă ascultă ore întregi vorbind despre diverse lucruri în termeni vagi, mă lasă să mă plâng luni la rând despre cât de îngrozitor îmi merg treburile și nu insistă să mă ia în râs când ajung până la urmă la concluzia că cineva ar putea fi dispus să citească chestia asta.

P.C.

Los Angeles, noiembrie 2014

Cuprins

Portalul Albuquerque 7
Schimbare neașteptată 59
Hibe în sistem 133
Eroare de identitate 265
Gura 359
Pustiul de la capătul tuturor lucrurilor 415
Sherlock 453
Postfață 470

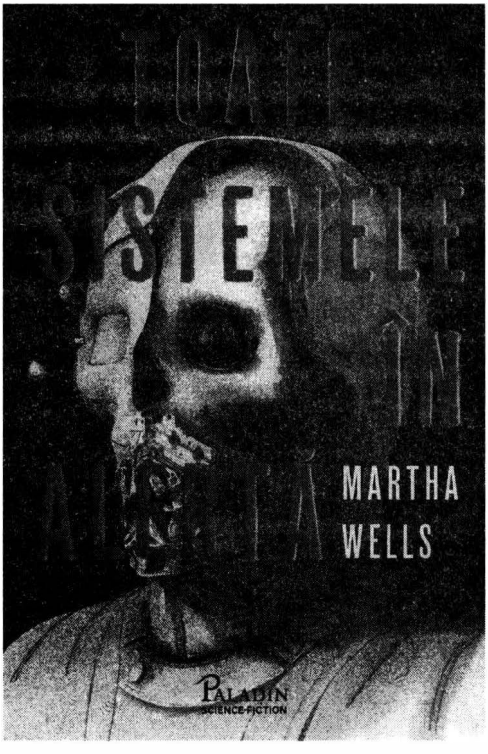

Martha Wells, *Toate sistemele în alertă*
Traducere din limba engleză de Iulia Dromereschi

Aflată într-o expediție științifică pe o planetă necunoscută, echipa CercetareAux este atacată în mod neprevăzut. O provocare pentru AsaSint, robotul care nu poate să asigure securitatea echipei decât prin interacțiuni cu oamenii, extrem de stânjenitoare pentru el. În ciuda reputației sale de „mașină de ucis", responsabilitatea îi este permanent pusă în balanță cu introvertirea. Limitele dintre ingineria anorganicului și conștiința umană tind să dispară, iar AsaSintul încearcă să-și elucideze trecutul, impulsionat de comportamentul lui tot mai omenesc.

Science-fiction

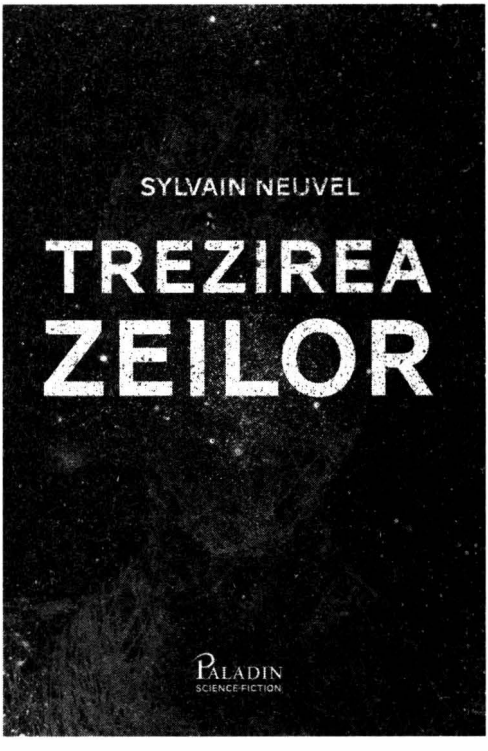

Sylvain Neuvel, *Dosarele Themis #2. Trezirea zeilor*
Traducere din limba engleză şi note de Alexandra Fusoi

La zece ani după evenimentele din *Giganţii adormiţi*, Kara şi Vincent au devenit eroi pentru oamenii din toată lumea, iar Themis, un simbol al protecţiei Pământului... asta până când un robot extraterestru se materializează în centrul Londrei şi vaporizează o secţiune a oraşului. Iar acela este doar începutul, fiindcă alţi roboţi gigantici apar în metropole de pe tot globul, având, aparent, acelaşi scop distrugător. Omenirea ştie acum că nu mai este singură în Univers, dar cum ar trebui să se comporte în faţa unei ameninţări extraterestre?

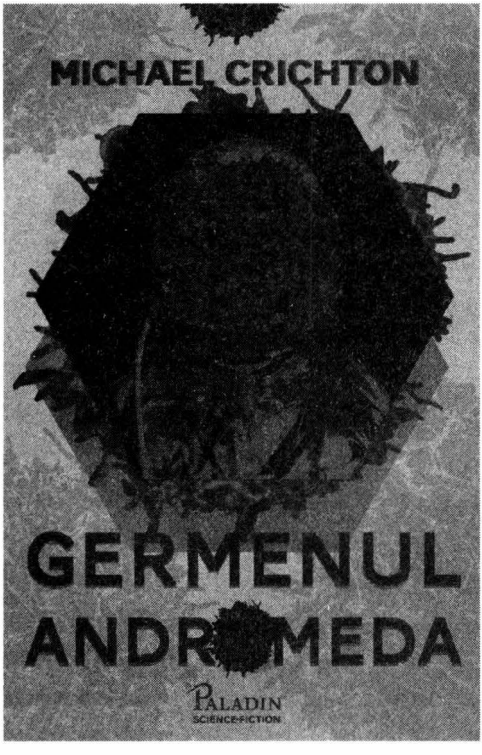

Michael Crichton *Germenul Andromeda*
Traducere din limba engleză de Adina Barvinschi

Lumea se poate sfârşi în orice clipă. Probabil din cauza unui cataclism natural. Sau a unui fenomen cosmic. Dar cel mai probabil ca urmare a unei erori umane. Numărătoarea inversă a omenirii este declanşată atunci când un germene de natură extraterestră extrem de versatil ajunge pe Pământ şi provoacă instantaneu moartea tuturor locuitorilor unui orăşel. Singurii supravieţuitori, un nou-născut şi un bătrân, reprezintă răspunsul căutat de oamenii de ştiinţă. Tot ce au de făcut este să înşele timpul.

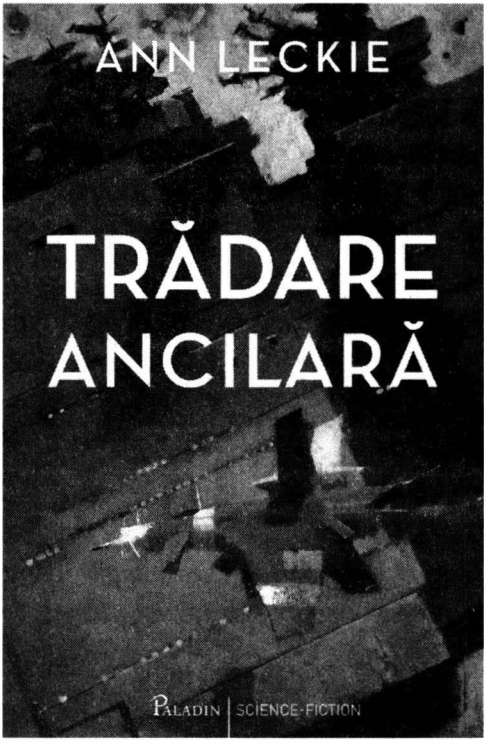

Ann Leckie, *Trădare ancilară*
Traducere din limba engleză de Petru Iamandi

La început, Breq era o navă care controla o mulțime de corpuri. Apoi a devenit soldat. Iar acum se află ea însăși la comanda unei nave, însă nu pentru că și-ar fi dorit-o, ci fiindcă Stăpâna imperiului i-a ordonat să plece în misiune la Stația Athoek. În mijlocul unei societăți aparent civilizate și liniștite, dar în esență viciată și favorabilă doar celor puternici, Breq descoperă că, pentru a-și îndeplini misiunea, trebuie să înfrâneze rebeliuni și să găsească adevărata trădătoare.

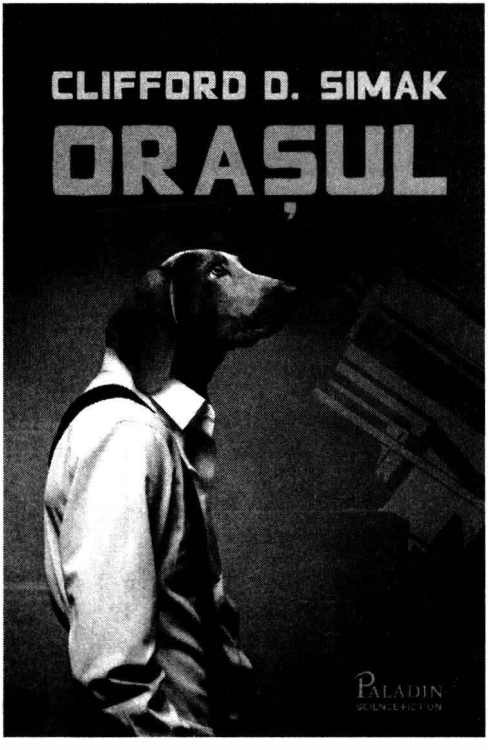

Clifford D. Simak, *Oraşul*
Traducere din limba engleză de Petru Iamandi

Au trecut mii de ani de când oamenii au abandonat oraşele. Apoi au năzuit spre stele, pentru ca, în cele din urmă, să aleagă somnul veşnic. Pământul a rămas în stăpânirea Câinilor, care îşi cresc urmaşii cu legende transmise din generaţie în generaţie despre cei care le-au oferit darul vorbirii, dar care nu se vor mai întoarce niciodată. Cu ajutorul roboţilor, trăiesc în pace şi armonie, însă şi lumea lor e pe cale să se schimbe, fiindcă o nouă putere pretinde supremaţia pe Pământ.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
Tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
comenzi@editura-art.ro
www.editura-paladin.ro

„O lectură obligatorie pentru cei cărora le plac thrillerele SF. O poveste inteligentă, captivantă, cu un protagonist strălucit și o enigmă care m-a surprins cu adevărat."

Andy Weir, autorul romanelor *Marțianul* și *Artemis*

„Cartea mea preferată de până acum: o combinație perfectă de mister, suspans, umor, groază, SF și paranormal."

bibliosanctum.com

„Un roman science-fiction remarcabil, cu o poveste solidă și captivantă, bazată pe teorii științifice și idei foarte interesante."

quick-book-review.blogspot.com

„Combinați SF-ul cu misterul și veți obține *Portalul Albuquerque*. Personajul principal este o combinație interesantă între Sherlock Holmes și *Bărbați în negru*."

inkdrinkersociety.wordpress.com

„Mister, horror, SF și un protagonist aparte și interesant."

scottwhitmorewriter.wordpress.com

„Recomandat fără ezitare fanilor science-fiction interesați de universuri paralele."

shaunesay.blogspot.com

„Un protagonist neobișnuit, multă tensiune, mister și o neașteptată schimbare de direcție."

sfsignal.com

„Un erou demn de Sherlock Holmes și un deznodământ terifiant."

fantasticfiction.com

După cum ați văzut din rapoartele noastre, Portalul Albuquerque a fost o încercare de a crea o metodă viabilă pentru transfer de materie energetică, obiectivul pe termen lung fiind crearea unui sistem practic de transfer instantaneu de materie.

Profesorul de liceu Mike Erikson e foarte mulțumit de slujba pe care o are și de traiul său liniștit; deși posedă un coeficient de inteligență ce se învecinează cu geniul, a decis să ducă o viață cât mai normală posibil. Un vechi prieten îl convinge însă să-l ajute să afle ce nu este în regulă cu proiectul secret pe care îl finanțează. Privit inițial cu suspiciune de către cercetătorii care lucrează la proiect, Mike trebuie să afle ce se întâmplă și dacă experimentul a deviat de la scopul propus. Pe măsură ce investigațiile avansează, el începe să se teamă de răspunsul găsit – s-ar putea să fie doar o chestiune de timp până când proiectul va distruge viața pe Pământ.

Koturovic credea că într-o zi omenirea va forma un soi de structură telepatică globală, un subconștient colectiv care va deschide o breșă dimensională între lumi. Iar monștrii din acele alte lumi vor veni să ne atace.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-9000-67-0